தமிழவேள் பி.டி.ராஜன்
நினைவுகளில் 50

P.T. RAJAN
A HALF-CENTURY IN MEMORY

மு.க. ஸ்டாலின்
தமிழ்நாடு முதலமைச்சர்

தலைமைச் செயலகம்
சென்னை – 600 009.

24.09.2024

திராவிட அருள்நெறியாளர் பி.டி.ராஜன் புகழ் போற்றுவோம்!

'எல்லோருக்கும் எல்லாம்' என்கிற இன்றைய திராவிட மாடல் அரசின் கொள்கைக் கோட்பாட்டினை, ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே முன்னெடுத்த திராவிட அரசியல் இயக்கமான நீதிக்கட்சியின் முன்னோடித் தலைவர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர் தமிழவேள் திரு. பி.டி.ராஜன் அவர்கள்.

நீதிக்கட்சியின் மூன்று பெரும் தலைவர்களான பிட்டி தியாகராயர் – டாக்டர் நடேசனார் – டி.எம்.நாயர் ஆகியோரின் சமூகநீதி எனும் மிகப்பெரும் இலட்சியத்தைச் செயல்வடிவமாக்கிய பனகல் அரசர், ஏ.டி.பன்னீர்செல்வம் உள்ளிட்ட தளகர்த்தர்கள் வரிசையில் திரு. பி.டி.ராஜன் அவர்களுக்குத் தனி இடம் உண்டு.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் இரட்டையாட்சி முறையில் 1920–ஆம் ஆண்டு அன்றைய சென்னை மாகாணத்திற்கு நடந்த தேர்தலில் நீதிக்கட்சி வெற்றி பெற்று ஆட்சியமைத்தது. நீதிக்கட்சியின் சார்பில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களில் இளம் வேட்பாளராக இருந்தவர் பி.டி.ராஜன் அவர்கள். அவருடைய சிந்தனைகளும் செயலாற்றலும் மிகுந்த முதிர்ச்சியுடையனவாக இருந்தன. வகுப்புவாரி இடஒதுக்கீட்டு ஆணை, பெண்களுக்கு வாக்குரிமை, பொது இடங்களில் அனைத்துச் சமுதாயத்தினருக்கும் சமஉரிமை போன்ற அரசாணைகளை வெளியிட்டு, சமத்துவச் சமுதாயத்திற்கு நீதிக்கட்சி அடித்தளமிட்டது.

பனகல் அரசர் தலைமையிலான அமைச்சரவை உருவாக்கிய அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் உருவாக்கம் போன்றவற்றில் பி.டி.ராஜன் அவர்களின் பங்களிப்பு சிறப்பான முறையிலே அமைந்திருந்தது. கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வாதாரம் பெருகத் துணை நின்றன. அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம் கடவுளின்முன் அனைவரும் சமம் என்பதை நிலைநாட்டியது.

தமிழுக்கும் – தமிழ் மாணவர்களுக்கும் பயன் தரும் வகையில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நீதிக்கட்சி ஆட்சியில் அமைக்கப்பட்ட குழுவில் இடம்பெற்று ஆலோசனைகளை வழங்கியவர் பி.டி.ராஜன் அவர்கள். அவருடைய ஆலோசனைகள் அடங்கிய அந்தக் குழுவின் பரிந்துரை அடிப்படையில் உருவானதுதான் புகழ்பெற்ற அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்.

அன்றைய மதுரை மாவட்டம் உத்தமபாளையத்தில் பிறந்த பி.டி.ராஜன் அவர்கள் ஆன்மீகத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். தமிழ்மொழியின் மீது தான் கொண்ட எல்லையில்லா ஈடுபாட்டினால் தமிழ்த் தொண்டையும், பல நூற்றாண்டுகளாகப் புனரமைக்கப்படாத பல முக்கிய திருக்கோயில்களைப் புனரமைத்து ஆன்மீகத்தைச் செழுமைப்படுத்திடும் வகையில் இறைத் தொண்டையும் மேற்கொண்ட பெரியவர் தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்கள் என்றால் அது மிகையல்ல!

மதுரை மீனாட்சியம்மன் திருக்கோயிலைப் புனரமைத்துக் குடமுழுக்கு நடைபெறச் செய்தார். சபரிமலை ஐயப்பன் திருக்கோயிலில் ஐம்பொன் சிலையை நிறுவினார். அதன் மூலமாக பக்தர்கள் பலரும் சபரிமலை செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டனர். பழமுதிர்சோலை, வடபழனி உள்ளிட்ட பல திருக்கோயில்களைச் செப்பனிட்டுத் திருப்பணி செய்த திராவிட அருள்நெறியாளர் பி.டி.ராஜன் அவர்கள். நீதிக்கட்சி ஆட்சிக்காலத்தில் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்த அவர், சென்னை மாகாணத்தின் முதல்–அமைச்சராகவும் பொறுப்பேற்று, தனது தூய தொண்டினால் அந்தப் பதவிக்குப் பெருமை சேர்த்தார்.

ஆளும்கட்சியாக இருந்தபோது மட்டுமல்லாமல், நீதிக்கட்சியின் சார்பில் தனியொருவராகச் சட்டமன்றம் சென்ற நிலையிலும், தம் கருத்துகளை வலிமையாகப் பதிவு செய்து, தாம் கொண்ட கொள்கைகளில் இருந்து தடம் மாறாமல் பயணித்த கொள்கைச்சுடர் அவர்.

கட்சிப் பாகுபாடுகள் கடந்து அனைவராலும் போற்றப்படும் சிறந்த பண்பாளரான தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்களுடைய 50–ஆவது நினைவு ஆண்டு கடைப்பிடிக்கப்படும் இவ்வேளையில், தந்தை பெரியார் தொடங்கிய சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படுகிறது. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் லால்குடி தாலுகா முதலாவது மாநாடு 1928–ஆம் ஆண்டு ஜூன் 9, 10 ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்றபோது அதில் பங்கேற்றுச் சிறப்புரையாற்றியவர்

பி.டி.ராஜன் அவர்கள். தந்தை பெரியாரின் குடிஅரசு ஏடு அவரது சொற்பெருக்கை வெளியிட்டுள்ளது.

அரசுப் பணிகளில் அனைவருக்கும் வாய்ப்பு, கோயில் கருவறை வரை சென்று அர்ச்சனை செய்யும் உரிமை ஆகியவற்றை அந்த மாநாட்டில் வலியுறுத்திப் பேசிய திராவிட அருள்நெறியாளர் பி.டி.ராஜன் அவர்கள், தந்தை பெரியாரின் சுயமரியாதைத் திருமண முறையைப் பாராட்டியதுடன், இத்திருமணங்களைச் சட்டப்படி உரிமையாக்கிட வேண்டும் என்றும் அதற்கேற்பச் சட்டங்களைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளும்படியும் தன் நண்பரான பெரியாருக்கு எச்சரிக்கை கலந்த வேண்டுகோளையும் முன்வைத்திருக்கிறார்.

1928–இல் அவர் முன்வைத்த கோரிக்கை ஏறத்தாழ 40 ஆண்டுகள் கடந்து, பேரறிஞர் அண்ணா தலைமையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு 1967–ஆம் ஆண்டு அமைந்தபோது, தந்தை பெரியார் அவர்கள் திருத்தித் தந்த வரைவின் அடிப்படையில் சுயமரியாதை திருமணச் சட்டம் எனப்படும் 'தமிழ்நாடு அரசு இந்து திருமணத் திருத்தச் சட்டம்' என நிறைவேற்றப்பட்டது. 1928–இல் நடைபெற்ற சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் உள்பட அனைத்து சுயமரியாதைத் திருமணங்களுக்கும் சட்ட ஏற்பு அளிக்கும் வகையில் முன்தேதியிட்டு அதனை நிறைவேற்றிய பேரறிஞர் அண்ணா, அதனைப் பெரியாருக்குக் காணிக்கையாக்குவதாக அறிவித்தார். இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தைத்தான் தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் 1928–இல் நடந்த சுயமரியாதை மாநாட்டில் பி.டி.ராஜன் அவர்கள் வலியுறுத்தினார்.

1967–ஆம் ஆண்டு பி.டி.ராஜன் அவர்களின் சீரிய முயற்சியால் நடைபெற்ற நீதிக்கட்சியின் பொன் விழாவில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கலந்துகொண்டு பொன்விழா மலர் வெளியிட்டுச் சிறப்புரையாற்றினார். 1968–ஆம் ஆண்டு பேரறிஞர் அண்ணா தலைமையிலான தி.மு.கழக ஆட்சியில் சென்னையில் நடத்தப்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டின்போது தமிழறிஞர்களுக்கும், காப்பிய நாயகி கண்ணகிக்கும் என 10 சிலைகள் கடற்கரையில் நிறுவப்பட்டன. அதில் கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சிதம்பரனார் சிலையைத் திறந்து வைத்தவர் பி.டி.ராஜன் அவர்கள்.

முதலமைச்சராக இருந்த முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் அவர்கள் மதுரையில் நடைபெற்ற பி.டி.ராஜன் அவர்களின் 82–ஆவது பிறந்தநாள் விழாவில்

கலந்துகொண்டு, 'ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்ணல்' எனப் போற்றியதுடன், மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டபோது தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகளைத் தமிழ்நாட்டுடன் இணைப்பதற்கான போராட்டத்தைப் பி.டி.ராஜன் தலைமையேற்று நடத்தித்தந்த பாங்கினை எடுத்துரைத்தார்.

தமிழுணர்வும் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளில் ஆழமான பற்றும் கொண்ட பி.டி.ராஜன் அவர்கள் வழியில் அவரது புதல்வர் – அரசியல் பண்பாளர் பி.டி.ஆர்.பழனிவேல் ராஜன் அவர்கள் தென்மாவட்டத் தி.மு.கழகத்தின் தூணாகவும், தலைவர் கலைஞர் அவர்களுக்குத் துணையாகவும் இருந்து செயல்பட்டவர். அத்தகைய கொள்கைப் பண்புமிக்க குடும்பத்தின் வழித்தோன்றலாகத் தனது தாத்தா மற்றும் தந்தை ஆகியோரது வழித்தடத்தில் திராவிட இயக்க கொள்கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு அறிவாற்றலோடு நமது திராவிட மாடல் அரசின் திட்டங்கள் நிறைவேறத் துணைநின்று பாடுபட்டு வரும் மாண்புமிகு அமைச்சர் பி.டி.ஆர்.பழனிவேல் தியாகராசன் அவர்களுக்குப் பாராட்டுகள்!

ஒப்பற்ற தனது தாத்தா தமிழவேள் திரு. பி.டி.ராஜன் அவர்களுடைய பொது வாழ்க்கையைத் திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாக, அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவரது கருத்துரைகளையும், சான்றோர் பலர் அவருக்குச் சூட்டிய புகழ்மாலைகளையும் தொகுத்து "தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் நினைவுகளில் 50" எனும் அரிய நூலை படைத்தளித்திருக்கும் மாண்புமிகு அமைச்சர் முனைவர் பி.டி.ஆர்.பழனிவேல் தியாகராசன் அவர்களுக்குச் சிறப்பு பாராட்டுகள்! வாழ்த்துகள்!

இந்த நூல் திராவிட இயக்க வரலாற்றை அறிய விரும்பும் இளம் தலைமுறையினருக்கு நல்லதோர் அறிவுக் கருவூலமாக விளங்கும். திராவிட இயக்கம் இளைய இரத்தத்தின் வேகத்தையும் மூத்தவர்களின் அனுபவத்தையும் இணைத்துப் பயணிக்கிற இயக்கமாகும். திராவிட இயக்க முன்னோடியான பி.டி.ராஜன் அவர்களின் நினைவை என்றென்றும் போற்றி, அவர்கள் கண்ட இலட்சியக் கனவை நிறைவேற்ற அயராது பாடுபடுவோம்!

அன்புடன்,

(மு.க.ஸ்டாலின்)

FOREWORD

This small volume is the result of my commitment made last year on the 49th Memorial Day of my grandfather, Thamizhavel Thiru Ponnambala Thiaga Rajan, known as P. T. Rajan or PTR, that I would bring out a collection of his speeches and writings as a way of honouring his memory on the 50th anniversary of his passing.

The practice of Ancestor Worship (முன்னோர் வழிபாடு) has remained an integral part of our Tamil culture throughout the millennia of Tamil civilisation, even as other forms of worship such as Saivism, Vaishnavism, and Jainism have had varying adherence over different periods. It is our way of acknowledging that we would not exist without our forefathers – *without them, there would be no us* – and expressing our gratitude for their role in our creation. And whatever heights we achieve, we stand on the foundations they painstakingly built.

I regularly refer to my forefathers in my public comments, not to use antecedents as credentials, nor even as a measure of pride, but rather as a token of perpetual gratitude for their vital roles in enabling my current position. Such repeated invocation, across my transition from Candidate, to MLA, to Minister of the Government of Tamil Nadu, is the embodiment of ancestor worship in the domain of electoral politics.

Though every ancestor is an existential link for all future descendants, some have an outsized impact on the direction and shape of that future. Their lives serve as inflection points which alter the trajectory – in names, in profession or trade, in habits, practices, and priorities.

PTR had such an impact due to the sheer breadth and length of his career, among other unique achievements. For example, until his time, our last name used to be our caste name, Mudaliar. After him, all of us have the last name Rajan. Though he was born to high privilege, he had an extraordinarily difficult childhood in many ways. He lost both his father and his mother at a very young age and was in the care of his father's younger brother (சித்தப்பா) Thiru M. T. Subramania Mudaliar (known as MTS). Though the result of being orphaned at a young age, the guardianship of MTS proved pivotal. MTS's decisions, based on his exceptional foresight, shaped PTR's life, and career to the greatest extent.

Therefore, any memorial tribute to PTR would be incomplete without an accompanying encomium to MTS. One could detail at length the many contributions of MTS to the Dravidian Movement from its inception and through its early decades. But the obituary that Thanthai Periyar himself wrote as an editorial in the Kudiarasu newspaper upon the passing of MTS in March 1928 is hard to improve upon in terms of both scope and detail, and hence that editorial is included in part of the appendix to this volume as a mark of homage.

PTR had a stellar educational career -- he studied at The Leys School, Cambridge; graduated in history from Jesus College, Oxford; studied the law at the Inner Temple and was called to the Bar in 1917. Having joined the South Indian Liberal Federation (Justice Party) in 1920 after giving up his career as a barrister, PT Rajan emerged as one of the leaders of the Justice Party. He served as Chief Whip of the ruling party from 1921, the Minister for Public Works, Co-operation and Religious Endowments in multiple Justice Party governments (1930-1937), and for a brief while, he held the portfolio of Chief Minister of the Madras Presidency in 1936.

Extraordinary transformations characterize his personal development through the course of his life. Take language, for example. As a boy, when he went to England, he was unable to speak English—he suffered for it and had to take special tuition before he was admitted to the boarding school. By the time he came

back many years later, he had almost forgotten the use of everyday Tamil, and the family had to send somebody who was fluent in English to receive him when the ship docked on his return. It is worth noting that by the time of his demise several decades later he had become, like his father before him, an erudite scholar of the Tamil language and was bestowed the title *Thamizhavel* for his contributions to Tamil.

Two aspects of his long life are remarkable. The first is the sheer range of his career — in the political space (the Dravidian Movement and the Justice Party); in the Legislature and Administration of the Madras Presidency; in support of the growth and advancement of our language and culture, including the founding of the Thiruvalluvar Kazhagam in Madurai, support and leadership for the Tamil Sangam and its Tamil Conference; and over the decades, his unstinting support for the preservation and restoration of temples including the Vadapalani Murugan temple, Madurai Meenakshi Amman temple, Sabarimalai Ayyappan temple, Tenkasi Kasi Viswanathar temple, among several others.

The second distinguishing feature was his clarity of thought and his pivotal contributions to the political discourse in the early days of the Justice Party which came from his education as a lawyer, his command of the English language, his reading of classic Latin texts besides other scriptures, and most of all, his ability to put in context what the social justice revolution really was for, what it meant, and why it inspired him.

Defining the aim and objective of the Self Respect Movement, he declared (in 1929) that it sought to "*annihilate that social construct which discriminates between two human beings; creates divisions between different sections of society; indoctrinates the concept of superiority and inferiority on the basis of birth; paves way for the majority of people to be treated worse than cattle; prevents the majority of believers from even entering temples and allows for women to be treated as household utensils.*" The alternative world envisioned by the Self Respect Movement, in the words of PTR was, "*to ensure everybody is given equal rights, to create equality between the sexes on the principles of natural justice and man-made laws; to create all requisite facilities for every single person to attain complete and wholesome development; to make all the people realise their duties towards the nation and learn of the rights which they enjoy in the nation; and to cultivate the feeling of unity and solidarity among all the people through nationalist goals and beliefs which will enable them to experience joy and sorrow with equanimity.*" These early aspirations of the Justice Party and the Self Respect represent the core ideology of the Dravidian Movement till this day.

I must also point out that his devotion and worship co-existed alongside his own vociferous campaign against hereditary priesthood; he regularly called for the annihilation of a system of "*brokers to God*". The reimagination of the Hindu religion, veering away from its centrality to birth-ascribed hierarchy was foundational to the project of social justice — and in this regard, PTR and Thanthai Periyar, his some-time colleague in the Justice Party, were united in their ultimate goal although their relationship with God was diametrically opposite. Today, as we inhabit an increasingly sectarian atmosphere, my grandfather's words (from 1935) are a powerful reminder that it is possible to combine individual faith with religious reform. "*Many people forget that religion and God are distinct entities. Many atrocities take place in the name of religion--to link such religion to God is to reduce God to a merciless being.*"

He was also a steadfast feminist, vociferously supportive of women's rights much like Thanthai Periyar.

But, what most people remember about PTR personally was his extremely forgiving nature and the extraordinary range of people he helped on an individual basis, no matter who they were, no matter what they asked for. Even candidates who had contested against him in elections (and disparaged him during the campaign), called on him for help later in life, and he happily did his best without any ill-will or rancour.

For me, the compilation of this anthology has been an occasion to remind myself why I returned India after a long expatriate professional career and decided to enter public life. In an era where politics has become a full-time profession and even a career for many, it is important to bear in mind that the full

value of the profound philosophy of social justice can only be realized through the executive action of committed people who are focused on the greater good and the achievement of their goals, rather than personal benefits or ambitions.

Such steely resolve and selfless dedication shine from all of PTR's words. For instance, hoisting the flag of the Self Respect Movement at the inaugural Self Respect Conference in Chengalpattu in 1929 (aged ~37), he makes an emotional appeal to the members of a fledging organisation: "*What is the use of living after a movement has died? But, if a movement is alive and it spreads everywhere, you live forever.*"

At the Justice Party Golden Jubilee Celebrations in 1968 (aged ~76), he said, "*Men may come, men may go — Parties may appear and disappear — Empires rose and fell — Civilisations flourish and disappear. The Justice Party as an organisation may disappear, but the principles for which the Party stands are of eternal value and will never perish.*"

Bookended by these two powerful utterances which came almost forty years apart, we realise that PT Rajan, in dedicating himself to public service in the pursuit of social justice was incredibly self-aware that while power, political parties and even life were fleeting and transient in the context of the long arc of human history, the radical struggle towards a just society is eternal — a permanent revolution for the betterment of the human condition.

In closing, I'm very grateful for the many people who have supported this effort under the leadership of Thiru Subbiah Sivaprakasam. As PTR's birthday rolls around next April, we hope to publish a more comprehensive volume in physical form as opposed to this e-book. It will be a happy coincidence that it would mark his 133rd birth anniversary, which is very apt considering his adherence and devotion to being a propagator of Thiruvalluvar's work, the Thirukkural which has 133 chapters.

It is fitting that our Hon'ble Chief Minister Thiru. M.K. Stalin, the leader of our party and a social reformer who tirelessly champions the cause of Equality and Social Justice, is releasing the book on Thiru. P.T. Rajan, another towering figure who dedicated his life to the same ideals. I would like to express my deep gratitude to our Chief Minister for his generosity, the faith he has placed in me, and the enduring affection he holds for my family.

Dr.Palanivel Thiaga Rajan
Minister For Information Technology & Digital Services
Government of Tamil Nadu

முகப்புரை

பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின்.

(குறள் – 216)

'ஈர நெஞ்சம் கொண்டவனிடம் செல்வம் சேருமேயானால் அது, ஊரின் நடுவே செழித்து வளர்ந்த மரம், பழுத்துக் குலுங்குவது போல எல்லோர்க்கும் பயன்படுவதாகும்' என்கிற ஐயன் திருவள்ளுவரின் குறள் மொழிக்கேற்ப, காலம் காலமாகக் கல்வி ரீதியாகவும் – பொருளாதார ரீதியாகவும் சுரண்டப்பட்ட திராவிட சமுதாயத்தின் துயர் துடைத்து கைதூக்கிவிட, தங்கள் செல்வங்களையும் – நேரத்தையும் கைமாறு கருதாது செலவிட்ட கனிந்த மரங்களான பல தலைவர்களின் முயற்சியால் தொடங்கப்பட்டதே நீதிக் கட்சியாகும்.

இன்று தமிழ்நாடு, இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் கல்வி பரவலாக்கம், பாலின சமத்துவம், சுகாதாரம், பொருளாதாரம், மதநல்லிணக்கம் எனப் பல தளங்களில் மேம்பட்டு விளங்குவதற்கான காரணமாக விளங்கும் திராவிட இயக்கத்தின் தோற்றுவாயான நீதிக்கட்சியை அதன் தொடக்கக் காலம் முதலே வளர்த்தெடுத்து, பாதுகாத்து, அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி பல்வேறு சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு, அக்கட்சியின் சரிவின் போதும் தடம் மாறாமல், கொண்ட கொள்கையில் உறுதியுடன் இறுதி வரை அவ்வியக்கத்திலேயே பயணித்த தலைவர்கள் மிகச் சிலரே.

அவர்களுள் முதன்மையானவர் 'தமிழவேள்' திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள். 1916 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட நீதிக்கட்சி, 1920 ஆம் ஆண்டு இரட்டை ஆட்சி முறையின் கீழ் முதல் முறையாக ஆட்சியைப் பிடித்தபோது, மிக இளம் வயதிலேயே, அக்கட்சியின் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும், கொறடாவாகவும் விளங்கியவர் தமிழவேள் அவர்கள். பிறகு படிப்படியாக உயர்ந்து நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியில் பொதுப்பணி, கூட்டுறவு, சுகாதாரம் உள்ளிட்ட முக்கியத் துறைகளை நிர்வகிக்கும் அமைச்சராகவும், பின்னர் ஒருங்கிணைந்த சென்னை மாகாணத்தின் முதலமைச்சராகவும் விளங்கியவர்.

இக்காலகட்டத்தில், அறநிலையத்துறை சட்ட உருவாக்கம், கூட்டுறவுத் துறையின் வளர்ச்சி உள்ளிட்டவற்றில் முக்கிய பங்காற்றியவர். இன்று தமிழ்நாடு அரசின் கீழ் சிறப்பான வகையில் இயங்கும் பல்வேறு துறைகளுக்கு நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியில் அமைக்கப்பட்ட வலுவான அடித்தளம் காரணமென்றால் அதில் தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்களது பங்களிப்பு அளப்பரியது.

தமிழவேள் அவர்கள் அரசியல் துறையில் மட்டுமல்லாது, மதுரையில் திருவள்ளுவர் கழகம் அமைத்தது, மதுரை நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கி அதன் பொன்விழா நிகழ்ச்சியைப் பிரம்மாண்டமாக நடத்தியது, உலகத் தமிழ் மாநாடுகளில் பங்கேற்று ஆய்வுரை வழங்கியது என மொழி

வளர்ச்சிப் பணிகளிலும், மன்னர் காலத்திற்குப் பிறகு மதுரை மீனாட்சி அம்மன் திருக்கோவிலைப் புனரமைத்து பிரம்மாண்டமாகக் குடமுழுக்கு விழா நடத்தியது, சபரிமலை ஐயப்பன் திருக்கோவிலில் புதிய ஐம்பொன் சிலையை நிறுவி, ஐயப்ப வழிபாட்டினை பரவலாக்கியது, மேலும் பல பழமை வாய்ந்த திருக்கோயில்களில் திருப்பணிகள் மேற்கொண்டது என ஆன்மீகப் பணிகளிலும் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பன்முக ஆளுமையும் ஆவார்.

அரசியல், மொழியியல், ஆன்மீகம் என எந்த தளத்தில் இயங்கினாலும், முழு சனநாயக அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்த ஒப்பற்ற பண்பாளர் திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள். அக்காரணத்தினால்தான் கட்சி வேறுபாடுகள், கொள்கை வேறுபாடுகள் கடந்து பல்வேறு தலைவர்களால் மிகவும் மதித்துப் போற்றப்பட்டு வருகிறார்.

தன்னுடைய தனிப்பட்ட வாழ்வில் ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்த போதிலும், அதனை ஒருபோதும் அரசியலில் கலக்காத அவரது ஒப்பற்ற பண்பும், தாம் ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கையில் இறுதிவரை சமரசம் இல்லாமல் பயணித்த மன உறுதியும் இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் மிகவும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இதுபோன்று தமிழவேள் அவர்களின் போற்றுதலுக்குரிய பொதுவாழ்வு பல்வேறு படிப்பினைகளை வழங்கக்கூடியதாக அமைந்திருக்கும் காரணத்தினாலேயே, அவற்றை இன்றைய இளம் தலைமுறையினரிடம் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்கிற நோக்கோடு, அப்பெருமகனாரின் 50 ஆவது நினைவு தினத்தை முன்னிட்டு அவர்தம் வாழ்க்கைக் குறிப்பு, நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்க மாநாடுகள் மற்றும் பல்வேறு பொது நிகழ்வுகளில் அவர் ஆற்றிய முக்கிய உரைகள், அவர்தம் பெருமைகள் குறித்து அறிஞர் அண்ணா, முத்தமிழ் அறிஞர் டாக்டர் கலைஞர் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள் பலர் கூறிய கருத்துக்களையும் தொகுத்து ‘தமிழவேள் நினைவுகளில் 50’ எனும் மின்னூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

அன்றும் இன்றும் என்றும்
திராவிடப் பாதையில்

பொருளடக்கம்

தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் ஓர் அறிமுகம்

- **தலைவர் பி.டி. ராஜன்**
  K. பரமசிவம்.....20

தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உரைகளும் கட்டுரைகளும்

- **தீண்டாமையானது நமது தேசிய முன்னேற்றத்திற்கு பெருந்தடையாய் இருக்கிறது**.....31
- **சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சில முக்கிய அம்சங்கள்**.....37
- **சுயமரியாதை இயக்கம் நாஸ்தீக இயக்கம் அல்ல**.....39
- Address on Communal Representation, Recruitment Policies, and Departmental Reforms in the Madras Presidency.....41
- The Madras Co-operative Societies Bill 45
- A Bill to Facilitate the Working of Co-operative Land Mortgage Banks in the Presidency of Madras.....48
- Amendment to Madras Cooperative Societies Act.....53
- What the Justice Party has done for the Depressed Classes.....56
- **அரசியலில் மதத்தை புகுத்த நான் விரும்பவில்லை**.....62
- Justice Party and Rural Reconstruction.....70
- **வெற்றி நமதே என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை**.....73
- We want Government based on the Will of the Indian People.....76
- **அரசியல் ஞானம் புத்தகப் படிப்பால் வராது**.....87
- Address on the Role of the Speaker and the Vision for Tamil Nadu's First Legislative Assembly.....89
- **மேடைப்பேச்சு**.....92
- Speech at the Golden Jubilee of Tamil Sangam, Madurai.....97
- **சர்வ கட்சி கூட்டணியின் 'வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தின்' நன்றி அறிவிப்பு**.....102
- An Excerpt from his maiden speech at Madras Legislative Council, 1958.....103
- **தமிழை உலகெல்லாம் பரவச் செய்வது எப்படி?** 112

- **எதையும் நம்மேல் திணிக்கலாம் என்று கருதுபவர்கள் அறிவுடையவராகமாட்டார்கள்!** 114
- **Welcome Speech at The Justice Party Golden Jubilee Celebration** 120
- **தமிழ்ப் பெண்கள்**.....148
- **The Tamils**.....153
- **சட்ட அமைதி காத்த தி.மு.கழகத்தையே மீண்டும் அரசில் அமர்த்துங்கள்!**.....179
- **தேர்தல் முடிவுகள்: ஒரு கண்ணோட்டம்!**.....181

தமிழவேள் – தமிழ்த் தொண்டும், இறைத்தொண்டும்

- **தமிழ் வளர்த்த பெருந்தகை**
  நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன்.....187
- **தமிழவேள் பி.டி.ஆர் அவர்கள் கல்விக்கு ஆற்றிய தொண்டு**
  சாலமன் பாப்பையா.....189
- **திருவள்ளுவர் கழகம்**.....193
- **தேவிக்குளம், பீர்மேடு உரிமைப் போர்** 197
- **தமிழ்த் திருமணம்** 201
- **தமிழவேள் ஆற்றிய திருப்பணிகள்**.....205

சான்றோர் நோக்கில் தமிழவேள் பி.டி. ராஜன்

- **A leader respected by All**
  M.Bhakthavatchalam.....224
- **தண்டோரா சர்க்கார் - 1**
  அறிஞர் அண்ணா.....226
- **ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்ணல்**
  கலைஞர் மு. கருணாநிதி.....233
- **நாங்கள் தமிழவேள் வழியைச் சேர்ந்தவர்கள்**
  பேராசிரியர் க. அன்பழகன்.....240
- **"உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின்"**
  நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன்.....244
- **தலைசிறந்த கொறடா - பி.டி.ஆர்**
  ஆசிரியர் கி. வீரமணி.....250
- **சார்லி சாப்ளின் மீசை இப்போது இல்லை**
  இராஜா சர்.எம்.ஏ .முத்தையா செட்டியார்.....253

- **P.T.R. at the Council**
  C.D Natarajan.....257

- **சட்டமன்றத்தில் ராசன்**.....268

இரங்கல் குறிப்புகள்

- **சட்டப்பேரவையில் இரங்கல் தீர்மானம்**.....277

- **தலைவர் கலைஞரின் இரங்கற் செய்தி** 284

- **நாவலர் இரங்கற் செய்தி** 285

திரு. M.T. சுப்பிரமணிய முதலியார்

- **தலைவர் உத்தமபாளையம் முதலியார் மறைந்தார்**
  தந்தை பெரியார்.....287

இணைப்புகள்

- **The Non-Brahmin Manifesto** 290

- **The Significance of the Justice Party**
  Eugene F. Irschick.....298

- **The Justice Party and The Tamil Renaissance**
  Robert L.Hardgrave.....303

உதவிய நூல்கள்

நன்றி

தமிழவேள் பி.டி.ராஜன்
– ஓர் அறிமுகம்

தமிழ்வேள் பி.டி.ராஜன் (1892-1974)

இயற்பெயர்
பொன்னம்பல தியாகராஜன் (பி.டி.ராஜன்)

பிறப்பு :
22-04-1892

பிறந்த ஊர்:
உத்தமபாளையம், தேனி

தாய் - தந்தை :
திருமதி. மீனாட்சி அம்மாள்
திரு. தியாகராஜ பொன்னம்பல முதலியார்

சிறிய தந்தை :
திரு.M.T. சுப்ரமணிய முதலியார்
அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டார்.

பள்ளி :
சேதுபதி மேல்நிலைப்பள்ளி, மதுரை.
(5 ஆம் வகுப்பு வரை)

கல்லூரி:
1909 : கேம்பிரிட்ஜ்
லீஸ் பள்ளி (Leys School)
1912 - ஆக்ஸ்போர்டு ஜீசஸ் கல்லூரி
(வரலாறு),
இன்னர் டெம்பிள் கல்லூரி
– பார்-அட்-லா.

1914 - 1918 :
லண்டனில் நீதிக்கட்சியின் நிறுவனர்களில் ஒருவரான திரு **T.M. நாயர் அவர்களின் அறிமுகமும், நட்பும் ஏற்பட்டது.**

1918 : தாயகம் திரும்பினார்.

1920 - **(28 வயதில்)** சென்னை மாகாண சட்ட மன்றத்திற்கான முதல் **நேரடி தேர்தலில் வெற்றி பெற்று சட்டமன்ற உறுப்பினரானார்.**

1920 - 1932 வரை
நீதி கட்சியின் 'கொறடாவாக' விளங்கினார்.

1923 : திருமதி. கற்பகாம்பாள் அவர்களுடன் திருமணம்.

1926-1929 : **தமிழர்களுக்கு** என்று **தனி பல்கலைக்கழகம் வேண்டி,** இராமநாதபுரம் அரசர் திரு ராஜா ராஜேஸ்வர் தலைமையில், **திரு. பி.டி. ராஜன் அவர்களை செயலாளராகக் கொண்டு** அமைக்கப்பட்ட குழுவின் பரிந்துரை அடிப்படையில், **அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் 1929 இல் நிறுவப்பட்டது.**

1930 - 1937 : மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் அமைச்சராக பணியாற்றினார்.

04.04.1936 - 24.08.1936 :
மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் முதலமைச்சராக பணியாற்றினார்.

1937 :
பிரிட்டிஷ் அரசால் பி.டி.ராஜன் அவர்களுக்கு 'சர்' பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1941 - 1974 :
மதுரை திருவள்ளுவர் கழகத்திற்கு தலைவராக இருந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றினார்.

1946 : மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தின் துணைத்தலைவர் பொறுப்பு. பின்னர் தலைவர் பொறுப்பு.

1947 : 'சர்' பட்டம் துறத்தல்.

1952 : நீதி கட்சியின் சார்பாக சட்டமன்றத் தேர்தலில் வெற்றி. (கம்பம் தொகுதி)

1952 : சுதந்திர இந்தியாவில், சென்னை மாகாணத்தின் முதல் தற்காலிக அவைத் தலைவராகப் பணியாற்றினார்.

1956 : தேவிகுளம் & பீர்மேடு இணைப்பை வலியுறுத்தி, சர்வகட்சி கூட்டணியின் சார்பில் நடைபெற்ற போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கினார்.

1956 : மதுரையில் நடைபெற்ற நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பொன்விழாவில், 'தமிழவேள்' பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

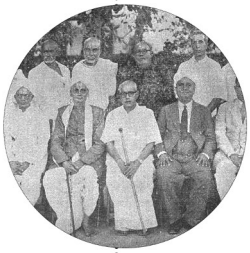
1957 – 1962 : தமிழ்நாடு சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினர்.

1958 : சட்டமன்ற மேலவை துணைத் தலைவர் குழு உறுப்பினர்.

17.01.1965 : திருச்சியில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு தலைமையுரை ஆற்றினார்.

1966 : கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற முதலாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், 'தமிழ் மொழிக்கு சங்கம் செய்த நன்மைகள்' என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையை சமர்ப்பித்தார்.

1968 : சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், 'கப்பலோட்டிய தமிழன்' வ.உ.சி. அவர்களின் திருவுருவச்சிலையை திறந்து வைத்தார்.

1968 : தேசிய மயமாக்கப்பட்ட தமிழக கோவில்களில் முதன் முதலில் பார்ப்பனரல்லாதார் அறக்கட்டளையை உருவாக்கினார்.

ஏப்ரல் 22, 1973 : திரு பி.டி.ராஜன் அவர்களின் 82 வது பிறந்தநாள் விழா, முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் திரு.மு.கருணாநிதி மற்றும் டாக்டர் ராஜா சர் எம்.ஏ.முத்தையா செட்டியார் ஆகியோரின் தலைமையில், 'ஆயிரம் பிறை கண்டார் நிறைவு விழா' எனும் தலைப்பில் மதுரையில் நடைபெற்றது.

1974 செப்டம்பர் 25 ஆம் நாள், இயற்கை எய்தினார்.

தமிழவேள் ஆற்றிய திருப்பணிகள்

1928, 1951, 1966
வடபழனி முருகன் கோவில் திருப்பணி.

1949 – சபரிமலை ஐயப்பன் கோயில், கேரளா.
ஐம்பொன்னாலான ஐயப்பன் மூலவர் சிலை நன்கொடை
அளித்து ஐயப்பன் வழிபாட்டை தமிழகத்தில் வேரூன்ற செய்தார்.

1955 – 1959 – திருவாதவூர் பெரிய கோயில்
(சிவன் கோயில் புனரமைப்பு பணிகள்),
1959 – இல் அக்கோவிலுக்கு குடமுழுக்கு

1959 – 1963 – மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர்
கோயில் திருப்பணி

1960 – பழமுதிர்சோலை முருகன் கோயில்,
மதுரை – ஞானவேல் நன்கொடை.

1962 – உலகம்மை காசி விஸ்வநாதர் கோயில்,
தென்காசி – மராமத்து பணி
(தலைவர், அரசு திருப்பணிக்குழு)

1963 – திருப்பரங்குன்றம் முருகன் கோவில்
குடமுழுக்கு.

1963 – திருக்குறள் தொடர் சொற்பொழிவுகளுக்கென
ஆடி வீதியில் அழகிய மண்டபம்
(கோவிலுக்குள் தனி மண்டபம்) நிறுவினார்.

1963 – மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் கோயில்
குடமுழுக்கு (தமிழில் அர்ச்சனையை தொடங்கி வைத்தார்)

1964 – சுப்ரமணிய சாமி கோயில் குடமுழுக்கு, மயிலம்.

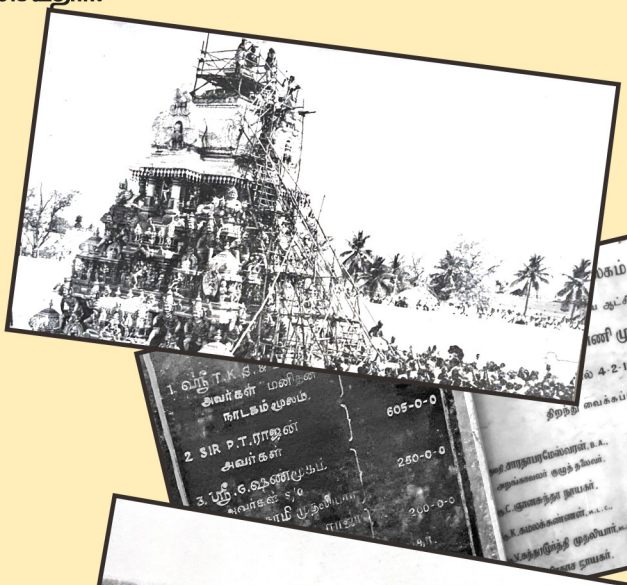
1964 – மாரியம்மன் கோவில், குடமுழுக்கு,
கோலாலம்பூர்.

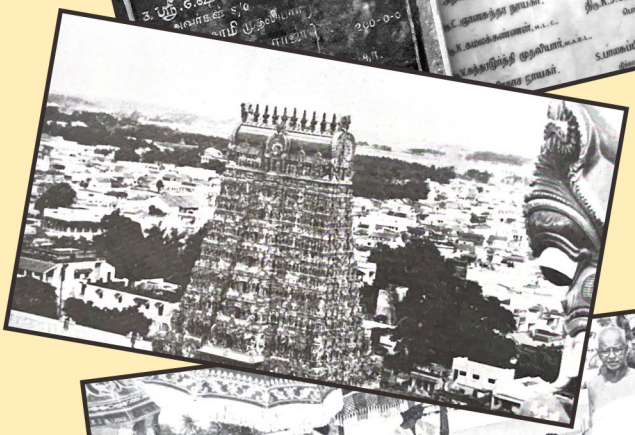
1966 – அகில இந்திய இந்து சமய மாநாடு, டில்லி.

1966 – உத்திரசாமிநாதர் கோயில், டில்லி
ஞானவேல் நன்கொடை.

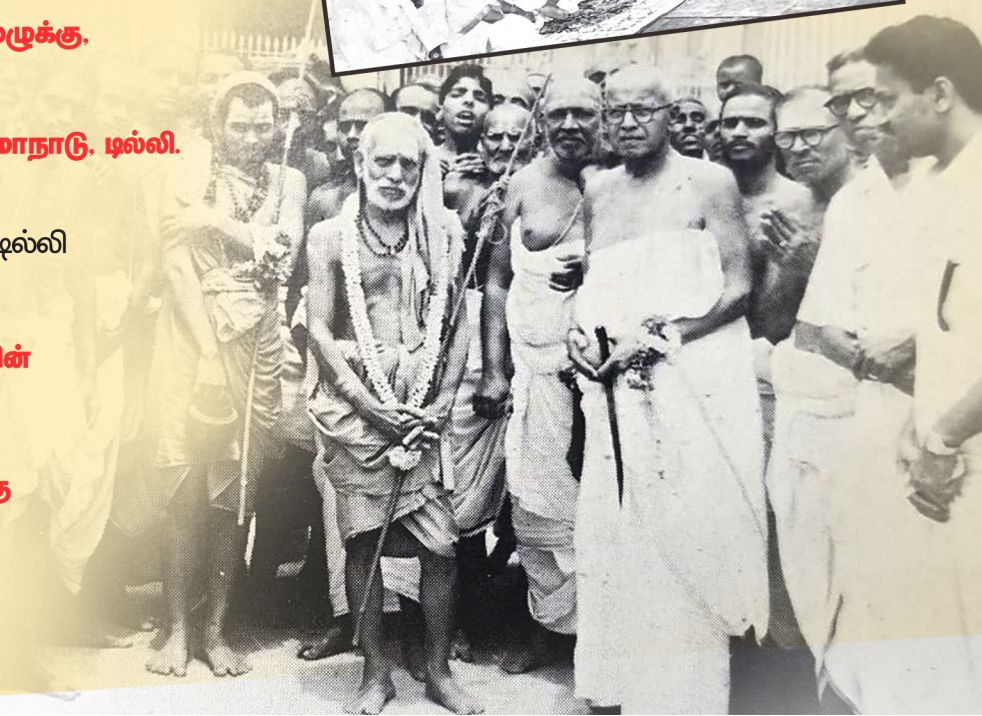
1972 – வடபழனி முருகன் கோவிலின்
குடமுழுக்கு.

1972 – மதுரை மீனாட்சி அம்மனுக்கு
வைர முடிசூட்டு

தலைவர் பி.டி. ராஜன்

- K. பரமசிவம்

(1972–இல் வெளிவந்த தமிழ்வேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களின் 82ஆம் பிறந்தநாள் விழா மலரில், அன்றைய நீதிக்கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் திரு. K.பரமசிவம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை)

பைந்தமிழ் நாளும் வளர்ந்தோங்கும் பாண்டிய நாட்டின் மேற்குப் பகுதியில் வானளாவும் மலைத் தொடர்களால் சூழப்பட்ட பகுதியே கம்பம் பள்ளத்தாக்காகும். மணிநீரும், மண்ணும், மலையும், அணிநிழற்காடும் எழில் செய்யும் அப்பகுதியில் குறிஞ்சித் தெய்வமான முருகன் எழுந்தருளியுள்ள சுருளி மலையும், நீர் வீழ்ச்சியும், பெரியாறு அணைக்கட்டும் அமைந்துள்ளன. தமிழறிந்த வைகை ஆற்றுக்குக் "கம்பாநதி" என்றும் பெயருண்டு. அந்நதி தோன்றும் இடமானதால் அப்பகுதி கம்பம் (பள்ளத்தாக்கு) என்று பெயர் பெற்றது. கம்பம் என்னும் பெயர் தாங்கிய ஊரொன்றும் அங்குள்ளது. நீர் வளமும், நிலவளமும் நிறைந்த இப்பகுதி, தள்ளா விளையுளும், தக்காரும், தாழ்விலாச் செல்வமும் சேர்ந்து விளங்கும் பெருமைபெற்றது.

அப்பகுதியின் திலகமாக விளங்குவது உத்தமபாளையம் என்னும் அழகிய சிற்றூராகும். பாளையம் என்றால் குறுநில மன்னர்களின் படைவீரர்கள் தங்கும் பாசறை என்பது பொருள். இப்பாளையமோ உத்தமர்கள் பாசறையாக இருந்ததால் உத்தமர் பாளையம் என்று விளங்கிற்றுப் போலும்.

இத்தகு நாடா வளந்தரு நாட்டை நாடி வந்தோர் பலர். அவர்களுள் வேளாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், தொண்டை நாட்டிலிருந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இங்கு வந்து குடியேறியது, அப்பகுதி மக்கள் செய்த நல்வினைப் பயனே எனக் கூறலாம்.

அப்பகுதியினர் அனைவரின் போற்றுதலையும் பெற்றவராக அத்தொண்டை மண்டல வேளாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பொன்னம்பல முதலியார் என்ற சான்றோர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகிய பண்பாடுகளில் சிறந்து வாழ்ந்தார் அவர்.

அவர் வாழ்க்கைத் துணைவியார், மீனாட்சி அம்மாள், **'இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு'** என்பதனையே தலையாய அறமாகக் கொண்டு

இல்லறம் நடத்தி வந்தார்கள். நற்றவத்தின் பயனாய் மற்ற எல்லாச் செல்வங்களையும் குறைவில்லாது பெற்றது போன்று இவர்கள் மக்கட் செல்வமும் பெற்று இனிது வாழ்ந்தனர். இவர்கள் பெற்ற மக்கள் ஐவர். அவர்களுள் மூன்றாவது மகவாக 1892-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 22-ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை பொன்னம்பலத் தியாகராசன் பிறந்தார். இவர்தான் இன்று பி.டி. ராசன் என்றும், "தமிழவேள்" என்றும் தமிழ் மக்களால் அன்பும் மதிப்பும் கொண்டு அழைக்கப்படுபவர். இத்தகைய சிறப்பும் புகழும் பெற்றமைக்குக் காரணம் அவர் எப்பொழுதும் பொதுநலம் ஒன்றையே பெரிதாகக் கருதி, தன்னலமின்றி நல்லன எல்லாம் கடன் என மேற்கொண்டு உதவி வருவதேயாகும்.

அவர்கள் குடும்பம் பாளையத்தை மட்டும் தங்கள் இருப்பிடமாகக் கொள்ளாது, மதுரை மாநகரையும் தங்கள் உறைவிடமாகக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குடும்பத்தினரின் அடிப்படைப் பண்பாக அமைந்த "விருந்தோம்பலில்" இன்றும் சற்றும் குன்றாது விளங்குவதைக் காணலாம்.

திரு. பொன்னம்பல முதலியார்

பொன்னம்பலத் தியாகராஜன் தனது ஏழாவது வயதில் பெருமைமிகு தந்தையையும், பன்னிரெண்டாம் வயதில் அருமைத் தாயையும் இழந்தார். தாயார் மீனாட்சி அம்மாள் சிறுவயதிலேயே ராசனுக்குத் தெய்வ பக்தியை ஊட்டி வளர்த்தார்கள். தாம் கோவிலுக்குச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் சிறுவன் இராசனையும் உடன் அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். மதுரை ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மன் கோவிலுக்கும், செல்லூர் திரு ஆப்புடையார் கோவிலுக்கும், திருப்பரங்குன்றம் முருகன் கோவிலுக்கும் சென்று வழிபடும் பொழுது "ஆண்டவனே! என் மகன் வீட்டில் நீதான் விளக்கேற்றி வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொள்வது வழக்கம். அப்பொழுது இராசனுக்கு அதன் பொருள் விளங்காதவயது. விளக்கேற்றிவைப்பதென்றால் விளக்கின் ஒளியை போன்று இல்லத்தில் இன்பம் நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்பதே அத்தாயின் வேண்டுகோளின் பொருள் என்பதைப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே ராசன் உணர்ந்தார்.

ராசனின் தந்தையாருடன் பிறந்தோர் நால்வர். அவர்களுள் ஆடவர் மூவர். தந்தையின் மரணத்துக்குப் பின் சிறிய தந்தை எம். டி. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களே குடும்பத்தலைவராக விளங்கி வந்தார். தாய், தந்தையை இழந்த பிள்ளை என்பதால் ராசன் வீட்டில் செல்லமாக வளர்க்கப் பெற்றார். அதனால் படிப்பில் அவர் வேண்டிய அளவு அக்கறை காட்டவில்லை. தான் பயின்ற மதுரை சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் பெரியகுடும்பத்துப் பிள்ளை என்பதால் ராசனை, ஆசிரியர்களும் அதிகமாகக் கண்டிக்காது விட்டனர். இராசன் சரியாகப் படிக்காதது சுப்பிரமணிய முதலியாருக்குப் பெருங்கவலையைக் கொடுத்து வந்தது. அதுபற்றித் தம் நண்பர்களிடம் அவர் அடிக்கடி கூறி வருந்துவதுண்டு. ஒரு சமயம் பாரிஸ்டர் கரியப்பாவிடம் இதுபற்றி பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது, "ராசனை இங்கிலாந்திற்கு

அனுப்புங்கள். சரியாகப் படிக்கப் போகிறார்" என்று அவர் கூறினார்.

அக்கருத்தை முதலியார் அவர்கள் மனதிற்கொண்டு, நன்கு சிந்தனை செய்து முடிவில் ராசனை மேல் நாட்டிற்கு அனுப்புவது நல்லது என்ற முடிவிற்கு வந்தார். அப்பொழுது ராசன் மதுரை சேதுபதி உயர் நிலைப் பள்ளியில் ஐந்தாம் படிவம் படித்து கொண்டிருந்தார். பதினேழு வயதே நிறைந்த இளைஞனை 6,000 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள கடல் கடந்த ஒரு நாட்டிற்கு அனுப்புவதென்றால் தக்க துணை வேண்டுமே என்ற கவலை சுப்பிரமணிய முதலியாருக்கு இருந்தது. நல்வினைப் பயனால் அவர் விரும்பிய துணையும் கிடைத்தது.

திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த ராஜா ரீனியஸ் என்னும் ஒரு கிறிஸ்துவ இளைஞர் இங்கிலாந்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் உடல் நலம் சரியில்லாது தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்து சில காலம் தங்கி இருந்து, மறுபடியும் தம் படிப்பை முடிப்பதற்காக இங்கிலாந்துக்கு புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் இராசனைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று, அங்கு ஒரு நல்ல பள்ளியில் சேர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். இந்த நல்வாய்ப்பை முதலியார் அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டு 1909-ல் இராசனை ராஜா ரீனியசுடன் இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். மேலும், மதுரை சௌராஷ்டிர சமூகத்தின் பெருத்தலைவரான ராஷ்டிரபந்து எல்.கே.துளசிராம் அவர்களும், வியாபார நிமித்தமாக ஜெர்மனி செல்ல இருந்தவர் இராசனுடன் தாமும் துணையாக செல்ல முன்வந்தது சுப்பிரமணிய முதலியாருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. மேலும் தரங்கம்பாடி கே. சி. சுப்பிரமணியமும் பாரிஸ்டர் கல்வி பயில ராசனுடன் சென்றார்.

இங்கிலாந்து சென்ற ராஜன் கேம்பிரிட்ஜில் "லீஸ்" பள்ளியில் சேர்ந்தார். அப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியரான டாக்டர் பார்பர், வெகு தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கும் சிறுவன் என்று ராசனிடம் அன்பும், பரிவும் காட்டி வந்தார். அதனால் அங்கும் அவர் செல்லப் பிள்ளையாகவே இருந்தார்.

கேம்பிரிட்ஜில் பள்ளிப் படிப்பு முடித்ததும் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து பயில வேண்டும் என்று விரும்பினார். அதற்காக ராசன் ஒரு பாதிரியாருடன் வசிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆக்ஸ்போர்டு நுழைவுத் தேர்விற்கு அவர் மிகக் கவனத்துடன் பயிற்சி கொடுத்து அதில் இராசனை வெற்றி பெறவும் செய்தார். அவருடைய உதவியால் 1912-ல் ஆக்ஸ்போர்டு "ஜீஸஸ்" **(Jesus College)** கல்லூரியில் சேர்ந்தார்.

சிறிய தந்தைக்கு இராசன் **I. C. S.** படித்து உயர்ந்த அரசாங்கப் பதவியில் இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை. ராசனுக்கோ தாம் யாரிடமும் அடிமை வேலை பார்ப்பதில் சற்றும் விருப்பமில்லை. அதனால் பாரிஸ்டர் தேர்வு எழுத விரும்பினார். "பால்பீர் சிங்" என்ற நண்பர் சட்டத் தேர்வு எழுத மாணவர்களைத் தயாரிக்கும் ஒரு பிரபல ஆசிரியரிடம் அழைத்துச் சென்றார். அந்த ஆசிரியர் "தேர்விற்கு 30 நாட்கள்தான் இருக்கின்றன. என் 20 ஆண்டு அனுபவத்தில்

30 நாட்களில் பாடங்களனைத்தையும் படித்து முடித்த மாணவனை நான் பார்த்ததில்லை; நேரத்தையும் செல்வத்தையும் வீணாக்காதே வீடு போய்ச் சேர்" என்று கூறி விட்டார். அவர் பேச்சைக் கேட்டு தளர்ச்சியடையாது பால்பீர்சிங் "கேம்பிரிட்ஜ்" என்ற ஓர் ஆசிரியரிடம் ராசனை அழைத்துச் சென்றார். அவர் நீக்ரோ இனத்தைச் சார்ந்தவர். பாடம் கற்பிக்கத் தாம் தயாரென்று அவர் கூறிய வார்த்தைகள் ராசனுக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது. இரவு பகலென்று பார்க்காது பாடங்களைப் படித்தார். அதுவரை இராசன் அவ்வாறு அக்கறையுடன் படித்ததே கிடையாது. கேம்பிரிட்ஜும் மிகவும் முயற்சி எடுத்து பாடங்களைக் கற்பித்தார். விடா முயற்சியின் பயனாக ராசன் அத்தேர்வில் வெற்றி கண்டார். அவர் பாரிஸ்டர் பட்டப் படிப்பிற்காகப் பயின்ற கல்லூரியின் பெயர் "இன்னர் டெம்பிள்". தேர்வில் வெற்றி பெற்று பார்-அட்-லா பட்டமும் பெற்றார்.

1914-ல், பிரெஞ்சு மொழி கற்க வேண்டுமென்று விடுமுறையின் போது சுவிட்சர்லாந்திற்கு நண்பர்களுடன் சென்றிருந்தார். அது சமயம் முதல் மகாயுத்தம் தொடங்கிவிட்டது. நடுநிலை நாடாக சுவிட்சர்லாந்து இருந்தபடியால் ஆக்ஸ்ஃபோர்டுக்குத் திரும்ப முடிந்தது. யுத்த காலத்தில் இராசன் இங்கிலாந்திலேயே இருக்க வேண்டியதாயிற்று. யுத்தத்திற்குப் பிறகு ஒப்பந்தம் (Armistice) ஏற்றப்பட்ட 1918-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் தான் ராசன் தாய்நாடு திரும்பினார். டாக்டர் பி. சுப்பராயன் அவர்களும் இராசன் அவர்களுடன் கப்பலில் கொழும்பு வழியாக இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார். தனுஷ் கோடியிலிருந்து இரயில் வழியாக மதுரை வரும் பொழுது, இராமநாதபுரம் அரசராகிய முத்து ராமலிங்க சேதுபதி அவர்கள் இராமநாதபுரம் இரயில் நிலையத்தில் ராசனைச் சந்தித்து வரவேற்று உணவு அளித்தார். சேதுபதி குடும்பத்தினரும், உத்தம பாளைய முதலியார் குடும்பத்தினரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஒரு முறை இராசனுடைய தந்தையைக் காணுவதற்காகப் பாஸ்கர சேதுபதி அவர்கள் மதுரையில் முதலியார் வீட்டிற்கு வந்த பொழுது ராசன் சிறுவனாக இருந்தார். சேதுபதி அவர்கட்கு வீட்டில் அப்பொழுது அளித்த சிறந்த வரவேற்பு இன்னும் அவர் மறக்க முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சியாக இருந்து வருகிறது.

மதுரையில் உற்றார் உறவினர்கள், நண்பர்கள் கூடி ராசனை வரவேற்றனர். சிறிய தந்தை சுப்பிரமணிய முதலியார் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார். அச்சமயம் மின்டோ-மார்லி சீர்த்திருத்தத்தின்படி 1920ல் சட்டமன்றத் தேர்தல் நடக்கவிருந்தது. ராசனின் நெருங்கிய நண்பர்கள் அவரை நீதிக் கட்சியின் சார்பில் தேர்தலில் நிற்குமாறு வேண்டிக்கொண்டனர். அங்ஙனம் அவர் நிற்பதாக செய்தித்தாள்களும் விளம்பரப்படுத்தி விட்டனர். இதைக் கண்ணுற்ற சுப்பிரமணிய முதலியார், தன் மகன் வழக்கறிஞர் தொழிலைச் சரியாக நடத்துவதற்கு முன்பு, அரசியலில் நுழைவதை விரும்பவில்லை. ஆனால் மதுரையிலுள்ள கட்சிக்காரர்கள் அனைவரும் முதலியாரவர்களிடம் "ஐயா! வரும் தேர்தலில் தாங்கள் போட்டியிடவேண்டும்! இல்லையேல் தம்பி போட்டியிடவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டனர். (ராசனவர்களை கட்சிகாரர்களும், மற்றவர்களும் தம்பி என்று அழைப்பது வழக்கம்). அனைவரது விருப்பத்தின்படி, ராசனவர்கள் தேர்தலில்

தொடக்கத்தில் கட்சியின் கொறடாவாக இருந்த அவர்கள், 1945-ல் அதன் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். அப்பெரும் பொறுப்பினை இன்று வரையிலும் அவர்களே ஏற்று நடத்தி வருவது கண்கூடு !

போட்டியிட்டார். “பி. டி. ராசன்” என்று சொன்னால் ஒருவேளை பொதுமக்கட்குத் தெரியாமல் போய்விடுமோ என்று கருதி
“பி. டி. ராசன்” என்ற உத்தம பாளையம் முதலியார் என்ற விளக்கம் வாக்குச் சீட்டில் கொடுக்கப்பட்டது. எனவே, பொதுமக்கள், ராசன் அவர்களைக் கண்ணால்கூட பார்க்காமல் வாக்களித்தனர். ஒரு முறை மட்டுமன்று, பல முறைகளிலும் இவ்வாறே வாக்களித்தனர் என்றால் “உத்தமபாளையத்து முதலியார் குடும்பத்தாரிடம்“ பொது மக்கள் எத்துணை அன்பும், மரியாதையும் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறதன்றோ? அப்போதெல்லாம் மாவட்டம் முழுவதும் ஒரு தொகுதியாக இருந்தது. மூன்று முறை போட்டியிட்ட போதும் முதலிடத்திலேயே வெற்றி பெற்றார் தமிழவேள். நான்காவது முறை போட்டி எதுவும் இல்லாமலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தொடக்க முதற்கொண்டே நீதிக் கட்சியின் சட்டசபைக்கான கட்சிக் கொறடாவாக இருந்து வந்தார்.

அமைச்சர் ராசன்:

முதன் முதலில், சென்னை மாகாணத்தில் 1920-ல் நீதிக் கட்சியின் அமைச்சரவை ஏற்பட்டது. 1926க்கு மேல் டாக்டர் பி. சுப்பராயன் அவர்களின் அமைச்சரவை ஏற்பட்டு 1930 வரையிலும் நீடித்தது. பின்பு மீண்டும் 1930ல் நீதிக் கட்சியின் அமைச்சரவை ஏற்பட்டது. அப்போது அமைச்சர்கள் மூவரேயாவர்! பி. முனுசாமி நாயுடு, அவர்கள் முதல்வராகவும் ராசன் இரண்டாவது அமைச்சராகவும், குமாரசாமி ரெட்டியார் மூன்றாவது அமைச்சராகவும் இருந்தனர். சிறிது காலத்தில், அமைச்சர் அவையில் சிறு மாற்றம் உண்டாயிற்று.
பொப்பிலி அரசர் முதலமைச்சரானார். அப்போதும் ரசானவர்கள் அமைச்சராகவே இருந்தார். 1937-ல் குமாரசாமி ரெட்டியாருக்கு பதில் **M.A.** முத்தையாச் செட்டியார் அமைச்சரானார். 1937-ல் நடந்த சட்டமன்றத் தேர்தலில், மிகச் சில இடங்கள் தவிர ஏனையவற்றில் நீதிக் கட்சி வெற்றி பெறவில்லை.

மேலவை உறுப்பினர்:

1952-ல் இந்திய அரசியற் சட்டப்படி முதன் முதலாகப் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சியின் சார்பில் மதுரை, கம்பம் ஆகிய இரு தொகுதிகளிலும் இராசனவர்கள் போட்டியிட்டார்கள். மதுரையில் வெற்றி கிட்டவில்லை. ஆனால், கம்பத்தில் பெருவாரியான வாக்கு மிகுதியுடன் வெற்றி பெற்றார்கள். பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்துத் தேர்தலில் நின்ற போதிலும், அத்தொகுதி மக்கள் அவரிடத்து எத்துணை ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதனை இதன் வாயிலாக அறியலாம். அப்போது சென்னையில் முதன் முதலாக கூடிய சட்ட மன்றக் கூட்டத்தில் அப்போது முதல்வராக இருந்த இராஜாஜி அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்க ராசனவர்கள் அதற்குத் தற்காலிக சபா நாயகராக இருந்து எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைத்தார். பின்பு 1957-ல் சட்ட மன்றத்தில் மேலவை உறுப்பினராக **(M.L.C.)** தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார்.

ராசனவர்கள் நீதிக் கட்சியில் சேர்ந்த நாளிலிருந்து, இன்று வரை அதன் ஆக்கத்திற்குப் பல்லாற்றானும் உறுதுணை புரிந்து வந்துள்ளார். தொடக்கத்தில் கட்சியின் கொறடாவாக இருந்த அவர்கள், 1945-ல் அதன் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். அப்பெரும் பொறுப்பினை இன்று வரையிலும் அவர்களே ஏற்று நடத்தி வருவது கண்கூடு !

ராசனவர்கள் அமைச்சராக இருந்த காலத்தில் ஏற்ற பொறுப்புகள் பற்பல. உழவு, கூட்டுறவு, பத்திரங்கள் பதிவு, பொதுப்பணி, கால்நடை ஆகிய துறைகள் அமைச்சர் இராசனவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தன. கூட்டுறவுத்துறை நலிந்து போய் அழிந்து விடுமோ என்று அனைவரும் எண்ணிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், இராசன் அதற்குப் புத்துயிர் அளித்துத் தமிழகமெங்கும் கூட்டுறவு நன்கு வளர்ச்சியுற வழி வகுத்தார்கள்.

அன்று அவர்கள் வகுத்த வழியிலேதான் இன்று தமிழ் நாட்டில் கூட்டுறவு நன்முறையில் வளர்ந்து, பெருகிப் பாரோர் போற்றும் வகையில் சிறந்து நிற்கின்றது.

உழவுத்துறை முன்னேற்றம் அடைவதற்கு ஆக்க வேலைகள் பல புரிந்தார். ராசனுடைய சேவையைப் பாராட்டி இங்கிலாந்து மன்னர் அவருக்கு 'சர்' பட்டம் வழங்கினார். 1947-ல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதும் ராசனவர்கள் தனக்கு ஆங்கிலேயர் கொடுத்த 'சர்' பட்டத்தை வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார்.

உழவுத்துறை முன்னேற்றம் அடைவதற்கு ஆக்க வேலைகள் பல புரிந்தார். ராசனுடைய சேவையைப் பாராட்டி இங்கிலாந்து மன்னர் அவருக்கு 'சர்' பட்டம் வழங்கினார். 1947-ல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதும் ராசனவர்கள் தனக்கு ஆங்கிலேயர் கொடுத்த 'சர்' பட்டத்தை வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார்.

ஆந்திராவில் பல்கலைக்கழகம் ஏற்படுத்தப்பட்டதும், தமிழகத்தில் மற்றொரு பல்கலைக்கழகம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என மக்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள். அதற்கென ஒரு குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன் தலைவர் இராமநாதபுரம் அரசர். செயலாளர் பி.டி. ராசன். அக்குழுவின் பரிந்துரையின் பயனாகவே அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் பிறந்தது. இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் மதுரைப் பல்கலைக்கழக அமைப்புக் குழுவிலும் ராசன் அவர்கள் உறுப்பினராக இருந்து ஆவன செய்தார்கள்.

1923-ல் ராசனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. தமிழவேளவர்களின் வாழ்க்கைத் துணைவியாய் அமைந்தவர்கள் கற்பகாம்பாள் என்னும் பொற்புசால் அம்மையாராவர். இவர்கள் தமிழகத்தில் புகழ் பெற்ற வழக்கறிஞராம் கோபாலசாமி முதலியார் அவர்களின் இரண்டாவது திருமகளாவார். தமிழவேளவர்களின் பண்பு நலன்களுக்கேற்ப கற்பகாம்பாளும் குண நலன்களால் உயர்ந்து விளங்குவது இல்லற மாட்சியாகும். கற்பொழுக்கமும், மெல்லியற் பொறையும், துறந்தார்ப் பேணலும், அட்டிற்றெழில் வன்மையும், ஒப்புரவு செய்தலுமாகிய மாண்புகள் பலவற்றை இயற்கையிலேயே பெற்றவர்கள். ஆன்ற உயர் குடிப்பிறந்தவர்களாயினும், பாமரராயினும் தம் இல்லத்திற்கு வருவோரைத் தாமே இன்முகத்துடன் வரவேற்று நல்லுரை கூறும் இயல்பினை என்றும் அவர்களிடத்துக் காணலாம். தமிழவேளவர்களும், கற்பகாம்பாள் அவர்களும் செய்த நற்றவப் பயனாய் பிறந்த நன்மக்கள் கமலத்தியாகராசன், பழநிவேல்ராசன், மீனாம்பாள், சாரதா என்ற அறம் வளர்த்த நாயகி, பாகீரதி ஆகியோராவர்.

1939ல் இரண்டாவது உலகப்போர் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது சென்னை ஆளுநராக இருந்த சர். ஆர்தர் ஹோப், ராசனவர்களை அழைத்து, போர் உதவி இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதனால் ராசன் அவர்களுக்குத் தமிழ் நாடெங்கும் சுற்றி வந்து ஆங்காங்கு பலரையும் கண்டு, இலட்சியத்தை விளக்க வேண்டிய கடமை ஏற்பட்டது. மதுரை மாவட்ட மக்கள் திரட்டிய நிதியிலிருந்து ஓர் விமானம் வாங்கி அளிக்கப்பட்டது.

1946ல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் துணைத்தலைவராக இருந்து சங்கத்தை நடத்தி வந்தார். உயர் திரு. T.C. சீனிவாசய்யங்கார் அவர்கள், ராசனை அழைத்து "எமக்கு வயதாகி விட்டது. சங்கப் பொறுப்பை நீங்கள் தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். ராசனவர்கள் அதை ஏற்று, திறம்பட நடத்தி வந்தார்கள். குடியரசுத் தலைவர் இராசேந்திர பிரசாத்தைச்

சங்கத்திற்கு அழைத்தார்கள்; காப்பாளராக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். மனமுவந்து இராசேந்திரப் பிரசாத்தும் சங்கக் காப்பாளராவதற்கு இசைந்தார். அவருக்குப் பின் குடியரசுத் தலைவர்களான இராதாகிருஷ்ணன், சாகீர் உசேன் ஆகியோரும் தொடர்ந்து காப்பாளராக இருந்து வந்தனர். ராசன் அவர்கள் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்விழாவை மிகச் சிறப்பாக நடத்தினார்கள். இயல், இசை, நாடக விழாக்கள் ஏழு நாட்களிலும் மதுரையில் நடைபெற்றன. அதுபோன்ற ஒரு விழா அதற்கு முன்பும் பின்பும் மதுரையில் நடைபெற்றதில்லை என்றே எவரும் குறிப்பிடுவர்.

1953ல் கேரளாவுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகளை தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்க வேண்டுமென்று சர்வகட்சிகளும் விரும்பின. அதற்காக சர்வகட்சிப் போராட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது, இராசனவர்கள் அந்த போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்க வேண்டுமென்று சர்வகட்சிக் கூட்டம் முடிவு செய்தது. அதற்குக் காரணம் அறிஞர் அண்ணா அவர்களே. ராசன் அவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு மதுரைக்குத் திரும்பினார்கள். அது சமயம் ராசன் அவர்கள் அன்றிருந்த அமைச்சர்கள் சிலரின் எண்ணத்தின்படி, அரசாங்கத்திற்கு எதிராகச் சட்டவிரோதமான போராட்டங்களில் கலந்து கொள்ளமாட்டார் என்று ஒரு புரளி சென்னையில் கிளப்பப்பட்டது. ராசனவர்கள் சென்னைக்குத் திரும்பிய பொழுது அண்ணா அவர்கள் காஸ்மாபாலிடன் கிளப்பிற்கு வந்து ராசனவர்களை அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். முகச்சவரம் முடிந்தபின் பார்க்கலாமென்று ராசன் சொன்னதற்கு, "இல்லை உடனே பார்க்க வேண்டு" மென்று அண்ணா சொன்னார். அவர் அவசரத்தை முன்னிட்டு அரைச் சவரமுகத்துடன் பார்த்தபொழுது "என்ன நீங்கள் எல்லைப் போராட்டத்தில் தலைமை வகிக்க மாட்டேனென்று சொல்லி விட்டீர்களாமே, இது உண்மைதானா"? என்று அண்ணா கேட்டார். அதற்கு ராசனவர்கள் "நான் ஒரு வாக்குக் கொடுத்தால் அதை மீறமாட்டேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமென்றுதான் நினைத்தேன்" என்று அண்ணாவிடம் கூறினார்கள். "உங்கள் சந்தேகத்தை இப்பொழுதே நிவர்த்தி பண்ணுகிறேன். அந்தப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்து கடைசிவரை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுப்பேன்" என்று மேலும் தெரிவித்தார். ராசனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அண்ணா மன நிறைவுடன் காஞ்சீபுரம் திரும்பினார்.

மக்களுடைய தேவிகுளம்-பீர்மேடு உரிமை ஆர்ப்பாட்டம் தமிழ் நாடெங்கும் அமைதியாக நடைபெற்றது. இப்போராட்டத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம் தலைவரும் போராட்டக் குழுவும் அமைதியைக் கடைப்பிடித்தது தான்.

1949ல் சபரிமலை ஐயப்பசாமி கோவிலில் யாரோ சில கயவர்கள் நெருப்பு வைத்துவிட்டனர். அதன் காரணமாக மூல விக்கிரகம் சேதமுற்றது. கேரளாவிலிருந்த ஐயப்பன் பக்தர்கள் அதனால் மிகவும் மனக்கலக்கம் அடைந்திருந்தனர். கேரள அரசாங்க ஆதரவும் எதிர்பார்த்த அளவு இல்லை. அதனால் ஐயப்பசாமி கோவிலில் ஒரு புது விக்கிரகத்தைச் செய்து பிரதிஷ்டை செய்வதற்குமுன், தமிழ் மக்கள் ஆதரவையும் பெற வேண்டுமென்று விரும்பினர். எனவே ராசனின் உதவியை நாடினார்கள். அவர்களுடைய கவலையை அறிந்த ராசனவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினார்கள். அதன் பின் தமிழ் நாடெங்கும் பவனி வருவதற்கென ஒரு ஐயப்பசாமி விக்கிரகத்தை அமைத்து அதனை அணிபெற அமைந்த ஒரு பேருந்து வண்டியில் வைத்து அதற்கு வேண்டிய ஆட்களுடன், திருநெல்வேலி வழியாக மதுரைக்கு அனுப்பினார்கள். ராசன் தலைமையில் மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு தமிழ்நாடு முழுவதும் பவனி வந்தது. இது மக்களிடையே ஒரு பெரும் எழுச்சியையும்

பக்தியையும் உண்டுபண்ணிவிட்டது. அதன் பயனாக இன்று இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் ஆண்டுதோறும் சபரிமலைக்கு பயபக்தியுடன் சென்று வருவதை நாம் காணலாம்.

திருப்பணிகள்

ராசன் அவர்கள் 1928ல் சென்னை கோடம்பாக்கம் வடபழனியாண்டவர் கோவிலுக்குச் சென்றார். அங்கிருந்த பரம்பரை தர்மகர்த்தா பாக்கியலிங்கத் தம்பிரானைச் சந்தித்தார்கள். அக்கோவிலைத் திருப்பணி செய்வதில் அவருடன் தானும் ஈடுபட்டார்கள். அப்பொழுது அது ஒரு சிறு கோவிலாகவே இருந்தது. இராசன் அவர்கள் தன் நண்பர்களிடம் சிறிது சிறிதாக ரூ. 30,000/- நிதி பெற்று வடபழநியாண்டவர் கோவில் திருப்பணியை ஆரம்பித்தார்கள். அன்று முதல் அது நாளடைவில் வளர்ச்சியுற்று ஒரு புகழ்பெற்ற தலமாகி இன்று மிகப்பெரிய முருகன் கோவிலாக விளங்குகின்றது. சென்ற ஆண்டு (1972) இராச கோபுரம் கட்டப்பட்டு, ராசன் அவர்கள் தலைமையிலேயே சிறப்பான முறையில் குடமுழுக்கு விழாவும் நடைபெற்றது.

திருவாசகம் அருளிய மாணிக்கவாசகரின் பிறப்பிடமாகிய திருவாதவூர் மதுரைக்கு அண்மையில் உள்ளது. அங்குள்ள பெரிய கோவில் கவனிப்பார் அற்று மிகவும் சீர்குலைந்து இருந்தது. அக்கோவிலுக்குச் செல்லும் மக்களும் அதிகமில்லை. 1955ல் அதற்குத் திருப்பணி செய்ய வேண்டுமென்று ராசன் அவர்கள் தலைமையிலே ஒரு குழு அமைக்கப் பெற்றது. 1959ல் திருப்பணி வேலை முடிந்து குடமுழுக்கு விழா நடைபெற்றது. குடமுழுக்கு விழா முடிந்து எல்லோரும் ஒரு விடுதியில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது "திருவாதவூர் கோவில் திருப்பணி முடிந்தது. இனி மதுரை மீனாட்சி அம்மன் திருக்கோவிலுக்கும் நீங்கள் தான் திருப்பணியைச் செய்து, குடமுழுக்கு விழா நடத்த வேண்டும்" என்று அங்கு குழுமியிருந்த அனைவரும் ராசனிடம் கூறினர். அது மிகப் பெரிய வேலை என்று இராசன் தயங்கினார்கள். "நீங்கள் முன்வந்து செய்யவில்லை என்றால் வேறு யாரும் அதைச் செய்யப் போவதில்லை" என்று ஒருவர் கூறினார். அதைக் கேட்டும் ராசன் அந்தப் பெரிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினார்கள். ஆனால், அவருடைய நண்பர்கள் விடாப் பிடியாக வற்புறுத்தவே அந்தப் பணியையும் மேற்கொண்டார்.

மதுரைக் கோவிலில் திருப்பணிக்குழு 1959ல் இராசன் தலைமையில் செயல்படத் தொடங்கிற்று. தமிழ் நாட்டில் எங்கும் அதுவரை நடைபெறாத முறையில் பதினான்கு கோபுரங்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டன. எல்லா விக்கிரகங்களுக்கும் மருந்து சாத்தப் பெற்றது. 1963ல் மதுரைக் கோவிலில் குடமுழுக்கு விழா சிறப்பாக நடைபெற்றது. கோயில் திருப்பணியுடன் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பெரிய அளவில் கலைக் கூடம் ஒன்றை ராசன் பெரும் முயற்சியுடன் அமைத்தார்கள். இன்று நாள் தோறும் நூற்றுக்கணக்கான வெளிநாட்டினர் அங்கு வந்து தமிழ் மக்களின் கலைச் செல்வங்களைக் கண்டு வியந்து மகிழ்கின்றனர். திருப்பணி முடிந்ததும் சற்றும் அயராது, ராசன் அவர்கள் ஸ்ரீ மீனாட்சி அம்மனுக்கு வைரமுடி ஒன்று செய்ய வேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். பற்பல இடையூறுகளுக்கிடையில் மிகவும் வேலைப்பாடுமிக்க அழகான வைர முடி ஒன்று செய்து 11-12-72ஆம் தேதியன்று மதுரை மீனாட்சி அம்மனுக்கு அந்த வைர முடி சூட்டு விழாவும் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

திருமுருகனின் ஆறாவது படை வீடாகிய பழமுதிர் சோலை அருவமாக இருந்து வந்தது. பழமுதிர்ச் சோலையாகிய அழகர் கோவில் மலையில் ஒரு கோயில் எழுப்பி அங்கு முருகனை எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பம் தமிழ் மக்களிடையே பல்லாண்டுகளாக இருந்து வந்தது. அவ்விருப்பத்தை 1960ஆம் ஆண்டு பல எதிர்ப்புக்களுக்கிடையே ராசன் அவர்கள் நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். அக்கோயிலில்

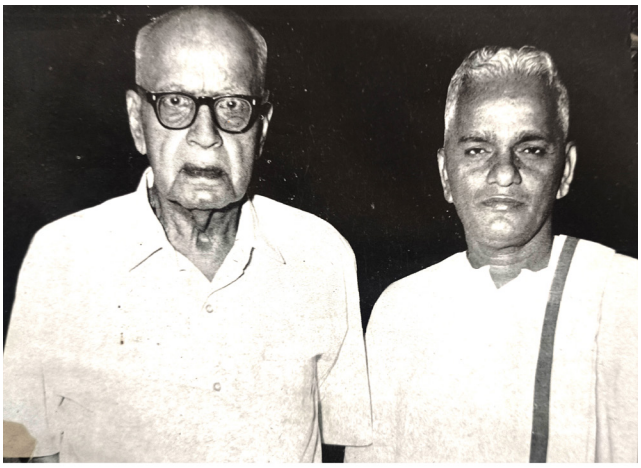
எழுந்தருளியுள்ள வெற்றிவேல் முருகனுக்கு சாத்துவதற்காக அழகிய வேல் ஒன்று தயாரித்து மதுரை மீனாட்சி கோயிலில் ஓர் இரவு அம்பிகையிடம் வைத்து வழிபாடு நடைபெற்றது. மறுநாள் கந்தர் சஷ்டி. முதல் நாள் முதலாம் படைவீடாகிய திருப்பரங்குன்றத்திலும், இரண்டாம் நாள் திருச்செந்தூரிலும், மூன்றாம் நாள் திரு ஆவினன்குடி என்னும் பழநியிலும், நான்காம் நாள் திருவேரகம் என்னும் சுவாமிமலையிலும் ஐந்தாம் நாள் குன்றக்குடியிலும் ஒவ்வோர் இரவு மூலத்தானத்தில் வைத்து வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. ஆறாம் நாள் மதுரையில் திருக்கல்யாண மண்டபத்தில் அங்கயற்கண் அம்மையுடன் அமர்ந்த ஆலவாய் அண்ணலையும் எழுந்தருளச் செய்து வேலுக்கு வழிபாடு நடைபெற்றது. பின்னர் நான்கு மாசி வீதிகளில் வெள்ளி இரதத்தில் ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று பழமுதிர்ச்சோலை முருகனிடம் சேர்ப்பிக்கப்பெற்றது. மதுரையில் இருந்து ஆறுபடை வீடுகளுக்குச் செல்லும் வழியெல்லாம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் வெற்றிவேலிற்குச் சிறந்த வரவேற்பும் வழிபாடுகளும் நடைபெற்றன. அதன் மூலம் பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழ் மக்கள் பழமுதிர்சோலை புதிய முருகன் கோயிலைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்தது.

1966ல் டில்லியில் நடைபெற்ற அகில இந்திய இந்து சமய மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காக ராசன் அவர்கள் சென்றார்கள். அச்சமயம் டில்லியில் இருந்த தமிழ் நாட்டு அமைச்சர்களையும், ராஷ்டிரபதி இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களையும் தனித்தனியாகச் சந்தித்து அளவளாவி மகிழ்ந்தனர். டில்லியில் இருக்கும் தமிழ் மக்களின் சார்பாக திரு.C.R. பட்டாபிராமன், M.P. அவர்கள் ராசனை, அங்கு கட்டப் பெற்று வரும் உத்திர சுவாமிநாதர் கோவிலுக்குத் தரிசனத்திற்காக அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு கூடி இருந்த ஏராளமான தமிழ் மக்கள் ராசன் அவர்களுக்கு உற்சாகமான வரவேற்பு அளித்து கோவில்

ஆயிரம் பிறை கண்ட பெரியவராக, புகழுடன் வாழும் தமிழவேள் அவர்கள், தான் கண்ட பிறைகளின் எண்ணிக்கையை விட அதிகமான திருமணங்களை தமிழ்நாடெங்கும் நடத்தி வைத்துப் பல குடும்பங்களுக்கு விளக்கேற்றி வைத்த பெருமையுடைய தலைவராவார்.

அமைக்க இருக்கும் இடத்தையும் மாதிரி வரைபடங்களையும் காட்டினார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்க ராசன் அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் சுவாமி மலையில் உள்ள ஞான வேல் போல ஒன்று தாம் செய்துக் கொடுப்பதாக கூறினார்கள். அதன்படி ஒரு வேல் செய்து ஆறுபடை வீடுகளுக்கும் அதனை அனுப்பி, சிறப்பான முறையில் அபிஷேக ஆராதனை வழிபாடுகள் செய்வித்து 1966 டிசம்பர் மாதம் டில்லிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். டில்லியில் உத்திர சுவாமி நாதர் கோவில் திருப்பணி முடிந்து இவ்வாண்டு ஜூன் மாதம் குடமுழுக்கு நடைபெறுவதாக இருக்கின்றது.

1966ல் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற முதலாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு மதுரைத் தமிழ் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக இராசன் அவர்கள் சென்றார்கள். மலேசியா, சிங்கப்பூரில் உள்ள தமிழ்மக்கள் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க இராசன் அங்கு ஒரு திங்கள் தங்கியிருந்து பல இடங்களுக்குச் சென்று சொற்பொழிவு ஆற்றி வந்தார்கள். 1968ல் சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரனார் அவர்களின் திருவுருவச் சிலையைத் திறந்து வைத்தார்கள்.

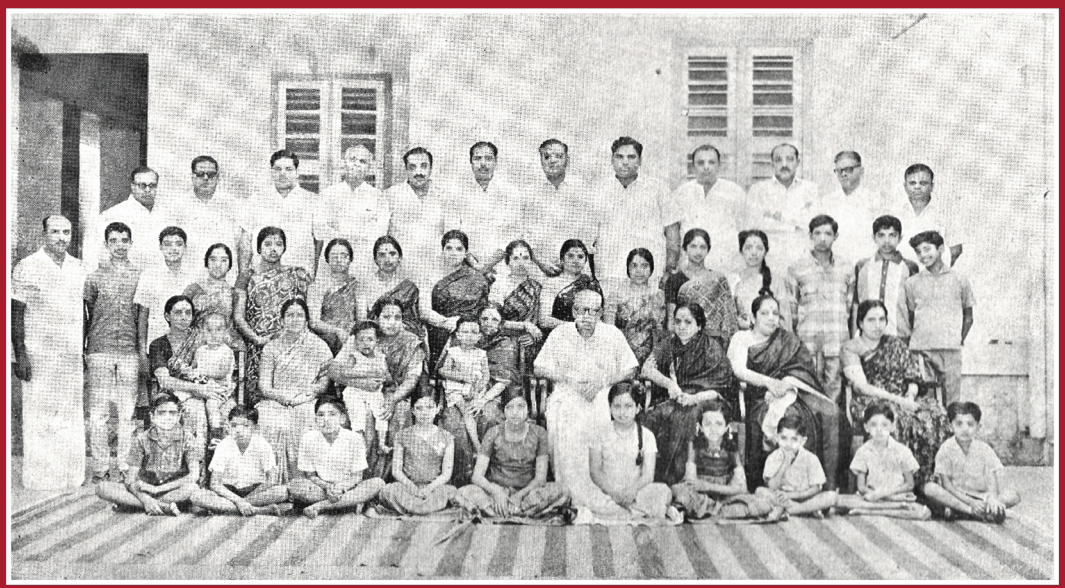
தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் உடன் நீதிக்கட்சி பொதுச்செயலாளர் திரு.K. பரமசிவம்

1968 டிசம்பர் மாதம் நீதிக்கட்சியின் பொன் விழாவைச் சென்னையில் மிகச் சிறப்பாக நடத்தினார்கள். அவ்வமயம் தமிழ் நாட்டின் ஐம்பது ஆண்டு வரலாற்றையும், வளர்ச்சியையும் குறிக்கும் சிறந்த மலர் ஒன்றைத் தயாரித்து வெளியிட்டார்கள். அவ்விழாவில் அப்பொழுது முதலமைச்சராக இருந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவே அவர் இறுதியாக நிகழ்த்திய அரசியல் சொற்பொழிவாகும்.

இன்று ஆயிரம் பிறை கண்ட பெரியவராக, புகழுடன் வாழும் தமிழவேள் அவர்கள், தான் கண்ட பிறைகளின் எண்ணிக்கையை விட அதிகமான திருமணங்களை தமிழ்நாடெங்கும் நடத்தி வைத்துப் பல குடும்பங்களுக்கு விளக்கேற்றி வைத்த பெருமையுடைய தலைவராவார். அவர்கள் இன்னும் பல்லாண்டு காலம் நலமுடன் வாழ்ந்து மக்களுக்கு வழிகாட்ட இறைவன் அருள்புரிவாராக !

* * *

குடும்பத்தினருடன் தமிழவேள் பி.டி. ராஜன்

தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உரைகளும் கட்டுரைகளும்

“தீண்டாமையானது நமது தேசிய முன்னேற்றத்திற்கு பெருந்தடையாய் இருக்கிறது”

(லால்குடியில் 1928–ம் ஆண்டு ஜூன் 9, 10 தேதிகளில் நடைபெற்ற லால்குடி தாலூக்கா பார்ப்பனரல்லாதார் முதலாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டில் தலைவர் பி. டி. ராஜன் அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பெருக்கு.
17.6.1928 அன்று, ‘குடிஅரசு’ இதழில் வெளிவந்த கட்டுரை)

17—6—28 குடி அரசு.

லால்குடியில் ஜூன் 9, 10 தேதிகளில் நடைபெற்ற லால்குடி தாலூக்கா பார்ப்பனரல்லாதார் முதலாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டின் தலைவர் திரு. பி. டி. ராஜன் பி, ஏ, ஆக்ஸன் எம். எல். அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பெருக்கு.

...னது ஒரு ஜாதியாரை மாத்திரம் உயர்வுபடுத்த நினைத்தாலும் அதைப் பின்பற்றுபவர்களான பார்ப்பனரானாலும் பார்ப்பனரல்லாதாரானாலும் திருநாம்கள் அதற்கு அதற்கு மதத்திற்கு மிகவும் எதிரிதான்.

இப்பொழுது மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாக இருக்கிற பழைய வழக்கங்களும் முறைகளும் முன்னொரு காலத்தில் எவ்வளவு உபயோகமுள்ளவைகளாயும் அபிமானமானவைகளாகவும் இருந்ததாலும் இப்பொழுது அவைகளுக்கெல்லாம் அதி எதிரானவைதான். இந்த இயக்கம் ஒரே சமூகத்தாருடையதாக இருந்தாலும் நமது தேச வாழ்வையில் அரசியல், சமூக விஷயத்தில், பொருளாதாரம், மதம் முதலான அனேக ...சுவாசத்தாலும் பிராமணர்களைக்கொண்டு ஒரு வகுப்பாருக்கு இடத்தைக்கொடுத்துவிட்டு இந்தப் புரோகித ஜாதியான ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு மற்றவர்களை அடிமைகளாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இந்நாளில் நமது சமூகத்தை எதிர்த்துநிற்கிற அனேக சமூக சிநேகிதர்களில் நமது சமுதாயத்தை உடனே வேண்டுமென்றே வெகுதூரப்பட்டிருக்கின்றான் குறிப்பிடுகிறேன். அவர்கள் தீண்டாமை வெறுத்தல், கோயிலுட்புகுதல், இனமத்திருமணம், கடையை முதலியவைகளுக்கு சிலவற்றை முதலியவர்கள், அவைகள் இந்நாளில் வந்த புதிய [illegible] அவைகள் தாராளமாக இருக்கின்றன. இதற்கு விரோதமாய் சண்டை

உங்களுடைய மாநாட்டிற்கு என்னைத் தலைமை வகிக்கும்படி கேட்டு நீங்கள் எனக்குச் செய்திருக்கிற பெரிய மரியாதைக்காக நான் உங்களுக்கு வந்தனம் கூறுகிறேன்.

நான் இப்பொழுது சொல்லப் போகிற காரணங்களாலே உங்களுடைய அழைப்புக்குச் சம்மதிக்கும் முன்னர் நான் சந்தேகமாய் ஆலோசனை செய்தேன். பின்னர் உங்களுடைய வற்புறுத்திய வேண்டுகோளாலும் நமது பெருமை தாங்கிய நண்பர் திருவாளர் ஈ. வே. ராமசாமி நாயக்கர் அவர்கள் வேண்டுகோளாலும் நான் சம்மதித்தேன். என்னுடைய சந்தேகமான ஆலோசனைக்குக் காரணங்கள் பின் வருமாறு. நான் சமூகச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி மாத்திரம் பேசுவதாக நீங்கள் எதிர்பார்த்தீர்களா, அல்லது சமூகச் சீர்திருத்தத்தையும், அரசியல் சீர்திருத்தத்தையும் சேர்த்துப் பேசுவதாக எதிர்பார்த்தீர்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. திருவாளர். ஈ. வே. ராமசாமி நாயக்கர் அவர்களைப் போன்ற என்னைவிட வல்லமையுள்ளவர்கள் உங்களுக்குத் தக்க வழி காட்டும் ஆற்றலுடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்றும் நான் உணர்ந்தேன்.

சுயமரியாதை இயக்கமானது, நமது நண்பர் ஈ. வே. ராமசாமி நாயக்கர் அவர்களாலே தொடங்கப் பெற்றது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்களை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கவாவது அல்லது பொதுவாக நமது

தேசத்திற்கும் முக்கியமாகப் பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்திற்கும் அவர்கள் செய்து கொண்டு வருகிற அளவற்ற தேசத் தொண்டுகளைப் பற்றியாவது நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

இந்த இயக்கத்தை உண்டு பண்ணினவர் திரு. நாயக்கர் அவர்களாயிருக்கிறதால் இந்த இயக்கம் முதலில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தாருடையதென்றும், இது மற்றொரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தாருக்கு விரோதமாக நடத்தப்படுவதென்றும் பிறர் நினைக்கப்படுவதாயிருப்பதை நான் முதலில் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். திருவாளர் பனகல் ராஜா அவர்களைப் பார்க்கிலும் திரு. நாயக்கர் அவர்கள் பெரிய பார்ப்பன விரோதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

அவர்களை அப்படிச் சொல்வது ஒரு பெருங்குற்றமாகும். அவர் பார்ப்பனருக்கு விரோதி அல்ல. ஆனால், பார்ப்பன மதமானது ஒரு ஜாதியாரை மாத்திரம் உயர்வுப்படுத்த நிலை நிற்குமானால், அதைப் பின்பற்றுபவர்களைப் பார்ப்பனரானாலும் பார்ப்பனரல்லாதாரானாலும் திரு. நாயக்கர் அவர்கள் அந்த மதத்திற்கு நிச்சயமாக எதிரிதான்.

இப்பொழுது மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாக இருக்கிற பழக்கவழக்கங்களும், முறைகளும் முன்னொரு காலத்தில் எவ்வளவு உபயோகமுள்ளவைகளாகவும் அவசியமானவைகளாகவுமிருந்தாலும், இப்பொழுது அவைகளுக்கெல்லாம் அவர் எதிரானவர்தான். இந்த இயக்கம் ஒரு சமூகத்தாருடையதாக இருக்கிறதற்குப் பதிலாக நமது தேசிய வாழ்க்கையில் அரசியல் சமூக சீர்திருத்தம், சிக்கனம், மதம் முதலான அனேக வகைகளிலும் தாக்கக் கூடிய அளவு விரிவானதாயிருக்கிறது.

இந்த இயக்கத்தின் எண்ணங்களும் கொள்கைகளும் காலஞ்சென்ற திரு. டாக்டர் நாயரவர்களாலும், சர் பி. தியாகராயசெட்டியார் அவர்களாலும் தொடங்கப் பெற்றுள்ள பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தின் கொள்கைகளைப் போலவே இருக்கின்றன.

அவ்வியக்கத்தின் தொடக்கத்தில் அரசியல் பற்றியே மிகுதியான காலம் சென்றது. பின்னால் தோன்றிய இந்த இயக்கத்தில் நமது தேசிய நோக்கங்களிலுள்ள சமூக சீர்திருத்தத்தின் சார்பாகவே அதிகமான கவனம் செலுத்தப்படுமானால், அதற்கு காரணம், அரசியல் குறைகளைவிட, சமூக சீர்திருத்தத்தினால் நிகழும் கெடுதிகளே நிரம்பவும் கெட்டவைகள் என்றும்; இவைகளை நீக்குவதே நம்மை அரசியல் வெற்றிக்கு அருகில் கொண்டு செல்லும் என்றும்
திரு. நாயக்கர் அவர்கள் உணர்வதே ஆகும். இந்த இயக்கமானது, பார்ப்பனரல்லாத மக்களை அவர்களுடைய நெடுங்காலப் பெருந்தூக்கத்திலிருந்து முன்னமே எழுப்பி விட்டது. மக்கள் தங்கள் சுதந்திரங்களையும், கடமைகளையும் உணர்ந்து கொள்ளும்படி செய்து விட்டது. ஒவ்வொரு ஆண்மகனும் ஜாதி வேற்றுமை இல்லாமல் தனக்கு மிகப் பொருத்தமான எந்தத் தொழிலையும் எடுத்துக் கொள்ளும்படியாகவும், தேசத்தின் பொது நன்மைக்காகத் தன்னால் இயன்ற சிறிய ஈவுக் கடமையைச் செலுத்தும்படியாகவும் உள்ள நலன்களின் உரிமைகள் எல்லா மக்களுக்கும் சமத்துவமாக இருக்க வேண்டுமென்றுமே இந்த இயக்கம் கேட்கிறது. முடிவாக, இந்த இயக்கமானது மக்களை சமூக அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுவிப்பதையும் தேசத்தின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபடுவதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவ்வியக்கத்தின் பலனாக பார்ப்பன புரோகிதர்களின் பூசாரித் தனங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கைவிடப்பட்டு வருகின்றன.

பணச் செலவானதும், அனாவசியமானதுமாயுள்ள சடங்குகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. இந்த நாட்களில் திருமணங்கள் மக்களுக்குச்

சொந்தமான ஜாதியில் உள்ள புரோகிதர்களையே கொண்டு நடைபெறுகின்றன. சில இடங்களில் இது கூடக்கிடையாது. வழக்கமான மதச் சடங்குகளுக்குப் பதிலாக பெரியோர்களுடைய வாழ்த்துதல்களையே கொண்டு திருமணங்கள் முடிவு பெறுகின்றதாகத் தோன்றுகின்றது. இந்த சுலபமான கொள்கையை நான் நிச்சயமாக ஒப்புக்கொள்வதோடு பாராட்டவும் செய்கிறேன். ஏனெனில் இது இந்துமதச் சடங்குகளின் கஷ்டங்களையும் பணச் செலவுகளையும் இல்லாமல் செய்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் இவ்வகைத் திருமணங்களின் வாரிசு உரிமை வருங்காலங்களில் யாதொரு துன்பங்களும் வராதபடி இத்திருமணங்களைச் சட்டப்படி உரிமையானதாக்குமாறு தேச சட்டங்களைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளும்படி எனது நண்பருக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறேன்.

பிறப்பினால் உயர்ந்தவர்கள் என்பதற்காக அல்லாமல், கல்வி அறிவாலும், பக்தி விசுவாசத்தாலும் சிறந்தவர்களை கொண்ட ஒரு வகுப்பாருக்கு இடத்தை கொடுத்துவிட்டு இந்தப் புரோகித ஜாதியானது நாளடைவில் மறைந்து விடுமென்று நான் நம்புகிறேன்.

இந்நாளில் நமது சமூகத்தை எதிர்த்து நிற்கிற அனேக சமூக சீர்திருத்தங்களில் நமது கவனிப்பை உடனே வேண்டுகிற சிலவற்றைப் பற்றி நான் குறிப்பிடுகிறேன். அவைகள் தீண்டாமை யொழித்தல், கோயிலுட்புகுதல், இளமை திருமணம் கடைசியாக முக்கியமானதாயுள்ள சீர் கொடுத்தல் முதலியனவாம். அவைகள் இந்நாளில் வந்த புதிய கெடுதிகள் அல்ல, அவைகள் பல நூற்றாண்டுகளாக இருக்கின்றன. இந்தக் கெடுதிகளுக்கு விரோதமாய்ச் சண்டைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பதாக எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் உரிமை கூறுகிறார்கள்.

தீண்டாமையானது நமது நாகரீகத்திற்கு ஒரு குறையாய் இருக்கிறது. நமது தேசிய முன்னேற்றத்திற்கும் அது ஒரு பெருந்தடையாய் இருக்கிறது. உயர்ந்த சாதியாருக்குச் சரியாக தீண்டாதார் என்போரும் உயர்ந்தேறி வரும்படி கல்வியும் நல உரிமைகளும் தீண்டாதார்க்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

கோவிலுட் புகுதல்

கோவிலுக்குள் மூலஸ்தானம் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களிலும் இந்து மதத்தை நம்பாதவர்களும் அதற்கு எதிரிடையாயுள்ளவர்களும் சுற்றித் திரிய இடங்கொடுத்து விட்டு, இந்து மதத்தைக் கொண்டாடுவதோடு அல்லாமல், இந்து மதத்தில் பிறந்து, அதையே நம்பி, அதிலேயே இருந்து, அதற்காகவே இறந்து கொண்டு இருக்கிற இந்து மக்கள், கோவிலுக்குள் நுழையக் கூடாது என்பது பொல்லாத தலைவிதியாய் இருக்கிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில் இது தீண்டாமையை விடக் கேவலமானதாயிருக்கிறது.

இந்து சமூகமானது இந்த அநியாயத்தை நிவர்த்தி செய்யாமல் எவ்வளவு காலம் வரை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறதோ, அவ்வளவு காலம் வரையில் ஏதாவது ஒன்று அல்லது மற்றொரு அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டே இருக்கும்.

இவ்வகைத் திருமணங்களின் வாரிசு உரிமை வருங்காலங்களில் யாதொரு துன்பங்களும் வராதபடி இத்திருமணங்களைச் சட்டப்படி உரிமையானதாக்குமாறு தேச சட்டங்களைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளும்படி எனது நண்பருக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறேன்.

தீண்டாமையானது நமது நாகரீகத்திற்கு ஒரு குறையாய் இருக்கிறது. நமது தேசிய முன்னேற்றத்திற்கும் அது ஒரு பெருந்தடையாய் இருக்கிறது. உயர்ந்த சாதியாருக்குச் சரியாக தீண்டாதார் என்போரும் உயர்ந்தேறி வரும்படி கல்வியும் நல உரிமைகளும் தீண்டாதார்க்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

குழந்தைப் பருவத் திருமணமானது ஓர்வகை இளமைத் திருமணமாகும். அது அநேகமாய்ப் பார்ப்பனருக்குள் பரவி நிற்கிறது. மற்றொருவகை, அதாவது, பத்துப் பதினொரு வயதுள்ள வாலைப்பருவப் பெண்களைத் திருப்பூட்டுதல் செய்து கொடுக்கப்படுவது. இரண்டு வகைகளும் ஒன்று போலக் கெட்டவைகள்தான். சட்டத்தைக் கொண்டு இளமைத் திருமணத்தை ஒழிக்க முயற்சி செய்யப்படுகிறது. அதாவது பையன்களுக்கும் பெண்களுக்கும் திருமண வயதை வரையறுத்துக் குறிப்பிட்டு விடுவதாகும். இந்துமதக் கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமானது என்பதன் பேரில், இவ்வழியிலுள்ள எவ்விதமான சீர்திருத்தங்களுக்கும் விரோதமாக பிடிவாதக் கொள்கையுடையவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. இளமைத் திருமணத்தின் பெரிய கெடுதி என்பது சிறிய பெண்கள் தங்கள் பொறுப்பாளித் தன்மையைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாத பருவத்திலும், அவர்களை விளையாடித் திரிய வேண்டிய காலத்திலும் பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகி விடுகிறார்கள் என்பதுதான்.

அக்குழந்தைகள் அநேகமாகப் போதுமான தேகவலிமை இல்லாத நலங்களில்லாத அசட்டையான தேச மக்களாய் விடுகிறார்கள். மக்கள் சமூகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கெட்டு அருகி வருகிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு ஏதாவது செய்யாவிட்டால் காரியங்கள் இன்னும் கெட்டுப்போகும். ஒரே அடியில் சமூகத்திலிருக்கிற எல்லாக் கெடுதிகளையும் திருத்திவிட முடியாது. தளர்ச்சியடையாத கிளர்ச்சியாலும் கல்விப் பயிற்சியாலும் தான் ஒருவர் விரும்பிய முடிவை அடைய முடியும்.

வரிசை கொடுக்கும் முறையானது பிராமணர்களுக்குள் மாத்திரம் பரவி இருந்தது. சமீபகாலத்திலிருந்து பார்ப்பனரல்லாதார் வகுப்பிலும் அது நுழைந்து விட்டது. இது நமது மக்கள், பிறருடைய நல்ல வழக்கங்களைக் கொள்ளாமல் கெட்ட வழக்கங்களை ஏற்றுக் கொள்ளுபவர்களாயிருக்கும் நோக்கத்தை காட்டுகிறது. பணத்திற்காகவும், பணத்திற்கு மாத்திரமாகவும் பெண்களை மணம் புரிய விரும்புகிற கல்வி கற்ற பார்ப்பனரல்லாத இளைஞர்களைப் பார்க்க எனக்கு ஒழுக்க வழுவாகத் தெரிகிறது. பெண்மக்களை அடிமைகளாக வைத்திருப்பதற்கு மக்கள் வற்புறுத்துகிற நொண்டி நியாயம் இது. அவர்கள் தங்கள் ஜீவனத்திற்குச் சம்பாதித்துக் கொள்ள சக்தியற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதும், அவர்கள் குடும்பத்தில் சம்பாதிக்கிறவர்களை எதிர்பார்த்தவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதும் தான், திருமணத்திற்கு முன்னதாக பணப்பேரம் பேசுவதை ஒரு நிபந்தனையாகக் கொண்டிருக்கிற கல்வி கற்ற இளைஞர்களை சமூக வாழ்வில் காண்பது, இது அவமானமாயிருக்கிறது. சீமான்களே! இவர்கள் மனக்குஷ்டரோகிகள்! இவர்கள் உடற்குற்றம் பிடித்தவர்களை விடக் கேவலமாக வைத்தியம் செய்யப்பட வேண்டும்.

எனக்கு இருக்கிற கால அளவு கொஞ்சமாயிருந்ததால் சமூக சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிய எனது பரிசீலனையில் மிக்க விரிவாக எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டதாக நான் பாராட்டவுமில்லை, அல்லது உங்கள் கவனிப்புக்கு வேண்டிய எல்லாத் துறைகளையும் பற்றி நான் சொல்லவுமில்லை.

சைமன் கமிஷன்

நான் எனது சொற்பெருக்கை முடித்து விடுமுன்னர் தற்கால அரசியல் நிலைமையைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லுவேன் என்று நீங்கள் எதிர்பார்த்திருப்பீர்கள் என நான் எண்ணினேன். தேசத்தின் மனப்பான்மையைக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிற ஒரு விஷயம் சைமன் கமிஷனும் அதனுடைய விசாரணையும் தான். ஒரு காலத்தில் அரசியல் கட்சிக்காரர்களில் அநேகக் கட்சியார்கள் சைமன் கமிஷன் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னதாகவே வரவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். இப்பொழுது அது நியமிக்கப்பட்டது. அதில் இந்தியர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை என்ற காரணத்தைக் கொண்டு சிலர் ஒத்துழைக்க மறுக்கிறார்கள்.

மிதவாத அரசியல்வாதிகள் கூட அதற்கு விரோதமாகக் காணப்படுகிறார்கள். இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கமிஷனைப் பற்றி நினைக்கவும் விரும்ப மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் இந்தியாவுக்குப் பூரண சுதந்திரத்திற்குக் குறைவாக ஒன்றும் வேண்டார்கள். அவர்கள் இந்தியாவிற்கு இப்பொழுதே குடியரசு நிலை வந்து விட வேண்டுமென்கிறார்கள். இந்தியா பிரிட்டனோடு செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமிருக்கக் கூடாது என்றும் வேண்டுகிறார்கள். இந்தவகை அரசியல் கட்சிக்காரர்களோடு ஒருவர் ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் அவர்கள் கொள்கையை ஒருவர் அறிந்துகொள்ள முடியும். முதலிலேயே கமிஷன் வேண்டுமென்று கேட்ட மற்றக் கட்சிக்காரர்களுடைய தற்கால நிலைமையைத்தான் நான் அறியக் கூடாததாய் இருக்கிறது. அரசியல் கூட்டத்தார்களும் தனிப்பட்ட மக்களும் தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் தங்கள் விஷயங்களை கமிஷன் முன்பாக சொல்லிக் கொள்ளும்படி கமிஷனர்கள் கேட்கிறார்கள்.

சைமன் கமிஷனானது பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டாரால் அமைக்கப்பெற்ற ஒரு ஏஜெண்டாக இருந்து சீர்திருத்தச்

திருமணத்திற்கு முன்னதாக பணப்பேரம் பேசுவதை ஒரு நிபந்தனையாகக் கொண்டிருக்கிற கல்வி கற்ற இளைஞர்களை சமூக வாழ்வில் காண்பது, இது அவமானமாயிருக்கிறது. சீமான்களே! இவர்கள் மனக்குஷ்டரோகிகள்!

சட்டத்தைக் கையாளுவதைப் பற்றி விசாரித்து பார்லிமெண்டுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக இருப்பதால், கமிஷனோடு ஒத்துழைப்பதும் ஒத்துழையாமையும் ஒரு கேள்வியல்ல. கடைசியில் இந்தியாவுக்கு இன்னும் அதிகமான சீர்திருத்தங்கள் வழங்கலாமா கூடாதா என்று முடிவு செய்யவேண்டியது பார்லிமெண்டுதான். தனி இங்கிலீஷ் கமிஷன் முன்பாக சாட்சியம் கொடுப்பது ஒருவருடைய சுயமரியாதைக்குக் குறைவானது என்று சொன்னால், பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்டின் அரசரையும் இந்தியா கவர்ன்மென்டையும் ஒத்துக் கொள்வது சுயமரியாதைக்கு இன்னும் அதிகக் குறைவானதாகும். சாட்சியம் கொடுக்க மறுப்பது உண்மையாயிருப்பதைவிட ஒரு விசித்திர உணர்ச்சியாயிருப்பது தெளிவாயிருக்கிறது.

எப்படியிருந்தாலும் ஒரு தேசத்தாருடைய உணர்ச்சியானது, அவர்களின் சுயமரியாதைக்குக் குறைவாக அலட்சியம் செய்யக்கூடாததாகும். ஏனென்றால், முக்கியமான காரியங்களிலும், சிறிய விஷயங்களிலும் மனிதர்கள் உணர்ச்சியினால் பெரும்பாலும் நடத்தப்பெறுகிறார்கள். பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்டார் எப்படியாவது தேசத்தாருடைய உணர்ச்சியை திருப்தி செய்து விட்டுக்கொடுத்தால், அரசியல் கட்சியர்களில் அநேகர் இப்போது வகித்திருக்கிற தனியாக விலகியுள்ள நிலைமையிலிருந்து

மாற்றிக்கொள்ள எண்ணுவார்கள். கடைசியாக அதிகமாக சீர்திருத்தம் வழங்கும் கேள்வியை முடிவு செய்ய எடுத்துக் கொள்ளும்பொழுது, பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டார் எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்வார்கள் என்பதுதான் கவனிக்கவேண்டியது. அது முடிவான பிறகு நாம் கவர்ன்மென்டை பகிஷ்காரம் செய்யவேண்டுமா அல்லது அதனோடு ஒத்துழைக்கவேண்டுமா என்பதைப் பற்றிய முடிவு செய்ய நமக்குப் பொதுமான கால அளவு இருக்கும். இதன் மத்தியில், இந்தியா மந்திரியானவர் தேசத்தாருடைய உணர்ச்சியைச் சமாதானப்படுத்த என்ன செய்யப்போகிறார் என்பதை நாம் காத்திருந்து பார்ப்போம்

முடிவாக, நீங்கள் உங்களுடைய மகாநாட்டிற்குத் தலைமைவகிக்க என்னை வரவழைத்ததற்காக மற்றொரு முறை வந்தனமளிப்பதோடு, என் சொற்பெருக்கைப் பொறுமையோடு காது கொடுத்துக் கேட்டதற்காகவும் வந்தனமளிக்கிறேன்.

* * *

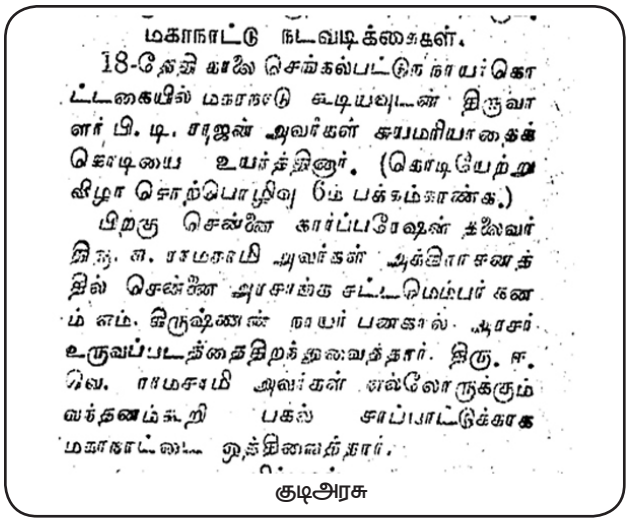
சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சில முக்கிய அம்சங்கள்

1929–ஆண்டு செங்கற்பட்டில் நடைபெற்ற முதலாவது மாகாண சுயமரியாதை மகாநாட்டில், திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்கள் கொடியேற்றிவைத்து ஆற்றிய உரை

நண்பர்களே!

இன்று காலை வைபவத்தில், இப்படியொரு முக்கியமான பாகத்தை எனக்குக் கொடுத்து என்னைக் கௌரவப்படுத்தியதற்காக வரவேற்புக் கழகத் தலைவருக்கும், அங்கத்தினர்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான வந்தனத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். இந்தக் கொடியேற்றத்தை நடத்துவதற்கு என்னிலும் வயதிலும், அறிவிலும், அனுபவத்திலும் பெரியவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர் என்ற எண்ணத்தால், நீண்ட ஆலோசனையின் பின் நான் இந்தக் கொடியை ஏற்ற ஒப்புக் கொண்டேன்.

இந்த இனிய கருமத்தைத் தொடங்குமுன்னர், சுயமரியாதை இயக்கத்தின், சில முக்கிய அம்சங்களைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த இயக்கம், மனிதனுக்கு மனிதன் வேற்றுமையையும், வகுப்புக்கு வகுப்பு பிரிவினையையும் உண்டாக்குகிற ஒரு சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டை; பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் ஒரு கட்டுப்பாட்டை, சமூகத்தில் பெரும்பாலோரை ஆடுமாடுகளிலும் கேவலமாய் நடத்துவதற்கு ஏதுவான கட்டுப்பாட்டை; கோயில்களுக்குள் அதைச் சேர்ந்தோரில் பெரும்பாலோர் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்று தடுக்கிற கட்டுப்பாட்டை, பெண்களை வீட்டுச் சட்டிபானை மாதிரி நடத்துவதற்கு

மகாநாட்டு நடவடிக்கைகள்.

18-ந்தேதி காலை செங்கல்பட்டு நாயர் கொட்டகையில் மகாநாடு கூடியவுடன் திருவாளர் பி. டி. ராஜன் அவர்கள் சுயமரியாதைக் கொடியை உயர்த்தினார். (கொடியேற்று விழா சொற்பொழிவு பக்கம் பார்க்க.)

பிறகு சென்னை கார்ப்பரேஷன் கௌன்சிலர் திரு. எ. ராமசாமி அவர்கள் அக்கொசனத்தில் சென்னை அசெம்பிளி சட்டமெம்பர் கனம் எம். கிருஷ்ணன் நாயர் பணகால் அரசர் உருவப்படத்தைத் திறந்துவைத்தார். திரு. ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்கள் எல்லோருக்கும் வந்தனங்கூறி பகல் சாப்பாட்டுக்காக மகாநாட்டை ஒத்திவைத்தார்.

குடிஅரசு

இடங்கொடுக்கிற கட்டுப்பாட்டை ஒழிப்பதே இந்த இயக்கத்தின் நோக்கமாகும்.

எல்லோருக்கும் சமவுரிமை அளிப்பதும், இயற்கை விதிப்படியும், மனித சட்டப்படியும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதும் எல்லா மனிதரும் பூரண அபிவிருத்தியடைவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்துகொடுப்பதும், நாட்டுக்குச்செய்யவேண்டிய கடமைகளையும்; நாட்டில் உங்களுக்குள்ள உரிமைகளையும் எல்லா மக்களும் உணரும்படி செய்வதும், சுகதுக்கங்களை சமமாய் அனுபவித்து, தேசிய இலட்சியங்களினாலும் நம்பிக்கைகளினாலும் எல்லோரும் மனோ உற்சாகமடையும்படி எல்லோருக்குள்ளும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியை வளர்ப்பதுமே இந்த இயக்கத்தின் நோக்கமாகும்.

சென்ற மகாயுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்கள் அனந்தம். அதில் இந்தியாவுக்கும் ஒரு பங்கு கிடைத்துள்ளது. இப்போது நமது நாட்டிலே மிகவும் நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். எனவே இத்தகைய ஓர் இயக்கம் ஏற்படவேண்டும் என்று பலகாலமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டு, இப்போது சரியான காலத்திலே இந்த இயக்கம் தோன்றியிருக்கிறது.

இந்த இயக்கத்தினுடையவும், நீங்கள் மேற்கொண்டிருக்கிறதுமான இலட்சியங்களுக்கும், கொள்கைகளுக்கும் இந்தக் கொடி ஒரு அடையாளமாகும். இந்த அந்தகார வேளையில் இது நம்பிக்கை தரும் வெளிச்சம் போலிருக்கிறது. **சுயநலயோசனை, கோழைத்தனம், சோம்பேறித்தனம், அளவு மிஞ்சின நிதானம், நம்பிக்கையின்மை முதலியனவெல்லாம், சுயநலமின்மை, உற்சாகம், ஊக்கம், தைரியம், நம்பிக்கை முதலியன கைக்கொள்வதுடன் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்து விடுகின்றன.** இவ்வித நற்குணங்கள் பொலிந்து விளங்கும் வாலிபர்களே நாட்டுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்கவேண்டுமென்று நாடு அவர்களை எதிர்நோக்கி நிற்கிறது. எனது வாலிப நண்பர்களே! நீங்கள் வசிக்கும் இந்தக்காலம் அதிமுக்கிய சம்பவங்கள் நடைபெறும் காலமென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். எனவே நீங்கள் முன்வந்து வருங்கால சரித்திரம் சென்றகாலத்தினதைப் போலிராமல் வேறுவிதமாய் எழுதப்படத்தக்கதாக முயன்றுரைத்தல் வேண்டும்.

நான் இப்படிக் கூறுவதனாலே நீங்கள் செய்யவேண்டிய வேலையின் அளவையும், கஷ்டங்களையும் குறைத்துச் சொல்லவரவில்லை. உங்கள் இலட்சியங்களில் மாத்திரமல்ல, உங்களிடத்திலும் நீங்கள் பூரண நம்பிக்கை வைத்துச் சித்திபெறவேண்டுமென்ற சித்தபலத்துடன் இந்தக் கொடியை உயரத்தூக்கி நடவுங்கள். கஷ்டமும் துயரமும் நேரிட்ட காலங்களிலே இந்தக்கொடி உங்களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளிக்குமென்று நான் நம்புகிறேன். வாழ்க்கைப் போரிலே உங்களுக்கு மிக நெருங்கினதும் அருமையானதுமான எல்லாவற்றையும் நீங்கள் தியாகம் செய்யவேண்டி வரலாம். ஆனால் என்ன நேரிட்டாலும் இந்தக் கொடியை இறக்காதீர்கள். கொடியை இறக்கினீர்களாயின், அந்த இயக்கம் இறந்து படும். ஒரு பெரிய நூலாசிரியர் கூறியிருப்பதை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

ஒரு இயக்கம் இறந்து விடுமாயின் அதன் பின் வாழ்வதால் என்ன பயன்? ஆனால், ஓர் இயக்கம் உயிர்பெற்று பரவுமாயின் ஒருவருக்கும் சாவே இல்லை என்று சொல்லலாம் என்று பொருள்பட அவர் எழுதியிருக்கிறார். அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

எல்லோருக்கும் சமவுரிமை அளிப்பதும், இயற்கை விதிப்படியும், மனித சட்டப்படியும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதும் எல்லா மனிதரும் பூரண அபிவிருத்தியடைவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்து கொடுப்பதும், நாட்டுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும்; நாட்டில் உங்களுக்குள்ள உரிமைகளையும் எல்லா மக்களும் உணரும்படி செய்வதும், சுகதுக்கங்களை சமமாய் அனுபவித்து, தேசிய இலட்சியங்களினாலும் நம்பிக்கைகளினாலும் எல்லோரும் மனோ உற்சாகமடையும்படி எல்லோருக்குள்ளும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியை வளர்ப்பதுமே இந்த இயக்கத்தின் நோக்கமாகும்.

* * *

சுயமரியாதை இயக்கம் நாஸ்தீக இயக்கம் அல்ல

(29.6.1931 அன்று, மந்திரி பி. டி. ராஜன் அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முதல் கட்டிடத்தை திறந்து வைத்து ஆற்றிய சொற்பொழிவு. 5.7.1935 ஆண்டு, 'குடிஅரசு' இதழில் கட்டுரையாக வெளிவந்தது)

தலைவரவர்களே, சகோதரர்களே, சுயமரியாதைச் சங்கமென்பது தென்னிந்திய நலவுரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்ததே ஆகும். தென்னிந்திய சீர்த்திருத்தச் சங்கம் செய்து தீர வேண்டிய சமூக சீர்திருத்த வேலைகளையே சுயமரியாதைச் சங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு வேலைசெய்து வருகின்றது.

சுயமரியாதைச் சங்கம் அவசியமேதான்:

சுயமரியாதைச் சங்கம் செய்யும் சீர்திருத்த வேலைப்பற்றியும் அதன் கொள்கைகளைப் பற்றியும் குற்றம் சொல்கின்றவர்கள், அச்சங்கம் யாருடைய குற்றங்களிலிருந்து சமாளிக்க வேண்டுமென்று கருதி அக்குற்றங்களைச் சீர்திருத்தப் பாடுபடுகின்றார்களோ அந்தக் குற்றவாளிகளேயாவார்கள். குற்றவாளிகளின் குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லித் திருத்தப்பாடு செய்யப் பாடுபடுபவர்கள் குற்றவாளிகளால் குற்றம் சொல்லப்படுவது இயற்கையேயாகும். நம்முடைய சுயமரியாதைச்சங்கம் ஏற்படக் காரணமாயிருந்தவர்கள் இன்று நம்மைக் குற்றம் சொல்லும் குற்றவாளிகளேயாவார்கள். அவர்கள் திருந்திக் கொண்டால் நமக்குச் சுயமரியாதைச் சங்கம் வேண்டியதில்லை. இந்த இயக்கம் வெகு நன்றாய் மிகுந்த புத்திசாலித்தனத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு மிக ஒழுங்காயும் பயனுள்ளதாயும் நடைபெற்று வருகின்றது. இன்னும் இது வெகுதூரம் பரவி அனேக பயனுள்ள வேலையைச் செய்யப் போகின்றது.

மனித முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறான எல்லா மதங்களும் எல்லா சாஸ்திரங்களும் கொளுத்தப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால் கடவுள் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு எந்தக் கடவுளும் தடையாயிருக்க மாட்டாது. கடவுளுக்கு தரகர் முறையும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியது தான். ஆதலால் நமது முயற்சிகள் நாஸ்திகமானதென்று யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

சுயமரியாதை இயக்கம் நாஸ்தீக இயக்கம் அல்ல. சிலர் இதைத் தப்பான அர்த்தம் செய்கின்றார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். இது நாஸ்தீக இயக்கமாம். கண்டிப்பாய் அப்படியல்ல. சமூகத்துறையில் வெகு காலமாய் இருந்துவரும் குறைபாடுகளையொழிக்க முனைந்து வேலை செய்யும்போது குறைபாடுகளில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இவ்விதம் தோன்றுகிறது.

சுயமரியாதை இயக்கம் நாஸ்தீக இயக்கம் அல்ல. சிலர் இதைத் தப்பான அர்த்தம் செய்கின்றார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். இது நாஸ்தீக இயக்கமாம். கண்டிப்பாய் அப்படியல்ல. சமூகத்துறையில் வெகு காலமாய் இருந்துவரும் குறைபாடுகளையொழிக்க முனைந்து வேலை செய்யும்போது குறைபாடுகளில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இவ்விதம் தோன்றுகிறது.

மதங்கள் அழிபடவேண்டும்

மதத்தையும் சமூகத்துறையையும் ஒன்றிணைத்து மக்கள் சமூகத்துறை சீர்திருத்தம் ஏற்படும் காலங்களில் இந்தப்படி தான் சொல்வது சகஜமேயாகும். மனித முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறான எல்லா மதங்களும் எல்லா சாஸ்திரங்களும் கொளுத்தப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால் கடவுள் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு எந்தக் கடவுளும் தடையாயிருக்க மாட்டாது. கடவுளுக்கு தரகர் முறையும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியது தான். ஆதலால் நமது முயற்சிகள் நாஸ்திகமானதென்று யாரும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

இந்த நாட்டில் நமது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு இதுவே முதல் கட்டிடம். இதுபோலவே எங்கும் ஏற்படவேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுவதுடன் வெகு மகிழ்ச்சியுடனும் பெருமையுடனும் இக்கட்டிடத்தைத் திறக்கின்றேன் என்று சொல்லிக் கட்டிடக் கதவை தள்ளினார்.

தீண்டாமையும் சுயமரியாதை இயக்கமும்:

தீண்டாமையும் சுயமரியாதை இயக்கமும் இன்று இந்நாட்டில் மனிதனுக்குப் பிறப்புரிமை கூட இல்லையென்றால் யார் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? கஷ்டப்படுகின்றவர்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பது எப்படி நாஸ்திகமாகும்? அந்த வேலையைச் செய்யவே நமது சுயமரியாதை இயக்கம் இருக்கின்றது. இதை இனி யாரும் மறைத்துவிடமுடியாது. நான் இரண்டு வருடத்திற்கு முன் இங்கு வந்து இதே கட்டிடத்திற்கு அஸ்திவாரம் போடும்போது சொல்லிவிட்டுப்போனது போலவே இந்த இடத்தில் பெரிய கட்டிடம் ஏற்பட்டு, இந்த ஊர் மக்களின் ஆதரவையும் ஆமோதிப்பையும் நமது இயக்கம் பெற்றுவிட்டது குறித்து மிகுதியும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இந்த நாட்டில் நமது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு இதுவே முதல் கட்டிடம். இதுபோலவே எங்கும் ஏற்படவேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுவதுடன் வெகு மகிழ்ச்சியுடனும் பெருமையுடனும் இக்கட்டிடத்தைத் திறக்கின்றேன் என்று சொல்லிக் கட்டிடக் கதவை தள்ளினார்.

* * *

ADDRESS ON COMMUNAL REPRESENTATION, RECRUITMENT POLICIES, AND DEPARTMENTAL REFORMS IN THE MADRAS PRESIDENCY

(This excerpt is from a speech delivered by the Hon. P.T. Rajan in March 1932 during a Madras Presidency's Legislative Assembly session. As Minister, he addressed critical issues surrounding communal representation in government services, the challenges of equitable recruitment, and the complexities of departmental reforms)

DEMAND V-REGISTRATION TRANSFERRED.

The hon. Mr. P. T. RAJAN:-

"On the recommendation of His Excellency the Governor, I beg to move-

'That Government be granted a sum not exceeding Rs. 26,80,400 under Demand V –Registration– Transferred.'"

"Mr. President, Sir, the main point in the remarks of the very many hon. Members is with regard to appointments in this department and the desire of the different communities to have their due share of these appointments. My own desire is that every community, especially backward communities should have its own share. But the powers of the heads of the departments with regard to appointments are hemmed in by the Public Services Commission. That Commission recommends persons for initial recruitment, on communal basis, to the various heads of departments who confine their appointments to these persons. My hon.Friend, Mr Sriramulu, observed that his community does not have any representation in the Government service. As my hon. Friend, Mr. Arasu, pointed out, the Hindu community is divided into two main communities, the Brahmans and non-Brahmans. If every community is further divided into various sections, it may land us in greater difficulties. I shall communicate the speeches of hon. Members to the head of the department so that due consideration may be given to the claims of the various communities especially the backward communities if candidates of those communities are available and if they are duly qualified. Mr. Arasu also pointed out that Muhammadans are unrepresented in the department. I shall give the House the following figures that I have. There are 26 District Registrars and out of these 26, 5 are Muhammadans. In the selection grade, there are 31

officers, one of them is a Muhammadan. In the upper-grade Sub-Registrars, there are 83 out of these, there is one Muhammadan. As soon as the Government pass orders with regard to promotions from the lower grade to the upper grade, the proportion of Muhammadans will be greater in the latter grade. There are 507 officers in the lower grade, of whom 37 are Muhammadans. There are 77 reserve Sub-Registrars, of whom 11 are Muhammadans. Out of the total number of 2,189 clerks, there are 140 Muhammadans.

As I said last year at the time of the budget discussion, it is not possible all of a sudden to rectify communal inequalities. The Government Order regarding communal rotation was passed with a view to rectify these communal inequalities, and it will take some time. In the course of ten years or so, different communities will be represented in the services in due proportion.

"The hon. Member Mr. Pocker observed that there was unnecessary delay with regard to promotions from the lower grade to the upper grade. It is true that promotions from the lower grade to the upper grade have been held up from the year 1927 onwards. There was some difficulty in deciding how promotions should be made in these cases and what principles should apply. After great deal of thought and deliberation, the Government has come to certain conclusions and in the course of a fortnight, orders will be passed. With reference to the question of giving retrospective effect to these promotions in the sense that back pay will have to be given, I am afraid, I cannot make any promise at all. It is not possible for the Government to give retrospective effect to these promotions and to give back pay which will run to thousands. The Government will not be able to find the money required in these days of financial stringency.

"My hon. Friend, Mr. Sreshta, elaborated to us the virtues of competitive examination. I agree with him in theory. But when there is the claim of each community to get its due proportion of representation in the public services, it is not possible to apply the principle of competitive examination. If the different communities give up their claims and agree to the principle of selection by competitive examination, the Government will consider the question. But

As I said last year at the time of the budget discussion, it is not possible all of a sudden to rectify communal inequalities. The Government Order regarding communal rotation was passed with a view to rectify these communal inequalities, and it will take some time. In the course of ten years or so, different communities will be represented in the services in due proportion.

It is only on the recommendation of this House that the Madras Services Commission was appointed, and all appointments from the various heads of departments were transferred to the Commission.

in as much as the different communities insist that their claims should be recognized, the principle of selection by competitive examination cannot be accepted. Though I say that the principle of selection by competitive examination cannot be accepted, in practice the principle underlying competitive examination' is being given effect to by Madras Services Commission at the time of selecting candidates. As far as the clerks are concerned, they are selected by the Services Commission as a result of examinations held by that body. In other cases, though written examinations are not held, selections are made after *viva voce* examination. Till the communities agree to the principle of competitive examination, this modified form of competitive examination alone can be followed."

"Then my hon. Friend went on to say that a certain percentage of the posts of Sub-Registrars should be reserved for direct recruitment, that a certain percentage should be reserved for people of the other departments, and that a certain percentage should be reserved for promotion from the lower grades. As far as the recruitment for the posts of reserve Sub-Registrars are concerned, they are mainly recruited directly. Deserving clerks of the department have been promoted. The Inspector-General of Registration has recently gone to the extent of reserving 25 per cent of the vacancies for promotion from the grade of clerks to the grade of Sub-Registrars. I think that percentage is enough. If we still increase that percentage I do not think it will be conducive to the efficiency of the department. No doubt the Retrenchment Committee has recommended that 50 per cent of the appointments should be made by promotion of clerks to the grade of Sub-Registrars. The matter is still under the consideration of the Government. I am afraid it is not possible or even advisable to recruit men to this department from other departments.

"Sir, Swami Sahajananda complained that members of his community have not got adequate representation in the services, and he even went to the extent of saying that the Minister should take upon himself the duty of making such appointments. I am afraid it is too tall an order.

It is only on the recommendation of this House that the Madras Services Commission was appointed, and all appointments from the various heads of departments were transferred to the Commission.

Unless the Act of this House is amended, it is not possible for Ministers or even heads of departments to take up that duty. But I may say this, that community has not suffered on this account. As a matter of fact, in recent years, the hon. Member's community people have been recruited to some of the grades in this department. I may say, for his information, that among the Registrars, there is a member of the depressed classes. Among the Sub-Registrars, there are two members of that community and there are 13 clerks in the department. Only recently, when the Government were considering the question of promotion from the lower to the upper grade, two vacancies which should have gone to the members of the depressed class community could not be filled up because no candidates were available at that time. I asked the head of the department to find out whether there were any members of the depressed class community who were fit for promotion. I am glad to say that two members of the community are now available, and when the time comes for filling up vacancies next time, their case would be considered, and there is every possibility of their being promoted.

There is only one other point, Sir, raised by Mr. Gopalaswami Mudaliyar to be dealt with, that is, about some clerk in the department who is carrying on propaganda against the Government. The Inspector-General will be informed of this and will be asked to make enquiries. If the facts are as alleged on the floor of this House, I shall ask the head of the department to take necessary action."

* * *

THE MADRAS CO-OPERATIVE SOCIETIES BILL

(The following is an excerpt from a speech delivered by Mr. P. T. Rajan on the floor of the Madras Legislative Council in March 1932, during the third reading of the Madras Co-operative Societies Bill. This excerpt offers a glimpse into the legislative efforts to strengthen the co-operative framework in the Madras Presidency back then.)

The hon. the PRESIDENT:

"The House will now take up the third reading of the Co-operative Societies Bill. It will be convenient if the Hon. Minister moves the amendments first. After the amendments are disposed of, he may move the motion standing in his name on the agenda."

The hon. Mr. P. T. RAJAN:-

"Before I proceed to move that the Bill be passed into law, I should like to touch on some of its salient features. The co-operative movement has been in existence for the last 28 years and has made rapid progress during the period. There are now 15,000 societies and the working capital employed in the movement is over 18 crores. The financing and supervision of this vast credit organization presented problems of great magnitude and it became necessary to take stock of the results achieved so far and to convert measures for future development. The present law relating to co-operative societies is embodied in the India Act II of 1912 which like its predecessor the Act X of 1904 laid down merely the general outlines leaving details to be filled in gradually as experience is gained in each Province. The experience gained in the working of the movement during the last two decades in this Presidency has indicated that certain changes were necessary in the existing law in order to facilitate the consolidation of the movement and to ensure its further progress. The necessity for such changes was pointed out by several committees like the Townsend Committee on Co-operation, the Banking Inquiry Committee and the Royal Commission on Agriculture. Recommendations of these bodies were considered by Government and such changes as were found necessary in this Bill were introduced. The Bill was originally drafted by Mr. Hood –the present Finance Secretary– and he brought to bear on the Bill his wide experience gained in his capacity as Registrar, his intimate knowledge of the details of the movement and his zeal for the cause of the movement. Though the Bill has undergone several modifications, especially at the hands of the Select Committee appointed by this

Council, the main structure of the Bill remains the same."

"I shall refer to some of the important changes: –

(1) the precise nature of the liability in unlimited liability societies and the mode of enforcing such liability has been defined;

(2) freedom is given to societies to change their liability from limited to unlimited and from unlimited to limited;

(3) provision is made for division and amalgamation of societies;

(4) power to inspect societies is given to financing banks;

(5) powers are given to the Registrar to execute decrees speedily;

(6) power is given to supersede committees of societies with a view to give opportunities for societies to avoid, if possible, the extreme step of liquidation;

(7) greater facilities are given to the liquidators to wind up the affairs of societies speedily;

(8) provision is made for the recovery of moneys misappropriated or fraudulently retained by means of a surcharge:

(9) provision is made to give power to the Registrar to call a general body meeting of a society in case the committee refuses to do so, at the request of the members or of the financing bank;

(10) to avoid any possible miscarriage of justice the Registrar is invested with power of revision in arbitration cases and also with power to attach property before decision when there is fear of alienation of property;

(11) provision is made to enable Government to grant loans to, take shares in, or give financial assistance in any other form to any society;

(12) provision is made to take notice of the failure of societies to comply with certain provisions of the Bill. Wilful submission of false returns and the wilful disobedience of summons are made offences under the Bill. The offences are made non-cognizable and triable only by a first-class Magistrate, while an adequate safeguard against irresponsible prosecutions is provided by requiring the permission of the Registrar before launching a prosecution. The existence of the penal sections will stimulate business methods in the minds of co-operators and the provisions are based upon the English Industrial and Provident Societies Act."

"These are the chief changes incorporated in the Bill and I hope that these new provisions will be of great help in dealing with the defects in the existing organizations. The Bill has also provided for greater measure of control by non-official bodies like financing banks over the co-operative societies with a view to secure their co-operation in the expan-

sion and progress of the movement."

"Now, Sir, the Bill had secured an easy passage through the House and it was due to the labours of the Select Committee which sat consecutively for four days and subjected the provisions of the Bill to a detailed and careful scrutiny. I must thank the Members of the Legislative Council for their help and valuable suggestions and in particular my Friend from Coimbatore, Rao Bahadur T. A. Ramalingam Chettiyar, for having placed at the disposal of the Committee his wide experience and knowledge as also Rao Sahib Badeti Venkataramayya, the Chairman of the Committee, for having conducted the proceedings of the Committee ably to the satisfaction of all concerned. I must also thank the Advocate-General and Mr. R. V. Krishna Ayyar, Secretary, Legislative Council (Hear, hear) for their valuable help. My thanks and of the House are also due to Mr. Strathie, Mr. Slater, Mr. Ramamurti and Rao Bahadur Daivasikhamani Mudaliyar for their arduous labours in connexion with this Bill. Lastly, I convey my sincere thanks to the hon. Members of this House for having helped me in getting the Bill through so quickly.

"Now, I move, Sir-

'that the Bill be passed into law'.

"Mr. President, Sir, I thank once again my hon. Friends who had helped this Bill through this House. I may assure my hon. Friend, Mr. Ramalingam Chettiyar, that all the valuable suggestions he has made in the direction of securing the co-operation of non-officials will be carefully considered by the Government."

The hon. the PRESIDENT: " The question is –

'that the Madras Co-operative Societies Bill (Bill No. 4 of 1931) be passed into law'."

The motion was carried and the Bill was passed into law.

* * *

A BILL TO FACILITATE THE WORKING OF CO-OPERATIVE LAND MORTGAGE BANKS IN THE PRESIDENCY OF MADRAS

(When Hon'ble P.T. Rajan served as the Minister of Co-operatives in the Madras Presidency from 1931-1936, several important reforms were initiated under his leadership. The following is an excerpt from a speech delivered by Hon. Mr. P. T. Rajan on the floor of the Madras Legislative Council in 1934 during the passage of the Land Mortgage Banks Bill.)

The Hon. Mr. P. T. RAJAN:-

"Sir, before I move that the Bill be passed into law, I wish to make a few observations. Hon. Members are aware how, with a view to relieve agricultural indebtedness, particularly of the small landholder, land mortgage banks were organized so far back as 1925 and these banks had to find their funds from the share-capital, deposits and debentures, mainly from the last source, viz., the debentures. It was however soon experienced that the debentures of these primary banks were not attractive enough to draw the necessary capital and it was felt that debentures issued by a larger and central organization would prove more popular and accordingly with the sanction of the Government a Provincial Central Land Mortgage Bank was started in 1929, the shareholders of the same being the primary banks and to a certain extent, private individuals. To ensure public confidence in the debentures of this Bank, the Government guaranteed the interest falling due thereon during the first five years up to an extent of 50 lakhs, while with a view to safeguard its own interests, the Registrar of Co-operative Societies was to be a trustee of the Bank and also have a seat on the directorate in addition to another nominee of the Government to that directorate. The Bank had so far issued debentures to a value of Rs. 30 lakhs. While the Madras Co-o pertive Societies Act of 1932,
designed to implement the recommendations of the Committee on Co-operation, satisfactorily deals with the affair of Co-operative Credit Societies, a supplementary Act dealing specifically with Land Mortgage Banks was found necessary; hence this Bill."

"The main objects of the Bill are twofold in character, viz., the securing of easy credit for land mortgage banks and effective powers for the prompt recovery of the loans due to them from their constituents."

"To achieve the former object, the original Bill intended the Government guarantee to apply to the interest payable on debentures, but the Select Committee was of opinion that this Government should stand guarantee for both principal and interest, so that the debentures may be made trustee securities and consequently more easily negotiable, and altered the Bill accordingly. This does still form part of the Bill, but subject to the qualification that the Government could prescribe a maximum limit up to which alone its guarantee would apply, and also that the Government could, at any time after sufficient notice, withdraw its guarantee to any debenture to be issued thereafter. The safety of the Government as regards the guarantees will be in the fact that the trustee, with whose previous sanction alone debentures can be issued, is to be the Registrar or a nominee of the Government. This arrangement, it is hoped, while not jeopardizing the interest of the Government in any way, will enable the land mortgage banks to raise the funds necessary for this purpose."

"Now as regards the procedure to be adopted for the prompt recovery of the loans advanced by the banks, it was intended to obviate the need to resort to civil court and therefore according to the original Bill the bank was to be empowered to distrain and bring to sale any movable property of the debtor for the recovery of a mere instalment and to attach and sell the mortgaged property for the recovery of the mortgage amount or any part thereof. The Select Committee however was of opinion that the movable property to be distrained should be only the produce of the mortgaged property and not any other movable property of the defaulter. While this restriction is retained in the Bill, the power of distraint and sale whether of movable or of immovable property was, during the course of the second reading, transferred from the Bank to the Registrar or a person to be appointed by him. This procedure will, on the one hand, have all the advantages of a summary procedure without resort to a civil court and, on the other, avoid the possible dangers which certain hon. Members, not perhaps without justification, apprehended of the misuse of powers on the part of the governing bodies of the primary banks. In effect, the Registrar will constitute an impartial Tribunal duly safeguarding the interests of the bank while, at the same time protecting the debtor against any harassment. Provision is also made for proper notice being given to all interested parties in respect of any proposed action. While all proceedings right up to the confirmation of sale of immovable property will be taken by the Registrar or under his authority, the actual delivery of the land to the purchaser is to be made through the civil court and then the provisions of the Civil Procedure Code, Order XXI, Rules 97-103 are made applicable. This is done to protect the right to possession, if any, of a person who might be a stranger to all preceding transactions."

"The only other provision which needs

special mention is that relating to minors and limited owners. The original Bill provided that mortgages executed on behalf of minors or by limited owners shall not be liable to be questioned on the ground that the debt was not binding on the minor or the reversioner. The Select Committee revoked this provision but altered this ordinary law to the extent of placing the onus of proof on the person questioning the binding character of the debt. Even this has now been altered and the ordinary law will hold good except in cases where the mortgage is executed by the managing member of a joint Hindu family."

"It will be seen from the above that the Bill has, at its various stages, undergone material alterations and, as it stands at present, represents the maximum measure of agreement among the various sections of the House. This being a measure conceived not merely in the interests of the land mortgage banks, but also to advance the welfare of the poor agriculturists of this Province, I thought it necessary to enlist on its behalf the sympathy and co-operation of every school of thought, and though it has had what might be termed a chequered career, I must confess to a feeling of considerable satisfaction that thanks to the helpful and constructive criticism and suggestions offered by several hon. Members of the Honse, whether on the floor of the House or outside, it has been possible for me to ultimately present the Bill in a form which may not be perfect but which, I hope, would be acceptable to everyone."

"Before I conclude my remarks, Sir, I should like to take the opportunity to express my sincere thanks to the Leaders of the various Groups for having agreed to set apart a day for the discussion of this Bill and also to the leading Members of the various Groups who have helped me to arrive at a satisfactory solution of the difficulties pointed out on the floor of the House, by attending the conferences convened by me for this purpose. Though I won't like to make invidious distinctions, I should like to express my thanks to my Friends, Mr. Ramalingam Chettiyar, Mr. Ramunni Menon, Sir A. P. Patro and Mr. Pannirselvam for having constantly met me whenever I wanted them, as the last moment changes required constant consultations and modifications. While thanking the non-official Members, I should also like to thank the Expert Member who has been appointed for this purpose, for the great help he has rendered. I must also thank Mr. Hood, the present Finance Secretary, who was good enough to place at my disposal all his experience. He was Registrar of Co-operative Societies and it was during his period of office that the Central Land Mortgage Bank was organized. I also take this opportunity, Sir, to thank my Registrar for his help; and to express my sincere thanks to Diwan Bahadur R. V. Krishna Ayyar for the great help he has rendered in drafting the various amendments which have been necessitated as a result of the disenssions. I should not forget to thank the Development Secretary and the staff of the department, which deals

with this matter, for the readiness with which they coped with the work, seeing that this is the Budget season. Before I close, Sir, I should also like to publicly acknowledge the keen interest exhibited by the representatives of the Madras Presidency in the Assembly in connexion with making the debentures of the central land mortgage Bank trustee securities."

"With these words, Sir, I have great pleasure in moving 'that the Bill, as amended, be passed into law'."

After the Motion was put to the vote:

The Hon. Mr. P. T. RAJAN:-

" Sir, whatever may be the opinions on some sections of this Bill, there is this fact which I have noted: the House has accepted that there is a necessity for a Bill of this type and that it is in the interests of the agriculturists. I listened with great attention to the speech of my hon. Friend, Mr. Muniswami Nayudu, and, as far as I could gather, all his objections centred round the clauses which deal with distraint and sale of properties. Of course as a lawyer –there are a number of leading lawyers in this House– he wants to safeguard personal and property rights, and where these rights are involved, he wants to stand as a zealous guardian of individual liberty. If it is purely an academic question, I would certainly agree with my hon. Friend, Mr. Muniswami Nayudu, and those of his way of thinking. But one has to take into consideration that the land mortgage bank is going to be a semi-public institution and it is going to be worked without any profit and in the interests of the agriculturists. Secondly, Government guarantee not only the interest but also the principal. As suggested already, you will have to give some sort of power to the bank to realize their money which has been lent to people. If it is agreed that some summary powers should be given to the bank, all that one can see is whether necessary safeguards can be introduced so that these powers are not abused."

"As I'pointed out this morning, the Bill, as it emerged from the Select Committee, has undergone a great deal of change, so far as distraint of movable and sale of immovable property is concerned. I may say that the power of distraint will not be unnecessarily exercised. I hope the bank will manage their affairs in such a way that there may not be any necessity to resort to power of distraint or sale. Mr. Muniswami Nayudu wanted to see that the officers who are going to distrain property or conduct the sale of immovable property are men of certain status, so that they may not commit mistakes or misuse the powers. I can assure my hon. Friend that officers of the status of Sub-Deputy Registrars and above will be deputed to conduct the sale, etc., and that the Registrar will keep a strict watch over these men."

"Some of the points raised by hon. Members have already been answered by my hon. Friends, Mr. Ramalingam Chettiyar and Mr. Ramachandra Rao, and I do

not think I need to detain the House in making any further remarks. I may say, Sir, that this central bank is the first of its kind in India and I believe other provinces are looking forward to this Province to copy our system. I am quite sure that the directors and those who have anything to do with the bank will conduct the affairs of the bank in such a way that they will justify the existence of the bank and make it a very useful institution to the people. I am indeed thankful to my hon. Friend, Diwan Bahadur Muniswami Nayudu, for his good wishes, and I am only sorry that on account of his ill-health he was not able to give that amount of help which he is certainly in a position to give as he is connected fairly intimately with the co-operative movement. I will once more assure my hon. Friends that so far as the Government are concerned, they will see that the summary powers given to the bank are used not merely in the interests of the bank but more in the interests of the agriculturists. I do hope that hon. Members here and the people outside will take a greater interest in the working of this bank and make the bank a greater success and make it move useful to the agriculturists. I am sure that when this Bill is passed into law, it will to a great extent serve the interests of the public. I may also add that, if in the course of time, as a result of our experience it is found that the Act requires any change, I am quite sure that either myself or those who follow me will introduce the necessary amendments."

"I once more thank the House for their readiness and willingness to spare time for considering this Bill and for all the help they gave to facilitate the passage of the Bill."

The question that the Bill be passed into law was put and carried.

* * *

AMENDMENT TO MADRAS CO-OPERATIVE SOCIETIES ACT

(This article discusses a legislative amendment introduced by the Hon. P.T. Rajan, Minister for Development, to the Madras Co-operative Societies Act of 1932. Published in **'Justice'** magazine on 27.11.1936, the proposed changes reflect the government's efforts to enhance the efficiency and accountability of co-operative societies back in the Madras Presidency, highlighting Hon. P.T. Rajan's role in fostering institutional reforms during a crucial period of development.)

MADRAS, Nov-27.

The Hon. Mr. P. T. Rajan, Minister for Development will shortly introduce a bill to amend the Madras Co-operative Societies Act of 1932. The bill has been published for general information and the following is the statement of objects and reasons appended to the bill:

The object of this Bill is to make certain amendments of an urgent character in the Madras Co-operative Societies Act of 1932 (Madras Act VI of 1932). The necessity for the amendments is explained below.

2. Clause 3. –Section 3 of the Act as it stands makes it necessary for the Government to appoint all persons who are to assist the Registrar of Co-operative Societies. Thus, even Sub-Deputy Registrars who are not Gazetted Officers have to be appointed by Government and this causes delay. The object of the amendment is to delegate to the Registrar the power to appoint Sub-Deputy Registrars.

3. Clause 4. The India Central Banking Enquiry Committee recommended that if the committee of a Co-operative Society advanced loans in excess of the limits prescribed by the laws of the society or otherwise, the members of the committee should be held personally liable as guarantors of the loan. In order to enforce this liability it is necessary to bring such cases also under Section 51 of the Act and to treat them as disputes between a registered society and the committee which sanctioned the loan. Acts of carelessness or mismanagement of society's affairs by a committee seldom come to light until that committee vacates office.

The amendment is intended to amplify Section 51 and to make it applicable to disputes between a society and its past committee or any past officer, agent or servant, or the nominee, heirs or legal representatives of any deceased officer, agent or servant of the society.

4. Clause 5.- Section 57A of the Act empowers the Registrar or any person subordinate to and empowered by him, to execute certain decrees, orders etc., by the attachment and sale of the property of the person against whom the decree, order etc. was obtained or passed. The section thus requires that an attachment should precede a sale in all cases, including those where the property is already mortgaged to the decree-holder. It is considered unnecessary to provide for the attachment of the property where it has already been mortgaged to the decree-holder. The amendment proposed is intended to achieve this object by taking power to dispense with attachment in suitable cases. It will bring the law into conformity with the procedure provided in Section 51 (b) of the Code of Civil Procedure, 1908.

5. Clauses 2 and 6.- Under the Co- operative Societies Act, 1912 (India Act 1 1 of 1912), and the rules framed there under, the awards of arbitrators and the decisions of the officers of the Co-operative department could be executed either through the Revenue department or through Civil Courts. In a recent case, a decision of an Assistant Registrar given under that Act was first sent for enforcement to the Revenue department. It was returned unexecuted by that department, and subsequently, an application was filed in a civil court for executing the decision. If the time taken in the proceedings before the Revenue department had been excluded the execution application presented to the civil court would have been in time under Article 182 of the First Schedule to the Indian Limitation Act, 1908. The Madras High Court has, however, held (I.L.R. 59 Mad. 257) that the time could not be excluded as there was nothing in the Act or rules to indicate that the officer of the Revenue department concerned should be deemed to be a civil court. The execution application was thus held to be barred by limitation.

The Madras Co-operative Societies Act, 1932 (Madras Act VI of 1932), authorises the Registrar or any person subordinate to and empowered by him, to execute the awards and decisions aforesaid, as well as decrees etc., obtained by Co-operative Societies by the sale of the defaulter's property-Section 57 A. After this Act came into force, the Co-operative department has taken up the work of executing these awards, decisions etc. and several cases which were pending with the Revenue department have been withdrawn and filed with the Registrar of the District for execution proceedings taken by the Co-operative department. The time taken in such proceedings cannot be excluded when reckoning the period of limitation for the presentation of an execution application to a civil court subsequently. There may be some cases in which the Co-operative department

may not be able to execute the award, etc. successfully. There may also be cases in which the arrest of the judgment-Debtor may have to be resorted to. In such cases, the execution applications will have to be continued in Civil Courts. If Civil Courts throw out such application on the ground of limitation, much loss and hardship would be caused to societies. It is accordingly proposed to amend the Act by inserting there in a new Section (Section 57-B-see Clause 6 of the Bill) making it clear that the Registrar or other person empowered by the Registrar should, when executing a decree, order, etc., under Section 57-A, be deemed to be a Civil Court for the purpose of Article 182 of the First Schedule to the Limitation Act, 1908.

As the Co-operative department took up execution work under the Madras Co-operative Societies Act, 1932, from the 1st of August. 1933, it is necessary to give retrospective operation to Clause 6 from that date. Clause 2 of the Bill makes the necessary provision in that behalf.

* * *

WHAT THE JUSTICE PARTY HAS DONE FOR THE DEPRESSED CLASSES

(This speech, delivered on August 6, 1936, at the Thevaram Depressed Classes Conference by Hon. P.T. Rajan, highlights his unwavering commitment to social justice and the upliftment of marginalized communities. Published in **'Justice'** magazine, Thiru P.T. Rajan's address reflects the pioneering role of the Justice Party in improving the lives of disadvantaged groups during a transformative period in Tamil Nadu's history.)

"Ladies and Gentlemen, Let me in the first instance convey my thanks to the citizens of Thevaram for their very cordial and warm welcome to me and my friends this evening. Then let me thank the organisers for the honour they have done me in asking me to open this Conference. Conferences of this sort, it is needless for me to say, indicate a desire on the part of the people to elevate themselves.

Gentlemen, in the address of Welcome presented to me you have mentioned three points. One is reference to the site where you are living and you desire to be shifted to the better locality. The second is about the cases that have been filed in the court as the result of conflicts between your community and the Kallar community and that they should be withdrawn. The third is to give greater facilities for educating your children in this place

With reference to item No. 1 if you would be good enough to give me details, I will have it carefully examined in the Secretariate. With reference to cases being withdrawn from the court I say that law and order is not under my control. However, if both the communities come to an understanding and in pursuance of that understanding they should address the District Magistrate and the Government, I am prepared to ask my Hon'ble Colleagues to consider that petition carefully.

As regards the third item, I might point out to you Gentleman, that you should get at the gentleman sitting there, I mean my worthy friend Mr. W. P. A. Soundarapandia Nadar, Member of the Madura District Board. I am sorry to say that I forgot to mention the names of two other worthy gentlemen, Mr. Ponniah Gowder and Mr. Abdul Rahim who are also Members of the District Board. Incidentally, you may also address the Commissioner of Labour.

Coming to the Conference itself I should like to recall to your mind that the Montagu-Chelmsford Reforms were introduced with the intention of training Indians in the art of Governing themselves. It was but a preliminary step to handing over the full administration to Indians. While that was introduced, the Government took care to improve the condition of different communities and specially the Depressed Classes so that the community also might take its rightful place in the society and contribute its humble mite to the well-being of this Presidency. In the case of depressed classes, the Government took greater interest than in the case of others for the simple reason that they practically form the backbone of the agricultural population.

WHAT GOVERNMENT DID

Gentlemen, I shall briefly refer to the work that has been done by Government to uplift the condition of your community. They are (1) Relief of congestion in areas occupied collectively by the Depressed Class by reservation of site (2) Organising and supervising of co-operative societies and the grant of loans. (3) Opening of schools for the Depressed Classes, granting of scholarships, stipends, boarding grants etc., and giving grants to private educational institutions for the benefit of the Depressed Classes. (4) Provision for sanitary amenities such as wells, tanks, pathways, burial and burning grounds. (5) Giving grants to private agencies employed in the social and economic uplift of the Depressed Classes and assignment or lease of land for cultivation. To carry out these items the post of a Labour Commissioner was created, and he, with the help of the Revenue Department, has been carrying on this good work.

Gentlemen, referring to item No. 1. waste or poramboke lands at the disposal of Government are assigned free of cost to needy persons of your community. Thus, the total number of sites assigned up to the 31st March 1935, comes to 35,069. Acquisition of private lands is made and allotted to the Depressed Classes where lands at the disposal of Government are not available. The cost of acquisition is recoverable in instalments spread over a number of years, and in the case of streets and other sites required for public purpose, the Government met the cost and in the case of house sites actually occupied, these people had to pay the cost. The total number of house sites provided by this method since the commencement of operation of the scheme up to 31st March, 1935, is 35,540. Gentlemen, as it was found that the Depressed Classes could not meet the entire cost of the house site, the Government after a careful consideration decided on a scheme by which they will bear half the cost of acquisition and the people have to pay the other half in easy instalments. It is hoped that this measure of assistance given by the Government will go a long way towards relieving the Depressed Classes.

CO-OPERATIVE SOCIETIES

Coming to the co-operative societies, societies have been organised for the benefit of the Depressed Classes by the Labour Department. For the following purpose, those societies were registered: (1) for obtaining loans for the acquisition of house sites etc., (2) for obtaining loans for agricultural purposes such as cattle, plough etc., (3) for general credit purposes (4) for obtaining a lease of Government lands and (5) for flood relief purposes. Gentlemen, there were as many as 2,776 societies registered for this purpose. In the beginning, they were under the care of the Labour Department. Their management was later on transferred to Co-operative Department. The Government had also given loans to individual members of the Depressed Classes, for the purposes mentioned above. From the commencement of the operation of this movement, Government has given advances to the sum of 23 lakhs and odd by way of loans to the members of the Depressed Classes either by credit or through the co-operative societies. Of this a sum of Rs. 22 lakhs and odd was for the purchase of house sites and the balance for other purposes specifically mentioned above. The Government will continue to carry on this work till they have given sufficient help to the Depressed Classes to better their lot.

SCHOOLS

Gentlemen, as regards schools, apart from the schools maintained by local bodies thousand and odd were separately maintained by the Labour Department. They did not ignore the education of girls, either. Coming to the schools maintained by the agencies other than the Labour Department their number comes up to 9,614.

Gentlemen, I may also point out that in cases where schools maintained either by private agencies or local boards, grants were refused to them so long as they refused admission to the members of the Depressed Classes. By these methods they have persuaded higher caste Hindus to treat the children of the Depressed Classes on the same footing as the rest.

Gentlemen, I refer to the concession and now I should like to say how these concessions were given. Poor pupils belonging to the Depressed Classes pay in all secondary schools and colleges only one-half of the fees levied in such institutions and no fee is levied in elementary schools under public management. Grants are also given by the Labour Department for the poor pupils for the purchase of books and clothes. Recently District Boards and Municipalities have been empowered to sanction full fee remission for poor pupils belonging to the Depressed Classes; they are accepted as candidates for the S.S.L.C. Public examinations without examination fees. Besides these concessions, there are scholarships which are given to these classes. There were 18 scholarships in colleges, 16 scholarships and 16 fee remissions in each of forms 1 to 6, 81 scholarships

in standards 6 to 8, 51 scholarships and 51 fee remissions in classes 4 and 5 of secondary schools. In addition to this, the Labour Commissioner grants scholarships, stipends etc., to the depressed Classes. Gentlemen, stipends are also given to teachers for undergoing training. Then the Labour Department maintained 5 hostels for the Presidency for the benefit of Depressed Classes besides making grants to 8 hostels maintained by other agencies. Boarding grants are all sanctioned by the Commissioner for Labour to the Depressed Class students in other institutions.

Grants to private institutions (other than hostels) maintained for the benefit of the Depressed Classes are also sanctioned by the Labour Department. The total expenditure so far incurred on the education of Depressed Classes alone comes to 52 lakhs and odd. And thus all these items have been done for the last 15 years towards giving educational facilities.

PUBLIC WELLS AND STREETS

I now refer to the wells, pathways and burial grounds. Owing to prejudice of higher classes, Depressed Classes had been denied access to wells, right of pathway and so on. Wells to the extent of 3,405 have been sunk. Facilities for latrine, pathways burial and burning grounds also have been given. They have spent in this direction as much as 20 laklıs and odd.

Coming to the reservation and assignment of lands for cultivation in 1918, the Government ordered that wasteland in every ryotwari village in the Presidency should be assigned and the fair proportion of this be reserved for the assignment of Depressed Classes. The scheme made possible the assignment of a very considerable area of land throughout the country. As much as 7 lakhs and 36,000 acres of land are reserved for the Depressed Classes of which 4 lakhs 4,000 and odd acres have been assigned up to the 31st March 1935.

Gentlemen, I may also point out that in cases where schools maintained either by private agencies or local boards, grants were refused to them so long as they refused admission to the members of the Depressed Classes. By these methods they have persuaded higher caste Hindus to treat the children of the Depressed Classes on the same footing as the rest.

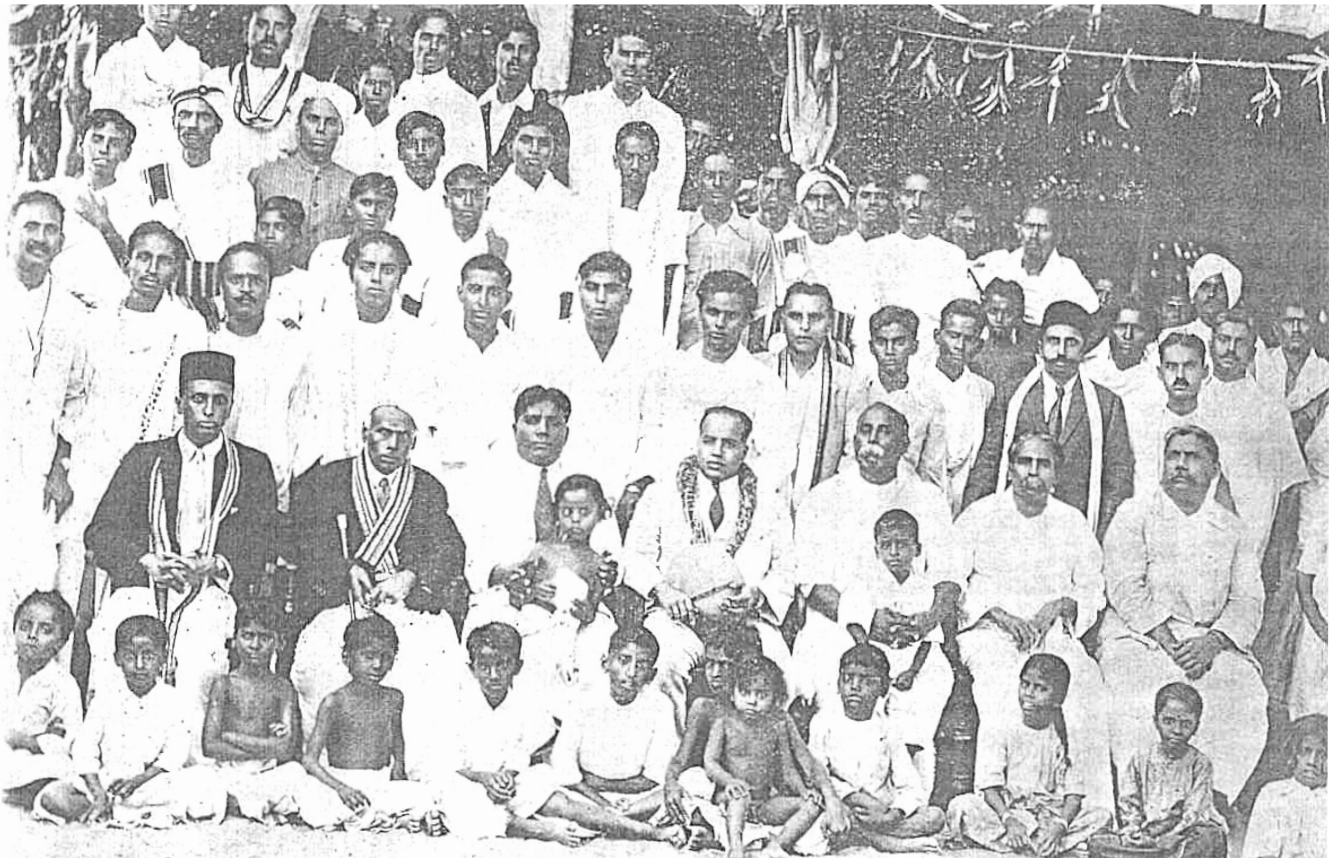
GOVERNMENT SERVICES

Coming to the Government Services, for every 12 appointments one is reserved for the member of the Depressed Classes. In their case as they do not have sufficient men with necessary qualifications certain concessions have been given till 1936. The minimum general educational qualification for appointment to subordinate services has been appreciably lowered and the age limit

has been increased to 27 in the case of Ministerial services and to 26 in the case of certain other services. Gentlemen, the Labour Department has secured during the last 15 years an amount of Rs. 72 lakhs on education and provision of other amenities, the necessities of civic life etc.

JUSTICE PARTY'S SERVICE

Now Ladies and Gentlemen, I should, say a word or two as to what my Party has done to your community. Our item of programme has been the elevation of your community. It was through the help of my party, your members have been nominated to the Legislative Assembly, Legislative Council, Municipalities, Local Boards etc. We have been responsible for the appointments to posts in public services of all grades. Your social disabilities were removed to a great extent. If you kindly read the speeches of Dewan Bahadur R. Srinivasan and Mr. V. I. Munisamy Pillai, they will give you an idea of the help given by our Party in all directions. There are perhaps some amongst you specially younger men who might feel that enough has not been achieved by you. Even the ardent reformer amongst you, if he would only think coolly and calmly, will admit that a great deal has been achieved in a short time. More, no doubt, remains to be done. I would request you to be patient, as those who are patient are bound to succeed in the long run. I would also request you to get the co-operation of other communities in improving your conditions. As far as my Party and myself are concerned we shall continue to give all the help and improve your lot. One word

more, some of your leaders being impatient are advocating a change of religion. I should have no objection to joining any other religion. If by mass conversion you expect to achieve your object, you will be disappointed, because of a mere change of religion, it will not give you all that you want. While saying this to you I should like to warn the caste Hindus that they will be making the biggest mistake in their life, if they persist in their prejudice and superstition and drive these communities out of the Hindu fold by their folly and intolerant behaviour they will lose their Hindu brethren. So I would appeal to the caste Hindus to consider the members of the Depressed Community as your own brethren and treat them as human beings. You are fighting for Swaraj and if you achieve it, it will be as good as nothing. I am glad to say that you have secured the services of my esteemed friend, Mr. E. V. Ramaswamy Naicker to preside over your Conference and guide you in your deliberations. Now, Ladies and Gentlemen, I have great pleasure in declaring this Conference open and wish you every success.

* * *

“அரசியலில் மதத்தை புகுத்த நான் விரும்பவில்லை”

(மதுரை ஜில்லா வாடிப்பட்டியில் 12.7.36 இல் கூடிய ஜஸ்டிஸ் கட்சி மகாநாட்டை மந்திரி பி.டி. ராஜன் அவர்கள் தொடங்கி வைத்து உரையாற்றியது)

மகாநாட்டை திறந்து வைக்கும் முன் எனது பெரியகுளம் பிரசங்கத்துக்கு பதிலாக, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் தோழர் சத்தியமூர்த்தி பேசிய சில விஷயங்களைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் மீது நான் கூறிய பல குற்றச்சாட்டுகளுக்கு அவர் பதிலளிக்கவேயில்லை. அவருடைய பிரசங்கத்தை நான் வெகுநுட்பமாக படித்துப் பார்த்தேன். அது வெறும் வசை புராணமாகவே இருக்கிறது. அவரைப் போலவே நானும் வசை புராணம் பாட விரும்பவில்லை. அவர் கூறிய சில தப்பபிப்ராயங்களை மட்டுமே நான் திருத்த முயலுகிறேன்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரை தட்டியெழுப்பிய காங்கிரஸ்காரரைப் பாராட்டுவதாக ஒரு பீடிகை போட்டுக்கொண்டு அவர் தமது பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார். இது உண்மையுமல்ல; சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருத்தமானதுமல்ல.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரை எவரும் தட்டியெழுப்பத் தேவையில்லை. அதிலும் காங்கிரஸ்காரர் தட்டியெழுப்ப வேண்டிய நிலைமையில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி இருக்கவுமில்லை. காங்கிரஸ்காரர் செய்யும் விஷமத்தனமான பொய்ப்பிரச்சாரத்துக்கு எதிரிடையாகப் பிரச்சாரம் செய்து உண்மை நிலையைப் பொது ஜனங்களுக்குக் கூறவேண்டியது அவசியமென்பதை

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் வெறும் பேச்சில் எனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை. இந்திய முன்னேற்றத்திற்கு முக்கியமாக வேண்டப்படுவது செயலே! வெறும் பேச்சல்ல!

நமது தலைவர்கள் இப்பொழுது உணரத் தொடங்கியிருப்பது மெய்யே.

பொய்யும் புளுகும் அளப்பதில் காங்கிரஸ்காரரோடு எங்களால் போட்டி போடவே முடியாது; எனவே காங்கிரஸை நாங்கள் பின்பற்றும் வழக்கமும் இல்லை. நாமினேஷன் பேப்பர்கள் கூட தாக்கல் செய்யாமல் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் இதுவரை சட்டசபைக்குச் சென்று வந்தார்கள் என தோழர் சத்தியமூர்த்தி கூறமாட்டார்கள் என்றே நம்புகிறேன். தேர்தல் என்பதே பிரசாரம்ச் தான். போட்டியில்லாமையானால் பிரசாரத்துக்குத் தேவையில்லை. போட்டியிருப்பதனாலேயே நாங்கள் பிரச்சாரம் செய்ய முன் வந்திருக்கிறோம்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் வெறும் பேச்சில் எனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை. இந்திய

முன்னேற்றத்திற்கு முக்கியமாக வேண்டப்படுவது செயலே! வெறும் பேச்சல்ல!

தேர்தலில் வெற்றி பெறுவது நாம் செய்யும் பிரசங்கங்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்ததல்ல. எல்லா விஷயங்களிலும் போல, அரசியலிலும் குணமே முக்கியம்; எண்ணம் முக்கியமல்ல.

நாங்கள் நிருவாகத் திறமை உடையவர்கள்

இந்தியர்கள் தேச நிர்வாகம் நடத்த லாயக்குடையவர்கள் என்பதை ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் நிரூபித்துக் காட்டி விட்டார்கள் என நான் கூறியதைப் பற்றி தோழர் சத்தியமூர்த்தி பின்வருமாறு கேலி செய்கிறார்:

நமது தேச நிருவாகத்தை நடத்த நாம் சக்தியுடையவர்கள் என்று எவருக்கும் நிரூபித்துக் காட்ட நாங்கள் விரும்பவில்லை. நாங்கள் குழந்தைகள் அல்ல. ஒரு தேசத்தை அடக்கியாள வேறொரு தேசத்துக்குத் தகுதியே கிடையாது. எங்களுக்கு நிருவாகத் திறமையுண்டென்று ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் லார்டு எர்ஸ்கினுக்கு நிரூபித்துக் காட்டுவது அவர்களுடைய அடிமை மனப்பான்மையையே காட்டுகிறது. நாங்கள் அம்மாதிரி செய்யப் போவதில்லை. எங்கள் நாட்டை ஆள எங்களால் முடியும். எங்களுக்கே ஆளமுடியும் என்றும் வேறு எவருக்கும் ஆளமுடியா தென்றும் எங்களுக்குத் தெரியும்

தோழர் சத்தியமூர்த்தி செய்தது மக்களது அரசியல் உரிமைகளைப் பற்றிய ஒரு உபந்யாசமாயிருந்தால் நான் அவர் அபிப்பிராயங்களை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

ஆனால் அவர் நமது தேசத்தின் உண்மை நிலையை அறியவில்லையென்றே தெரிகிறது. பிரிட்டிஷார் சம்மதியும் இந்தியாவிலுள்ள பல கழகங்களின் சம்மதியும் பெறாமல் அவர் இந்தியாவை எப்படி ஆளப்போகிறாரோ

எல்லாருக்கும் நியாயம் வழங்க முடியுமென்றும் எல்லா சமூகங்களுக்கும் பாதுகாப்பளிக்க முடியுமென்றும் நாங்கள் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளோம்.

தெரியவில்லை. ஏனெனில் நாம் பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து அதிகாரங்களை பலவந்தமாகக் கைப்பற்ற வேண்டும் அல்லது ஆட்சியை இந்தியர்களிடம் ஒப்படைக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

நமது தற்கால நிலைமையில் பின்னைய முறையே அனுபவ சாத்தியமானது. எங்கள் கட்சியார் பின்னைய முறையையே பின்பற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அதுவே சரியானதென்று பிற்கால அனுபவங்களால் தெரிய வந்திருக்கின்றன.

இரட்டையாட்சி மறைந்து மாகாண சுய ஆட்சி வரப்போகிறது. வெகுசீக்கிரம்
மத்திய சர்க்காரும் இந்தியர் கைக்குள் வந்து விடும். எல்லாருக்கும் நியாயம் வழங்க முடியுமென்றும் எல்லா சமூகங்களுக்கும் பாதுகாப்பளிக்க முடியுமென்றும் நாங்கள் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளோம்.

இதனால் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் அடிமை மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் என ஏற்படுமா என்று நான் தோழர் சத்தியமூர்த்தியைக் கேட்கிறேன். அந்த மனப்பான்மை எனது நண்பர் சத்தியமூர்த்தியின் விசேஷ குணமாகும். ஏன் என்றால் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை ஒழிக்க அவர் ஐரோப்பியர் உதவியை நாடியிருக்கிறார்.

ஆக்டிங் கவர்னர் ஸர் கே. வி. ரெட்டிக்கு உபசார பத்திரமளிக்க வேண்டுமென்று சென்னை

நகரசபையில் ஒரு பிரேரணை வந்தபோது தோழர் சத்தியமூர்த்தி அதை எதிர்த்தார். 'ஸர்' கே. வி. ரெட்டி ஒரு இந்தியன் என்பதே அவரது எதிர்ப்புக்குக் காரணம். இது என்ன மனப்பான்மை?

அடிமை மனப்பான்மையா? எஜமான் மனப்பான்மையா? என தோழர் சத்தியமூர்த்தியைக் கேட்பேன்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்

அப்பால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் செய்த நன்மை என்ன என தோழர் சத்தியமூர்த்தி கேட்கிறார். அநேக சந்தர்ப்பங்களில் முக்கியமாக ஒடுக்கப்பட்டோர் மகாநாடுகளில் நான் தலைமை வகித்த காலங்களில் அதை விளக்கிக் கூறியிருக்கிறேன். அவைகளை மீண்டும் இங்கு எடுத்துக்கூற விரும்பவில்லை.

ஒடுக்கப்பட்டோர் பிரச்சினைகளை காந்தியும் காங்கிரஸ்காரர்களுமே தீர்த்து வைத்தார்கள் எனத் தோழர் சத்தியமூர்த்தி கூறுகிறார். நானாக அவருக்கு பதிலளிக்கத் தேவையில்லை. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் மதிப்புக்குரிய

திவான் பகதூர்
இரட்டைமலை சீனிவாசன் கூறுவதாவது:
சட்டசபைகளிலும் மற்றும் பொது
ஸ்தாபனங்களிலும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார்
ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் அவர்களுடைய
தலைவர்களையும் சரிநிகர்
சமானமாக நடத்துகிறார்கள்...
ஜஸ்டிஸ் கட்சியார்
ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நன்மைகள்
செய்திருந்தாலும் எங்களிடமிருந்து
எத்தகைய பிரதிபலனையும் அவர்
பெறவில்லை;
எதிர்பார்க்கவில்லை.

தலைவரான திவான்பகதூர் ஆர். ஸ்ரீனிவாசன் அபிப்பிராயங்களை அவருக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறேன். திவான் பகதூர் ஸ்ரீனிவாசன் (இரட்டைமலை சீனிவாசன்) கூறுவதாவது:

வெளிநாட்டார் அனுபவத்தைப் பெறுவதாக காங்கிரஸ்காரர் வருடந் தோறும் தீண்டாமையொழிப்பு தீர்மானம் நிறைவேற்றி வருகிறார்கள், தங்கள் திட்டத்தில் தீண்டாமையொழிப்பை ஒரு முக்கிய அம்சமாகவும் வைத்துக் கொண்டார்கள். கிராமாந்தரங்களிலுள்ள ஒடுக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்து அவர்கள் ஓட்டும் வாங்குகிறார்கள்.

அந்த ஏழை ஜனங்களுக்கு யாருக்கு ஓட்டுக் கொடுக்கிறோம் என்ற விஷயமே தெரியாது. தீண்டாமையொழிப்பைப் பற்றி கிராமங்களிலுள்ள ஜாதி ஹிந்துக்களிடம் பேச காங்கிரஸ்காரருக்கு தைரியமில்லை. ஏனெனில், தீண்டாமையொழிப்பைப் பற்றிப் பேசினால் கிராம ஜனங்கள் காங்கிரஸ்காரருக்கு ஓட்டு வாங்கிக் கொடுக்க மாட்டார்கள். தீண்டாமையொழிப்பைப் பற்றிப்

பேசுகிறவர்களை அவர்கள் கிராமங்களிலிருந்து விரட்டி ஒட்டுவார்கள். ஒடுக்கப்பட்டோர் முன்னேற்றத்திற்கு காங்கிரஸ்காரர் இதுவரை ஒரு சின்னக்காரியமாவது செய்யவில்லை. பிரிட்டிஷ் சர்க்காரை எதிர்ப்பதே அவர்களது அரசியல் கொள்கை. அந்தக் கொள்கையை ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆதரிக்கவில்லை.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு இருந்துவந்த தனித்தொகுதி உரிமையை காந்தி பறித்துவிட்டார், தனித்தொகுதிக்கு பதிலாக கூட்டுத் தொகுதியும் ஜாதி இந்துக்களின் ஸ்தானங்களிலிருந்து 12 ஸ்தானங்களும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சட்டசபைகளிலும் மற்றும் பொது ஸ்தாபனங்களிலும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் அவர்களுடைய தலைவர்களையும் சரிநிகர் சமானமாக நடத்துகிறார்கள்.

உத்தியோகம், கல்வி, பொருளாதார முன்னேற்றம், சிவில் உரிமைகள் அளிக்கும் சட்டங்கள் முதலிய துறைகளில் பொப்பிலி மந்திரி சபையார் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். தீண்டாமையை ஒழிக்கும் நோக்கத்துடன் சமபந்தி போஜனத்தையும் ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆதரித்து வருகிறது. சட்டசபையில் தத்தம் இஷ்டப்படி ஓட்டுக் கொடுக்கவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நன்மைகள் செய்திருந்தாலும் எங்களிடமிருந்து எத்தகைய பிரதிபலனையும் அவர் பெறவில்லை; எதிர்பார்க்கவில்லை.

காந்தியார்

வட்ட மேஜை மாநாட்டையும் காந்தியார் அதில் செய்த வேலைகளையும் பற்றி நான் கூறிய அபிப்பிராயங்கள் தோழர் சத்தியமூர்த்திக்கு சுவையாக இருக்கவில்லை போல் தோன்றுகிறது.

என் ஆட்சேபனைகளுக்குப் பதில் கூறாமல் அவர் காந்தியின் புகழ்பாடத் தொடங்கியிருக்கிறார். காந்திக்கு, நான் மகாத்மா பட்டம் சூட்டாதது பற்றியும் அவர் குறை கூறுகிறார். காந்திக்கு நான் மகாத்மா பட்டம் சூட்டாததை வாக்காளர்கள் கவனித்து வரப்போகும் தேர்தலில் எனக்கு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் பூச்சாண்டியும் காட்டுகிறார்.

பூச்சாண்டி ஒரு புறமிருக்கட்டும், காந்தியாரை மகாத்மா என்று அழைக்க எனக்கு ஆட்சேபனை கிடையாது. ஆனால் தோழர் சத்தியமூர்த்தி தன்னை மஹரிஷி என்று நாளை கூறிக்கொண்டால் என்ன செய்வது? எனவே உலக விவகாரங்களில் இந்தப் பட்டங்களை நாம் லட்சியம் செய்யக் கூடாது.

தம் சொந்த மனிதர்களை புகழ்வதும் எதிரிகளை தூஷிப்பதும் எங்கள் கட்சி வழக்கமல்ல. பாமர மக்களைத் தட்டி எழுப்ப காந்தியார் எவ்வளவோ செய்திருக்கிறார் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அது சாமானிய காரியமல்ல. காந்தியின் நிலைமையிலுள்ள ஒருவருக்குக் காட்ட வேண்டிய மரியாதையை நானும் என் கட்சியாரும் காட்டியே வந்திருக்கிறோம். மேலும் காட்டிக் கொண்டே இருப்போம்.
மஹாத்மா, மகரிஷி போன்ற பதங்கள் மதசார்புடையவை. **அரசியலில் மதத்தை புகுத்த நான் விரும்பவில்ல.**
மதத்தை அரசியலோடு கலவாமலிருக்க நாங்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் பொது ஜனங்களை ஏமாற்றும் பொருட்டு அரசியலில் காங்கிரஸ்காரர் மத உணர்ச்சியைப் புகுத்தியிருப்பதை நீங்கள் எல்லாம் அறிந்திருக்கிறீர்கள். அரசியல்

காரணங்களுக்காக காங்கிரஸ்காரர் மதத்தை உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள்.

தேர்தல் காலங்களில் காந்தியார் படத்தை அலங்கரித்து ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று காந்திக்கு ஒட்டுக்கொடுக்கும்படி பொது ஜனங்களை ஏமாற்றி வருவதையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். இம்மாதிரி மோசடிகளாலேயே சென்ற அசெம்பிளி தேர்தலிலும் சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஸ்தலஸ்தாபன தேர்தலிலும் காங்கிரஸ்காரர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள்.

பொது வாழ்வில் தூய்மை

பொது வாழ்வில் ஒழுக்கமும் தூய்மையும் முக்கியம் என நான் கூறியதை தோழர் சத்திய மூர்த்தி ஆதரிப்பது பாராட்டத்தக்கதே. எனினும் நாங்கள் ஒழுக்கமாகவும் தூய்மையாகவும் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று தோழர் சத்திய மூர்த்தி எச்சரிக்கை செய்கிறார். நான் ஒழுங்காகவும் தூய்மையாகவும் நடந்து கொள்ளவில்லையென்றால் என்னை நான் திருத்திக் கொள்ள எப்பொழுதும் தயாராகவே இருக்கிறேன்.

நான் எதாவது தப்பு செய்தால் என் நண்பர்களும் எதிரிகளும் அதைச் சுட்டிக் காட்டட்டும். நான் திருத்திக் கொள்ள ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். ஆனால் அவர் என்னைப் பார்த்து கூறுவதன் பொருள் என்ன என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. என் அபிப்பிராயங்களின் கருத்தைத் தோழர் சத்தியமூர்த்தி முற்றிலும் தப்பர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டதாகவே தோன்றுகிறது. காலஞ்சென்ற திவான் பகதூர் முனுசாமி நாயுடுவும், செட்டிநாட்டு குமாரராஜாவும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் இருந்து ராஜிநாமாச் செய்ததையே அவர் குறிப்பிடுகிறார் போல் தோன்றுகிறது. அந்த சம்பவங்கள் பற்றி வருந்தாதார் இல்லை. இந்த இரண்டு சம்பவங்களும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியாருக்குள் ஏற்பட்ட அபிப்பிராய பேதங்களினால் நேர்ந்தவை. கோளும் குண்டுணியும் காரணமல்ல.

ஆனால் தோழர் சத்தியமூர்த்தியை அவரது கட்சியாரே கண்டிக்கிறார்கள்; கட்சிக் கொள்கைக்கு முரணாக அவர் பேசுவதாக குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். அவர் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுகிறார்கள். அதற்கு காரணம் கோளும் குண்டுணியும் என்று நான் கூறப் போவதில்லை.

எந்தப் பிரச்சினையிலும் எங்கள் கட்சியாருக்குள் ஒரே அபிப்பிராயம்தான் இருந்து வருகிறது. சந்தர்ப்பத்துக்குத்தக்கபடி நாங்கள் அபிப்பிராயங்களை மாற்றிக் கொள்வதில்லை.

செங்கற்பட்டு அரசியல் மாநாட்டில் காங்கிரஸ்காரர் மந்திரி பதவி ஒப்புக் கொண்டிட வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டபோது அதை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அதே மூச்சில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை ஒழிக்க காங்கிரஸ்காரர் மந்திரி பதவிகளை ஒப்புக் கொண்டு தீரவேண்டும் என்றும் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் என்றால் காங்கிரஸ்காரருக்கு அதிக பயம் என்பது எனக்குத்தெரியும். திருமங்கலம் மகாநாட்டிலும், தோழர் சத்தியமூர்த்தியும் அவ்வாறே அபிப்பிராயப்பட்டார்.

காங்கிரஸ் மந்திரி பதவிஒப்புக் கொள்ளும் போது தேச நிர்வாகம் நடத்த முன்வந்தால் என்னைப்போல் மகிழ்ச்சி அடையக் கூடியவர்கள் வேறு எவரும் இருக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் ஜனநாயக முறைப்படி அரசியலை ஏற்று நடத்தவும் எதிர் கட்சியிலிருந்து மந்திரி கட்சியாரைக் கண்காணித்து வரவும் இரண்டு கட்சிகள் இருந்துதான் தீர வேண்டும். எங்கள் கட்சி நலத்தை முன்னிட்டு காங்கிரஸ்காரர் மந்திரி பதவி ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். ஏனெனில் அப்பொழுதுதான்

காங்கிரஸ்காரர் வெறும் வாய் வீச்சுக்காரர் என்பதையும் நாங்கள் செய்த காரியங்களில் பாதியாவது அவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள் என்பதையும் தேச மக்கள் உணர்வார்கள். வரப்போகும் சீர்திருத்தத்தை ஒப்புக் கொள்வதாக காங்கிரஸ்காரர் பகிரங்கமாக கூறியபோது, அவர்களுக்கு நற்புத்தி உண்டாய் விட்டதென்று நான் நினைத்தேன். துரதிஷ்டவசமாக தற்கால காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பண்டித ஜவஹர்லால் காங்கிரஸ் மனக் கோட்டையைத் தலைகீழாக மறித்து விட்டார். எனவே, மந்திரி பதவி ஒப்புக் கொள்வதற்குப் போலி சமாதானங்களை சென்னை காங்கிரஸ் வீரர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

சுயரூபம் வெளியாகி விட்டது

தோழர் சத்தியமூர்த்தி கூறுவதைப் பாருங்கள் :– காங்கிரஸ் மந்திரி பதவி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதற்கு பல காரணங்கள் இருந்தாலும், வகுப்புவாதிகளும் பிற்போக்காளருமான ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் மந்திரி பதவி வகிக்காமல் தடுப்பதற்காகவாவது காங்கிரஸ்காரர் மந்திரி பதவிகளை கைப்பற்ற வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.
ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் மீது தோழர் சத்தியமூர்த்திக்கு எரிச்சல் இருக்கத் தான் செய்யும், ஏனெனில், ஜஸ்டிஸ் கட்சி தோன்றுவதற்கு முன், காங்கிரஸ் பெயரால் தென்னாட்டு காங்கிரஸ்காரர் தம்மிஷ்டபடி காரியங்கள் நடத்தி வந்தார்கள். ஜஸ்டிஸ் கட்சி தோன்றிய பிறகு அவர்களுடைய சுயரூபம் வெளியாகி விட்டது.

எனவே வட இந்தியத் தலைவர்களை தோழர் சத்தியமூர்த்தி உதவிக்கு அழைக்கிறார். தென்னாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர் கையாலாகாத பேடிகள் என்றும் வட நாட்டுத் தலைவர்கள் உதவி செய்ய முன் வராவிட்டால் தம் கதி அதோகதியாகிவிடுமென்றும் தோழர் சத்தியமூர்த்தி சொல்லாமல் (மறைமுகமாக) சொல்லுகிறார்.

தென்னாட்டுக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கபடி பேசுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஓட்டு கேட்க வரும் போது நீங்கள் அவர்களிடம் ஒரே ஒரு சிறு கேள்வி கேட்க வேண்டும்.

அதாவது நீங்கள் வரப்போகும் சீர்திருத்தங்களை ஆதரிக்கிறீர்களா? இல்லையா ? அவர்கள் ஆதரிப்பதாகக் கூறினால் சீர்திருத்தத்தை ஏற்று நடத்துவதாக வாக்காளர்களுக்கு வாக்குறுதியளிக்க வேண்டும். சீர்திருத்தத்தை அவர்கள் ஆதரிக்கவில்லையானால், அதை ஒழிக்கப் போவதாக கூறவேண்டும். மந்திரி பதவிகளை ஒப்புக்கொள்வதில்லையென்றும் மற்றவர்கள் மந்திரிப் பதவிகளை ஒப்புக்கொள்ளாமல் முட்டுக்கட்டை போடவே சட்டசபைக்குச் செல்வதாகவும் தெளிவாகத் தெரிவிக்க வேண்டும். இதனாலேயே காங்கிரஸ்காரர் உண்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கூறினேன்.

காங்கிரஸ்காரரின் ஸ்தலஸ்தாபன நிருவாகத்தைப் பற்றிய எனது குற்றச்சாட்டுகளுக்கு தோழர் சத்தியமூர்த்தி பதிலளிக்கவே இல்லை. சமீபத்தில் நடைபெற்ற சித்தூர் ஜில்லா போர்டு தலைவர் தேர்தலே என் குற்றச்சாட்டு சரியென்பதற்குத் தக்க ஆதாரமாகும்.

ஆட்களைக் குறிப்பிட்டு தோழர் சத்தியமூர்த்தி பேசியது அசம்பந்தமானதாகும். ஸர். ஷண்முகம் செட்டியாரும், திவான் பகதூர் ராமசாமி முதலியாரும், கான்பகதூர் யாஹியா அலியும் பல பொறுப்புள்ள ஸ்தானங்களை ஒப்புக் கொண்டது, அந்த ஸ்தானங்களுக்கு அவர்கள் தகுதியுடையவர்களாக இருப்பதினாலேயே ஆகும். எந்த வழியிலாவது நாட்டுக்கு சேவை செய்யவே அவர்கள் பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டார்கள்.

பொது வாழ்வை ஒரு தொழிலாக உபயோகிக்கும் நோக்கத்துடன் அவர்கள் முன் வரவில்லை. அவர்கள் போய்விட்டதினால் கட்சியே ஒழிந்து விட்டது என்று எண்ணுமாறு அவர்கள் அகம்பாவமுடையவர்கள் அல்ல. அவர்கள் போனால் அவர்கள் ஸ்தானத்தில் நின்று கடனாற்ற எத்தனையோ இளைஞர்கள் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அவதூறு

பெரிய குளத்தில் எனது பிரசங்கத்தைக் கேட்க முன்வந்தவர்கள் கேவலம் விவசாயிகள் என தோழர் சத்திய மூர்த்தி வெகு அலட்சியமாக பேசியிருக்கிறார். இதனால் சத்தியமூர்த்தியின் சுயரூபம் வெளியாகி விட்டது. பாமர ஜனங்கள் விஷயத்தில் தமிழ்நாட்டு காங்கிரஸ் தலைவருக்கு எவ்வளவு கவலை இருக்கிறதென்பதும் இதனால் வெளியாகிவிட்டது.

விவசாயிகள் தோழர் சத்தியமூர்த்தி நினைத்திருப்பது போல் அவ்வளவு முட்டாள்கள் அல்ல. ஆட்களையும் விஷயங்களையும் நிர்ணயம் செய்வதில் அவர்கள் வெகு சமர்த்தர்கள். காங்கிரஸ்காரர் செய்த விஷமப் பிரசாரங்களினால் இந்த விவசாயிகள் ஏமாந்து போனார்கள். எனினும் நிதான புத்தியை அவர்கள் இழக்கவில்லை;. அவர்களது உள்ளம் சுத்தமாகவே இருக்கிறது. அவர்களது ஆதரவையே நாம் முக்கியமாகப் பெற வேண்டும். அவர்கள் ஷேமமே நமது சேமம்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் பாமர ஜனங்களுக்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள் ? இந்தக் கேள்வி பல முறை கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளுக்கு எத்தனையோ முறை பதிலளிக்கப்பட்டும் இருக்கிறது.

கிராமங்களில் போக்குவரத்து அபிவிருத்தி, சுகாதாரம், நீர்ப்பாசனம், பாதுகாப்பு, வைத்திய உதவி, ஆரம்பக் கல்வி அபிவிருத்தி, நாட்டு வைத்திய அபிவிருத்தி, அற நிலையங்கள் பாதுகாப்பு, சீர்திருத்த விவசாய முறைகள், கைத்தொழில்களுக்கு உதவி, கூட்டுறவு சங்க அபிவிருத்தி, நில அடமான பாங்கிகள், கடன் பதிவு சங்கங்கள், விற்பனை சங்கங்கள், மார்க்கட்டிங் வசதிகள், சர்க்கார் சர்வீசில் எல்லா வகுப்பாருக்கும் சம சந்தர்ப்பம், மைனாரட்டி ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்புகளுக்குப் பிரதிநிதித்துவம், ரஸ்தாக்களிலும் பொது ஸ்தாபனங்களிலும் பொதுக் கிணறுகளிலும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பிரவேச உரிமை முதலிய விஷயங்களில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் பாமர ஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்துதான்
இருக்கிறார்கள்.
இத்துறைகளில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் நினைத்த அளவுக்கு வெற்றி ஏற்படாமல் இருந்திருக்கலாம். அதற்கு பணமுடையும் இரட்டையாட்சியிலுள்ள பாடுகளுமே காரணம்.

புரோகிதத்துக்குச் சாவுமணி

மதத்தின் பேரால் நம்மவர்கள் வெகுநாளாக அடிமைப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். கல்வி கற்று அறிவு விருத்தி செய்யக் கூட நமக்கு சுதந்திரம் இல்லாதிருந்தது. பாமர மக்களின் அடிமை வாழ்வை ஒழிக்க புத்தர் காலம் முதல் முயற்சி செய்யப்பட்டு வந்தாலும் வெற்றியேற்படவில்லை.

ஆனால் புரோகிதத்துக்குச் சாவுமணியடிக்கும் பெருமை ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குத் தான் கொடுத்து வைத்திருந்தது. புரோகிதத்தை ஒழிக்க ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் உண்மையான ஜனநாயகத்துக்கு வித்துப் போட்டு விட்டார்கள்.

மாண்ட்–போர்டு சீர்திருத்தம் வந்ததும் நமது கட்சியார் அதிகார பதவிகள் வகித்ததும் இந்த சீர்திருத்தங்களுக்கு மிக்க உதவியாக இருந்தது.

இன்று கூட தேசியவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறவர்கள், மதத்தின் பேராலேயே

பொதுஜன ஆதரவைப் பெற முயல்கிறார்கள். நாங்களோ, கொள்கைகளின் பேராலேயே எங்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

நான் பெரிய குளத்தில் செய்து கொண்ட விண்ணப்பம் வீணாகாமல் நீங்கள் இந்த மகாநாடு கூட்டுவதைப் பற்றி நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நமது கட்சித்தலைவர்கள் பலர் இன்று விஜயம் செய்திருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. 1926-ல் மதுரையில் கூடிய மகாநாடு நமது கட்சிக்கு புத்துயிரளித்தது. அதுபோலவே இந்த மகாநாட்டினால் நமது கட்சிக்கு புதுபலம் ஏற்படுமென்று நான் நம்புகிறேன்.

தோழர் சௌந்திர பாண்டியனை மகாநாட்டுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்த வரவேற்புக் கமிட்டியாரையும் பாராட்டுகிறேன். அந்தப் பதவிக்கு அவர் எவ்வாற்றாலும் தகுதியுடையவரே.

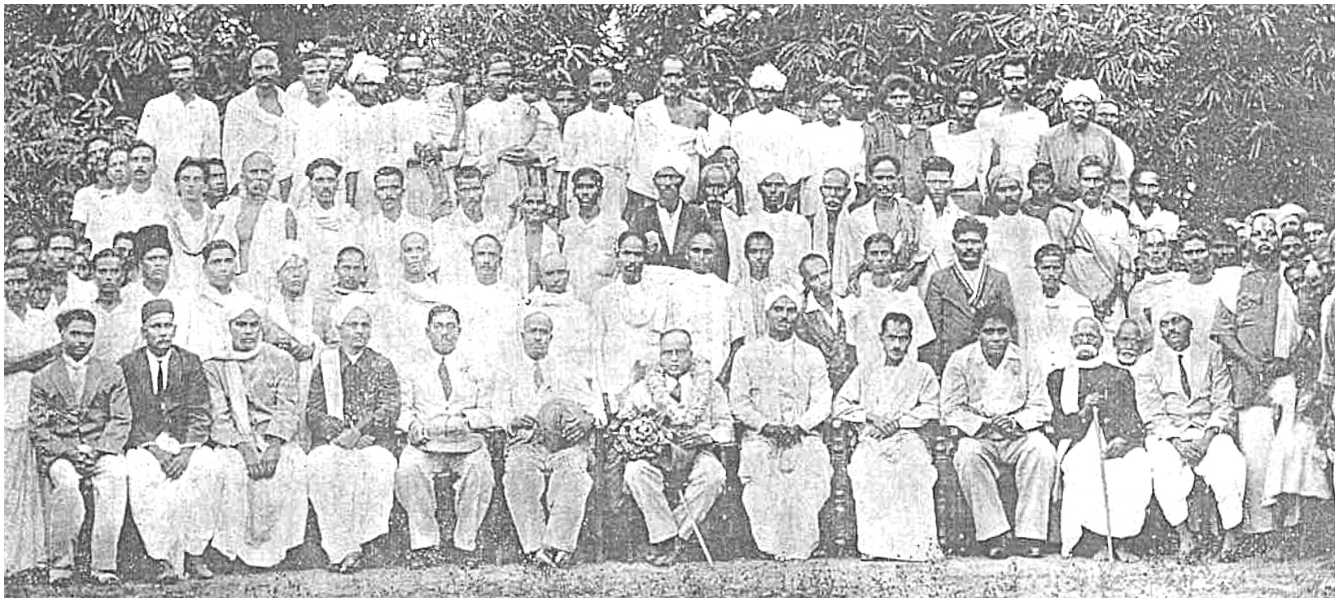
கடைசியாக இளைஞர்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறேன். நமது கட்சிக் கொடி வெற்றிகரமாகப் பறக்கும்படி செய்ய வேண்டியது இளைஞர்கள் கடமையாகும். இறுதியாக இம்மகாநாட்டை மிக மகிழ்ச்சியுடன் திறந்து வைக்கிறேன்.

* * *

கிராமங்களில் போக்குவரத்து அபிவிருத்தி, சுகாதாரம், நீர்ப்பாசனம், பாதுகாப்பு, வைத்திய உதவி, ஆரம்பக் கல்வி அபிவிருத்தி, நாட்டு வைத்திய அபிவிருத்தி, அற நிலையங்கள் பாதுகாப்பு, சீர்திருத்த விவசாய முறைகள், கைத்தொழில்களுக்கு உதவி, கூட்டுறவு சங்க அபிவிருத்தி, நில அடமான பாங்கிகள், கடன் பதிவு சங்கங்கள், விற்பனை சங்கங்கள், மார்க்கட்டிங் வசதிகள், சர்க்கார் சர்வீசில் எல்லா வகுப்பாருக்கும் சம சந்தர்ப்பம், மைனாரட்டி ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்புகளுக்குப் பிரதிநிதித்துவம், ரஸ்தாக்களிலும் பொது ஸ்தாபனங்களிலும் பொதுக் கிணறுகளிலும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பிரவேச உரிமை முதலிய விஷயங்களில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் பாமர ஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்துதான் இருக்கிறார்கள்.

JUSTICE PARTY AND RURAL RECONSTRUCTION

(This address was given at the Taluk Conference of the Justice Party, held in Tiruturaipundi on August 5, 1936. It was originally published in the magazine **'Justice'** on August 7, 1936. In this speech, Mr. P.T. Rajan emphasises key aspects of rural reconstruction, the formation of District Economic Councils, and the importance of harnessing administrative experience and non-official cooperation.)

"Gentlemen, I am glad to have been asked by the organisers of this Conference to be here and open the Conference and thank them for the same. Since May, our friends, Messrs. E.V. Ramaswamy Naicker, W. P. A. Soundarapandia Nadar, V. V. Ramaswamy, C. D. Nayagam, Alagiriswamy and Ponnambalam have been carrying on a campaign on behalf of the Justice Party. The response has been most encouraging. In evidence of that, you would have read in the papers that numerous Conferences have been held in various Taluks in this Presidency. Our Friends, the Congressmen now realise that our Party is very much alive and kicking. They the Congressmen, who have been saying that the Congress is the only Party in this country and in this province have declared that there is a second party, namely, the Justice Par-

ty. If our friends were to continue their propaganda in the same manner and if were to get the same response as in the past, our opponents will soon realise that there will be only one party in this county, namely, the Justice Party.

My friends, I would request you to carry your propaganda work into every nook and corner of this Presidency. If you do that, you need not have any doubt about the results in the next general elections. Our opponents have been asking us what the work of the Party has been in the last 15 years and what has been the work of Ministry for the last 6 years. In meetings I have addressed, I have mentioned what the Party and the Ministry have done. Only recently I had the work of the Party in various departments published in the newspapers, and they will be issued in the shape of bulletins to the people of the province in course of time. Of late our opponents have come to realise that this Party has done something for this province.

ECONOMIC COUNCIL

Gentlemen, I do not propose to address you on politics any more for the reason that I have gone through the address of the President of this Conference and he has dealt with everything in detail. However, there are one or two things which I should like to talk to you. One thing is the formation of Provincial Economic Council and the second is the constitution of District Economic Councils. There has been complaint on the floor of the Legislative Council and outside that there has not been enough co-operation between the various departments of Government and there has not been sufficient co-ordination of their activities. In order to co-ordinate the work of the various departments at the headquarters of the Government and the people benefit more and more that the Provincial Council has been constituted. Gentlemen, in this view we are also going to constitute District Economic Councils for rural reconstruction. In the first place, the District Economic Council will be presided over by the Collector of the District. Collectors, I may say, after the introduction of Montagu-Chelmford reforms have been kept aloof from the activities of the nation-building departments. We want not only to make them take a greater interest in these things but want to utilise their administrative experience and training to the full. Gentlemen, if we are going to nominate only two non-officials in addition to the ex-officio membership of the District Boards, it is not with a view to belittle the attempts and the help rendered by the non-officials. In the first instance, we want to have only a limited number of non-officials and to see how the experiment works. If non-officials want to give their co-operation and get the co-operation in return from this officials body it is open to the District Board Presidents to invite the Council as a body to attend their Board meetings. Similarly, it is open to the Chairman of the District Council to invite more non-officials to be present at any of the meetings of this Council when any important subject is under discus-

sion. If necessary "ad-hoc" sub-committees could be formed with officials and non-officials for any specific purpose. If the DISTRICT ECONOMIC COUNCILS prove a success, Taluk and even Village Councils will be constituted later on. This Council will be only an advisory body and not an executive body and execution of different works will be done by District Boards and other bodies as hitherto. It will be open to the Government to modify or enlarge the functions of these Councils on the strength of experience gained previously. So you will see that there is no finality about either the functions or the strength of the Council. With these words, Gentlemen, I should like to say that you are lucky in having secured the services of my friend Mr. V. V. Ramaswamy to preside over this Conference and guide you in your deliberations. Let me once again thank you for the honour you have done me and I have great pleasure in declaring the Conference open and wishing it every success."

RESOLUTIONS

The following resolutions were passed:

1. This Conference respectfully congratulates His Majesty the King Emperor on his miraculous escape from the dastardly outrage on his life.

2. This Conference heartily congratulates His Excellency Sir Kurma Venkata Reddy Nayudu Garu on his appointment as the Governor of the Province.

3. This Conference urges that a revision of the land revenue policy of the Government is imperative and that early steps should be taken to place it on a permanent statutory basis, and that the present land revenue be reduced by at least 33⅓ per cent to afford immediate relief to the overburdened landowners.

4. This Conference places on record its protest against the recent reclassification of tharams and enhancement of water rates which has resulted in adding a heavy burden to the tax-payer.

5. This Conference urges on the Government to provide easy and convenient marketing facilities to sell their produce and with a view to implement the same, bring about a substantial reduction in railway freights.

6. This Conference requests the Government to improve the drainage facilities in this Taluk and draw up a scheme of such improvements and give effect to the same at an early date.

7. This Conference requests that the Government may be pleased to reduce the rate of interest on loans advanced from Land Mortgage Banks.

8. This Conference requests the leaders of the Party to arrange to hold the Tamil Nadu Justice Party Conference at Tanjore in September next.

* * *

வெற்றி நமதே என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை

(ஜஸ்டிஸ் கட்சி மாநாடு, 22-8-1936 அன்று காலை கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்றது. அந்த மகாநாட்டிற்கு அன்றைக்கு முதலமைச்சராக பொறுப்பு வகித்த திரு. பி.டி. ராஜன் அவர்களை தலைமை வகிக்கும்படி அவ்வூர் பிரமுகர்கள் வலியுறுத்த, திரு.பி.டி. ராஜன் அவர்களும் அதற்கு முன்வந்து பலத்த கைத்தட்டல்களுக்கிடையே தலைமை வகித்து விழா முன்னுரை ஆற்றினார்)

நமது கட்சியை மேற்கொண்டு பலப்படுத்துவதற்கு இன்னும் என்னென்ன நடவடிக்கைகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஆலோசிப்பதற்காகவே நாம் இங்கு கூடியுள்ளோம். அதற்கு முன்பாக, நமது கட்சியின் தற்போதைய நிலை குறித்து சிறிது கூற விரும்புகிறேன். தமிழ்நாடு மத்திய பிரச்சார கமிட்டியார் தங்களுடைய பிரச்சார வேலையை மே மாதத்தில் துவக்கினர். எனது அரிய நண்பர் குமாரசாமி ரெட்டியாரும், நானும் ஜூன் மாதத்தில் எங்கள் பிரச்சாரத்தை துவக்கினோம். பல இடங்களில் பிரச்சார கமிட்டித் தலைவரும் நாங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பொதுக் கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறோம். மக்களிடையே அதிக உற்சாகம் இருந்து வருவதை அப்போது கண்டோம். சென்ற மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்களுக்குள்ளாக கட்சியினர் பல தாலுக்காக்களில் மாநாடுகள் கூட்டியிருப்பது அவர்களிடமுள்ள உற்சாகத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு அறிகுறியாகும்.

பொதுமக்களுக்கு கட்சி மீது அதிக விஸ்வாசம் இருந்து வருவதை நான் நன்கு உணர்ந்தேன். வருகிற தேர்தலில் நாம் ஒரு வேளை தோல்வியடையக் கூடுமானால் வாக்காளர்களை நாம் குறை கூற முடியாது. ஆகவே அவர்களிடையேயிருக்கும் உணர்ச்சியை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயல வேண்டும். அதுவே, நமது முக்கிய கவனமாக இருந்து வரல் வேண்டும்.

அதற்கானவற்றையும் உடனே துவக்க வேண்டும். மூன்று விஷயங்கள் இது சம்பந்தமாக நாம் கவனிக்க வேண்டும். பிரச்சாரகர்களை அதிகரிக்க வேண்டும்; இரண்டாவதாக பத்திரிகைகளை அதிகரிக்க வேண்டும்; குறைந்த பட்சம் ஒரு தினசரித் தமிழ் பத்திரிகையை உடனே ஆரம்பிக்க வேண்டும். மூன்றாவதாக கட்சி நிதி ஒன்று திரட்ட வேண்டும்.

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் கிளை ஸ்தாபனங்களை ஒவ்வொரு ஜில்லா தாலுக்கா தலைமை நகரங்களில் எல்லாம் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இது சம்பந்தமாக அடுத்த மாதம் 15-ந் தேதிக்குள் ஒவ்வொரு தாலுக்கா தலைமை நகரங்களிலெல்லாம் தென்னிந்திய நலவுரிமைச் சங்கத்தின் கிளை ஸ்தாபனங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி கட்சி நிர்வாகிகளை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் அக்டோபர் 15-ந் தேதிக்குள் ஒவ்வொரு பெரிய கிராமங்களிலும்-நகரங்களிலும் சங்கங்களை ஸ்தாபிக்க கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்தேதிக்குள்

சென்னையில் இருக்கும் மத்திய சங்கத்திற்கு நடந்த வேலையைப் பற்றி தெரிவிக்க வேண்டும். மத்திய சங்கமும் பிரச்சார விஷயமாக துண்டு பிரசுரங்கள் கட்சி செய்திகள் முதலியவற்றை அனுப்பி உதவி செய்து வரும்.

பத்திரிகைகள்

தற்போது காங்கிரஸ்காரர்களிடையே இருந்து வரும் ஊழல்களைக் குறித்து நான் உங்களுக்கு விவரித்துச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. தங்களுடைய தலைவர்களின் நடத்தையைக் கண்டு சகிக்க மாட்டாமல் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக ராஜினாமா செய்து வருவதை பிரதி தினம் நீங்கள் பத்திரிகைகளில் காணக்கூடும்.

இதற்கு தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் காங்கிரசைக் குறித்து சமீப காலத்திற்கு முன் கூறிய விஷயத்திற்கும் இப்போது கூறுகிற விஷயத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறதென்பதைக் கவனியுங்கள். வகுப்புவாதத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் வகுப்புவாத மனப்பான்மையுடைய நபர்கள் கூட காங்கிரஸில் சேரலாம். காங்கிரஸ் வேலை முறையில் எனக்கு சிறிது அனுபவம் இருக்கிறது. காங்கிரஸ் கங்கைக்கு சமானமாகும். அசுத்தமானவர்களைக் கூட அது பரிசுத்தப்படுத்திவிடும். ஆதலால் எவரைக் குறித்தும் நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. காங்கிரஸில் அவர்கள் நுழைவதற்கு என்ன காரணம் என்பதைக் குறித்துக் கூட நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அத்தகைய பெருமையுடன் கூறப்பட்ட 'காங்கிரஸ் கங்கை' தற்போது நாற்றமடிக்கும் கூவம் நதிக்கு இரையாகிவிட்டது.

இனிமேல் நம் கட்சி மனிதர்கள் ஒருவரும் காங்கிரஸில் சேர விருப்பம் கொள்ள மாட்டார்களென்று நினைக்கிறேன். ஆயினும் பொது ஜனங்களின் மதிப்பை பெறுவதற்காக

நம்முடைய இயக்கம் நல்ல காரியத்திற்காக பாடுபடுவதால் நாம் தளர்ச்சியடைய வேண்டியதில்லை. வெற்றி நமதே என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை.

நம்முடைய கட்சியைக்குறித்து பொய் பிரச்சாரம் செய்தும் மற்றும் பல கீழ்த்தரமான வழிகளிலும் முயற்சிக்க கூடும்.

அவர்களுடைய குறும்புத்தனமான பிரச்சாரத்திற்கு நாம் சரியான சவுக்கடி கொடுக்க வேண்டும். அதற்காக ஒவ்வொரு ஜில்லாக்களிலும் நம் கட்சிப் பிரச்சாரங்களை அதிகம் ஏற்படுத்த வேண்டும். குறைந்த பட்சம் ஒரு தமிழ் தினசரியாவது செப்டம்பர் முதல் தேதிக்குள் ஆரம்பிக்க முயற்சிக்க வேண்டும்.

கடைசியாக கட்சி நிதி ஒன்றும் உடனே திரட்ட வேண்டும். கட்சி நிதி என்று இதுவரையிலும் நமக்கு ஒன்றும் கிடையாது. பணம் வேண்டியிருந்த காலங்களில் கட்சிப் பிரமுகர்கள் தங்கள் சக்திக்கேற்றாற்போல் அப்பொழுதுக்கப்பொழுது உதவி செய்து வந்தனர். கட்சி மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையும் பொறுப்பும் கட்சிநிதிக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டிய கடமையும் இருக்கிறது.

தேர்தல்கள் நெருங்கி வருகிறபடியால் நமக்கு பணம் மிகவும் தேவை. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் உள்ள நமது கட்சி மனிதர்களிடமும், கட்சி அனுதாபிகளிடமும் வருகிற தீபாவளியின் பொழுது சென்று கட்சிக்குப் பண உதவி செய்யும்படி கேட்க வேண்டும். இத்துடன் தனவந்தர்களிடமும் சென்று பணம் சேகரிக்க வேண்டும்.

மந்திரிகள் கட்சிப் பிரச்சாரம் செய்வதில்லையென்று குறை கூறப்படுகிறது. முதலில் கூறியபடி நானும் எனது நண்பரும் கட்சிப் பிரச்சாரத்தை ஆரம்பித்து விட்டதுடன் இன்னும் நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம். எங்களுடைய பிரச்சாரத்தில் கலந்து கொள்ள பொப்பிலி ராஜாவும் பூரண சுகத்துடன் திரும்பி வந்திருக்கிறார். அவருடைய முயற்சியின் பலனாக மத்திய ஜில்லாக்களிலும் வட ஜில்லாக்களிலும் இது போன்ற ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுவதுடன் பிரசாரமும் தீவிரமாக நடைபெறும். ஜில்லாக்களிலுள்ள கட்சிப் பிரமுகர்கள் கட்சியைப் பலப்படுத்த ஆவன செய்வார்களென்று நம்புகிறேன்.

நம்முடைய இயக்கம் நல்ல காரியத்திற்காக பாடுபடுவதால் நாம் தளர்ச்சியடைய வேண்டியதில்லை. ஆகவே, கட்சி மனிதர்கள் யாவரும் இன்று முதல் காரியத்தில் சுறுசுறுப்புடன் இறங்கக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வெற்றி நமதே என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை.

நாம் எந்த நோக்கத்துடன் இங்குக் கூடியிருக்கிறோமோ அது சீக்கிரத்தில் சித்தியாகுமென்று நான் பூரணமாய் நம்புகிறேன். இம்மாதிரி இம்மாநாட்டை கூட்டுவித்தோரைக் குறித்தும் சில தப்பபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டதாகச் சிலர் என்னிடம் கூறினர். இதைக்குறித்து நீங்கள் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை.

ஜஸ்டிஸ் மந்திரி சபை 1920-ல் ஏற்பட்டது முதற்கொண்டு இவ்விதம் பிரச்சாரம் நடந்து வருகிறது. கட்சி பலவீனமடைந்து வந்ததற்கு இதுவே முக்கிய காரணம். ஆகையால் இப்பேச்சுக்களை நீங்கள் சிறிதும் நம்ப வேண்டாம். நமது கட்சியைப் பலப்படுத்த நாம் எல்லோரும் வித்தியாசமின்றி ஒற்றுமையுடன் உழைப்போம்.

இம்மாநாட்டிற்கு வரும்படி நம் கட்சி மனிதர்களுக்குத் தனித் தனியாக அழைப்பு அனுப்பாமலிருந்தபொழுதும் அவர்கள் எல்லோரும் வந்திருப்பதைக் காண நான் சந்தோஷமடைகிறேன். நாம் நிறைவேற்றியுள்ள தீர்மானங்கள் பலவும் உடனே அமலுக்கு வரும் பட்சத்தில் வரும் தேர்தலில் நம் கட்சி வெற்றியடையுமென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

இம்மாநாட்டைக் கூட்டுவித்த கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தலைவர்களுக்கு உங்கள் சார்பாகவும் என் சார்பாகவும் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நமது கட்சியின் சரித்திரத்திலேயே கோயம்புத்தூர் சிறந்து விளங்குகிறது.

* * *

"WE WANT GOVERNMENT BASED ON THE WILL OF THE INDIAN PEOPLE"

(This speech by Hon. Mr. P. T. Rajan was delivered on August 19, 1936, at the Freemasons' Hall in Egmore, Madras addressing the members of the European Association (South India Branch). This significant address was published in the **'Justice'** magazine on August 19, 1936)

"I deem it a great honour done to me and an act of courtesy extended to my Party to have been asked to address the Members of the European Association this evening, for which I am grateful to them.

As a politician, I feel it not an easy task to address a gathering of Britishers, whose main interest has hitherto been trade and commerce, but who are expected hereafter to take an active part in the public affairs of this country.

I do not mean by this to suggest that you had little or nothing to do with the administration of this country. In fact, the East India Company, a body of commercial men, had actually governed the country till the British Crown took over the administration into its hands. Thereafter, the servants of the Crown leaving the businessmen to pursue their trade unhampered. When however, in pursuance of their demand the Indians came to be increasingly associated with the Government of the country, the non-official Englishmen were also included in the experiment as an important minority community. Today you have your representatives in all the local bodies and the legislatures in this country.

With the advent of the new reforms, you are to have increased representation in the legislatures and you are expected to play a greater and more responsible part than your numbers would warrant, but which would be in this country. I am sure with your training and experience both in business and politics your contribution will be of immense value and help to the ordered progress, and realisation of India's goal.

FULL OF VITALITY AND VIGOUR

The various parties in the political field differ, not only in regard to their goal but also as to the methods to be employed for its achievement. The one party that knows its mind and can act up to its convictions is the Justice Party.

Being the youngest in the field of politics, it is full of vitality and vigour and has got all the enthusiasm and idealism so characteristic of youth, while at the same time, it has the political wisdom inherited from its Founders - Nair, Theagaraya Chetti and Panagal.

When it accepted the Constitution in 1920, it was quite aware of its limitations. It is not generally understood that dyarchy was meant to give the necessary training to Indians before full responsibility for the administration was entrusted to them. In addition, it paid equal attention to the solution of long-standing social problems

Its chief plank is the elevation of the depressed and backward communities, and it has helped them to realise not only their rights but also their responsibilities. That it has achieved success in this direction to an appreciable extent, no one can dispute.

As I have said elsewhere the Simon Commission was so much struck with the sense of responsibility exhibited by the Justice Party, even in matters which did not pertain to their portfolios, that it was prepared to recommend the transfer of even Law and Order to the Indians in the Provinces.

CONGRESSMEN RESPONSIBLE FOR SAFEGUARDS

The Congress from 1919 onwards embarked on a new programme and adopted new methods. Encouraged by happenings in Ireland and Russia, they pursued revolutionary and radical methods to achieve their goal. But for Mr. Gandhi's intervention, one cannot say to what lengths they would have gone. Mr. Gandhi with his deal of ahimsa, and creed of non-violence, acted as a check on their wild activities. It looked at one stage that he might even succeed in his attempt to reach the goal by this method. It cannot be denied that, for the first time in their history, the people of India responded to his call and suffering which evoked the admiration and sympathy of Englishmen both in England and in India. It was felt that India should be treated in a more liberal manner. Round Table Conferences were therefore convened.

If India did not get what she hoped for and what England was inclined to give, it was due mainly to the uncompromising attitude and the spirit of bravado ex-

Being the youngest in the field of politics, it is full of vitality and vigour and has got all the enthusiasm and idealism so characteristic of youth, while at the same time, it has the political wisdom inherited from its Founders - Nair, Theagaraya Chetti and Panagal.

hibited by the Congressmen. This lack of practical statesmanship brought in its train "safeguards."

Mr. Gandhi retired from the political field. There was practically a cessation of all activities on the part of the Congress in the absence of competent political leaders. It was then that the sober-minded amongst the Congressmen came to feel that it might be worthwhile to accept the Reforms and work them to the benefit of the country. Before however they could come to a final decision the appearance of Pandit Jawarharlal Nehru on the stage threw everything into confusion, so much so the Congress does not know where it stands today.

You cannot say whether it stands for opposition for opposition's sake, or for Parliamentary Democracy, or for Communism on the Soviet model, or Dictatorship of the Hitlerian or Mussolinian type. This is indeed confusion worse confounded.

THE HOPE FOR LIBERALS

Now to our friends, the Liberals among whom are found some of the highest intellectuals of the country. In the early days of the Congress, these formed its backbone. Due to their lack of contact with the masses, they lost the country's confidence in recent years to such an extent that they have ceased to be a political factor to be reckoned with. But all is not over with them.

They can yet play a useful part in throwing their lot with the only constitutionalist party in the country – the Justice Party.

In strange contrast to all these organisations, stands the Justice Party with its goal of Dominion Status, expressed or implied. If it has not taken its due share in All-India Politics, it is because its hands have been full over its activities in this Province, though individual members of the Justice Party have played a conspicuous part in All-India Politics.

Our Congress friends in this Province do not hesitate to apply all the epithets they can think of when they refer to the Justice Party. My party has been called "Communal" and "Reactionary" and its members have been styled "Reactionaries and Betrayers" of the country's interests.

If our attempt to do justice to all the communities and make them take a keen interest in public affairs can be dubbed as communal, I plead guilty. If our attempt to co-operate with other communities, especially your community, to work the Reforms in co-operation with the Reserved Half, to the best advantage of the country can be styled as "betraying the country's interests," here again I plead guilty.

Time and again, we have been charged with not having achieved any thing substantial to better the lot of the people during these 15 years and more. This period has been one of strife and strain, thanks to Non-cooperation and

If it has not taken its due share in All-India Politics, it is because its hands have been full over its activities in this Province, though individual members of the Justice Party have played a conspicuous part in All-India Politics.

Civil disobedience, not to mention the worldwide economic depression, and in spite of these, the Justice Party has achieved enough to its credit. We have repeatedly replied to our critics by categorically stating the items of work done to improve the rural conditions in this Province. I do not wish to enumerate those once again as you might all be well aware of these from my recent speeches elsewhere.

It is easy to criticise others from a safe distance. But Congressmen, when they had an opportunity of running the administration in 1926 shirked their responsibility, realising perhaps that it was too much for them.

LOOK AT TRICHINOPOLY

I might in passing bring to your notice that flushed with their success in the Assembly Elections, they set out to capture all the local bodies and the Municipal Councils whenever opportunity occurred. Their conduct in those elections and their administration of those bodies have by now become a byword.

It amply proves how unfit they are even to run such small bodies and how easy it is to criticise others. The elections to the Presidentship and Chairmanship of these bodies show how those who accuse us of communalism are themselves perpetuating communalism. Look at Trichinopoly:

Our critics have always reminded us of the 'Safeguards' in the New Constitution which they assume will effectively block us from working the Constitution.

We have only to thank them for those 'Safeguards'. But whatever that might be, we desire to appeal to the country to return us in such an overwhelming majority that in our hands the 'Safeguards' will only be a dead letter and not current coin.

With a definite majority behind, it is possible to work the Constitution successfully so as not to give room for any of the 'Safeguards to be put into operation. Our past experience in the working of Dyarchy leaves us in no doubt that we would be equally successful in the working of the new Reforms, safeguards or no safeguards.

THE "LOYALIST" EUROPEANS!

Ladies and Gentlemen! In fact, our party has so conducted itself in the past as

to command the confidence of the minority communities without the necessity for Governors to interfere in their behalf.

I am, however, constrained to remark that the attitude of your representatives in the Corporation has been rather disappointing. They have been coquetting with the Congressmen, probably in the belief that they would be equally successful in the future elections as in the past. On occasions when they should have voted with the moderate elements, your representatives have voted with the Congressmen, or refrained from voting at all. Talking about 'Safeguards', I am glad to see Mr. Walker addressing a Branch Association of yours at Yercaud said that there would be no necessity for the Governor to have recourse to 'Safeguards'. I think no greater compliment can be paid either to my Party or to the people of my Province.

I dare say you expect me to say few words about the future programme of our Party. As I said our efforts have in the past been mainly in the direction of rural reconstruction, and we propose to carry on this work on an intensive and extensive scale, when we get the control of the finances of the Province.

We wish to make Elementary Education free and compulsory and see that the amount spent produces the best results, avoiding wastage wherever possible. We wish to see every village provided with proper sanitation, medical relief and protected water-supply. In regard to means of communications, we desire to develop village roads with a view to give increased marketing facilities. In matters of agriculture and industry, the betterment of the lot of the villager will be our constant concern. Modern amenities such as Electricity and Broadcasting would be made available to every village.

In short it is our aim to so reconstruct the village as to prevent migration of villagers to towns and attract the absentee landlords to it for some time at least in each year. The lack or contact between the landed and educated classes and masses has widened the gulf between them and by removing that we hope to bring them nearer to the mutual benefit of both.

To achieve all this, a contented and efficient Civil Service is essential. Politicians are apt to ignore that the Services form an important factor in the body-politic.

It has always been our privilege and pleasure to have commanded their loyalty and willing co-operation in our efforts to carry out our programmes. It will therefore be our great endeavour to see that the interests of the members of the services are perfectly safe and sure in the hands of my party, to whatever caste, creed or race they may belong.

THE FUTURE

I have briefly indicated the objects and ideals of the Justice Party. I have also traced the aims of the Congress. We are

on the eve of the new elections and it behoves us therefore to know where we all stand.

There can be only two parties in the New Government. Those who are prepared to give the New Act a fair trial and those who are out to wreck the Constitution at all costs. The Justice Party stands for the former whilst the Congress stands for the latter. In the circumstances, would it be too much if I were to ask you to come out openly with a declaration of your policy regarding the New Constitution?

Are you for the ordered progress of the country from stage to stage to secure for India her rightful place in the comity of the British Commonwealth? If so, you should be in a position to say, as soon as the programmes of the various parties are issued in the near future. Which party you are prepared to co-operate with to fight the ensuing elections? I say this because on the stability of the Government of the future depends the security of the minority communities, especially yours.

Now Ladies and Gentlemen, British connection with India dates back to 1600. The Portuguese, the Dutch and the French preceeded you. Prior to that, other nations had conquered India and held a sway at different periods of her history. Vestiges of their rule are still to be found in varying degrees. But it was left to you and your country to make the biggest contribution which India can never and will never forget. When His Excellency the Viceroy who combines in him, the practical wisdom of an administrator and the vision of an idealist, inaugrates the Federation in the near future he will be helping Indians to realise their long-cherished ambition, dating back from the time of Asoka, of making 'India a Nation'.

TODAY, THE KING'S WRIT RUNS FROM THE HIMALAYAS TO CAPE COMORIN; BUT WE WANT THAT WRIT TO BE BASED ON THE POPULAR WILL OF THIS COUNTRY, AND NOT ON THE DICTATION FROM FAR-OFF WHITE HALL. In short we want that we should be masters in our own house. By saying this, I do not mean to suggest that we want to break away from you. WE SHALL BE ONLY TOO GLAD TO REMAIN AS PARTNERS IN THE COMMONWEALTH OF THE BRITISH EMPIRE, PROVIDED WE ARE GIVEN AN HONOURED PLACE THEREIN. WE WANT THAT INDIA SHOULD BE FREE IN ORDER THAT SHE MAY FULFIL HER MISSION IN LIFE.

INDIA AND THE COMMONWEALTH

Today Nations which claim superiority of civilisation and organisation, and of great achievements in the realm of science, are striving one against the other, to obtain material prosperity and martial glory, at the expense of other nations, particularly the less organised and the weaker ones. The already tortured humanity is thirsting for peace and concord, but instead there is a con-

TODAY, THE KING'S WRIT RUNS FROM THE HIMALAYAS TO CAPE COMORIN; BUT WE WANT THAT WRIT TO BE BASED ON THE POPULAR WILL OF THIS COUNTRY, AND NOT ON THE DICTATION FROM FAR-OFF WHITE HALL. In short we want that we s hould be masters in our own house.

stant fear of conflict between nations with its consequent disaster. I attribute all this to the lack of spiritual basis for their civilisation. The weaker nations have always been looking up to Britain for protecting their elementary rights, and in many cases, I am glad to say, not in vain. I foresee that similar calls will be made on her in the future.

With India as a free and full partner in the British Commonwealth of Nations, she will be in a position to help the Commonwealth of Nations to render more effective assistance to them and establish a true League of Nations on firmer and sounder basis. (Applause.)

QUESTIONS AND ANSWERS

After the speech, the
Hon. Mr. P. T. Rajan answered several questions.

"Mr. Theobald: Mr. Rajan has told us what he and his party are going to do with regard to providing modern amenities, such as electricity, broadcasting etc. But I should like to ask him what he is going to do about the Cooum?"

The Hon'ble Mr. P. T. Rajan said that he would look into the question.

Another member asked whether it was not a fact that the Justice Party lost an excellent chance of improving the means of communications in refusing to accept the suggestion that a small tax should be levied on bullock-carts whereby funds could be raised for the improvement of roads.

In reply, Mr. Rajan said: "I may say that the funds realised by the tax suggested will not be sufficient to meet or supply means of communications to all the villages in the Presidency."

The same member again repeated: "Did the Justice Party lose an opportunity of improving the means of communications in this Presidency by refusing to accept a small tax on carts? If so, Why?"

Mr. Rajan: "Taxing the bullock cart is a matter for local bodies. I think it is left to local bodies themselves to levy this tax. Even assuming that the Government will accept to levy the tax on these bullock-carts, as I said, the funds so realised will not be sufficient to provide village communications throughout the Presidency.

Another member supplemented the

previous question by suggesting whether a small cess might not be levied on petrol?

Mr. Rajan: "The right of levying tax on petrol rests with the Central Government and not with the local Government."

TAX ON BULLOCK-CARTS SUGGESTED

Mr. F. Birley: "Would the speaker be surprised if I tell him that the amount that would be realised by tax on bullock carts in the Madras Presidency would not only be adequate to supplement the present tax on motor vehicles so as to make the funds available sufficient for all the roads required but would actually bring the total amount to something like 70 lakhs which has been lost to the Madras, Government by the abolition of toll?"

Mr. Rajan: "It is quite true we abolished the toll gates. Perhaps we were not lucky in getting funds which we otherwise expected. As regards the amount to be realised from the tax on bullock-carts, we find we have not the necessary agency for collecting them. Unless we get the Revenue Department to collect taxes on these bullock carts, we will have to go in for a staff which might eat away at least a good portion of the sum, so collected. (Hear, Hear.)"

FINANCE UNDER PROVINCIAL AUTONOMY

Mr. A. A. Haylles asked as to how the transfer to control of finance from one set of hands to an other would help those promises being carried into effect, in view of the fact that all the finances of the provinces were already earmarked and that those promises could not be carried out unless the revenues were increased?

Mr. Rajan: "It is true that the finances of the Provinces are not going to be any the better, because of the introduction of Provincial Autonomy. Nevertheless, the fact remains that the Finance is a Reserved Subject over which we have no control, and even the Finance Member who is in charge of the funds is not by himself his own pay master. He is answerable to the Secretary of State and the House of Parliament. What we propose when Provincial Autonomy comes into being is to raise a loan for the purpose of improving water supply, medical relief and village communications."

Mr. G.E. Walker: "May I know what would be the extent of the loan?"

Mr. Rajan: "It all depends upon the existing circumstances. We cannot be asked to state it all of a sudden."

Questioned by another member as to how the loan was going to be financed and how the interest was going to be found and whether any tax would be levied for medical relief and water supply, Mr. Rajan said:

"If people want more services they must

be prepared to pay. Certainly, we will give them free services so long as the finances will permit, and if they want more either they will have to pay or we will have to reduce our expenditure in other directions. These are matters which are to be fully gone through by the Ministry after it comes to power,"

Mr. Birley: "May I suggest to the speaker that these promises of increased expenditure on items, despite popular items, are mainly used in election address not only in this country but in all other countries?"

Mr. Rajan: "I quite agree that to some extent it is used not only in this country but in all other countries. But I would remind my friend of the words of Abraham Lincoln: "You can fool all people for some time and some people for all time, but you cannot fool all people for all time." If any party is going to make a promise, certainly I take it that it would have realised the full implication of the promise. As I said, we are going to say these would be done by us subject to the "bona fides" of the case and subject also to the availability of the finances in this Province."

Mr. Rayles asked as to what the Justice Party was going to say to the electorate before the election.

Mr. Rajan: "We are going to tell the electorate this. That if they want more amenities in everyday life, they must pay for them. Unfortunately, this country had been in the hands of so many foreign rulers that it has come to be considered that whatever is done, has been done by the Government themselves. People think that the Government has got unlimited funds. But as we progress, people themselves can realise that if they want more amenities they have to pay for them; if they are not willing to pay, they shall not have them."

Asked by another member as to who among the people, would be required to pay for those amenities Mr. Rajan replied. "Only those who have got can pay and those who have not got cannot be expected to pay." (Laughter and applause).

POLICY OF THE EUROPEAN ASSOCIATION TO SUPPORT ANY PARTY WHICH WORKS THE REFORMS

The Chairman in his concluding remarks said that whatever he was going to say was on his own behalf, as he had no mandate from the European Association to speak on behalf of the Association. He hoped that Mr. Rajan would be filled with the impression that the European Association was real live body well-organised and and disciplined. It was political party, not prepared to become camp followers of any political party in this Présidency.

They shall, in the Councils and in the Chambers, look after their interests and rise to active, honest and constructive co-operation with any political party

which is prepared to honestly and sincerely work the new Reforms in the best interests of the people of the Province as a whole. To his mind, he said, that was the policy of the European Association of Madras. (Applause).

Concluding, the Chairman said that they had heard that night a political speech. His definition of a political speech was the expression of opinion of the political mind. The speech they had heard was very interesting, and he therefore said, that they should all take it seriously and with respect. If what had been expressed that night was in the considered opinion of the Justice party, to be in the best interests of the people of this Province, they should read the papers the next day, mark and inwardly digest what had been said and assured by Mr. Rajan.

TRIBUTE TO JUSTICE PARTY

Mr. R. Birley proposed a vote of thanks. In doing so, he said, "The subtle differentiation between the two great parties in the Madras Presidency, the Justice Party and the Congress Party is, or has been, that the Justice Party are, what are known as co-operators.

In the very difficult times during the last 10 or 15 years, the Justice Party have really made an attempt to take things as they found them and to work the Dyarchic form of Government, and it is generally acknowledged that this form of Government has been worked in the Madras Presidency with more success than in any other Presidency in India. For that, we have to give the Justice Party every credit. (Applause) Continuing the speaker said that there was another party in the Presidency which as opposed to the previous one, had declared openly their intention to wreck the New Constitution.

So far as they were concerned at present, he felt

We wish to make Elementary Education free and compulsory and see that the amount spent produces the best results, avoiding wastage wherever possible. We wish to see every village provided with proper sanitation, medical relief and protected water-supply. In regard to means of communications, we desire to develop village roads with a view to give increased marketing facilities. In matters of agriculture and industry, the betterment of the lot of the villager will be our constant concern. Modern amenities such as Electricity and Broadcasting would be made available to every village.

that other things being equal, in the coming elections, it was up to the Europeans in the Presidency, whenever they can, and whenever they feel that a good man was being put up, they should, if possible give their votes to the Justice Party. (Loud Applause.). He said so because, notwithstanding what Mr. Rajan had told them that night, that was his firm conviction which was gathered as a result of his working in the Madras Legislative Council for the last ten years. (Cheers.).

He finally thanked Mr. Rajan for his very interesting and instructive address.

The meeting then terminated.

* * *

அரசியல் ஞானம் புத்தகப் படிப்பால் வராது

(31.7.38ல் சென்னை சர்வகட்சிக் கூட்டத்தில் தலைமை வகித்த பி. டி. ராஜன் வீரவுரை. 'குடிஅரசு' இதழில் 7.9.1938 அன்று இக்கட்டுரை வெளிவந்தது)

நம்மை இந்தி எதிர்ப்பாளர் என்று கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறு கூறுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. விரும்பாத மக்கள் மீது பலவந்தமாக இந்தியைக் கட்டாயமாகப் புகுத்துவதை எதிர்ப்பவர்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். இந்தி விசயத்தை ஆயிரக்கணக்கான மேடைகளில் விளக்கியாகிவிட்டது. இவர்களுடைய வாதங்களுக்கு சரியானபடி யாதொரு பதிலும் இதுவரை பிரதம மந்திரியார் அளிக்கவே இல்லை. தாம் மெஜாரிட்டி வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரென்றும், வேண்டுமானால் அடுத்த தேர்தலில் ஓட்டளிக்க வேண்டிய தில்லை என்று ஜம்பம் பேசத் தொடங்கி விட்டார். இது இவ்வாறிருக்க சிலருடைய பயமுறுத்தலுக்காக அஞ்சி அதிகாரத்தை விட்டுவிடுவதா அல்லது தாமே அதிகாரத்தை வைத்து நடத்துவதா என்றும் கேட்கிறார். ஆனால், தகராறு இல்லாமல், சமாதானமாக இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் முதன்மந்திரிக்கு என்ன கஷ்டமிருக்கிறது என்று கேட்கிறேன்.

அற்பவிஷயமா?

இது ஒரு அற்ப விஷயமாச்சே ! இதற்கு ஏன் இவ்வளவு பெரிய எதிர்ப்பு என்றும் அவர் கேட்கிறார். சிறிய விஷயத்துக்காக ஏன் அவர்

அரசியல் ஞானம் புத்தகப் படிப்பால் வராது. ஜனங்களுடையவும், எதிர்க்கட்சிக்காரருடையவும், மனோபாவங்களைத் தெரிந்து கொண்டால்தான் அந்த அறிவைப் பெற முடியும்.

இவ்வளவு பிடிவாதமாக இருக்க வேண்டும்? வாஸ்தவத்திலேயே இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் அவருக்குக் குறுக்கே நிற்பது போலிக் கௌரவம்தான். (கேளுங்கள், கேளுங்கள்) இக்கிளர்ச்சிக்கு பிரதம மந்திரி இணங்கி விட்டால் அவருடையவும், அவருடைய சகாக்களுடைய கௌரவம் போய் விடுமென்று அவர் கருதுகிறார் போலும். அரசியல் எதிரிகளுக்கு பயந்து விட்டுக் கொடுத்து விட்டால் ஒருவேளை பின்னால் மந்திரி சபையையே கவிழ்த்து விடுவார்கள் என்ற அச்சமா என்று கேட்கிறேன். (கை ஓலி) இந்த அசெம்பிளியிலாவது யாரும் இம்மாதிரி எண்ணத்தோடு இருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதவில்லை.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் காங்கிரஸ் பாக்கியிருக்கிற காலம் முழுவதும் பதவியிலிருக்க வேண்டுமென்றே கருதுகின்றேன். அது விதைத்த விதையை அது அறுத்துத் தீரவேண்டும்.

ஆகவே இப்பிரச்சினையை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்க முறையில் காங்கிரஸ்காரர் தீர்த்து வைக்கலாம். அதற்குக் காலம் தவறி விட்டதெனினும் இன்னும் காலமிருக்கிறதென்றே கருதுகின்றேன். பிரதம மந்திரியார் 'நான் ஆளுவதா விட்டுவிடுவதா' என்று கேட்ட கேள்வியைப் பார்த்தால் தாம் சர்வாதிகாரியாகவும் மற்றவர்கள் அடிமையாகவுமிருப்பதா இல்லையா என்றுதான் நான் அதைக் கருதுகின்றேன். அவர் ஆட்சி செய்ய வேண்டியது தான். இல்லையேல் அவர் எப்படிப் பிரதம மந்திரியாக இருக்க லாயக்குற்றவர்?

நம்முடைய கலை, பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றை ஒழித்து விட்டு அதிகார பலத்தால் நம்மை அடிமையாக்க விரும்பினால், அதை நம்மால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

தோழர் ஆச்சாரியாரை விட எத்தனையோ மடங்கு பலம் படைத்த, வல்லமை பொருந்திய மன்னாதி மன்னர்களாலும் அடிமைப் படுத்த முடியாத ஒரு காரியத்தை இவரால் தான் முடியுமா? அவர்கள் என்ன கதையானார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாத தல்ல.

இவரும் (பிரதம மந்திரி) அவர்களைப் போல் முயல்வாரேயானால் அவர்கள் அடைந்த கதியையே இவரும் அடைவார் என்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. (கரவொலி) காங்கிரஸ் மந்திரி சபைக்கு அரசியல் ஞானம் வேண்டுமேயன்றி கெட்டிக்காரத்தனமல்ல. அந்த அரசியல் ஞானம் புத்தகப் படிப்பால் வராது. ஜனங்களுடையவும், எதிர்க்கட்சிக்காரருடையவும், மனோபாவங்களைத் தெரிந்து கொண்டால்தான் அந்த அறிவைப் பெற முடியும். எதிர்க்கட்சிக்காரர்களை கண்ணியமாக நடத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் பிரதம மந்திரிக்கு கடுகத்தனையாவது இருந்தால் இப்பிரச்சினை இவ்வாறு தீர்க்கப்பட்டிருக்காது.

* * *

ADDRESS ON THE ROLE OF THE SPEAKER AND THE VISION FOR TAMIL NADU'S FIRST LEGISLATIVE ASSEMBLY

(This speech by Thiru. P. T. Rajan was delivered on May 7, 1952, during the first session of the newly constituted House under the new Constitution of India. As the House's temporary presiding officer, Mr. Rajan played a key role in installing the newly elected Speaker and Deputy Speaker. Reflecting on his long political career and the evolution of parliamentary democracy in Tamil Nadu, Mr. Rajan emphasized the importance of cordiality, mentorship, and the Speaker's dual responsibilities.)

SRI P. T. RAJAN: -

"Mr. Speaker, Sir, it was indeed a great privilege to me to have been asked to set the new House constituted under the new Constitution of India on its legs in its new habitation. It was also my rare privilege to have installed the Speaker duly elected by this House. I am thankful to His Excellency the Governor and his Government for the opportunity given and the courtesy shown me in this matter. During the last three days when I acted as a high priest and in the discharge of my duties connected with that office, the hon. Members of the House have been very good in giving me their help and co-operation. I am equally thankful to them.

Sir, after having been in exile for the proverbial period of fourteen years, I have re-entered this House. I find myself amongst strangers and in a new place. Looking around I can see only a few familiar faces, familiar in the sense that they have been connected with this Assembly proceedings. I see my hon. Friend Mr. Shetty, Mr. Manickavelu Naicker, Mr. Ari Gowder and the Raja of Chettinad. Incidentally, I am happy to see on the Treasury Bench a Member who is a representative of the Sethupathi family. I refer to the Raja of Ramnad. His father was a Member in those days. He was a great and astute parliamentarian. I am happy to see the son here.

Sir, events here take me back to the year 1920, when I became a legislator for the first time. The then Council was constituted under the Montagu-Chelmsford Reforms. In those days, I was an young-

ster. In that House, the different walks of life of this Presidency were represented by their best and able men. Ere long, I found myself, Sir, youngster though I was, in a very cordial, homely atmosphere. Friendship prevailed throughout the House whatever our political differences had been. If I could compare the Legislature of that day with anything, I could compare it –to use an English expression– to a club. If I have got to find an equivalent, an Indian equivalent for that, it was an ideal joint family. Cordiality, friendship and good cheer prevailed throughout. The patriarchal head of that family was the late-lamented Sir P. Rajagopalachari. He was our 'Speaker', the first non-official 'Speaker'. He was an eminent administrator and a great student of men and affairs. Though he was a bureaucrat, a sun-dried bureaucrat, a brown bureaucrat, he became the first parliamentarian in this State.

The House which he presided over attracted the notice of people from different parts of India and drew the admiration of the Speaker of the Central Legislature, who paid a visit to Madras to see how he conducted the proceedings of the House. He was very much impressed with the proceedings of the House.

Incidentally I may say, Sir, that when I occupied the Chair during the last three days, I was a little bit nervous because I was occupying a Chair which had been consecrated by him. He had a great sense of humour. He could transfer a lively House into a very serious one and a dull House into a lively one. I remember, Sir, the several occasions when Mr. Rajagopalachari would call
Mr. Somasundaram Pillai (who was usually known as Thadikambu Somasundaram Pillai) to speak whenever the proceedings of the House became dull and dreary, and his speech would send the Members into roars of laughter. Thus the House would be made cheerful and ready for work. Sir, I referred to Mr. Rajagopalachari as a bureaucrat. As a matter of fact, it was he who laid the foundations of Parliamentary democracy in this State.

The House which he presided over attracted the notice of people from different parts of India and drew the admiration of the Speaker of the Central Legislature, who paid a visit to Madras to see how he conducted the proceedings of the House. He was very much impressed with the proceedings of the House.

One thing more I would like to mention is that there were a number of youngsters then. The Speaker or the President as he was known then, used to give them encouragement by giving them opportunities to make speeches. Thanks to him, Sir, a number of young men have

made their mark not only in this Assembly and the other Assemblies in this country but also throughout the world. Such is the greatness of the illustrious figure who started the democratic career of this State. I am equally happy to find a number of young men in this House. Fortunately for us the Leader of the House is a young man and the Leader of the Opposition is also a young man, and I am so happy to see them in their places, and it augurs well for the future. If they would only take the trouble to understand each other's point of view, they will make a very good Leader of the House and a Leader of the Opposition. Sir, I appeal to you to give encouragement to young men so that they too can make their mark.

"Sir, I do not wish to take up more of your time. I would only like to say this that

the Speaker has got a dual role. He has got to assist the Government and make its legislative work easy, efficient and smooth. His other role is, as the custodian of the rights and privileges of the House, he has got to see they are protected. Sir, it is also the duty of Members of the House to whatever Party they may belong to maintain the dignity of the Chair because the Chair represents the authority of the House.

Finally, Sir, let me add my humble felicitations on your election and may you have a very successful term of office. Before I close my speech, I wish to convey to the Deputy Speaker my congratulations. Under your leadership, I trust, he will make a mark for himself also."

* * *

மேடைப்பேச்சு

**(1956 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'தமிழ்ச் சங்க மலர்' நூலில்,
தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்கள் எழுதியது)**

மனிதனின் பேச்சு குழந்தையின் மழலைச்சொல்லிலிருந்து உதித்தது. குழந்தைப் பேச்சையேதான் வள்ளுவர் பெருமையாகப் பேசுகிறார்:

'குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள் மழலைச்சொல் கேளா தவர்.'

மழலைச் சொல்லின் இனிமை மனிதன் சொல்லில் இருக்குமா? சாதாரணமாக இராது. ஆனால், ஆனந்தப்பெருக்கெடுத்த நிலையில், மனிதன் ஆடவும், பாடவும், பேசவும் செய்கிறான். பேச்சு இனிமையுள்ளதாயின் அதுவே பாட்டுப்போல் ஒலிப்பதை நாம் உணர்கிறோம். நடனம், ஓவியம், பாடல், சமையல், உடுத்துதல் முதலியவைகளைப்போல் பேச்சும் ஒரு கலைதான். மற்றவைகளுக்கு எத்தகைய பயிற்சி தேவையோ, அத்தகைய பயிற்சி பேச்சுக்கும் வேண்டும். ஆதலால், ஒருவர் பேச்சின் திறமையும் பெருமையும் அவரது பயிற்சியின் தன்மையைப் பொறுத்திருக்கின்றன.

பேச்சு இருவகைப்படும்:-

1. மக்கள் இயல்பாகப் பேசும் பேச்சு.
2. மேடைப்பேச்சு.

1. பேசவேண்டிய பொருள் பற்றி நன்குணர்ந்து எடுத்துச் சொல்லுவதில் பிறரைக் கவரும் முறையிலும் அவர்கள் அறியும் வகையிலும் எளிய முறையில் நகைச்சுவையும் மகிழ்ச்சியும் கலந்து எழுச்சியும் இன்பமும் உண்டாகுமாறு பேசும் சீரிய பேச்சாளனே உரையாடலில் முதல் வரிசையில் கருதத்தக்கவனாவான். அத்தகைய பேச்சையே உரையாடல் (Conversation) என்றும், பேச்சாளனை உரையாடலில் வல்லான் (Conversationalist) என்றும் ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்கள். உரையாடல் நிகழ்த்தும்போது, ஆண்கள் மிதமிஞ்சிய உற்சாகத்தில் மனம்போன போக்கில் அளவுக்கு மீறிப் பேசாதிருப்பதற்கு மேல்நாட்டில், சிறப்பாகப் பிரான்சு தேசத்தைச் சேர்ந்த கல்வித்திறமையுள்ள பெருங்குடும்பத் தாய்மார்கள் அடிக்கடி படித்தவர்களை விருந்திற்கழைத்து, அவ்விருந்தில் அவர்களை உயர்வான பேச்சையே பேசும்படியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி வந்தார்கள். அத்தகைய கூட்டத்திற்குத்தான் சலாங் (Salon) என்பது பெயர்.

இத்தகைய கூட்டங்களில் அடிக்கடிக் கலந்து கொண்ட வழக்கத்தால், கலையளவில் (Art) நின்ற உரையாடலானது, நுண்கலையாக (Fine Arts) உயர்ந்து விட்டது. உயர் குடும்பப் பெண்களின் முன் மாதிரியைக் கண்ட, பிற குடும்பப் பெண்களும் படித்தவர்களை விருந்திற்கு அழைத்து, ஆண்களும் பெண்களும் சரிநிகரான

நிலை எய்தினார்கள். இதனால் ஆடவர்கள் பெண்களுக்கு உயர்மதிப்பையளிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பேச்சில் செம்மையும் செழிப்பும் மிளிர்ந்தன.

மேற்சொன்ன விருந்து அரங்கங்களின் மூலம் உரையாடல், நுண்கலை (fine Art) ஆக உயர்ந்ததுடன், ஆடவர்களின் பேச்சில் செம்மையும், செழுமையும் (Refinement) வளர்ந்தன.

2. மேடைப்பேச்சு : கிரேக்கர்களுடைய அரசியல் மக்கள் ஆட்சியை ஒட்டியது. ஒவ்வொரு நகரத்திலும், மக்கள் ஆட்சி நிலவிவந்தது. நகர மக்களின் ஆதரவால் தான் காரியங்கள் முடிவெய்தின. அவ்வாதரவுபெற மேடைப்பேச்சு இன்றியமையாத கருவியாக விளங்கியது. இத்தகைய பேச்சை மேடைப்பேச்சு (Oratry) என்றும். இத்தகைய பேச்சாளரைப் பெரும் பேச்சாளர் அல்லது நாவலர் (Orator) என்றும் கூறினர். இக்கலைக்குத் தந்தையாகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்கியவர் டிமாஸ்தனிஸ் (Demosthenes) என்பவர் ஆவர்.

கிரேக்கர் காலத்துக்குப் பின்னால் உரோமாபுரியிலும், சீசர்கள் காலத்துக்கு முன் கிரேக்கர் பழக்கத்தை ஒட்டியே அவர்களுடைய அரசாங்கம் நடைபெற்று வந்தது. உரோமாபுரியில் பேசுவதில் புகழ்பெற்றவர் சிசரோ (Cicero). இவருக்கு அடுத்தபடியாகப் பேச்சு வன்மையில் நிகரற்று விளங்கியவர் மார்க் அந்தோனி (Mark Antony) என்று சொல்லலாம்.

தளபதியான சீசர் (Caesar) வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்று உரோமாபுரிக்குள் நுழைந்தபோது, மக்கள் ஆட்சிக்கு எதிராகத் தம்முடைய ஆட்சியை நிலைநாட்டி விடுவாரென அஞ்சிய மக்களுடைய பிரதிநிதிகளில் சிலர் அவரைக் கொலை செய்தார்கள். அது சமயம் மார்க் அந்தோனி, சீசரின் சவத்தை மக்கள் முன்வைத்துத் தம்முடைய பேச்சுவன்மையினால் கொலை புரிந்தவர்களைக் கொலைகாரர்கள் என்று எடுத்துக்காட்டி இறந்துபோன சீசருக்குப் பெரும் புகழையும் கீர்த்தியையும் ஏற்படுத்தினார். அதன் பயனாகத்தான் உரோமாபுரியில் குடியாட்சி மறைந்து முடியாட்சி (சீசர்களுடைய ஆட்சி) தொடங்கிற்று. உரோமின் முதல் மன்னர் அகஸ்டஸ் சீசர்.

கிறிஸ்துவின் காலத்துக்குப் பின் பேச்சில் வல்லவர்கள் மதபோதகர்களாகக் கிறிஸ்தவக் கோயில்களில் பேசுபவர்களானார்கள். கிறிஸ்து காலத்திலிருந்து முக்கியமாகப் படித்தவர்களே மதபோதகர்கள். கிறிஸ்துவின் போதனைகளை எடுத்துப் பேசுவதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவர்களில் சிலர் பேச்சுத் திறனில் பெயர் பெற்றவர்களானார்கள். அதற்குப் பின்னால் இங்கிலாந்தில்தான் பேச்சாளர்களுக்கு அவசியம் ஏற்பட்டது.

முதலாவது சார்லஸ் அரசர் கொலையுண்டபின் ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றத்துக்குத் தளபதி கிராம்வெல் மூலம் மக்களாட்சி முறையில் மிகுந்த அதிகாரம் ஏற்பட்டது. அவர் காலத்துக்குப் பின் முடியரசு திரும்பிவந்த போதிலும் பாராளுமன்ற அதிகாரம் குறையவில்லை, பல காரணங்களால்

கூட்ட ஆரம்பத்தில் மக்கள் மனதை ஒருமுகப்படுத்த இறை வணக்கம் சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டும். கூட்ட இறுதியில் கூட்டத்தினர் ஒழுங்காகவும் கட்டுப்பாடாகவும் அமைதியுடனும் கலைவதற்கு ஏதுவாக நாட்டுப் பாடல் பாடவேண்டும். அதுசமயம் யாவரும் எழுந்து நின்று நாட்டுப் பாடல் முடிந்தபின் கலைந்து போதல் சிறந்த பண்பாகும்.

அதன் அதிகாரம் நாளடைவில் மேலோங்கி வந்தது.

சென்ற ஐம்பது அறுபது வருட காலங்களில் ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தில் அலங்கார, ஆரவாரமில்லாத பொருளை ஒட்டிய பேச்சுக்களே (Matter of fact Speeches) நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தன; ஏனென்றால் காலத்தை வீணாக்காமல் கருத்தை ஒட்டிய பேச்சினால்தான் காரியம் நடைபெறும். முக்கியமான அதிக சட்டங்கள் நிறைவேற்ற முடியும் ஆதலால், செயல் முறைக்கான பேச்சுக்களே பேசப்பட்டு வந்தன.

சென்ற ஐம்பது அறுபது வருட காலங்களில் ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தில் அலங்கார, ஆரவாரமில்லாத பொருளை ஒட்டிய பேச்சுக்களே (Matter of fact Speeches) நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தன; ஏனென்றால் காலத்தை வீணாக்காமல் கருத்தை ஒட்டிய பேச்சினால்தான் காரியம் நடைபெறும். முக்கியமான அதிக சட்டங்கள் நிறைவேற்ற முடியும் ஆதலால், செயல் முறைக்கான பேச்சுக்களே பேசப்பட்டு வந்தன

அந்தச் சமயங்களில் அரும் பெரும் பேச்சாளர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுள் ஒருவரான எட்மண்டு பர்க்கை எந்நாளும் நாம் மறக்க முடியாது; ஏனென்றால். அவர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி காலத்தில் கவர்னர் ஜெனரலாயிருந்த வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் மீது இந்தியர்களைக் கொடுமைப் படுத்தி ஆங்கில மக்களுக்குக் கெட்டபெயரை ஏற்படுத்தியதாக குற்றஞ்சாட்டி ஓர் இரவு முழுவதும் தீவிரமாகப் பேசினார். முதல் உலகப் பெரும்போரில் ஆங்கிலப் பிரதமர் லாயிட் ஜியார்ஜ் பெரும் பேச்சாளி என்று பெயர் பெற்றார், இரண்டாவது உலகப் பெரும்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் ஆங்கிலப் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் தம் பேச்சு வன்மையினால் தம் நாட்டைக் காப்பாற்றியதோடு மேல் நாட்டு நாகரிகத்தையும் மக்கள் ஆட்சியையும் மக்கள் உரிமையையும் காப்பாற்றினார்.

நம் நாட்டைக் கவனிக்கும் பொழுது திறமையான பேச்சாளர்கள் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள் அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள்: தாதாபாய் நௌரோஜி, பிரோஸ்ஷா மேத்தா, பிபின் சந்திரபால், சுரேந்திரநாத்பானர்ஜி. சுவாமி விவேகானந்தர், விநாயக தாமோதர சவர்க்கர், வலங்கைமான் சீனிவாச சாஸ்திரி. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, வி, கல்யாணசுந்தரம். சி. ஆர், தாஸ், புலா பாய் தேசாய், போஸ் சகோதரர்கள், சி. ஆர். ரெட்டி. ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் முதலியவர்களாவார்கள்.

ஒரு நாட்டிற்குத் துன்பம் ஏற்படும் காலத்தில்தான் இத்தகைய திறமைமிக்க பேச்சாளர்கள் தோன்றினார்கள் என்று சொல்லலாம். சாதாரண காலங்களில் தீவிரமாகப் பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவது இல்லை.

ஒருவன் பேசவேண்டுமானால் முக்கியமாக எதைப் பேசவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்து விட்டால், குறித்த காலத்தில் பேசமுடியும்.

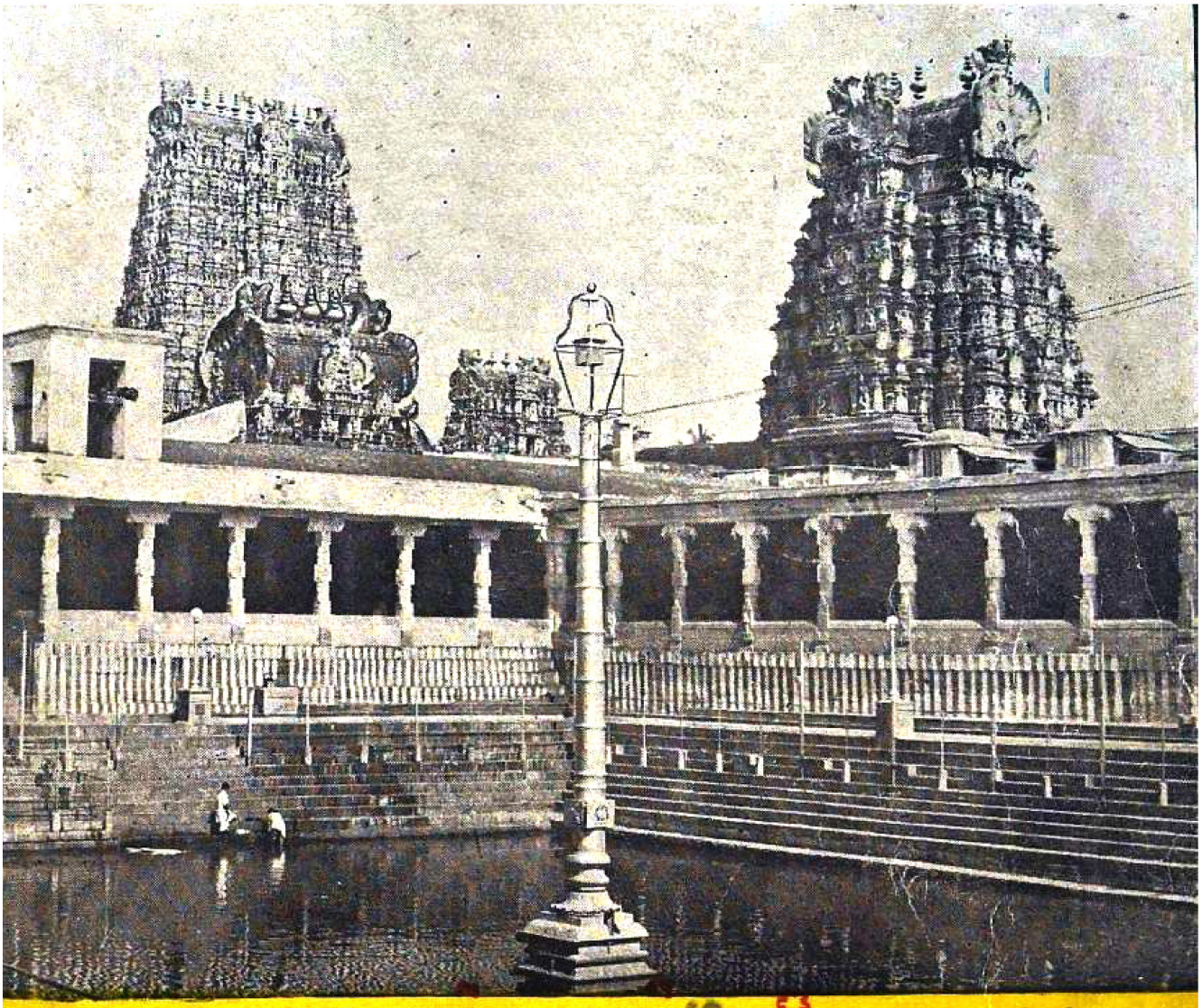
மேடைப் பேச்சுக்குச் சில விதிகள் உண்டு. பேச்சாளர் பேசும் பொருளைத் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் (clear, concise and to the point) பேசவேண்டும். சிலர் பேசும்பொழுது தங்கள் மனத்தில் உள்ளதை மறந்தே பேசுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைக் கொலை செய்கிறார்களென்றே கூறலாம். தங்களைக்கெட்டிக்காரர்களென்றுபிறர் நினைக்கவேண்டுமென்று சிலர் பேசுகிறார்கள். அத்தகையோர் பேசும் பொழுது அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதை மக்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை; நன்றாகப் பேசினார்கள்

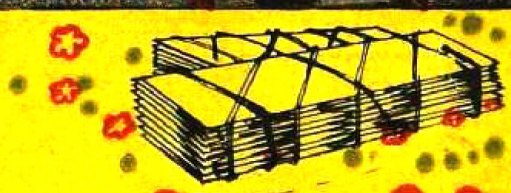
என்பதைத் தவிர என்ன பேசினார்களென்பதைச் சொல்ல முடிவதில்லை. பேசியவர்களைக் கேட்டாலோ, அவர்கள் கதியும் அதே கதிதான். என்ன பேசினார்களென்பதை அவர்களாலும் குறிப்பிட முடிவதில்லை. சிலர் நீண்டநேரம் பேசினால்தான் அது பேச்சாகுமென்று நினைக்கிறார்கள். சில வருடங்களுக்கு முன் ஏதாவது ஒரு கூட்டத்திற்கு நான் தலைமை வகிக்கும்படி நேர்ந்தால் உள்ளூரவாவது என்னைத் திட்டாமலிருந்த தமிழ்ப் பேச்சாளர்களே இருந்திருக்க மாட்டார்களென்றே நினைக்கிறேன். காரணம், நான் பேச்சின் நேரத்தை நிர்ணயிப்பது தான். அரை மணி நேரம்தான் பேசவேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்களை நான் துன்புறுத்தியதாகவே அவர்கள் என்னைக் கருதியதுண்டு. தூக்குமேடையில் ஏறு என்று சொன்னால்கூட அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் ஏறச்சம்மதிப்பார்கள்; சுருங்கப் பேசவேண்டுமென்றால் பேச இயலாது என்கிற அச்சம் காரணமாக வருத்தப்படுவார்கள். பேச்சின் இரகசியத்தை அறியாதவர்களென்றுதான் அவர்களைச் சொல்லவேண்டும். ஒருவன் பேசவேண்டுமானால் முக்கியமாக எதைப் பேசவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்து விட்டால், குறித்த காலத்தில் பேசமுடியும். அதிர்ஷ்ட வசமாக வானொலி (Radio) நிலையங்களுடைய நடைமுறை நான் சொல்வதை உறுதிப்படுத்துகிறது. எத்தகைய சிறந்த பேச்சாளராயிருந்தாலும் வானொலியில் 15 நிமிடத்துக்குமேல் பேச அனுமதிப்பது இல்லை. முக்கியமாக, பேசுபவர் ஒருவர் கேட்பவர்கள் மனத்தில் புரியும்படியும் பதியும்படியும் இரண்டொரு செய்திகள் சொன்னாலே போதும். அவைகளைக் கேட்போர் சீக்கிரம் மறந்துவிடவும் முடியாது; நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும் வசதி அளிக்கும். மேடையில் பேச முன்வரும் ஒருவருக்குப் பேசப்படும் பொருளின் தெளிவில் முழு நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். அவ்விதம் பொருள் தெரிந்து பேசும் பேச்சில் மரியாதைக் குறைவான பேச்சுக்கே இடம் ஏற்படாது. கேட்பவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று நினைத்துப் பேசுவது பேசுவோர்களின் அறியாமையை வெளிப்படுத்தும்.

சாதாரணமாகப் பொதுக்கூட்டம் கூட்டவேண்டுமானால் கூட்டத்தை இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் நடத்தக்கூடாது. நிகழ்ச்சி குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் இரண்டு அல்லது மூன்று பேர்களுக்கு மேல் பேச்சாளர்களைப் பேச விடக்கூடாது. ஒருவர் கூறியதையே மற்றவர் கூறும் நிலை ஏற்படக்கூடாது. நிகழ்ச்சிகள் மிக விரைவாக (Fast moving world) நடைபெறும் இக்காலத்தில் ஒருவனை இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் இருக்கச் செய்து, கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்தச் சொல்லி அவனுக்குத் தெரியாததைப் பற்றியும் எடுத்துச் சொல்லி அவன் ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் இழக்கச் செய்வது உடலையும் மனதையும் வருத்துவதாகும். கூட்டத்தில் உள்ள அனைவரும் எவ்விதத் தடையுமின்றிக் கேட்பதற்கு வசதியாக ஒலிபெருக்கி அமைக்கவேண்டும்.

கூட்ட ஆரம்பத்தில் மக்கள் மனதை ஒருமுகப்படுத்த இறை வணக்கம் சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டும். கூட்ட இறுதியில் கூட்டத்தினர் ஒழுங்காகவும் கட்டுப்பாடாகவும் அமைதியுடனும் கலைவதற்கு ஏதுவாக நாட்டுப் பாடல் பாடவேண்டும். அதுசமயம் யாவரும் எழுந்து நின்று நாட்டுப் பாடல் முடிந்தபின் கலைந்து போதல் சிறந்த பண்பாகும்.

★ ★ ★

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

பொன் விழா மலர்

1956

MADURAI TAMIL SANGAM GOLDEN JUBILEE SOUVENIR

SPEECH AT THE GOLDEN JUBILEE OF TAMIL SANGAM, MADURAI

(An account from the Hindu press report - May 31, 1956. The Golden Jubilee Celebration of Tamil Sangam in Madurai, led by Thiru. P.T. Rajan was a testament to the rich legacy of Tamil culture. His speech, as covered by **The Hindu**, highlighted his dedication to the preservation and promotion of Tamil heritage. The following is an excerpt from The Hindu's report on this memorable address.)

WELCOME ADDRESS

Welcoming the gathering present on the occasion, Mr. P. T. Rajan, M.L.A., Chairman of the Golden Jubilee Celebrations Committee, said that before the Madurai Tamil Sangam was founded, there had been in existence, according to ancient Tamil literature, three other Sangams. Madurai occupied a pre-eminent position in Tamil Nad during the reign of the three Tamil Kings: Cheras, Cholas and Pandyas. The reason was that Madurai was the life centre of Tamil literature, civilization and culture. After the kings, the chieftains and philanthropic-minded literateurs patronised Tamil learning and scholarship. Ever since the advent of Mutts, the Adheenams had been giving every encouragement to Tamil chieftains. During the British regime in India, people considered it a matter of pride to speak in an alien language. The fourth Sangam was founded in 1901 by the late Sri Pandithurai Thevar. Sri Bhaskara Setupathi, Raja of Ramnad at that time, gave every support to the Sangam. Among the other benefactors were the Raja of Pudukottai and Pethachi Chettiar, Zamindar of Andipatti. Not only were the old cudgeon leaves collected and preserved, but great works in manuscripts were printed and published through the efforts of the Sangam. The Sangam owned a printing press and

the celebrations had been arranged in order to remind the Tamilians of the greatness of their language and culture and to enthuse them to work for the development of their language and for regaining their past glory. He said he would welcome the move of the people to celebrate the anniversary of the Tamil Sangam in each district in the State every year.

published a monthly journal, Sentham-il, devoted to Tamil research. The journal also dealt with questions relating to chronology and the literary value of works of eminent authors and was quite invaluable to any student of Tamil and to research scholars.

RENAISSANCE IN TAMIL LITERATURE

Proceeding, Mr. Rajan said that after the demise of Pandithurai Thevar, the greatness of the Sangam began to wane, and due to change of circumstances, the work of the Sangam slackened. The late Sri T. C. Srinivasa Iyengar in his last days entrusted the responsibility of the institution to him (Mr. Rajan). The last 50 years had been a period of renaissance and reformation as far as Tamil literature was concerned. In the sphere of Tamil prose, Dr. U. V. Swaminatha Aiyar, Marai Malai Adigal, Subramania Bharathi, Vibhulananda Adigal, Kathiresan Chettiar, Desika Vinayakam Pillai, and Manonmaniam Sundaram Pillai had done great service by doing research. Thiru V. Ka stood foremost among the few who had introduced a simple style in speech and writing which would be intelligible to the common man. The style adopted by the late T. K. C. in explaining the meaning of Tamil poems had kindled the enthusiasm of many to study Sangam literature. "Kalki" (R. Krishnamurthy) introduced a facile style in Tamil weekly journalism. Ananda Vikatan, Kalki, and Kalaimagal became popular by adopting a simple style easily understood by the common man. Swadesamitran, which had grown in the direction of educating the layman, had been started by the late Mr. G. Subramania Aiyar.

There was a time, he said, when it was considered infra dig to sing Tamil songs. Among those who started the Tamil Isai movement were the late Raja Sir Annamalai Chettiar, the late Mr. R. K. Shanmugam Chettiar, T. K. C., and 'Kalki'. Fortunately, Mr. C. Rajagopalachari and Mr. C. S. Ratnasabhapathi Mudaliar, who participated in the movement, were with them today. On account of the movement, Tamil songs were being sung in all music performances. Vibhulananda Adigal did great research in music. As a result of his research, the shape and the tonal quality of the Tamil musical instrument Yazh were explained. The late Mr. Lakshmana Pillai did research in "Tamil Pann" and composed numerous songs.

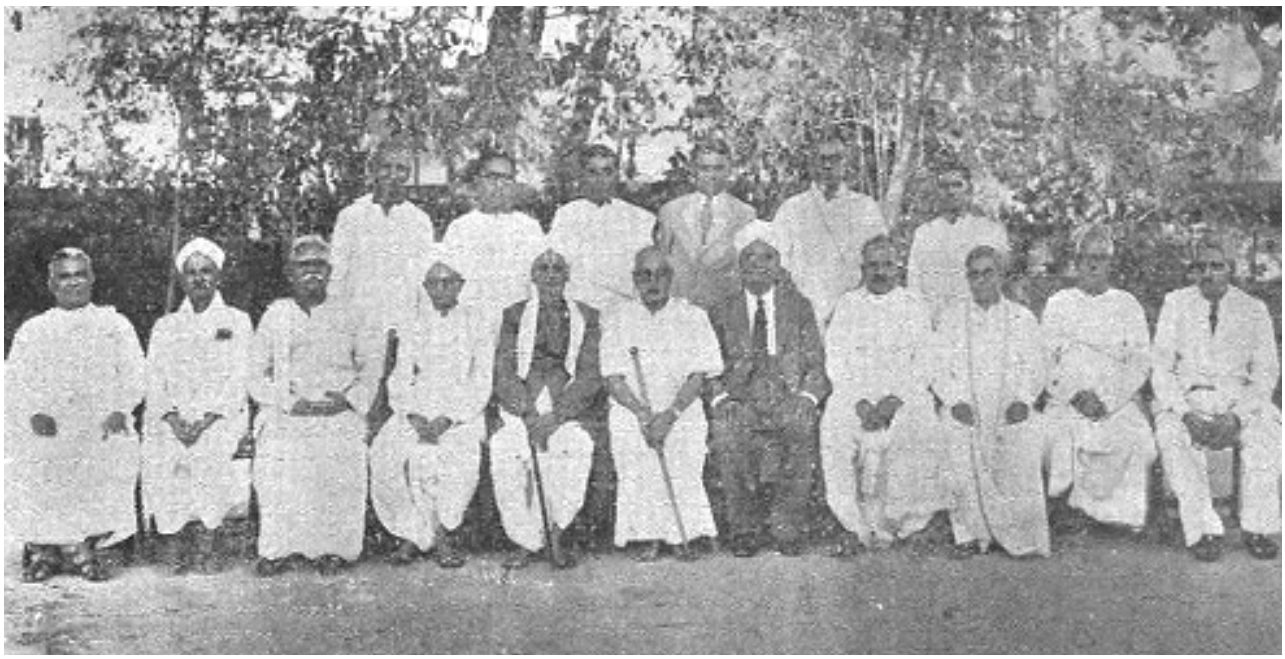
the celebrations had been arranged in order to remind the Tamilians of the greatness of their language and culture and to enthuse them to work for the development of their language and for regaining their past glory. He said he would welcome the move of the people to celebrate the anniversary of the Tamil Sangam in each district in the State every year.

The late Mr. Suryanarayana Sastri and Mr. P. Sambanda Mudaliar had rendered yeoman service to Tamil dramatic art. Due to the efforts of Mr. Sambanda Mudaliar, The Suguna Vilasa Sabha in

Madras was founded. Among the professionals was the late Mr. C. Canniah. He enacted puranic plays. Nawab Rajamanickam followed his footsteps. Till recent years, the dramas enacted in this part of the country could not be called dramas in the real sense. It should be said to the credit of T.K.S. Brothers, that by their persistent endeavours and novel ideas, they had effected progressive changes and brought the Tamil dramatic art on par with the Western Dramatic art. The art of Bharatha Natya was appreciated and held in high esteem in countries of the West, and foreigners came to this country to learn this noble art. The credit for resuscitating this ancient art should go to the late Pandanallur Meenakshisundaram Pillai. The late Madurai Ponnuswami Pillai enhanced the glory of the Nathaswaram instrument by his dexterous handling. Mr. Rajan paid tributes to the late Mr. L. K. Tulsiram of Madurai and Mr. G. D. Naidu of Coimbatore for the great service they had done in the industrial development of Tamil Nadu, to Mr. C. V. Raman for his invaluable research in science, to the late Mr. V. O. Chidambaram Pillai who first started a swadeshi shipping company, and to Mr. Subramania Bharathi who inspired the Tamils by his patriotic songs. He said that the celebrations had been arranged in order to remind the Tamilians of the greatness of their language and culture and to enthuse them to work for the development of their language and for regaining their past glory. He said he would welcome the move of the people to celebrate the anniversary of the Tamil Sangam in each district in the State every year.

SANGAM'S PROGRAMME

Explaining the programme of future activities of the Sangam, Mr. Rajan said that the institution should undertake intensive research in Sangam literature and translate great works on arts and science in other languages into Tamil. He also stressed the importance of the

Sangam undertaking research in a comparative study of Dravidian philology. Mr. Rajan felt that it would be good if the Sangam managed to sell at cost price its publications of important Tamil classics. Mr. Rajan said that a proposal was under consideration to appoint a committee to advise the Sangam on the merits of various Tamil works. Men, ripe with experience and well-versed in Tamil literature, would be taken into the committee. Mr. Rajan thanked Mr. Rajagopalachari for having consented to inaugurate this function.

* * *

திராவிடநாடு
டில்லியின்
அநீதியை
எதிர்ப்போம்!

சர்வ கட்சி கூட்டணியின் 'வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தின்' நன்றி அறிவிப்பு

(1956இல் தமிழ்நாட்டின் எல்லையில் உள்ள பகுதிகள் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப்படவேண்டும் முதலிய பல கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி, சர்வ கட்சி கூட்டணிகள் சார்பில், தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் தலைமையில், சுமார் 4 லட்சம் பேர் பங்கேற்ற ஒரு மாபெரும் போராட்டம், சென்னை மெரினா கடற்கரையில் 20.02.1956 அன்று நடைபெற்றது. அப்போராட்டம் வெற்றிபெற்றதை தொடர்ந்து, தலைவர் திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்கள், 21.02.1956 இல் வெளியிட்ட நன்றி அறிக்கை)

சர்வ கட்சிக் கூட்டணியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க 'தமிழ் நாடு எங்கணும் அர்த்தால்' மிக வெற்றிகரமாக நடந்தேறியிருப்பது கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதற்காக, சர்வ கட்சி கூட்டணியின் சார்பில் எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களையும், உளம் பொங்கிய நன்றியையும், தமிழக மக்கள் அனைவருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அர்த்தாலை வெற்றிகரமாக்கும் வகையில் பொதுமக்கள் அமைதியாகவும், கண்ணியமாகவும் நடந்துகாட்டியதும், போலீஸ் அதிகாரிகள் பொதுவாக நேர்மையாக நடந்து காட்டியதும் வரவேற்கத்தக்கனவாகும்.

நாம் திரும்பத் திரும்ப அமைதியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்ட பிறகும், சில வேண்டத்தகாத அசம்பாவிதங்கள் சிற்சில இடங்களில் நடந்தேறியிருக்கின்றன; அத்தகைய இடங்களில் போலீஸ் அதிகாரிகளும் அத்துமீறி நடந்துகொண்டிருந்திருக்கின்றனர்.

சர்வ கட்சிக் கூட்டணியின் செயலாளர்களுள் ஒருவரான தோழர் ப.ஜீவானந்தம் அவர்களும், கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர் எம்.ஆர்.வெங்கட்ராமன் அவர்களும், மக்களை வீதியிலிருந்து அமைதியாக அகற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவர்கள், போலீசாரால் தாக்கப்பட்டது, சர்வ கட்சிக் கூட்டணியினராகிய எங்களுக்கெல்லாம் மனவருத்தத்தைத் தருகிறது. நிற்க, இந்த அர்த்தாலை வெற்றிகரமாகவும், அமைதியாகவும் நடத்தித் தந்த தமிழக மக்களின் சார்பிலும் கூட்டணியில் சார்ந்துள்ள என் சகாக்களின் சார்பிலும், கூட்டணியின் முடிவுகளை அரசியலாருக்கு மீண்டும் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

1. தட்சிணப் பிரதேசம் ஏற்படுவதைக் கைவிட வேண்டும்.
2. எல்லையில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகள் தமிழ் ராஜ்யத்துடன் இணைக்கப்பட வேண்டும்.
3. புதிய சென்னை ராஜ்யத்திற்கு தமிழ் நாடு என்று பெயரிட வேண்டும்.

என்ற கோரிக்கைகளைப் பரிபூரண அர்த்தாலின் மூலம் தமிழக மக்கள் வெளிப்படுத்திய உணர்ச்சியை அரசியலார் மதித்து அதற்கேற்ப ஆவன செய்ய வேண்டுமென நான் கேட்டு கொள்கிறேன்.இந்தக் கோரிக்கைகள் வெற்றி பெறும் வகையில் தமிழக மக்கள் எதிர்காலத்திலும் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பைத் தரவேண்டுமென சர்வ கட்சிக் கூட்டணி சார்பில் நான் விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* * *

AN EXCERPT FROM HIS MAIDEN SPEECH AT MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL, 1958

P. T. RAJAN:

"Mr. Chairman, I should have thought, as befits a new-comer to this House, that I should keep silent and learn things before I venture to open my mouth. But, I cannot disobey you, Mr. Chairman, when you have asked me to speak. I do say with a certain amount of fear that I may not fit in with: the new surroundings I find myself in. The hon. Member Mr. Purushotham, while welcoming new-comers to this Council, referred to me as a solitary member.

He referred to me as a solitary member of a party that had ceased to exist. It might be that the organization has disappeared. But, its fundamental principles of eternal value still remain. They do not require an organization, nor do those principles require number. Such principles depend on their quality and not on numbers. While I listened to the very interesting and instructive speech of the hon. the Leader of the Opposition, I was moved by the very closing remark of his. He said that there was turmoil throughout the world and more so in this country and he gave a warning to the thinking men of every country to deal with the prevailing unfortunate situation. I am no student of Indian history, but I am told that Indian history repeats itself. To illustrate this, I will tell you what had happened before this country earned its freedom. There was foreign rule. Then, the Congress Party and its members, in order to bring down the foreigner on his knees and in order to wrest freedom from him, resorted to boycotts, hartals, civil disobedience movement and so on. It may be that as a result of that, we got our freedom. In the course of the struggle, the Police paid a great deal of attention and lathis were freely used. No doubt, the sacrifice of those people has brought them something. With the disappearance of the foreign Government, one should have thought that all those methods medieval in character would have disappeared. Unfortunately, we see those very methods being adopted by those who are opposed to the Government. If you ask them, they say, "Well, we are merely following in the footsteps of the Congressmen". Whatever be the Government, the Government in office have to maintain law and order mainly with the help of the Police.

It might be that if some other Party oc-

cupies the Treasury Bench, the Congress Party resorts to its old devices. One redeeming feature, if that can be called a redeeming feature, is that the Police, in the use of their lathis, were very impartial. (laughter) and they should be congratulated upon it. Theirs was to obey and not to question. I was once told by an officer of the Madras Regiment stationed near Delhi in those troublous days of 1947 that the Delhi Police would not obey the command of their officers, that Muhammadans would not shoot Muhammadans, that the Hindus would not shoot the Hindus, and that, therefore, the Madras Regiment was eventually called in to take charge of law and order since the personnel of the Army would obey the command of its officers. Thanks to the sense of discipline of the Army, law and order was restored there. Likewise, thanks to the discipline of the Madras Police, law and order was maintained in Madras. But how long are we going to depend upon the Police for maintenance of law and order? The good sense of the people should prevail. The Police must be used only as a last resort. Unfortunately, we in this country are playing political 'hide and seek'. I do hope that this kind of political game will disappear and make room for public opinion to assert itself. As a result of this political strife, communal differences have raised their ugly heads. During the last year or so, we saw different communities - Thevars, Nadars, Harijans and last but not least Brahmins trying to organize themselves. Brahmin friends feel called upon to organize themselves to defend themselves; instead of the Government giving protection, these communities believe that they should organize to defend themselves and carry on a tribal warfare, if need be. We have been reduced to that unfortunate position. As I said, in a civilized country, it is public opinion that should count. It is the action of the leaders that should count. Take, for instance, the incidents known as the Ramanathapuram incidents. These could have been quite easily given a quietus if the Chief Minister of the State, as the leader of public opinion, had visited the place. He is no doubt a Congressman. That is purely an accident. But so long as he is the leader of the people, in his capacity as Chief Minister, it is his duty to get into touch with the people, ask them and persuade them, to help him in maintaining law and order. Unfortunately, the Ministry depended a good deal on the effectiveness of the Police force in handling the situation. The Chief Minister, I believe, during the devastation caused by floods a few years ago, went to the affected areas, got into water, into the ditches and into very many places which would normally have been avoided by people like us, in order to take help to those people who were marooned and thereby came to command the confidence of the people, the respect of the people. Similarly, in this case, he might have taken upon himself the responsibility to visit Ramanathapuram, unaided by his Colleagues, unaided by other Party leaders and unaided by the Police even. I am quite sure he would have succeeded in persuading the people to help him in maintaining concord and harmony in

the State. It is not with a view to condemning anybody that I am referring to this matter. Sometimes, it is felt by some people that the Chief Minister is the property of the Congress Party. As a leader of that party, he is the property of that Party. As Chief Minister of the State, he owes a duty to the people of the State and they also in their turn owe a duty to him. After all, the Government are there to see that everybody in the State gets a just deal. I believe it is not too late for the Chief Minister to appeal to the people by going down to the districts in the Tamil area for their cooperation. If he asks for it, he will get it, because I have faith in my people, in the Tamilians. They will do what is just and what is correct. After the Ramanathapuram incident, more ugly events took place. The Prime Minister paid a visit to Tiruchirappalli. The Prime Minister occasionally uses a language which does not really mean but which upsets the people. When he visited Madras shortly thereafter, there was a move by some Party to welcome him with black flags and to arrange for that welcome. That Party which happens to be in the Opposition in the Lower House decided to call for a public meeting. That public meeting was not permitted to be held by the Police. If here again the Chief Minister felt that the demonstration should not take place, he should have approached the leaders of the Opposition Parties and settled matters. This is not a question of approaching other parties and other party leaders for a personal favour. If you are going to approach them for the purpose of maintaining harmony and concord in the State, you should even stoop to conquer. This is my humble opinion. If the Chief Minister had done that, I am quite sure, the other Party leaders would have expressed their resentment at the words used by the Prime Minister of India and stopped there. But he did not do so. The Government left it to the Police and the Police refused to give permission. In this connection, Sir, I would like to know whether these refusals and all other functions which pertain to the Police are left to the Police themselves or dictated from the Government level. Are the Police responsible for them?

THE HON.
SRI R. VENKATARAMAN:

Government take the responsibility for their actions.

SRI P. T. RAJAN: I know, Sir, the Government are responsible for every act of their subordinates. I do know that. This is not a new thing to me. I know this fully well for I have knowledge of this. I had something to do with the administration of this State at a time when the foreigner was the Ruler and when all your leading and important men were opposed to it and carried on a crusade against the Government of the day. I know Government are normally responsible for acts of departments. But each department is responsible for certain functions. The Government do not dictate to them. I understand, Sir, that in this connection, the Government said, "Don't give permission": This is what I am inclined to believe, subject to correction. If the Government are going

to direct the activities of the Police from Fort St. George, there is no need for any superior Police officer. We can have a number of well-trained sergeants to carry out the orders of the Government. But if, on the other hand, the Police are made responsible for law and order, it is their business to give permission for all parties, for all citizens to express their views and if these citizens misbehave, the Police have got the weapons to put them down. Simply because you anticipated that your opponents were going to do something, which the Government did not like, you asked the Police to stop it.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:

As I already said, the Government are responsible for the action of their subordinates. But the Government do not give directions. Departmental Heads are responsible to the Government. I do not think it is etiquette to disclose which particular authority took which particular action.

DR. V. K. JOHN:

The rules enunciated by the Leader of the House are different from those obtaining in Delhi in matters like this.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:

I may again say, Sir, that the Government are responsible for all the acts of their servants and subordinates.

SRI P. T. RAJAN:

What I am saying is that the Government have given directions or instructions to their subordinates.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:

The Government are responsible for all the actions of their subordinates.

SRI P. T. RAJAN:

I don't mind if my hon. Friend does not wish to understand my statement. I am saying what I feel should be done. If I am wrong, the public is there to judge. The Constitution gives the right to the individual citizen to express his views. If one man misbehaves, nothing will happen. The Police are there to deal with him. That is my point. If you think I am wrong, if you do not accept my statement, the public is there to decide. If that particular meeting had been allowed to be held that day and acts of rowdyism occurred, you could have held the leaders morally responsible for such acts.

DR. V. K. JOHN

Are you speaking on the adjournment motion?

SRI P. T. RAJAN:

I am only saying that whether the decision rested with the Police or with the Government, the situation that day was

so ugly that it spoilt the fair name of Madras. Buses were burnt for the first time in the City of Madras. Some of us -unfortunate persons- who took part neither in the welcome nor otherwise had the taste of tear gas in the club. And the Prime Minister, both on his way from the airport and also on his way to the Science Congress, was subjected not only to the waving of black flags but also to missiles being thrown at him. It is an incident that nobody can be proud of, much less the Tamilians. After all,

this State has been known for its tolerance and it is open to the Prime Minister -from the Prime Minister down to the lowest man- to express his views freely. If you dislike his views, you can ignore them. But, I condemned resort to violence thirty years ago and I condemn it today also. It is alien to the democratic ideal. I condemn it in very strong terms.

In the United States of America, they had a hunt for the Communists and called Communist activities un-American. Activities of such persons during the Prime Minister's visit to Madras might be styled as un-Tamilian with greater justification. I appeal from this House, Sir, to the citizens of Tamil Nadu to maintain that great reputation and fair name which it has enjoyed for so many years. After all, occasionally political differences might flare up but if those political differences are to bring disgrace to the very culture and honour of Tamil Nadu, it is high time that the people of Tamil Nad took the law into their own hands and prevented it and not depended upon the Police or the Government.

On Language

The language issue was referred to by the hon. the Leader of the Opposition. What should be the official language is a question that is agitating the minds of the people throughout India. I quite agree that it is not an easy question. It is a very difficult question. But if any opposition by a group of people, who feel, that Hindi should not be the official language, is going to be interpreted in the sense that they are not for the unity of the country, that is a thing which cannot be tolerated. We cannot accept it lying down.

Language is one thing and the unity of the country is another. First things should come first. Do these gentlemen want the unity of the country or do they want the language? If they want the unity of the country, every other item must make room for the unity of the country. Simply because a set of people feel that there is opposition to Hindi, it is wrong to say that the opposition is due to the fact that they are against the unity of the Indian Union. It is they that put the idea of further division of the country. In the year of grace 1947, it was the very same people that divided India into two through the pan-Hindi or Hindu Movement. It has been the dream of many conquerors and it has been the dream of Indians from time immemorial that there should be

one India, one United India. Who was responsible for the division of India into two? Not those unfortunate people from the South. At that time, the Dravida Munnetra Kazhagam did not exist. These very same people were responsible for the division of the country then and the warning given by an eminent statesman was ignored. They are again trying to create further trouble and further division of the country. A warning is given by that same statesman now and if they are not going to take note of that and if they persist in their own way, they must be held responsible for the consequences and not the Southerners.

They are obsessed with one idea of the supremacy of Hindi to indicate that the people living in the North are the masters of the country. That idea no man can accept, no Tamílian for that matter can accept. We do not want to change from one slavery to another, from one master to another. We in this State are willing to co-operate with the other States in maintaining the unity of that portion which can be called India now. But if in the name of that unity these gentlemen are going to interfere with the normal activities and lives of the people of other States, all that I can say is that they cannot get away with that.

If the bogey, that Indian unity is in danger, is raised by pro-Hindi people because Hindi is not accepted as official language by the people in the South, it won't be listened to by anybody in Tamil Nadu. That is all I can say.

On Governor & Role of Governor

Lastly, Sir, I want to make a reference to the new Governor. It looks as if there are some people who do not welcome him. Politically, perhaps there may be a feeling that one of the citizens of Tamil Nadu should be made Governor. If a Tamilian is made Governor of Madras, we will welcome him, but even if an Indian from another State is made Governor, we must welcome him. Tamilians have welcomed every outsider. (Dr. A. Sreenivasan: Even the British!) Yes, even the British. Anyway, it is better to have an outsider than a local man, for a local man might have his own likes and dislikes, his own prejudices, affiliations, etc. Therefore, it is far better that an outsider is posted as Governor. Likewise, I should like Tamilians, eminent Tamilians, to be posted as Governors of other States. But if they are going to keep Tamilians out of this honour consistently and if they persist in doing that, I should object to it. I was told, Sir, that the Dravida Munnetra Kazhagam did not, to indicate their protest, take part in the joint sitting of the Assembly and the Council. Politically they have got a right, because in this modern democratic set-up in India, absenting oneself and walk-outs from the Legislature have become the fashion of the day and they have followed it. This is the present-day practice and it is in vogue everywhere. But I am sorry to learn that they did not attend the party given by the Governor. That was purely a social function and it should not have been mixed up with political functions.

Then in a democracy, have no Governor; there is no need for a Governor.

I would request my friends in that Party to differentiate between politics and everyday social activities and I hope they will reconsider their decision and give up boycotting Governor's functions. (A voice: Social functions), especially social functions. I hope they will not take this as an affront to them or gratuitous advice to them, but I feel that all Parties should rise above Party differences, political differences and in social functions we must all come together. It is the lack of understanding of things in their proper perspective that has brought about trouble in this country.

Sir, I mentioned about the Hon. the Chief Minister and his lack of constant touch with other Party leaders. If he had only such touch, people would understand each other better and I request him to do that, for such an association of the Chief Minister will have its own weight and effect. But one thing to which I should like to take exception is this. Sir, I am a man of the old generation, a generation that is past (A voice Living in the present) yes, living in the present -partly dead and partly alive. The hon. the Leader of the Opposition and I believe in traditions and conventions.

My conception of a Governor is that he is the Head of the State, that he receives people from other States and that he acts as host for us, officially. But nowadays, whenever a Minister from the Centre or other States comes, the Governor goes to the airport to receive him. When the Prime Minister comes, he goes there with a garland. That is not a function for which you have a Governor. If you want to change his functions or break away from the traditions, you can change the nomenclature of the Governor. Call him an Agent of the Government of Indía; I have no objection. (A voice: He is no more 'His Excellency') Well, that does not make muchdifference. Formerly, we used to style the Ministers as Honourable Ministers; now the hon. Members on the Treasury Benches do not want that and they must tell us why. What I am saying is that it is not a question of calling him His Excellency the Governor.

He is the Head of the State and he holds the respect, prestige and dignity of the State. If he is the Agent of the Government of India, let him dance attendance on anybody who comes from anywhere.

It will not matter and it will make no difference to me then. Sir, when Sir George Stanley was Governor, his brother, Lord Derby, a household name in Britain, came here. As Governor, he did not go and receive even his brother at the railway station, because the Governor could only receive persons higher in status than himself officially. As I said, being men of the past generation, we

have got certain ideas associated with certain persons and certain persons with certain ideas and naturally when I think of the Governor, I expect him to do certain things and not to do certain other things. (Sri T. Purushotham: He is a democratic Governor!)

Then in a democracy, have no Governor; there is no need
for a Governor.

Separation of Judiciary from Legislative

Lastly, Sir, when unexpectedly the vacancy in Governorship had to be filled by the Government of India, in Bombay in the first instance and in Madras secondly, the Chief Justices of the respective States were appointed as Governors.

(Sri T. Purushotham: That is the Constitutional provision.)

I don't know and I am not bothered about it.
Now, Sir, the Chief Justice is the supreme head of the judiciary and the judiciary is supported to be above politics, especially controversial politics. That has been the tradition, the British tradition. Now, you have upset the apple cart. You make him Governor and you drag him into the political arena. If you do that once and for all, well and good. But he is in politics today and again he is sent back to the judiciary. I am afraid this would not be conducive to the efficient working of the judiciary. If there is one department which has escaped the influence of political parties, it is the judiciary. Why should the Government take this way? This is a matter for the President of the Indian Republic to consider. If a humble person like myself can convey in my own humble way, especially through this House, I would like to request the President to consider whether any Chief Justice or any Judge of the High Court should be appointed as Governor. If they are appointing him as Governor, let the appointment be made once and for all. Because, as my friend, the Leader of the Opposition said, if we want democracy to flourish in this country, we will have to maintain traditions. We have got to call a halt if anybody does wrong. We have got to criticise so that democracy may be saved from those who are not fit to run democracy. In my humble way, I would like to request the President of the Indian Republic to see that in filling up vacancies, even though they are of a short period, he does not bring in Judges from any Court. It does not matter whether it is the Madras High Court or the Bombay High Court or even the Supreme Court.

He is the Head of the State and he holds the respect, prestige and dignity of the State. If he is the Agent of the Government of India, let him dance attendance on anybody who comes from anywhere.

In order to maintain the prestige of the judiciary, we should keep them away from politics.

That is my humble request to the President of the Indian Republic. It may be that the Constitution says something. But we have been accustomed to the working of democracy here even from its inception in a particular way. Therefore, we would like to see that these traditions are maintained, because those traditions have been held as the right and correct traditions.

(In February 1958, Hon. P.T. Rajan was nominated to the panel of Vice-Chairman of the 12th Madras Legislative Council)

PANEL OF VICE-CHAIRMEN

MR. CHAIRMAN:-

I have to announce to the House that under rule 14 of the Madras Council Rules, I have nominated the following Members of the Council to be the panel of Vice-Chairmen for the Twelfth Session of the Legislative Council under the Constitution:-

(1) Sri P. T. Rajan;

(2) Sri T. P. Srinivasavaradan;

(3) Sri John Asirvatham; and

(4) Srimathi Saraswathy Pandurangam.

* * *

‘தமிழை’ உலகெல்லாம் பரவச் செய்வது எப்படி?

(கி.ஆ.பெ.விசுவநாதன் மணிவிழா மலரில் இடம் பெற்றுள்ள
தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களது கட்டுரை)

உலகத்தார் உள்ளத்தி ளெல்லாம் தமிழன் இருக்க வேண்டுமென்றால் தமிழன் தமிழ்ப்பண்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்

உலகமெல்லாம் தமிழைப் பரவச் செய்ய வேண்டும் என்று நாம் சொல்கிறோம். அதன் பொருள் என்ன? தமிழ் மொழியை உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது நமது எண்ணமா? அப்படியாயின் அந்த எண்ணம் எவ்வளவு தூரம் நிறைவேறும்? அதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? இதுவரை என்ன செய்துள்ளோம்? என்ற பல கேள்விகளுக்கு நாம் விடையளிக்க வேண்டும். பொறுப்புணர்ச்சியுடன் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும்.

தமிழில் திருக்குறள் போன்ற நல்ல இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைப் படிப்பதற்காக உலகிலுள்ள பல்வேறு மக்களும் தமிழைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சிலர் எண்ணுகின்றனர். ஆனால், இந்த எண்ணத்துடன் ஒரு மொழியைக் கற்றுக் கொள்பவர்கள் கால்டுவெல், போப் போன்ற ஒரு நூற்றாண்டிற்கு ஒருவர் அல்லது இருவர் மட்டுமே இருக்க முடியும். சிறந்த இலக்கியமென்றால் அவரவர் மொழியிலுள்ள அதன் மொழிபெயர்ப்புகளைப் படிக்கவே மக்கள் விரும்புவர். சிறந்த இலக்கியங்கள் நம் மொழியில் இருப்பதால் மட்டும் தமிழை உலகமக்கள் அனைவரும் கற்றுக்கொள்ள விரும்புவர் என்பது தவறாகும்.

உலக வாணிபத் துறையில் தமிழ் மக்கள் ஒரு சிறப்பிடத்தைப் பெற்றார்கள் என்றால் அதற்காக ஒரு சில அந்நியர்கள் தமிழைப் படிக்கலாம். அதுவும் அவர்களுடைய வாணிபத்திற்கு வேண்டிய அளவே கற்றுக்கொள்ள விரும்புவர். ஆகவே இதனாலும் உலகெங்கும் தமிழ் பரவிவிடும் என்று நினைக்க முடியாது.

தமிழ்நாடு ஒரு பெரிய வல்லரசாகி அது தன்னுடைய ஆட்சியை உலகமெங்கும் பரவச் செய்தால் தமிழை விரும்பி உலக மக்கள் படிக்கலாம்; அல்லது படிக்கச் செய்யலாம். ஆனால் உலக வரலாற்றை உணர்ந்தவர்கள் இது ஒரு பகற்கனவே என்பதை உணர்வர். ஆகவே இம் முறையில் தமிழைப் பரப்ப முடியும் என்று நினைப்பதும் தவறாகும். தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் மேலே குறிப்பிடப்பட்டவை முழுதும் பொருந்தும். உலகமெலாம் தமிழ் பரவவேண்டுமென்று நாம் எண்ணுவோமென்றால், அதற்கு உண்மையான பொருள் உலக மக்கள் அனைவரும் தமிழ்ப் பண்பாட்டைத் தெரிந்து

உலகத்தார் உள்ளத்தி லெல்லாம் தமிழன் இருக்க வேண்டுமென்றால் தமிழன் தமிழ்ப்பண்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்
– ராசன்

கொள்ள வேண்டும். அதைத் போற்றிப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதுதான். தமிழ்ப் பண்பாட்டை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு வழி? முதலில் தமிழன் தமிழனாக வாழ வேண்டும். வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒருவன் மற்றவர்களுக்கு அறிவுரை கூறத் தொடங்குவதற்குமுன், அவன் அதன்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும். தன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்காத அறிவுரைகளை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னால், அதை ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாது எள்ளி நகையாடுவர்.

தமிழையும், தமிழனையும் தமிழ்நாட்டையும் உலகம் மதிக்க வேண்டுமென்றால், தமிழன் தமிழ்ப் பண்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் அன்று தமிழன் உயிரைவிட மானம் சிறந்தது என்று கருதினான். இமயத்தின் உச்சியில் தமிழ்க் கொடியைப் பறக்கவிட முடிந்தது. இன்று தமிழன் காசுக்காக மானத்தை விற்கத் துணிகிறான். அவனுடைய சொந்த வீட்டிலேயே அவனை மதிப்பார் யாருமில்லை.

அன்று தமிழன் வாய்மையைச் சிறந்த அறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தான். இலங்கை, பர்மா, மலேயா முதலிய இடங்களில் மதிக்கப் பெற்றான்; வரவேற்கப்பெற்றான். இன்று வாய்மையை மறந்தான். சென்ற இடங்களிலெல்லாம் இழிவுப்படுத்தப்படுகின்றான். அன்று ஒழுக்கத்தை உயிரைவிடப் பெரிதென ஓம்பி வாழ்ந்தான். தமிழனைப் பிறநாட்டு அறிஞர்கள் போற்றினர். இன்று ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டான். தன்னாட்டிலேயே தூற்றப்படுகின்றான்; இழிவுப்படுத்தப்படுகின்றான்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வமாக விளங்குவதற்கு நமது ஆன்றோர் வழிகாட்டிச் சென்றனர்.

ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்றும் யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்றும் வாழ்க்கையை நடத்தினர் அவர்கள். நாம் அதை மறந்தோம்; இந்நிலை அடைந்தோம். உலகத்தார் உள்ளத்துளெல்லாம் தமிழன் இருக்க வேண்டுமென்றால், தமிழன் தமிழ்ப்பண்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அதுவே உலகமெல்லாம் தமிழைப் பரவச்செய்யும் வழியாகும்.

* * *

எதையும் நம்மேல் திணிக்கலாம் என்று கருதுபவர்கள் அறிவுடையவராகமாட்டார்கள்!

திருச்சிராப்பள்ளி தமிழக இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் தமிழவேள் பி. டி. இராசன் அவர்களின் தலைமையுரை (17.1.65)

இம்மாதம் 26-ஆம் தேதி முதல் இந்தி நம்நாட்டின் ஆட்சிமொழியாகப் போகின்றதாம்!

'இந்தி பேசாத மக்களின் சம்மதத்தைப் பெற்ற பின்பே இந்தி ஆட்சி மொழியாக்கப்படும்' என்று பண்டிதநேரு கொடுத்த உறுதிமொழி இன்று அரசினரால் காற்றில் விடப்பட்டு விட்டது. காலஞ்சென்ற பிரதமரின் உறுதி மொழிக்கு அவருடைய சகாக்களே எத்தகைய மதிப்பும் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. இக்கதிதான், எவ்வளவு உயர்ந்த இடங்களிலிருந்து கொடுக்கப்படும் உறுதிமொழிகளுக்கெல்லாம் ஏற்படுமோ என்று நான் ஐயப்படுகிறேன்.

இன்று நாட்டில் மிகவும் கவலைதரும் பிரச்சினைகள் எத்தனையோ நம்மை எதிர்நோக்கி இருக்கின்றன. முதலாவதாக, இந்திய மண்ணில் 12,500 சதுரமைல் பரப்பளவைச்

சீனர்கள் கைப்பற்றிச் சில ஆண்டுகளாகியும் நாம் வாளாவிருக்கின்றோம். மேலும் எந்த விநாடியும் சீனர்கள் நம் நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வரலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அத்தகைய ஒரு நெருக்கடியைச் சமாளிக்க என்ன செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது இன்னும் மக்களுக்கு அறிவிக்கப்பட வில்லை.

இரண்டாவதாக, காஷ்மீர் பிரச்சினை தீராத நிலையில் இருக்கின்றது. இந்தியாவுடன் காஷ்மீரின் இணைப்பு முடிவானதென்றால், அதை உறுதியாகப் பாகிஸ்தானுக்கு எடுத்துக்காட்டி, முடிவான ஒரு பிரச்சினையைப்பற்றி மேலும் பேசுவதற்குத் திட்டவட்டமாக முடியாதென்று கூறிவிடவேண்டும். ஆனால் இந்திய-சீனத் தகராறை எண்ணிக் காஷ்மீர்ப் பிரச்சனையை மீண்டும் ஆராய விரும்பினால், அதை எவ்வளவு விரைவில் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் செய்து,இருவருக்கும் இணக்கமான ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொள்வதே நல்லதாகும்.

மூன்றாவது நாட்டுமக்களின் உணவுப் பிரச்சினை, கடந்த உலகப் போர் நடைபெற்றபொழுது வங்காளத்தில் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டதைப் பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டோம். ஆனால் இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளில் மக்களுக்குப் போதுமான உணவு கிடைத்துக்கொண்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் அச்சமயம், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களின் தாக்குதலை முன்னிட்டு, வெளிநாடுகளிலிருந்து நாம் உணவுப்பொருளை இறக்குமதி செய்யமுடியாத நிலையிலிருந்தோம். அப்போர் முடியும் வரை உணவுப் பிரச்சினை, மக்களுக்கோ அரசினருக்கோ எத்தகைய கவலையையும் கொடுக்கவில்லை.

இன்று நாம் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை முடித்து நான்காவது திட்டத்தைத் தொடங்கும் தறுவாயிலிருக்கின்றோம். திட்டங்களுக்குக் கோடிக் கணக்கான பணத்தைச் செலவு செய்தும் நமது உணவுப் பிரச்சினை தீர்ந்த பாடில்லை. செலவு செய்த பணத்தையும் அதன் பயனையும் கருதும்பொழுது அனைத்தும் வீண்செலவுகளே என்று எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது.

இத்தகைய எத்தனையோ முக்கிய பிரச்சினைகள் நம்மை எதிர்நோக்கி இருக்கும் இச்சமயத்தில், பெரும்பாலான மக்களின் விருப்பத்திற்கு எதிராக இந்தியை ஆட்சிமொழியாகத் திணிக்க அரசாங்கம் முயற்சிப்பதைப் பார்த்தால் ரோமாபுரி எரியும்பொழுது நீரோ பிடில் வாசித்த கதைதான் என் நினைவிற்கு வருகின்றது.

மக்களின் குறைந்தபட்ச தேவைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியன எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்வோம் என்று இந்த அரசாங்கம் பதவி ஏற்ற நாள்முதல் கூறிக்கொண்டு வருகின்றது. உடுத்தும் உடையும் இருக்கும் வீடும் ஒருபுறமிருக்கட்டும்: உண்ணும் உணவைப் பற்றிய உறுதி மொழிகள் இன்றுவரை அவர்களால் நிறைவேற்றப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, உணவுப் பஞ்சம் மிகக்கடுமையாகி வெளிநாடுகளிலிருந்து பெருமளவு உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்தே நமது தேவைகளைச் சரிக்கட்ட வேண்டிய நிலையிலுள்ளோம்.

எத்தனையோ முக்கிய பிரச்சினைகள் நம்மை எதிர்நோக்கி இருக்கும் இச்சமயத்தில், பெரும்பாலான மக்களின் விருப்பத்திற்கு எதிராக இந்தியை ஆட்சிமொழியாகத் திணிக்க அரசாங்கம் முயற்சிப்பதைப் பார்த்தால் ரோமாபுரி எரியும்பொழுது நீரோ பிடில் வாசித்த கதைதான் என் நினைவிற்கு வருகின்றது.

இதற்கிடையே மக்கள் தொகையும் கட்டுக்கடங்காமல் நாளும் பெருகிக் கொண்டே போகின்றது. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு இயக்கத்தினால் குறிப்பிடும் அளவிற்கு ஏதும் பயன் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நம் நாட்டில் நாம் நாள் தோறும் பார்க்கும் வருந்தத்தக்க காட்சி ஒன்று என்னவென்றால், அங்கயீனமான பெண்கள் நோயுற்ற நிலையில் குழந்தைகளையும் வைத்துக்கொண்டு தெருக்களில் பிச்சையெடுக்கும் பரிதாப நிலையேயாகும். கட்டாயக் கருத்தடை மூலமாவது இத்தகைய பலவீனமான குழந்தைகளின் உற்பத்தியைத் தடை செய்யவில்லையென்றால், இதுவும் நாட்டிற்கே ஒரு பெரிய தலைவலியாக வந்து சேரும் .

முக்கியமான விஷயங்களைக் கவனிக்கும்பொழுது சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளை மறந்து அதனதன் தன்மைகளைக்கொண்டே ஆராயும் வழக்கம் மக்களிடமும் அரசாங்கத்தினிடமும் இல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகும். பிறர் அனுபவங்களிலிருந்து நாம் ஏதும் கற்றுக்கொள்ளத் தவறுவதுடன் நம்முடைய தவறுகளிலிருந்தும் நாம் ஏதும் கற்றுக்கொள்வதில்லை, சுருங்கக் கூறின் வரலாறு கற்பிக்கும் பாடங்களை நாம் சிறிதும் உணர்வதில்லை.

ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டைவிட்டுப் போனால் இந்தியப் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் தாமாகவே தீர்ந்துவிடும் என்று விடுதலைப் போராட்டத்தின் பொழுது காங்கிரஸ்காரர்கள் கூறினார்கள், ஆங்கிலேயர்களும் அவ்வாறே இந்தியர்களிடம் ஆட்சியை ஒப்புவிக்கத் தயாராக இருந்தனர். உண்மையில், ஆங்கிலேயர் தாங்கள் இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறக் குறிப்பிட்டிருந்த தினத் திற்கு ஓராண்டு முன்னதாகவே வெளியேறி விட்டனர்.

பதின்மூன்று மொழிகளைப்பேசும் மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையை எடுத்துக் கொண்டால் இந்தி பேசுபவர்கள் எண்ணிக்கை அதற்குக் குறைவானதே யாகும். அவ்வாறு செய்யாது தனித்தனியாக ஒவ்வொரு மொழி பேசுபவர்களின் எண்ணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, இந்திபேசுபவர்கள் அதிகம் என்று கணக்கைக் காட்டுகின்றனர். இது பொருத்தமற்றதாகும்.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியரிடம் ஆட்சியை ஒப்படைக்க முன்வந்த பொழுது முகமதியர்கள் ஆட்சியில் பாதிப் பங்கு கேட்டனர். அதற்கு முக்கிய காரணம் மக்கள் ஆட்சியில் பெரும்பாலானோர் முடிவுகளையே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறியதேயாகும். எண்ணிக்கையைக் கொண்டே எல்லாப் பிரச்சினைகளும் முடிவுசெய்யப்படுமென்றால், தாங்கள் நசுக்கப்படுவோம் என்று முகமதியர்கள் அச்சங்கொண்டது இயற்கையே யாகும். மேலும், இந்திமொழியும் அவர்கள்மேல் திணிக்கப்படுமென்று அஞ்சினர். அதனால் ஆங்கிலேயர்கள் நாட்டைப் பிரித்து. இந்துக்களுக்கும் முகமதியர்களுக்கும், அவரவர்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் இடங்களில், அவரவர்களிடம் ஆட்சியை ஒப்படைக்க முடிவுசெய்தனர். அத்திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் மக்கள் என்னகதியானாலும் சரியென்று விட்டுவிட்டுத் தாங்கள் வெளியேறப்போவதாக மவுண்ட்பேட்டன் அச்சுறுத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. காந்தியார் இத்திட்டத்தை விரும்பவில்லையென்றும். அதற்குப் பதிலாக. முன்னர்ச் சிலகாலம் நம் நாட்டை ஆண்டவர்களான முகமதியரிடமே

ஆட்சி முழுவதையும் கொடுத்தால் ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போய்விடாது என்றும் கூறியதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். காந்தியார் கருத்தைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை **நாட்டுப்பிரிவினையே சரியென்று கருதினர் இவ்வாறு நாட்டுப் பிரிவினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாட்டிற்கு சுதந்திரம் பெற்ற காங்கிரஸ்காரர்கள், கடைசியில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் எதிர்க்கட்சியான திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தாரின் செல்வாக்கு ஓரளவு உயர்ந்ததைக் கண்டு, நாட்டுப் பிரிவினை கோருவது சட்டவிரோதமான செயலென்று ஒரு தனிச் சட்டமே இயற்றியது விந்தையிலும் விந்தையாகும்.** ஆண்டவன் போக்கைத்தான் அறியமுடியாதென்றால் அதற்குமேல் மனிதர்களின் போக்கும் அறியமுடியாமலிருக்கின்றது.

ஆகவே நாட்டுப் பிரிவினை ஆங்கிலேயர்களின் சூழ்ச்சியினால் ஏற்பட்டதன்று;அது இரண்டு சமூகங்களின் பிடிவாதத்தின் விளைவேயாகும் ஆங்கிலேயர்கள் வெளியேறினால் இந்தியப் பிரச்னைகள் தாமே தீர்ந்துவிடுமென்று காங்கிரசார் கூறியதும் காலப்போக்கில் பொய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டது.

முதலில் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவிற்கு வியாபாரிகளாகவே வந்தனர். அவர்களுடைய நிர்வாகத் திறமையைக் கண்டு இந்தியர்கள் அவர்களின் உதவியையும் பாதுகாப்பையும் நாடினர். இந்நாட்டில் அவரவர்கள் ஆதிக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்வதில் ஆங்கிலேயர்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் போட்டியிட்டனரென்றாலும், முடிவில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்திலேயே நாடு முழுவதும் வந்தது போர்ச்சுக்கியர்களும் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பினர். ஆனால் அவர்கள் கோவாப் பகுதியுடன் நின்றுகொண்டனர்.

இந்தியாவில், ஆங்கிலேய கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியாரின் நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடைபெறாததைக் கண்டு, ஆங்கில அரசாங்கம் இந்நாட்டு ஆட்சியைத் தாமே நேரடியாக மேற்கொண்டது. அதற்குக் காரணம் ஆங்கிலேயர்களின் நேர்மையும் நீதியுமேயாகும். வாரன்ஹேஸ்டிங்கின் மேல் குற்றஞ்சாட்டி ஆங்கிலப் பாராளுமன்றம் விசாரணை நடத்தியதே இதற்கோர் சான்றாகும். ஆங்கில அரசினரால் இந்திய ஆட்சிமுறை ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றது. ஆட்சியைச் சிக்கனமாக நடத்துவதற்காக, அரசாங்க அலுவல்களுக்கு இந்தியர்களையும் பயிற்றுவித்தனர். அதற்குத் தக்க பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆங்கில மொழியைப் பெரும்பாலோர் கற்க ஆரம்பித்தனர். அதன் பயனாய், ஆங்கிலேயர் மேற்பார்வையில் இந்தியர்கள் உயர்பதவிகளை வகித்து நாட்டின் ஆட்சியை நடத்திவந்தனர். நாளடைவில் ஆங்கிலம் இந்தியாவில் ஒரு பொதுமொழியாகிவிட்டது. நீதிமன்றங்களிலும் அரசாங்க அலுவல்களிலும் ஆங்கிலமே கையாளப்பட்டது. பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் ஆங்கிலமே பாடமொழியாயிற்று. முடிவில் **நாட்டுமக்களை ஒன்றுபடுத்துவதற்கு ஆங்கிலமே கருவியாக இருந்தது என்று கூறலாம், பொது மொழியாகிய ஆங்கிலமே நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதியைச் சேர்ந்த நம் மக்களை ஒன்றுபடுத்தவும் விடுதலைப் போராட்டங்களை நடத்தவும் கருவியாக இருந்தது. இவ்வாறு ஆங்கிலத்தின் மூலமே விடுதலை உணர்ச்சி நாட்டில் வித்திடப் பெற்றது. பின்னர்ப் பாமரமக்களிடம் தொடர்புகொள்வதற்காக அந்தந்தப் பிராந்திய மொழிகள் கையாளப்பட்டன.** அப்பொழுதுகூடத் தங்கள் பிராந்தியத்தைவிட்டு, மற்ற இடங்களுக்குச் செல்லும் பொழுது தலைவர்கள் ஆங்கிலத்திலேயே சொற்பொழிவு நிகழ்த்தி வந்தனர். அவைகளை ஆங்காங்குள்ளோர் பிராந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்த்துக் கூறுவதே வழக்கம்.

பெரிய உபகண்டமாகிய இந் நாட்டில் அநேக

மொழிகள் பேசப்பட்டு வந்தாலும் பதினான்கு மொழிகள் மட்டுமே தேசிய மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இப்பதினான்கு மொழிகளில் ஒன்றான இந்திமொழி, இப்பொழுது எல்லாமக்களிடையேயும் ஆட்சிமொழியென்று திணிக்கப்படுகின்றது. அதற்கு அரசினர் கூறும் காரணம் நாட்டில் மற்ற பதின்மூன்று மொழிகள் பேசும் மக்களைவிட இந்தி பேசுகின்றவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்பதேயாகும். பதின்மூன்று மொழிகளைப்பேசும் மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையை எடுத்துக் கொண்டால் இந்தி பேசுபவர்கள் எண்ணிக்கை அதற்குக் குறைவானதே யாகும். அவ்வாறு செய்யாது தனித்தனியாக ஒவ்வொரு மொழி பேசுபவர்களின் எண்ணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, இந்திபேசுபவர்கள் அதிகம் என்று கணக்கைக் காட்டுகின்றனர். இது பொருத்தமற்றதாகும். ஏனெனில் இதனால் பாதிக்கப்படுவோர்கள் எண்ணிக்கை, இந்திபேசும் மக்களைவிட அதிகமாகின்றது.

மேலும் நாட்டின் ஒருபகுதியில் பேசப்படும் இந்தி, மற்ற ஒரு பகுதியில் பேசப்படும் இந்திக்கு வேறுபட்டதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட இந்திமொழிகளைப் பேசுபவர்களையெல்லாம் ஒன்றாகக் கணக்கிட்டே இந்திபேசும் மக்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். எடுத்துக்காட்டாக வானொலியில் பேசப்படும் இந்தி, இந்தி பேசுவோர் என்று கருதப்படும் பல மக்களுக்கு விளங்கவில்லை என்று கூறப்படுகின்றது. ஏன்! பண்டித நேரு கூட ஒருமுறை இவ்வாறு வானொலி இந்தி,தனக்கே விளங்கவில்லை என்று கூறியதாக எனக்கு நினைவிருக்கின்றது.

உண்மை நிலை இவ்வாறு இருக்கும்பொழுது இந்திமொழிக்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது எவ்வகையிலும் சரியன்று. மேலும் அம்மொழியில் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கியங்களோ மரபுகளோ கிடையாதென்று கூறலாம். இத்தகைய ஒரு மொழியை ஆட்சிமொழியாகத் திணிப்பதன் மூலம் நாட்டின் ஒற்றுமையும் ஒருமைப்பாடும் சீர்குலையும் என்பது உறுதி, மொழியைவிட நாடுதானே முக்கியம் வாய்ந்தது? நாட்டிற்காக மக்களை ஏதாவது தியாகம் செய்யச் சொல்லலாம். பொதுமொழி வேண்டுமென்பதற்காக யாரையும் தியாகம் செய்யச் சொல்வது சரியன்று.

இவையெல்லாம் கருதாது இந்தி ஆட்சிமொழியாகத் திணிக்கப்பெற்றால், இந்தி பேசாத மக்களிடையே வெறுப்புணர்ச்சியும், தாம் திக்கற்றவர்களாகிவிட்டோம் என்றவுணர்ச்சியும், பொறாமையுணர்ச்சியும் வளர ஏதுவாகும். அதனால் இன்று எல்லோராலும் ஓயாது கூறப்பட்டுவரும் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கே கேடு விளையுமென்பது உறுதி.

இப்பொழுது ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலம் அன்னியமொழி என் கூறப்படுகின்றது. அப்படியாயின், அவரவர்கள் தாய்மொழியைத்தவிரப் பிறமொழிகளெல்லாம் அவரவர்களுக்கு அன்னியமொழிகளே யாகும். இந்தியா ஒரு நாடு, நாம் அனைவரும் ஒரு நாட்டினர் என்னும் ஒரு எண்ணத்தை நம்மிடையே உண்டாக்கியது ஆங்கிலமொழியேயாகும். ஆங்கிலத்தின் மூலமே இமயமுதல் குமரிவரை அரசாங்க ஆணைகளை ஊடுருவிச்செலுத்த முடிந்தது.

மொழியைவிட நாடுதானே முக்கியம் வாய்ந்தது? நாட்டிற்காக மக்களை ஏதாவது தியாகம் செய்யச் சொல்லலாம். பொதுமொழி வேண்டுமென்பதற்காக யாரையும் தியாகம் செய்யச் சொல்வது சரியன்று.

நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை உண்டாக்கும் ஆற்றல் இன்று ஆங்கிலத்திற்கே உண்டு. இந்திக்கு அத்தகைய ஆற்றல் கிடையாது.

ஆங்கிலம், கிரீக், லத்தீன் முதலிய மொழிகளைப்போன்ற ஒரு பழமையான மொழியில்லை என்றாலும் பிறமொழிகளில்காணப்படும் சிறப்புக்களையெல்லாம் தனதாக்கிக்கொண்டு இணையற்ற மரபுகளையும் பழக்கங்களையும் ஏற்படுத்தி இன்று உலகப் பொதுமொழியாக அது விளங்குகின்றது.

தெளிவாகக் கூறவேண்டுமென்றால், **ஆங்கிலம் என்ற ஜன்னலின் மூலம் நாம் உலகம் முழுவதையுமே பார்க்கலாம். உலகநாடுகளின் அரங்கில் நமக்கு ஓர் இடம் வேண்டுமென்றால் ஆங்கிலத்தின் மூலமே அத்தகைய ஒரு பாதுகாப்பான இடத்தை நாம் அடையமுடியும்** என்பதை நாம் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

இந்திமொழி, ஆங்கிலம்போன்று இலக்கியத்திலும் பண்பாட்டிலும் வளர்ச்சியடைந்தால், இந்திபேசாத மக்கள் தாங்களாகவே அம்மொழியை விரும்பிக் கற்க முன்வருவார்கள். ஆகையால் இந்தியாளர்கள் முதலில் தங்கள் கருத்தை அதில் செலுத்துவார்களாக!

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர் என்றும், ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்என்றும்கூறியதுதமிழன்.அத்தகையதமிழ்ப்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் நாம் அனைவரும். ஆகையால் நம்மைப்போன்ற பரந்த நோக்கமுடையவர்கள் உலகில் இல்லையென்றே கூறலாம். அதனால் யார்வேண்டுமென்றாலும் எதையும் நம்மேல் திணிக்கலாம் என்று கருதுபவர்கள் அறிவுடையவராகமாட்டார்கள். நமது நியாயமான விருப்பங்களை மதித்து நடப்பவர்களையே நாம் போற்ற முடியும். நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ், தமிழ்நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதும், இது வரை இந்தியநாட்டின் ஆட்சி மொழியாக இருந்து, நமது ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பாற்றிவரும் ஆங்கில மொழி தொடர்ந்து இந்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்பதுமே நம்முடைய மனப்பூர்வமான விருப்பங்களாகும். **மக்களின் விருப்பத்தை அறிந்து நடப்பதே ஆட்சியாளரின் கடமையாகும்.**

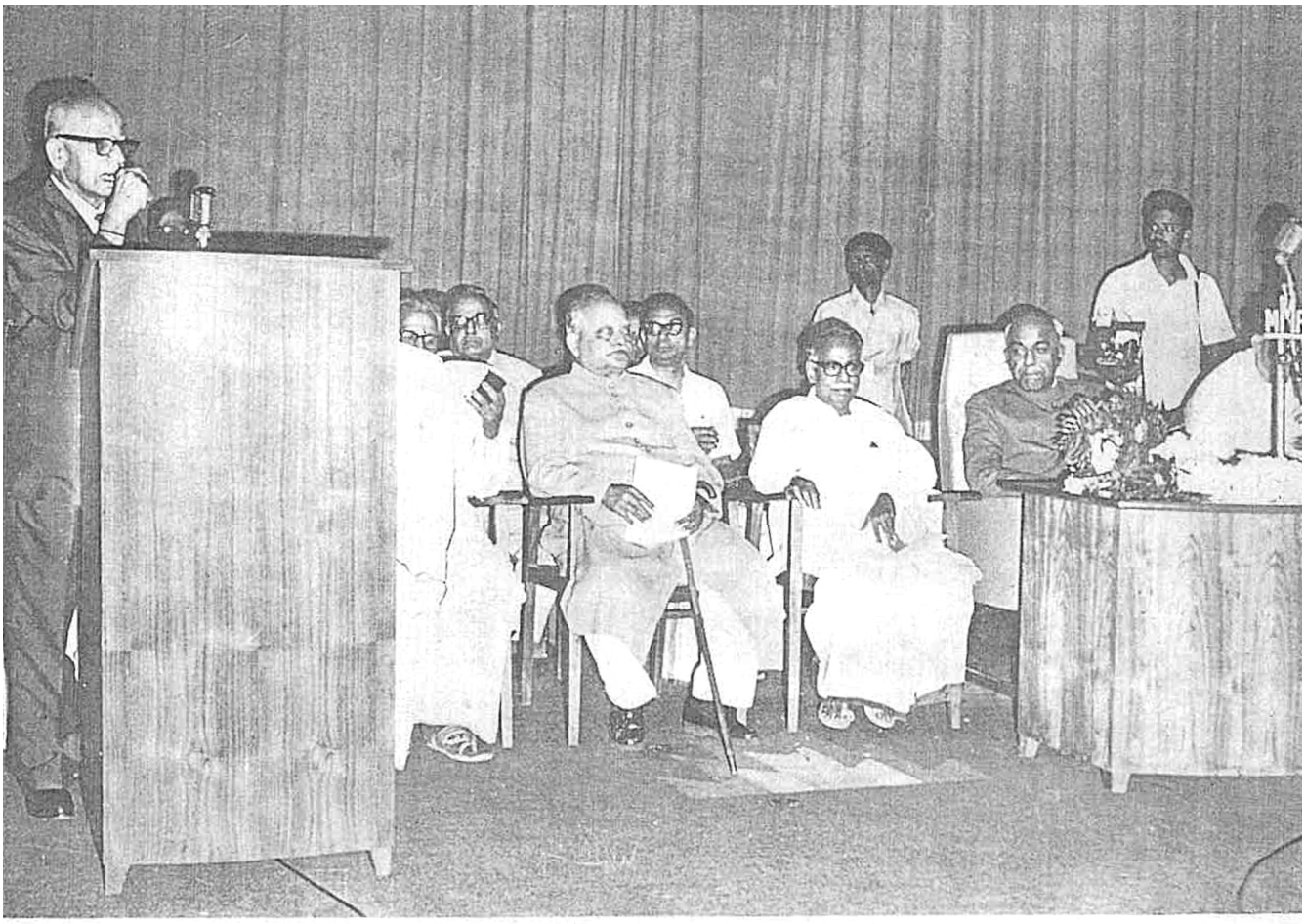
செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும், செய்தக்க
செய்யாமை யானுங் கெடும்

* * *

இப்பொழுது ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலம் அன்னியமொழி என்று கூறப்படுகின்றது. அப்படியாயின், அவரவர்கள் தாய்மொழியைத்தவிரப் பிறமொழிகளெல்லாம் அவரவர்களுக்கு அன்னியமொழிகளே யாகும். இந்தியா ஒரு நாடு, நாம் அனைவரும் ஒரு நாட்டினர் என்னும் ஒரு எண்ணத்தை நம்மிடையே உண்டாக்கியது ஆங்கிலமொழியேயாகும். ஆங்கிலத்தின் மூலமே இமயமுதல் குமரிவரை அரசாங்க ஆணைகளை ஊடுருவிச்செலுத்த முடிந்தது

WELCOME SPEECH AT THE JUSTICE PARTY GOLDEN JUBILEE CELEBRATION

Welcome Speech by P. T. Rajan
At Children's Theatre Madras, 30-12-1968

Sir P. T. R. Delivering the welcome address on the occasion of the Golden Jubilee celebrations of the Justice Party held at the Children's Theatre, Madras on December 30, 1968.

It gives me great pleasure to welcome you when we are celebrating the Golden Jubilee of the Justice Party today. Some old partymen asked me what provocation there was for this celebration as the party is not functioning meaning thereby that it had not contested the elections for the last 10 years. My reply was that the present generation does not know that the party has been subjected to gross misrepresentation and virulent vilification. It is indeed fortunate that in spite of all the violent propaganda against the party, it has been able to keep its head above water. Those who follow my speech may be inclined to feel that there is enough justification for this celebration.

ORIGIN OF THE PARTY

The manifesto issued in 1916 which is printed elsewhere in the Souvenir was the basis on which the South Indian Liberal Federation was founded. Its joint sponsors were Dr. T. M. Nair and Sir P. Theagaroya Chettiar. One was an intellectual giant and the other was a practical politician with a large heart and wide human sympathies.

As there was a talk of democratic institutions being introduced in India after the First World War, the sponsors of the manifesto wanted that the cross section of society should be equally prepared to share the responsibility of running the administration. To that end they wanted to provide representation to the several communities, especially the backward ones in the governance of the country. To begin with, representation was to be given to them both in the local bodies and educational institutions. Likewise, in government services adequate and just representation was to be provided for them. It was not the desire of the sponsors, much less of their successors, to exclude Brahmins from government and public life. In short, it was mainly to push up the backward communities and not to pull down any forward community. The constitution of the party contemplated the inclusion of the Southern States in the Federation.

DYARCHY

Under the Government of India Act, 1919, the first general elections took place in 1920. It was in this Council that dyarchic form of government was introduced. The government consisted of two halves, the Reserved and the Transferred. The Reserved half was styled Executive Council and its members were mainly drawn from the Indian Civil Service and held office for a period of five years. They were known as the Executive Council and owed no responsibility for any act of theirs to the legislature. The Transferred hall came to be known as the Ministry and consisted of elected representatives. They and their portfolios were subject to the scrutiny and control of the Council. In this election the Federation won the majority of seats. The reservation of seats for Non-Brahmin Hindus which had been conceded as a result of great agitation, was found unnecessary and it became a dead letter in the first election itself. The members of the Federation formed a single majority party and this enabled them to form a stable ministry without depending on the official block or the nominated members. The legislative wing of the Federation came to be known as the Justice Party.

LEGISLATIVE COUNCIL

Madras was lucky then to have had Lord Willingdon as the Governor and Sir P. Rajagopalachariar as the first nominated President of the Legislative Council. The Governor could have selected any three men of the party as ministers but he did not do so. Being well-versed in parliamentary practice, he called upon Sir P. Theagaroya Chettiar to form the ministry.

He declined the honour.
This convention of calling upon the leader of the majority party to form the ministry has been followed since then. Then Mr. A. Subbarayalu Reddiar formed the first ministry with Raja Ramarayaningar, who later became the Raja of Panagal and Mr. K. V. Reddi as his colleagues. I may say that Mr. Reddiar was a dark horse in politics then. He was however an eminent lawyer in Cuddalore and the Chairman of its Municipal Council. He was the first non-official President nominated to the District Board of South Arcot. I may say that he was one of the three non-officials nominated as Presidents of District Boards. Due to his indifferent health, he resigned his office in July 1921. He died in November of the same year. He was succeeded by Raja Ramarayaningar who chose Messrs. K. V. Reddi and A. P. Patro as his colleagues.

In spite of the Brahmin-Non-Brahmin controversy, about sixteen Brahmins were elected to the Legislative Council, all of them eminent lawyers from the city and the mofussil. Fortunately for all concerned, very cordial relations existed among the members of the House, irrespective of party, caste or creed. I remember some of us, younger members, used to meet these eminent gentlemen in the luncheon room and have very pleasant conversations with them.

PARLIAMENTARY CONVENTIONS

In the first Council itself, parliamentary conventions and traditions were created and followed. There was ministerial responsibility to the legislature and collective responsibility in the Cabinet. Throughout the period of dyarchy in Madras, meetings of the legislature were carried on in an orderly manner. Unparliamentary behavior by members was almost unknown and dispersal of the council in pandemonium or disturbance of meeting by walk-out was unheard of. Visitors to India who attended the meetings of the Imperial Legislative Council at New Delhi used to pay a visit to Madras, as Madras was reputed for its observance of parliamentary procedure and conventions. They used to go back with a word of praise for the Madras Legislature. A great deal of credit for all these must go to Sir P. Rajagopalachariar, the first President, a born bureaucrat who became a fine parliamentarian overnight, so to speak. It used to be said of the British House of Commons that it was the best club in the world because to an Englishman, club life came next to home life in importance. I may say that the Madras Legislative Council was in those days a miniature House of Commons. I consider the days I spent in the first Council as the best period of my public life.

In passing I may mention that in the mother of Parliaments, the members owe their allegiance and loyalty to the House irrespective of their party affiliations. Its presiding officer is styled as the speaker and he maintains and upholds its dignity, prestige and traditions. The members in their turn pay their homage to the personality of the speaker and uphold his authority. Under his guid-

Madras was lucky then to have had Lord Willingdon as the Governor and Sir P. Rajagopalachariar as the first nominated President of the Legislative Council. The Governor could have selected any three men of the party as ministers but he did not do so. Being well-versed in parliamentary practice, he called upon Sir P. Theagaroya Chettiar to form the ministry. He declined the honour. This convention of calling upon the leader of the majority party to form the ministry has been followed since then.

ance democracy functions successfully in England.

PARTY EXECUTIVE COMMITTEE

Before referring to the next Council, **I wish to say that I was the self-appointed whip of the party.** The ministers and the party accepted this for the reason that at the time of division (voting) members have to be present lest there should be any snap or adverse voting. I prepared a draft for the constitution of an Executive Committee of the party and it was accepted. When the Committee started functioning, I was elected its Chairman in my capacity as whip. The Chairman's office was to be the link between the ministry and the party. It was agreed amongst the members that no one should absent himself without giving reason for it or leave the Council without permission, to avoid being taken unawares at the time of voting.

As whip, I maintained strict discipline on the members and they accepted it cheerfully, though many of them are elders occupying important positions in Municipal Councils and Local Bodies. One exception to the rule was the leader, Sir P. Theagaroya Chettiar, because of his age. He would come to the Council in the morning (the Council used to meet at 11 A. M. and last till 5 P. M.) and remain there for an hour or so and then go to the Cosmopolitan Club for afternoon siesta. In the afternoons, he would attend the Council.

POLITICS AND STUDENTS

Even then the party disapproved of students taking part in Non-Co-operation movement and condemned indiscipline amongst them. From the very beginning, the party wanted that law and order should be maintained at any cost as tranquility and peace was necessary for progress. Hence, it supported the police in the maintenance of law and order though this was a reserved subject. The party did not hesitate to condemn police excesses. We co-operated with the Reserved half and did not want to earn cheap kudos by adverse criticism of the police. The party was actuated by strong sense of duty and did not seek cheap

notoriety, by use of slogans and catch-phrases. As the partymen had a status and a stake in the country they gave a lead to the electorate and did not say or do anything merely to please the voters.

In the 1923 elections also, the party was returned to the legislature with a majority. The old ministry continued with one change, Diwan Bahadur T. N. Sivagnanam Pillai replacing Sir K. V. Reddi Naidu. The change was due to the general feeling that the Tamilians were altogether neglected in the first ministry. There were members especially from the city who felt that they were better entitled to a place in the ministry than Diwan Bahadur T. N. Sivagnanam Pillai, a retired official. These disappointed members supported a no-confidence motion against the ministry and it was rejected.

IMPORTANT ACTS

It was in this Council a comprehensive Madras University Bill was passed. In 1924 the Andhra University Bill was passed. Both the Bills were piloted by Rao Bahadur A. P. Patro, Education Minister. In 1926 the Hindu Religious Endowments Bill was passed. There was fierce controversy over this Bill. Earlier attempts to introduce a Bill for the reform of Hindu Religious Endowments did not materialise somehow or other. Englishmen themselves felt that any attempt in that direction by them might be construed as interference with Hindu Religion. It was then left to the Raja of Panagal in the face of violent opposition from all sides, especially the vested interests as well as the Press, to introduce the Bill. The cry of religion in danger was raised and fully exploited. Nevertheless, he piloted the Bill through the Council successfully. Fortunately, he had the loyal support of an able civilian official (Provincial Civil Service) in the person of Mr. N. Gopalaswami Iyengar who later became a minister of the Central Government. He was nominated as an 'expert member' in the Bill through.

As whip, I maintained strict discipline on the members and they accepted it cheerfully, though many of them are elders occupying important positions in Municipal Councils and Local Bodies.

My uncle, late Mr. M. T. Subramania Mudaliar was so much interested in the Bill that he did not give any respite to the younger members of the Council till it was passed.

I myself had a tough time of it and I had to persuade other members to give an assurance to my uncle that they would support the Bill. The Raja of Panagal himself was so much impressed with the earnestness of my uncle that he also gave him his assurance for the passing of the Bill. The Bill was ultimately passed and became an Act in 1926. Sir T. Sadasiva Iyer, a retired Judge of the Madras High

Court, was appointed the first President of the Hindu Religious Endowments Board. This appointment was meant to assure the orthodox section of the Hindu public that no radical changes would take place in the mode of worship, etc.

After the Andhra University Bill was passed, Tamilian members felt that there must be a University for the southern districts. One section of the members felt that the University should be only for the promotion of Tamil; the other section wanted that the University should serve the interest of Tamilnadu.

A Committee was appointed with the Raja of Ramnad as Chairman and myself as Secretary to go into the question of founding a University in the south. The recommendations of this Committee were considered by Dr. Subbaroyan, the then Chief Minister, and subsequently, the Annamalai University Bill was passed during his regime and became an Act.

ENTRY OF CONGRESSMEN INTO COUNCIL

In 1923, Mr. S. Satyamurti Was Elected to this Council as representative of Madras University. I have already mentioned that members of the first Council got on very happily as members of a joint family. With the advent of Mr. Satyamurti into the Council, controversy replaced harmony. Though the non-cooperation movement was at its height, the general public, the voters of Tamilnadu, participated in the elections. The first Council got on smoothly and the second Council followed suit. This appeared to have upset Congressmen. They started a violent propaganda against the party. They were the forerunners of Dr. Goebbels (Nazi minister for propaganda) and they expected that if they went on repeating a lie it would be believed by the people, ultimately. I wonder whether this kind of propaganda came to Goebbels as naturally as it came to our opponents here. Mr. Satyamurti had utter contempt for Non-Brahmins because he felt that they were not clever. This contempt turned into hatred when he found that the party was running the administration successfully. This hatred was more against Non-Brahmins in general for their support to the party in the elections.

My uncle, late Mr. M. T. Subramania Mudaliar was so much interested in the Bill that he did not give any respite to the younger members of the Council till it was passed.

I was reminded of an incident mentioned to me some years ago that a member of the racing fraternity in Bombay who disliked someone else in that fraternity, purchased a horse of a sort and named it after his opponent. Under the guise of abusing the horse for bad running, he really abused his opponent to get even with him. Likewise Mr. Sa-

tyamurti poured out all his venom on the Non-Brahmins in the guise of attacking the Justice Party. The party was condemned as being communal and the partymen were called job hunters, lackeys of British Imperialism, boot-lickers, traitors and toadies. They were also accused of being Brahmin haters. I cannot recall just now all the epithets hurled at us at that time. Mr. Satyamurti had stock phrases to fling at us - "The Bourbons can never unlearn old things and learn new ones'; 'They do not see the writing on the wall'; 'You can cheat some people for all time, all people for some time but not all people for all time'. He did not realise that these words would sometime later recoil on his own party, the Congress.

At the time of 1937 elections, when the Congress was at the height of its propaganda, one of the leaders told the voters "If the Justice Party were to offer you money take it; if they offer you food eat it; if they offer you conveyance get into it, but vote for the Congress". At this distance of time I cannot lay my finger on the gentleman who gave this despicable advice. This cry was taken up by both educated and uneducated among them. These worthies did not realise that this reflected adversely on the moral character of the people. I knew that these gentlemen were innocent of moral values. They were hoist with their own petard in 1967 general elections. Mr. Satyamurti did not bother himself with the language he used. He said that he would bury the Justice Party so many fathoms deep. It is a pity he missed his vocation and undertook the undertaker's job. He did succeed in digging the grave but did not realise that the grave was big enough to bury his own party later on. The crowning point of his parliamentary wisdom was his boast that the Congress would put up donkeys against the Justice Party and would win hands down. These slogans were repeated by the lesser fry. In spite of his loose tongue, Mr. Satyamurti did not dare allege corruption against the Justice Ministry or any member thereof. All these criticisms were ignored as their authors lacked in breeding. However, I have dealt with these items at length lest some unsuspecting ones of the future generation should in their innocence believe all this trash about our party. We knew the patriotism of our critics was skin deep and their high-sounding principles were more professed than practised. No doubt there were some real patriots and

A Committee was appointed with the Raja of Ramnad as Chairman and myself as Secretary to go into the question of founding a University in the south. The recommendations of this Committee were considered by Dr. Subbaroyan, the then Chief Minister, and subsequently, the Annamalai University Bill was passed during his regime and became an Act.

we raised our hats off to them, though we differed from them.

Dr. SUBBAROYAN MINISTRY

While I am at this, I wish to refer to one other matter. When in 1926 general elections, the Justice Party lost its majority, the question arose as to who should form the ministry. No one party had the requisite majority to form the ministry by itself. The Swarajya Party whose avowed object in entering the Council was to wreck the dyarchy within the Council and without, took the initiative in the formation of a ministry headed by Dr. Subbaroyan. Dr. Subbaroyan was weaned away from the Justice Party overnight and was chosen as Chief Minister. The Congressmen congratulated themselves on their clever move. They did not know that cleverness without character is worse than useless and often proves dangerous. It is my experience that such clever people come to grief more often than not. This move on the part of the Swarajists received support from Englishmen who were upset by the Indianisation of the Medical Department by the Raja of Panagal. Politics brings together strange bed fellows! The Swarajists did not realise that they had caught a tartar in Dr. Subbaroyan. They expected him to dance to their tune, but they were sorely disappointed soon. The duplicity played by the Congressmen and their allies in this nefarious act was not made known to all-India politicians. This was the beginning of the crossing of the floor in a legislature. Today the crossing of the floor has become a part of the political game in all the legislatures.

I should have followed the British convention that the dead should be left alone by avoiding reference to Mr. Satyamurti's antics. I have nothing against him and he has done me no harm. I could not however ignore his role as a political critic. It should also be remembered here that he was virtually the leader of the Madras Congress Party from 1923 till Rajaji formed his ministry in 1937. When considering the political role of any person and assessing his worth, history does not care whether such a person is alive or dead.

Dr. Subbaroyan chose Messrs. A.Ranganatha Mudaliar and R. N. Arogyasami Mudaliar as his colleagues. These two gentlemen were the nominees of the Swarajya Party. When the Simon Commission visited India, the Congress boycotted it. When it came to Madras, the Swarajists who expected Dr. Subbaroyan to boycott the Commission found him receiving the Commission with open arms, much to their chagrin. There was an additional reason for Dr. Subbaroyan to receive the Commission as Sir John Simon and he belonged to the same college at Oxford-Wadham. It was only then that the Swarajists realised that they had overreached themselves. Cleverness has become the curse of this country as clever people cannot see beyond their nose. Messrs. Ranganatha Mudaliar and Arogyasami Mudaliar resigned from the ministry.

It was at this juncture that Dr. Subbaroyan turned to the Raja of Panagal and asked him for his support. If he had not received this support, he would have had to resign his Chief Ministership.
The Raja of Panagal agreed to support him and even went to the length of accepting Dr. Subbaroyan's suggestion that I should be one of his colleagues. I was upset with Raja Saheb for having given his consent even without consulting me. Though I did not want to join the ministry, I agreed to full support being given to Dr. Subbaroyan. At my suggestion, Mr. W. P. A. Soundara Pandian agreed to be Dr. Subbaroyan's Whip.

We suggested to Dr. Subbaroyan the names of Messrs. S. Muthiah Mudaliar and M. R. Sethurathinam Iyer as his colleagues. The latter name was suggested as there was no Brahmin in the Cabinet at that time. I may add that Mr. Sethurathinam Iyer was popular with our partymen. Mr. T. R. Venkatrama Sastri who had been appointed as a member of the Executive Council in the vacancy caused by the retirement of Sir C. P. Ramaswamy Iyer, had resigned his office in a huff because the police portfolio which was with Sir C. P. Ramaswamy Iyer was not assigned to him. Some of Mr. Sastri's friends tried to persuade him not to resign but he ignored their advice.
The Raja of Panagal agreed to support him and even went to the length of accepting Dr. Subbaroyan's suggestion that I should be one of his colleagues. I was upset with Raja Saheb for having given his consent even without consulting me. Though I did not want to join the ministry, I agreed to full support being given to Dr. Subbaroyan. At my suggestion, Mr. W. P. A. Soundara Pandian agreed to be Dr. Subbaroyan's Whip.

In his place, Diwan Bahadur M. Krishnan Nair was appointed Law Member without the police portfolio which was assigned to Sir Mohamed Usman. Incidentally, I may mention that a no-confidence motion moved by the Swarajists against Dr. Subbaroyan ministry was thrown out by the Council. By extending our support to the Subbaroyan ministry, we enjoyed influence without the responsibilities of office. More than that we were anxious that the Governor's rule should not be imposed on Madras on the score of the failure of the constitutional machinery.

COMMUNAL G. O.

It was during Dr. Subbaroyan's ministry that the Communal G. O. was introduced by Mr. S. Muthiah Mudaliar giving adequate representation to the several communities in government service. In working out this G. O. it was found that it caused hardship in the case of promotions from one cadre to another. If I remember right when this was later brought to my notice as minister, I suggested to the government that the application of this rule in the case of promotion might be dispensed with and any imbalance in the next cadre might be rectified by direct recruitment. This suggestion was accepted.
Dr. Subbaroyan piloted the Annamalai University Bill which became an Act in

The Raja of Panagal agreed to support him and even went to the length of accepting Dr. Subbaroyan's suggestion that I should be one of his colleagues. I was upset with Raja Saheb for having given his consent even without consulting me. Though I did not want to join the ministry, I agreed to full support being given to Dr. Subbaroyan. At my suggestion, Mr. W. P. A. Soundara Pandian agreed to be Dr. Subbaroyan's Whip.

1929. It will be interesting to know that the Annamalai University has provided two ministers to the Government of Madras and one to the Malaysian Government in the persons of Messrs. V. R. Nedunchezhian and K. A. Mathiazhagan and Datto V. T. Sambandan. Mr. K. Anbazhagan, another alumnus, is the leader of the D. M. K. in Parliament.

LOSS OF THE PARTY LEADERS

In the course of four years the party sustained great loss by the passing away of Sir P. Theagaroya Chettiar on 29-6-1925 and the Raja of Panagal on 15-12-1928. Sir P. Theagaroya Chettiar was the grand old man of Madras and the Nestor of the Justice Party. His family was an old and respected one and it kept an open house. Its hospitality was extended to all irrespective of caste or creed. His services to the public cost him his fortune. Till the end of his life, he served the people. May his soul rest in peace.

The Raja of Panagal was the scion of an aristocratic family in Kalahasti in Chittoor District, Andhra Pradesh. He had no connection with local bodies which constituted the training ground and stepping-stone into the legislature in those days, but he had practical experience gained in the hard school of realities in life. Being an astute person he utilised the opportunities given him as a minister and made his mark. He became a mature politician and an able administrator. He was a good chess player. These qualities helped him to attain a mental equilibrium which stood him in good stead at times of strain and stress. His unique headgear –the blue silk cap– gave him stature and a distinguished appearance. The sum total of his mental and moral qualities gave him a poise in life. He devoted his whole time for the party and lived for it. His innate sense of loyalty drew around him loyal men. In fine he came to be known as a statesman and a gentleman. As Chief Minister, he was unique. Apart from chess, racing was another recreation of his. He used to bet but he was not a gambler. He seldom won in the races. I have followed him in racing and my luck has been no better.

It was a disadvantage for Dr. Subbaroyan to have succeeded such an eminent Chief Minister as the Raja of Panagal. Being a poor speaker, he cultivated a

mannerism - pulling out his handkerchief from his pocket every alternate minute, twisting it in his finger and putting it back. In course of time He turned out to be a fine parliamentary speaker. He got on well in the Council.

He had the saving grace of not having harmed any of his opponents. Dr. Subbaroyan was an interesting conversationalist. He could be entertaining in any company, if he wished to be. Though we parted company in politics, we remained friends to the very last.

Sometime after the death of the Raja of Panagal, I suggested in my capacity as Chairman of the Party's Executive Committee that a Confederation be convened for the purpose of electing a new leader. Members suggested that I could carry on as I did till then. Being the chief whip of the party, I said I could not act as the Floor Leader of the House. It was then suggested that Sir A. P. Patro should be the Floor Leader. This temporary arrangement was made to avoid competition for leadership by some persons who were not in the good grace of the party. This arrangement had unfortunately its repercussions on subsequent events.

PARTY CONFEDERATION

The Nellore Confederation met in 1929 and my name was proposed for the leadership. Unexpectedly Dr. Subbaroyan wanted to contest the leadership on the score that he was practically a Justicite in view of the then existing relationship between his group and the Justice Party in the legislature. Despite his claim being a novel one, I was prepared to step down to avoid contest. But the delegates, especially those coming from the southern districts, did not want Dr. Subbaroyan's leadership. As a compromise, Mr. B. Muniswami Naidu of Chittoor was elected as leader and it was decided that he should continue as such till the next Confederation met. If I had insisted upon the election of a leader, immediately after the death of the Raja of Panagal, the chances were that Dr. Subbaroyan might not have contested and Mr. B. Muniswami Naidu would not have been elected leader. There would have been no necessity for a Confederation either at Nellore or Tanjore.

MUNISWAMI NAIDU MINISTRY

The fourth general election did not take place in 1929 as the Round Table Conference was expected to take place in 1930. **When elections took place in 1930, the Justice Party was returned in large numbers. The ministry was formed with Mr. B. Muniswami Naidu as Chief Minister and Mr. S. Kumaraswamy Reddiar and myself as his colleagues**. Immediately after the formation of the ministry, those who expected to be included in it were greatly disappointed with Mr. B. Muniswami Naidu at their omission. As the Conference was not held at the end of the year as decided at Nellore and as there was delay in convening it, Mr. Muniswami Naidu became unpopular with certain sections of the party. When the Confederation met at Tanjore there were wranglings, bick-

erings and quarrels about the choice of the leader. Because of these, it was not possible to have a unanimous choice. Only after great deal of troubles, Raja of Bobbili was elected leader.

RAJA OF BOBBILI MINISTRY

After the conference was over, the Governor called upon the new leader, the Raja of Bobbili, to form the ministry. Accordingly, a new ministry was formed with the Raja of Bobbili as the Chief Minister and myself and Mr. Kumaraswamy Reddiar as his colleagues. The following important portfolios assigned to us. Local Boards, Religious Endowments, Medical and Public Health were assigned to Raja of Bobbili; Education, Industries and Fisheries to Mr. S. Kumaraswamy Reddiar;

Co-operation, Agriculture, Veterinary, Registration and Public Works were assigned to me.

The Tanjore Confederation was the most unfortunate episode in the history of the party. As it left a bitter taste in my mouth, I did not wish to continue as a minister but had to yield to the pressure of partymen from the south.

Even before the Tanjore Confederation, I wanted to leave the ministry on account of an incident that took place at Madurai. In the District Board, there was a contest for Presidentship. Later Mr. Foulkes was elected with the majority of one vote as President, and that too with the active assistance of local officials. There was some trouble about his continuance as President. At the instance of local officials, the Governor wanted me to interfere in this matter. I did not relish the Governor's interference in local politics and so wanted to resign after giving him a bit of my mind. As there was no need for my interference, I did not resign.

ACHIEVEMENTS OF THE PARTY

From 1920 onward, the Transferred half was entrusted with the administration of vital departments like Education, Agriculture, Co-operation, Industries, Medicine and Public Health. These departments required funds for effecting improvements. As the Finance portfolio was in the Reserved half, it was very difficult for the ministers to obtain adequate funds for the expanding needs of these departments. We had to be content with what was given by the Finance member.

University and secondary education produced efficient subordinates and not leaders. As radical changes in the educational policy were likely to meet with opposition from vested interests and as there were not sufficient funds, we followed the policy of laissez-faire. Fortunately, the Justice Party did not tinker with education but left to its successors the task of introducing necessary changes. Today neither the Centre nor the State has any settled policy and programme about education. It has merely become a question of hand to mouth existence.

As regards industries, we could not go in for a comprehensive planned programme, due to want of funds. As regards agriculture, we did effect changes to help the ryots for adopting new and profitable methods of cultivation. As regards the veterinary department, we arranged for the preparation of serum and other medicines ourselves to meet Our livestock's requirements and took steps to improve the livestock. Special attention was devoted to the development of fisheries, both inland and marine.
Great attention was devoted to fostering and developing indigenous systems of medicine. A school of Indian Medicine was started by the Raja of Panagal. Research work was done in Ayurveda, Siddha and Unani Systems of medicine. Within the limitation of Finance inherent in the system of dyarchy, the ministry strove hard to make available to the people at large the benefits arising from the development departments.

There remains the Co-operative department. In the early stage, societies were registered in large numbers. Every Registrar added to the number. It was more the quantity than quality that counted then. I had to face the very serious problem of either mending or ending the department. It was a question of rectification and consolidation or liquidation of the movement. Certainly, I did not want to take the odium of liquidating the department though the then Registar was indifferent about it. I mooted the subject with Mr. H.M. Hood, I. C. S., the then Finance Secretary as he himself had been once a Registrar of Co-operative Societies. He told me that the liquidation of the department was unthinkable. Then I decided on the policy of rectification and consolidation. In passing, I may mention that the district officers of the co-operative department were borrowed from the Revenue department and by the time they had learned the work they were sent back to their parent department. I put an end to this unsatisfactory procedure by having a cadre of officers permanently for the department. The new recruits proved themselves worthy of the task entrusted to them. Registrars were generally recruited from the Indian or Provincial Civil Service. Three of the recruits from the new cadre constituted for the co-operative department became permanent Registrars. Punjab and Madras were noted for their excellence in the co-operative field. **Madras is now the only State where the co-operative department is functioning effectively. People from other States and also from outside India come to Madras to see the working of the co-operative movement here.**

1937 ELECTIONS

As I said, violent propaganda had been carried on against the Justice Party and it reached its height in 1937. The constituencies instead of being on the district basis were reduced to smaller units. I contested the election from the Periyakulam Constituency. Voters there told me not to contest then for the reason that the Congress Party had promised

to abolish land tax and allow people to enter the forest area and carry fuel and manure as much as they needed, free of charge and that if the Justice Party was again returned, they would not have these benefits. They further told me that if I still persisted in standing for election I might seek election as an independent candidate. I told them that the promises held out to them by Congress were absolutely false and that Congress wanted to get elected by cheating the voters. I also told them that I was standing on the Justice Party ticket and that I would not desert my party for the sake of a seat in the Legislative Council. I told them that they should vote for me on my own terms or else they could please themselves. In this election itself, coloured boxes were allotted to the parties. Yellow was assigned to the Congress and red to the Justice party. The Congress had the slogan:

மஞ்சள் பெட்டி மாங்கல்யப் பெட்டி; அதற்கு உங்கள் ஓட்டைப் போடுங்கள். சிவப்புப் பெட்டி அபாயப் பெட்டி; அதற்கு ஓட்டுப் போடாதீர்கள்.

Till this day the promises made by them to the electorate have not been fulfilled. And yet the Congressmen today accuse the D.M.K. as having given false promises in the last general elections. The Congressmen have a convenient memory and so forget their promises. As a result of the false propaganda of the Congress, only a few of the candidates were returned on the Justice Party ticket in the 1937 elections. I was one of the many that were defeated. It was indeed a debacle for the party. I knew then that there would be retribution some time or other, and it took 30 years for that retribution to come. It was well worth waiting.

1967 ELECTIONS

In the 1967 elections, the electorate which believed all the allegations made by the Congressmen in 1937 against the Justice Party, treated the tall claims of Congressmen with contempt and dismissed them without any compunction. Their defeat was even more miserable than the defeat of the Justice Party in 1937. The final blow came to them in the by-election to Parliament from South Madras Constituency. All the big Congressmen mustered in large numbers and turned their guns on young Murasoli Maran to defeat him. Contrary to their hopes and expectations, Maran won hands down. His majority was even greater than Mr. Annadurai's in the previous election. This signal victory avenged the defeat of Mr. Annadurai at Conjeevaram in 1962. In South Madras, the Congressmen met their Waterloo. With a chastened frame of mind brought about by the many defeats, the Congressmen may perhaps turn a new leaf. If they do so, they may serve the country better by talking less and doing more.

ENTRY OF PERIYAR INTO THE PARTY

After the elections of 1937, Raja of Bobbili thinking that want of mass contact

was responsible for the rout of the party, requested Mr. E.V. Ramaswamy Naicker to undertake the work. To enable him to carry out this programme, the Raja Saheb entrusted the Tamil Daily "Dravidan" and the Press to him. An interim ministry was formed under the leadership of Sir K.V. Reddi, as the Congress had not made up its mind to accept the responsibility of running the government. When the Congress decided to accept office, Rajaji formed the ministry. He introduced compulsory Hindi in schools. This, the Justice Party opposed tooth and nail. As a result of their opposition about 1000 people including women were sent to imprisonment. Mr. E.V.R. himself was sent to jail.

In 1938, a party Confederation met at Madras. Mr. E.V.R. was to have presided. As he was in jail, his presidential address was read by Sir A.T.Panneerselvam and Mr. K.A.P. Viswanathan. When the Second World War commenced, the Rajaji ministry resigned and the Advisers regime succeeded the Congress Ministry. It was during this regime that compulsory Hindi was withdrawn. At the Confederation held at Tiruvarur in 1940, Mr. E.V.R. was elected leader of the party.

At the Conference held at Salem in 1944, a resolution changing the name of the party as "Dravida Kazhagam" was passed. Partymen who were dissatisfied with the change of name of the Party walked out of the Conference.

1945 CONFERENCE

These partymen met at a Conference in 1945 at Madras and elected me as leader of the Party. I accepted the responsibility as no one came forward to shoulder the leadership.

From 1937, I had not been actively associating myself with the party and when the war was declared, I did work as leader of National War Front in Tamilnadu. In 1946, when elections took place, the Justice party did not take part in them. The Congress contested and came out successful and Mr. T. Prakasam formed the ministry.

1952 ELECTIONS

In 1952, general elections took place. After 14 years in the wilderness, the party decided to set up candidates then. In that election, I contested and came out successful. Our propaganda had some effect in North Arcot and Salem Districts only. It had no effect in Andhra, Malabar or South Canara Districts. Of the contestants in North Arcot and Salem, about ten came out successful. Contrary to my expectation and surprise they had declared themselves as Independents even at the time of nomination. When I pleaded with them later on and persuaded them to declare themselves as partymen at least then, they did not respond to my request. So I declared myself as the sole representative of the party in the House. I was happy I did not succeed in persuading them to declare themselves as Justicites as weak partymen and doubtful friends would not have enhanced the prestige of

These partymen met at a Conference in 1945 at Madras and elected me as leader of the Party. I accepted the responsibility as no one came forward to shoulder the leadership.

the party.

The 1952 assembly was a unique one. It was elected on the basis of adult franchise under the new Constitution. The Congress was in the minority and the Opposition groups in the majority. The Congress could not find any one to lead the party in the Assembly and form the ministry. The Chief Minister's post went abegging. As there was no outstanding leader among the Opposition groups, there was no unity among them. Each group tried for the Chief Minister's place and failed. Seeing that the Congress thought it could form the ministry. They had the good sense to go and ask Rajaji to come out of his retirement and form the ministry though they were in a minority. Rajaji was appointed Chief Minister. When the Governor came to address the joint session of the legislature, Mr. T. Prakasam stood up to prevent the Governor from addressing the meeting. Being seated next to him I was tempted to pull him up. But I did not do so as I feared that the situation might become worse. Any how, things passed off without further trouble

RAJAJI

From the beginning Rajaji's presence was felt in the House. He prefaced his reply on the motion of thanks to the Governor, with the remark that he was the enemy of the communists and that they were his enemy No. 1. There was pin-drop silence. I expected the communists to protest against this statement. But the communist party remained silent. It was a victory for Rajaji. Rajaji was in office for about a year when the Congress Party opposed his education scheme. When I pointed out in a speech elsewhere that Rajaji was not fit to be a Chief Minister, he was very much upset. When he mentioned it to me, I told him that I said what I felt and that it was not meant to be a condemnation. I said that he could be a chief adviser or a minister to King Dasaratha of old and not to be a Chief Minister as he had not the necessary patience for dealing with party members. I welcomed his retirement from the Chief Minister's place. I felt that for him the Chief Minister's office was like a bird in a cage and that he had not the necessary freedom he most desired. I had a shrewd suspicion that he was destined to be something greater than what he had been and that his real contribution would come only thereafter.

Rajaji, though not an orator, is an effective speaker, the likes of whom I am yet to come across. If anyone other than Rajaji had formed the ministry, he and his colleagues would have been driven from pillar to post by the opposition groups.

When the Andhras got a separate State, they wanted to remain in Madras as a temporary measure till they got their own capital. In reply to this, Rajaji said that they should remain with us permanently or get out of Madras bag and baggage. They left Madras and went to Kurnool.

I would not be surprised if the failure of the opposition groups in the Madras Assembly to function effectively as an opposition party had something to do with his resolve to create an effective single-party opposition in the Centre as well as in the States. He took some time to organise the Swatantra Party and it contested the 1962 elections. It then got a footing in the legislature and in 1967 elections, it came out in large numbers. This enabled the party to play an effective role in the Centre as well as in different States.

He was solely responsible for the creation of the Swatantra Party thus making democracy safe for India. Besides he could forecast coming events as a result of his wide experience. Coming to his personality, he was like Marcus Aurelius, a great stoic philosopher. He is a man of very simple habits, of great integrity and spotless character. He is one of the few who still maintain old time courtesies. Love for money and luxury, he spurns. His remarkable career has brought all round credit to Tamilnadu and we should all feel proud of him.

1957 ELECTIONS

In the 1957 election, I contested but was defeated. It was in this election that the D. M. K. put up candidates. I helped them as much as I could and I was in close touch with them. In this election I made no attempt whatsoever to put up candidates as the generation which constituted the Justice Party had practically disappeared.

I regret to have to state that even the sons of old partymen did not adopt Justice Party label because being youngmen they did not know the worth of the party. As such, I could not have possibly expected others to come forward and contest on the party ticket.

It was during this time (1958) I was elected to the Legislative Council from the Assembly as both the D. M. K. and Congress supported my candidature. I thanked them profusely for the signal courtesy.

REPLY TO ALLEGATIONS AGAINST THE PARTY

Now I would like to meet some of the allegations made against us by the Congress. It was said that the party was based on hatred of the Brahmin, when in fact, it had not been so. At the time when the very controversial Hindu Religious Endowments Bill was considered by the legislature, the party had the benefit of the services of a Brahmin as the 'expert member' to advise the minister, as stated elsewhere. He was the late N. Gopalaswami Iyengar. In this context I must refer to his services and that of Mr.

S. V. Ramamurthi as my Secretaries. Mr. Ramamurthi acted as Director of Agriculture also. I could not have had more capable and loyal men than these two.
Another instance: I was asked to preside over the first meeting of the newly elected Assembly in 1952 for the swearing-in of members. It was as an act of courtesy that the invitation was extended to me by Rajaji. I was then celebrating my sixty-first birthday. When I went to thank Rajaji later on, he did me the honour of asking me to join his ministry. While expressing my gratitude for his mark of esteem towards me, I did not accept the offer. These would show that they did not think that the party hated Brahmins. The charge that the party hated the Brahmins was trumped up by the Congressmen. Some Brahmin members exaggerated it hoping that doing so would be to their advantage. Hatred has never been in our blood. These wise men do not realise that hate injures the hater more than it does the hated one. Hate clouds their judgment and leads them astray.

நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

Suspicion, a lesser evil than hate, can harm a man as much as hate itself. Suspicion for instance has caused Mr. M. Bhakthavatsalam, noted for his sobriety and level-headedness, untold harm. When the Government of India announced its intention to declare Hindi as official language of India on the 26th January, 1965, a meeting was convened at Tiruchirapalli by Mr. K.A.P. Viswanathan to protest against the introduction of Hindi. I remember that Rajaji, Messrs. G. D. Naidu, Karumuthu Thiagaraja Chettiar, Mookiah Thevar, Mohamed Ismail Sahib, S. P. Adityan, V. R. Nedunchezhian and myself took a leading part at that meeting. We expressed our strong opposition to the introduction of Hindi and further observed that its introduction on the day of celebration of the Republic Day would prevent many from taking part in it.

ANTI-HINDI AGITATION

Students started demonstrating against the introduction of Hindi, even before 26th January 1965. I learned that the students of Madurai took out a procession in a peaceful manner along the streets of Madurai. On their way to the meeting place, the peaceful processionists were assaulted by some Congressmen in front of the Congress office. Students in other districts condemned this incident and they too started an agitation against the government. Action taken by the police against the demonstrating students, made matters worse. Government took action against Mr. Viswanathan and some of the Dailies, on the ground that they egged on the students to demonstrate against the introduction of Hindi. Mr. Bhakthavatsalam suspected that the D. M. K. was responsible for the students' demonstration. If the students had been handled with tact, many of the subsequent events might have been avoided. I pointed out to Mr. Bhakthavatsalam that the anti-Hindi demonstration was spontaneous on the part of the students

and that the D. M. K. was not responsible for the students' stir. This was not believed by Mr. Bhakthavatsalam. He persisted in his suspicion against the D.M.K. and as it grew worse his wonted composure deserted him with serious consequences to himself.

In his long career as a Minister, Mr. Bhakthavatsalam was in charge of every department of the government and earned the reputation of being a far-sighted politician and able administrator, capable of dealing with men and matters effectively and successfully. There was none to equal him either in this State or in any other State in India. His failure to deal with the anti-Hindi agitation lost him the great name he had earned for himself in the public life of this country.

Referring to the charge that the Justicites are yesmen and toadies, the following instances will prove the falseness of the allegation.

When the Duke of Connaught visited Madras for the inauguration of the Legislative Council under the Montague-Chelmsford scheme, he was to have been received at the Madras Port by Diwan Bahadur P. Theagaroya Chettiar in his capacity as the President of the Madras Corporation. He was given a hint that he should wear white trousers, a long black coat and the usual headgear prescribed for the Indians for such occasions. He said that if this was insisted upon he would ask the Deputy President to read the address. On an afterthought, the government agreed to his wearing his usual dress-white dhoti, long white coat and white turban with lace border. Though the dress was a simple one it added to the dignity of the proceedings as could be seen from the photograph of the function.

At a Confederation of the party held at Coimbatore, a resolution for the recall of the then Governor Lord Goschen was moved, for his having appointed as Chief Minister, Dr. Subbaroyan, who had no following to support him in the Council. The matter was discussed and strong resentment was expressed. As this was considered sufficient, the resolution was not pressed.

On one occasion when I recommended the appointment of a particular person as head of a department in my charge, the Executive Council member in charge of the services interfered and recommended the name of an Englishmen. When the file went to the Governor (Lord Erskine), he sent for me in view of the difference of opinion between me and the member in charge of services. When I explained to the Governor that there was nothing to choose between the two and that my recommendation was based on the seniority of my nominee, the Governor accepted my recommendation without hesitation. I was prepared to hand in my resignation if the other candidate was preferred to mine, though this contingency did not arise. Thus it is seen that all these allegations had no basis. I can now only say even as Jesus said "Father, forgive them

for they know not what they do".

Apart from Lord Willingdon, of the Governors, the party had to deal with, Lord Erskine had a mind and will of his own. I was reliably informed that when Lord Erskine recommended my name for knighthood, some civilians opposed it. The Governor coolly snubbed him and ignored his interference.

The title came to me unasked for and went away unregretted with the Britisher when he left India for good.

I may add that a quaint ceremony is attached to this title which is the oldest in Britain. The person who is honoured kneels before the king and the king pats his sword on his shoulders and says "Sir, so and so, rise". In India this ceremony is performed by the Governor-General as representative of the king. This title cannot be resigned but the holder can be deprived of it for reason or for some grave crime against the State.

THE CONGRESS

The Congress was founded in 1885. Some of the founders were Englishmen. After having gone through many vicissitudes, it came under the control of Mahatma Gandhi in 1921. He was virtually the leader of the Congress from then onwards, though at times Gandhiji used to say that he was not even a four-anna member of the Congress. Before the partition was effected, Gandhiji advised Congressmen not to agree to it. These Congress leaders did not listen to his advice. Division of the country into two became fait accompli later.

One thing India lacked throughout its history is leadership and this became very apparent after Independence. When general elections took place in 1947, Gandhiji is said to have advised Congressmen not to contest elections in the name of the Congress. Till then, he said, Congress was a national organisation. If elections were to take place new parties should come up and the elections should be fought on their own programme. Congressmen did not listen to Gandhiji's advice as they wanted to exploit his name and the name of the Congress in the elections. On top of it all, they said that it was the Congress that achieved Independence. They forgot for the moment that the Englishmen went away in 1947, one year earlier than the date fixed for their departure. Lord Mountbatten when he failed to bring about an understanding between Congress and the League divided the country into two, and gave an ultimatum to the two parties, saying 'Take it or leave it. I have made up my mind to quit this country whatever be your decision'. Mr. Jinnah jumped at the offer. Likewise, Congressmen who had been proclaiming from housetops that India was one country and one nation, accepted the partition. Who betrayed the country? Surely not the Justice Party; but our patriots – the Congressmen. The Congress had not the intelligence to foresee the consequences of loose thinking and loose speaking; neither did it have the magnanimity nor the humility that go with greatness. It assumed unto itself

all the virtues one could imagine while denying them to non-Congressmen. When the Constitution of India was drafted they converted their own party into a Constituent Assembly and did not invite other parties to become members thereof. They went even to the extent of treating non-Congressmen as political outcasts. Their professions and practices did not go together. The Congressmen's insistent harping on the majority having its last say in any matter, frightened the League. It felt that it would be nowhere if numbers alone counted. Hence it claimed a separate state for itself and Congressmen agreed To it. Sic transit gloria Indica. Thus passed away the glory of India. The Congressmen to hide their folly made the Englishmen the scapegoat for the partition.

CONGRESS'S ATTITUDE TOWARDS OPPOSITION

The Congressmen paid lip service to the need for opposition parties in the legislature. Nevertheless, they concentrated their full force against Mr, C. N. Annadurai in the Conjeevaram election in 1962. He was defeated but his party strength rose from 15 to 52. Man proposes, God disposes. Mr. Annadurai was elected to the Rajya Sabha by his own partymen from the Madras Assembly. If Congressmen had not interfered, Conjeevaram would have returned him to Madras Assembly. He would then be chewing his betel leaves as usual and with true oriental indifference to punctuality, would be addressing his 'Thambis' in some nook or corner of Tamilnadu at odd hours. On the other hand, he soon made a name for himself in Delhi and became a national leader with the possibilities of becoming an international one.

The Congress which did away with the hereditary character of men and institutions in India sought to give hereditary tenure to its own rule. As a result of 20 years in office the officials came to look upon the ministers as their masters when as a matter of fact they should have conducted themselves only as the servants of the public. The government is different from the ministry. The government is a continuing one and the ministry is a changing one. One reason for my wish for the defeat of the Congress was that if they were returned again, these public servants would be converted into servants of the ministers.

Pandit Jawaharlal Nehru was the leader of the Congress Party and Prime Minister of India. Though he called himself a Democrat, he allowed a personality cult to grow in his party. No one dared to oppose him. After Sardar Patel's death, people asked who was going to succeed Pandit Nehru. That remained unanswered till his death. Sardar Patel proved his worth as a statesman by integrating the princely states with India. No one else could have accomplished this even though many might have thought of it. Sardar Patel did not want to alienate the princes by this policy of integration. He placated them in a way by giving them compensation. He allowed them to keep private properties and gave them annu-

ities. Recently the Government of India, at the instance of the Congress, wanted to deprive the princes of these concessions. If the threats of abolition of annuities and other concessions were to materialise, people would have no faith in the word of the government and the government is likely to lose even the little respect which it now commands from the public. In 1967 all the claims of the Congress for its superiority over others and its exclusive knowledge of state-craft were knocked on the head by the electorate and they met with miserable defeat.

JUSTICE PARTY AND THE CONGRESS

Comparisons are no doubt odious but in the present context they cannot unfortunately be avoided. The Justice Party was in power for 17 years, when their power was limited and the finance was even more limited. It started with the idea of preparing a cross-section of the society for running the administration of the country. There was all-round progress in the State during this period. Some communities utilised the opportunities to the full, while others did not. Nevertheless, their sense of inferiority complex disappeared and the younger generation acquired self-confidence and self-reliance. History of this period may be said to be the history of Madras. At the end of its rule the party left an administration which was at once the envy and admiration of all other States in India. Justice party is an oasis in the arid political desert in India. Madras enjoyed a reputation for administrative efficiency and honesty in public life.
Successful working of dyarchy on Parliamentary lines in Madras was a wonder to many. It aroused the curiosity of Americans so much that a number of people have been engaging themselves to get at the reason for this. It is said that while Madras was willing to work the dyarchy, other States aimed at wrecking it both from within and without. This wrecking mentality continued even after India attained independence. As they had not cultivated a sense of responsibility, their ministers failed in running the administration on the right lines. The Parliamentary system of government was borrowed from England. Their Constitution grew with the time and the people grew with the Constitution. A necessary background was created for the efficient functioning of the government. We borrowed their Constitution but not their background. That is why Parliamentary Democracy is said to be unsuited to the country. In the case of Tamilians, however, there is similarity between them and Englishmen, though the background as obtained in England is absent here.

England being an island, it became a maritime race and a great one at that. Though Tamilnadu is a part of the mainland of India, her people were great seafarers once upon a time. Tamil literature has asked people to sail the seven seas and seek their fortune.

'திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு'.

Accordingly, her boats sailed as far as Rome and Greece in the West and China in the East thus establishing commerce and trade relations with countries in the West and East.

When the sea is calm, sailing becomes pleasant. When the sea becomes rough, merciless waves toss the boats about here and there and the job of protecting the boats becomes a difficult one. When storms and cyclones occur, the job becomes even more difficult.

As perils of the sea are greater than those of the land stern qualities are called for in men —courage, fortitude, coolness and sacrifice. Discipline and team spirit become inevitable. In those days passengers had to cultivate these qualities to some extent. The sea has endowed the people with self-reliance, sobriety and a sense of responsibility. Though the Tamilians had fallen on evil days; their successors have inherited some of these qualities. These qualities stood them in good stead when called upon to run the ship of state. This may perhaps explain the successful working of Dyarchy then. The credit for this should go to the people.

It may be interesting to know that the British sailors have created a code of conduct when their boats meet with grave danger. Women and children are first to go into lifeboats, then men, sailors, officers and lastly the captain. Generally the captains go down with their boats even if there is a chance for them to save their lives. When the Titanic disaster took place one lady refused to leave her husband and went with him when his turn came to get into the lifeboat. What has been acquired by the British soldiers as a result of long tradition in the sea, the Japanese sailors acquired this practice as a result of self-imposed discipline. I was told by Mr. P. R. Chari, the second son of the late Sir P. Rajagopalachariar that his father returned to India during the first great war in a Japanese boat. That boat was torpedoed in the Mediterranean Sea and the passengers were saved from being drowned by the sailors.

20 YEARS RULE OF THE CONGRESS

Talking of the Congress and its rule of 20 years, let us examine its achievement. In the home front, it wanted to achieve self-sufficiency in food, clothing and housing. In the matter of foreign policy, it wanted non-alignment and non-intervention. By this policy, Congress expected to please other nations and secure safeguards and immunity from external aggression for our country. When our country was attacked by China in 1962, no country came to our rescue except Malaysia. It was a solitary instance of a country openly proclaiming support for us. Malaysia never received any benefit from us, whereas other countries that were benefited by our open sympathy and help, stood by merely as spectators. Though Malaysia is a small country, its people are really great.

As regards Hindi being the national language, this very important question was decided by the casting vote of the Pres-

ident of the Constituent Assembly. In spite of the assurances given by Pandit Nehru that English would be the associate language as long as non-Hindi States want it, attempts have been made to force this language on unwilling States. If this object is going to be achieved merely on the strength of brute majority in Parliament, it will be only at the cost of the unity of India. Till recently it was said that it was only Madras that opposed Hindi. In Andhra Pradesh and Mysore opposition to Hindi has taken a more violent turn than in Tamilnadu. It may be mentioned that these two States are run by the Congress ministers. I may perhaps be permitted to say that the attitude of the people of Mysore and Andhra towards Hindi may be the beginning of the Federation of Southern States visualised by the founders of the Justice Party.

FRAGMENTATION OF AGRICULTURAL LANDS

Agricultural policy in the Centre and State led to the policy of fixing ceilings on agricultural holdings resulting in fragmentation of lands and diminished production. I cautioned Mr. Bhakthavatsalam who was then in charge of agriculture said that this policy would dislocate the rural economy of the country. Big landholders should be allowed to cultivate on a large and intensive scale and if they failed to do so, their lands, I said, might be resumed even without payment of compensation. This caution was not heeded to and the policy of fragmentation was persisted with. One acre and a cow for an individual is no doubt good as an ideal but as a practical proposition to solve the food problem in the country, it leads nowhere. We have been, as a matter of fact, depending upon other countries for our food all these years after Independence.

The Congress during its regime has failed to maintain law and order. There is no safety of life or security of property in the country. The cost of living has been going up by leaps and bounds. The promises of the Centre to check the cost of living have not materialised in any tangible form. These promises remained a pious hope only. After 20 years of rule, the Congress has left the country thoroughly demoralised.

1967 ELECTIONS AND D. M. K.

In the 1967 elections, the D.M.K. was returned in large numbers to the Assembly. They increased their strength from 52 to 150. It was a case of the table being turned as the Congress from its strength of 150 came down to 50. The D.M.K. as a single largest party formed the ministry with Annadurai as Chief Minister and eight others as his colleagues. All his colleagues are capable men. In the case of ministers in other States, the number varies from 20 to 30. It may be interesting to note as mentioned already that Annadurai after his defeat at Conjeevaram was elected to the Rajya Sabha by his partymen from the Madras Legislature. His stay at Delhi and contact with leaders of parties and other leading men gave him new experience, a wider and larger outlook. To put it briefly, An-

nadurai discovered himself and the new Annadurai was a revelation to many. Even during the elections one could get glimpses of his leadership. He brought together various heterogeneous groups and formed a united front for defeating the Congress party and succeeded. It must be remembered that he had the strong backing of Rajaji in this matter. Mr. Annadurai's unexpected success and the adulation of his partymen did not turn his head. The memory of the shabby treatment by Congressmen did not make him bitter, nor did iron enter his soul. Overawed, perhaps, by the great responsibilities attached to the office of the Chief Minister he called on all the important leaders of Congress in Madras. He requested their advice and cooperation in running the administration. Being generous himself he expected a generous response from these leaders. They gave him a half-hearted response, which meant really nothing, as they did not have any sense of magnanimity about them. Mr. Annadurai, though he belongs to D.M.K., is the Chief Minister of Tamilnadu and as such the people of Tamilnadu are entitled to look up to him as much as his own partymen. Congress made the mistake of identifying the Chief Ministers with their party and not the government. I would like the D.M.K. not to commit the very same mistake. People expected that as a result of Mr. Annadurai's assumption of office democracy will function properly. That expectation will materialise provided his party gave him a free hand in running the administration.

STUDENT PROBLEM

Students' indiscipline is agitating the minds of not only the parents but also of politicians and governments, Centre and the States. This legacy has been left to us by the Congress from the days of the Non-Cooperation movement when boycott of schools and colleges was included in their programme of triple boycott. Indiscipline of one generation affects at least the two following generations. Hindi brought this problem to the fore. This has resulted in the lowering of standards not only in schools and colleges and government services but also in public life. Every party cries hoarse that students should be kept out of politics and political parties should not interfere with them. It merely turned out to be a pious hope as no honest attempt was made to give effect to their declaration. Students themselves did not realise the serious consequences to themselves and the country. The part played by the students in Indonesia has possibly encouraged and emboldened them to come out openly as budding politicians. They have now attached themselves to different political parties. They were once an asset to the political parties and now they have become a problem. Confronted with the serious character and development of the student movement, the parties have at least agreed to ask the students to go back to schools and colleges. I would like to impress on the students that a student career is a period of preparation for the battle of life. Failure in preparation means failure in battle.

FREEDOM OF VOTERS AT THE ELECTION

If democracy is to be made safe for India, the voters should be allowed to vote for any candidate without fear or favour. In order to ensure this, the police should observe strict neutrality. Generally speaking, I may say from my experience that the police officers at the higher level have not interfered in the elections. But the same cannot be said of the lower ranks. In small constituencies if subordinate officials interest themselves in a particular candidate or party that will lead to great havoc. I would suggest that better types of men be recruited with adequate emoluments and better prospects. As more and more responsibilities are thrown on the police, they should be kept above temptation. A well-trained and contented police force will be an asset to society and ensure freedom and safety to the citizens.

AT THE CROSS ROADS

Since writing this, events in Madras City have taken place unexpectedly in such quick succession that these events made Madras citizens feel helpless. Nevertheless, some sections of the citizens expressed their resentment and disapproval in a crude way. People do not realise that taking law into their own hands is the negation of democracy. The government ordered a judicial enquiry into these incidents. The Chief Minister did not stand on prestige and did the right thing in having met the doctors and the medical students, though there seems to have been divided counsel in regard to this, amongst his followers. Stooping to conquer in public interest may be justified. But for this move, the tension might have continued and become worse. He assured his critics that he would accept the Tribunal's decision. Thus, he cleared the atmosphere and restored normalcy in public life. Democracy is at crossroads now. Whether it will take a right turn or a wrong turn, will depend upon the public conscience which should assert itself in seeing that law and order is maintained at any cost. Otherwise, there will be no safety for the public.

FUTURE OF THE PARTY

Friends would like to know what should be the future of the party. You may remember that we met at Woodlands Hotel, Royapettah on 8-3-1966. Sri K. Paramasivam was responsible for convening the meeting. Subsequently, he became the General Secretary. The question of taking part in the elections was then mooted. I advised that we might wait till the next elections and organise ourselves in the meanwhile. My advice was accepted though some of the party men were disappointed with it. As a result of the celebration of the Golden Jubilee of the Party it is expected that the party will be revived. If so, whom is it going to oppose in the election? It can only be the Congress and not the D.M.K. who themselves have declared that they are our successors. In a parliamentary democracy, if you follow the British practice, there can only be two well- defined

parties – party in power and party in opposition. On the other hand, if you follow the continental practice there will be three groups – Rightists, Leftists, and Centrists. As things are, we have accepted the British Parliamentary system and there can be only two parties. Already there are two parties functioning: the Congress and D.M.K. our party will be a superfluous one and will be a misfit in the existing context.

Possibly we might strike out a new line – we may have a well-organised group which will study all the problems facing the country and express its opinions on them. It will help to create public opinion for or against any burning question of the day. If the right type of men from districts, though small in number, can come forward and join us the party can function from outside. Their criticisms being disinterested are likely to be useful to the public. This experiment is worth trying.

Our motto should be "Work hard, work harder and work hardest." Men may come, men may go. Parties may appear and disappear. Empires rose and fell. Civilisations flourish and disappear, the Justice Party as an organisation may disappear, but the principles for which the Party stands are of eternal value and will never perish.

These are my views and they may be canvassed by the members of the party when they meet tomorrow and come to any decision they like. I would however caution the members that without proper organisation and necessary funds to support it, no party can contest the election successfully nowadays.

CONCLUSION

In the present unsettled state of affairs in the country, no one can predict what is in store for us. Though I am an optimist, our future prospects do not appear to be rosy at all. There is no silver lining in the cloud. Nevertheless let us hope for better days soon, as life without hope is unthinkable. Actuated by that hope, we should recreate our society with a new outlook and a fresh vision. Our leaders in all walks of life, should subject themselves to strict discipline and punctuality and then by their practice set an example to the present generation –students in particular. Students cannot be blamed for indiscipline as they merely walk in the footsteps of their elders and betters. Uncertainty about their future has added to this indiscipline. Our M.Ps., M.L.As., and M.L.Cs., should view their responsibilities in their proper perspective. The country should come first and the party next. Some of the representatives have reversed this order. Sometimes they are carried away by their party interest to the exclusion

of public interest. Party differences degenerate into partisan squabbles. The rank and file of the party resort to violence to the detriment of public peace and tranquillity. To avoid this, the representatives of the people should observe complete self-restraint and keep their followers under constant check. In this connection I would emphasis that there should be elementary honesty in public life.

In the economic field, we are where we were 20 years ago. All our five year plans have not improved the basic needs of life – food, clothing and housing. We should follow the example of West Germany and Japan, the two countries which were practically wiped out in the last war. They have not only come up to their old standard in a short space of time but also have gone to the extent of helping other countries. India is benefited by their help. We must go all out to produce the maximum in all directions to make our country self- sufficient. We must aim at exporting finished goods from our country.

Our motto should be "Work hard, work harder and work hardest."

Men may come, men may go. Parties may appear and disappear. Empires rose and fell. Civilisations flourish and disappear, the Justice Party as an organisation may disappear, but the principles for which the Party stands are of eternal value and will never perish.

* * *

தமிழ்ப் பெண்கள்

தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்கள் எழுதிய இக்கட்டுரை, 1968 ஆம் ஆண்டு 'செந்தமிழ்' இதழில் வெளிவந்தது

தமிழகத்தில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே சிவ வழிபாடு இருந்து வருகின்றது. சிவம், ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரு கூறு கொண்டது. அதனால் தமிழரினம் ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரு பால்களையும் சமநிலையில் வைத்துப் பேணிவந்தது புலப்படும்.

தொல்காப்பியம்

வரலாற்று எல்லையில் அகப்பட்ட பழந்தமிழ் நூல்களுள், தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையானது. அந்நூலில், ஆணும் பெண்ணும் சமநிலையில் வைத்தே, உரிய கருத்துக்கள் உரைக்கப் படுகின்றன. பெண்ணினத்தைச் சில நாட்டவர் நூல்களில் தாழ்த்திப் பேசியதுபோல், தொல்காப்பியத்தில் பேசுவது கிடையாது. மேற்கு ஆசியாவில் ஏறத்தாழ நாலாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் நிலவிய சமயங்கள் பெண்களை ஆண்களுக்கு இரண்டாவதாகவே வைத்துப் பேசுவதைப் படிக்கின்றோம். அவர்களை அடிமைகளாகக் கருதியதும், விலைப்பொருளாக விற்றதும் போன்ற கருத்துக்கள் அதேகாலத்தில் நிலவிய தொல்காப்பியத்திலோ அதனை அடுத்து நிற்கும் சங்க இலக்கியங்களிலோ காண்பதில்லை.

தொல்காப்பியர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் உள்ள தகுதிகளைக் கூறும் பொழுது 'ஆண்மகனுக்குப் பெருமையும், அறிவும், உரனும் இன்றியமையாதன' என்றும், பெண்டிர்க்கு அதனினும் உயர்வாகச் 'செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும் அறிவும் அருமையும் இன்றியமையாதன' என்றும் கூறியுள்ளார். மேலும் பெண்களுக்குரிய கல்வியைக் கற்பு என்று குறிப்பிட்டு, 'அஃது அவர்களுக்கு உயிரினும் பலபடியாகச் சிறந்தது' என்றும் வற்புறுத்துகின்றார். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கூறுகின்றபோது புறத்தே சென்று அவன் ஈட்டிக் கொண்டுவரும் பொருளைச் செலவிடுதற்குரிய உரிமையை மனைவிக்குக் கொடுக்கின்றான். இருப்பினும் மனைவி, தன் கணவனுக்கு உரிய பெருமையை நிலைநாட்டி, அன்பில் வேறுபடாமல் அவனுடைய மனைக்கிழத்தியாய் மாண்புறுவள், மேலும் கணவனிடத்தே குற்றம் காணின் கடிந்து திருத்துவதற்கும், நலன்கண்டவிடத்துப் பாராட்டு வதற்கும் மனைவிக்கு உரிமையுண்டு.

சங்க கால இலக்கியங்கள்:

தொல்காப்பியத்தை அடுத்து நிற்கும் சங்க இலக்கியங்கள் பதினெட்டனுள் (பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை) ஆணும் பெண்ணும் தம்மில் தாமேகண்டு, காதலராகிப் பின்னர்க் கணவன் மனைவியராய் மனையறம் புரிவதையே பொருளாகக்கொண்டு பாடப்பட்ட பாடல்கள்

மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் எங்கும் தலைவியைத் தாழ்த்தி உரைக்கும் கருத்துக்களைக் காணமுடியாது. இவ்வுலக வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது பொருள். எனினும் அதனினும் பெரிதாகப் பெண்டிரை மதித்தனர் தமிழர்.இல்லறத்தில் நின்று பொருளைப் பேணி வாழ்வதெல்லாம் விருந்து பேணுவதற்கேயாம் என்பது தமிழர் கொள்கை. அத்தகைய விருந்தோம்பலாகிய அறத்தைச் செய்யும் பொறுப்பு மனையாளைச் சார்ந்தது. அங்ஙனம் அவள் செய்தற்குத் துணைபுரிதல் கணவனின் கடமை. தன் கணவனும் தானுமாக இருந்து விருந்தினரைப் போற்றுவதற்காகவே பகைப்புலம் சென்ற கணவன் விரைவில் திரும்பிவரவேண்டு மென்று எண்ணுகின்றாள் மனைவி. போருக்குச் சென்றகணவனும் அரசன் ஆற்றும் இப்போர்த் தொழில் விரைவில் முடிந்தால் என் துணைவி விருந்துபேணும் பெருமையை அடைவாள் என்று எண்ணுவான் . விருந்தினர் பகலில் அன்றி இரவில் வந்தாலுங்கூட வரவேற்கும் நற்பண்பும் இல்லாளிடையே இருந்தது. தன் 'கணவனோடு உடன் உறைந்து விருந்துபேணி, இன்புறும் மனைவாழ்க்கையைவிடத் தேவருலகம் இனியதல்ல' என்பது சங்ககால மங்கைகொண்ட கொள்கையாகும். இங்ஙனம் ஆண்மகனும் 'விருந்துசெய்துவாழும் மண்ணுலக வாழ்விற்குத் தேவருலகு ஒப்பாகாது' என்று கருதினான்.தான் ஈட்டிய செல்வங்களனைத்தையும் தன் மனைவிக்குஅளித்துப்பெருமைப்படும்கணவன், அப்பொருளில் உரிமை கொண்டாடாமல் அவளை மட்டுமே உரிமைப் பொருளாகக் கருதினான். சேர வேந்தரில் ஒருவனான மாக்கோதை என்பவன் கூறுகின்ற கருத்தொன்று, அவனுக்கும் அவனுடைய மனைவிக்கும் உள்ள உயர் நட்பை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவன், தன் மனைவி இறந்தபோது 'என் துயரம் எவ்வளவு பெரிதாயினும், என் உயிரைப் போக்கி அவளுடன் சேர்க்கும் வலியற்றது. அவள் இறந்தும் இன்னும் யான் வாழ்கின்றேன். இதுதான் என் காதலின் பண்போ' என்று புலம்புகின்றான்.

சான்றாண்மை என்பது எல்லாப் பெருங்குணங்களும் நிறைந்த தன்மையாகும். இத்தகைய சான்றாண்மை ஆண்களுக்குக் கூறப்படுவது போலவே, பெண்களுக்கும் கூறப்படுகிறது. 'தன் கணவன் சான்றோரால் இகழப்படினுங்கூட அவனையே ஏத்திப் பேணுவது மங்கை நல்லாளின் கடமை. அதுவே பெண்களுக்குரிய சான்றாண்மையாகும்'

தமிழக மகளிர்க்கு மறுமணம் புரிந்துகொள்ளும் மரபு சங்க காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பெண்கள் போர்க்குச் செல்லும் வழக்கமும் இல்லை. அவர்கள் போர்க்கு ஆகார் என விலக்கப்பட்டனர். ஆனால் பாசறைகளில் உள்ள புண்பட்ட வீரர்களுக்குப் பெண்கள் மருத்துவவுதவி செய்வது உயர்வாகக் கருதப்பட்டது . சங்க காலத்தில் ஆடவருக்கும் மகளிர்க்கும் சமநிலையிலேயே கல்வி வழங்கப்பட்டிருந்தது. மகளிர்க்கே சிறப்பாக உரியவற்றைக் கற்றும் கேட்டும் உணர்வது கற்பு எனப்பட்டது. பொதுவாக அரசியல், சமயம், சமுதாயம், தொழில் முதலானவற்றை அறிந்துகொள்வது 'கல்வி' எனப்பட்டது. இக்கல்வி இருபாலார்க்கும் உரியதாகும். இத்தகைய கற்பிலும், கல்வியிலும் சிறந்து விளங்கும் மகளிர்க்கு அரசியலில் சமஉரிமை வழங்கப்பட்டது. அரசியலில் வேந்தர்க்கிடையே தூதுபோதல் உயர்ந்தோர்க்கே உரியது என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர் . அச்செயலை ஔவையார் போன்ற பெண்பாற் புலவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர் என்ற செய்தியைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற மற்றொரு மங்கைநல்லார், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்ற சேர வேந்தன் அவையில் இருந்தனர். அம்மன்னன், ஆடல் பாடல்களிற் கருத்தை மிகச் செலுத்தியதால் அரசியலுக்கு ஊறு உண்டாகும் என்று நினைத்து அவனுக்கு நல்லறிவு வழங்கிய செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்தில் காண்கின்றோம்.

திருக்குறள் :

இச்சங்க காலத்திலேயே வாழ்ந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் திருக்குறளில் பெண்களைத் தாழ்வாகக் குறிக்கவில்லை. பெண், ஆடவருக்கு உயரிய துணை, அதாவது வாழ்க்கைத்துணை என்று அவர் குறிப்பதொன்றே பெண்ணினத்தின் சமநிலை உரிமை அவர் காலத்தில் சிறந்திருந்ததைக் காட்டுவதாகும். 'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள' என்று கூறுகின்றார். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் உள்ள தொடர்பை உலக வாழ்வில் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பாகும் என்பர். குடும்ப வாழ்வில் முதன்மை இடம் பெண்ணிற்கே வள்ளுவர் கொடுத்துள்ளார்.

காப்பியங்கள்:

திருவள்ளுவரையடுத்துக் காப்பிய காலத்தை நோக்கும் போது சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் நம்முன் நிற்கின்றன. இவ்விரண்டும் பெண்ணின் ஏற்றம் உரைப்பன. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி, தெய்வமாகி, வேந்தர்களும் கோயில் எடுத்து வழிபடும் அளவுக்கு உயர்ந்த செய்தி பேசப்படுகிறது. அக்காலத்தில் அரசர்கள், அமைச்சரோடிருந்து ஆராயுமிடத்து, அரசியரும் உடனிருந்து அறிவுரை கூறும் வழக்கத்தைச் சிலப்பதிகாரத்தின் வாயிலாகத் தெரிகின்றோம். சிலம்பை அடுத்துத் தோன்றிய 'மணிமேகலை' காப்பியத்தில் மணிமேகலை என்ற ஒரு நாடக மகள் (இவர் மாதவியின் மகள்) அருளறம் கேட்டுப் புத்த பிக்குணியாகி உயர்ந்ததையும், மக்களின் பசிப்பிணி போக்கப் பெருந்தொண்டு செய்ததையும், சிறைக்கோட்டத்தை அறக்கோட்டம் ஆக்கியதையும் காண்கின்றோம். இக்காப்பியம் தோன்றிய காலத்தில்தான் வேற்றுச் சமயக் கருத்துக்கள் (நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம்,மீமாம்சை, ஆருகதம்) புகுந்து, மகளிரைக் கீழ்மைப்படுத்தும் முயற்சி தலைகாட்டத் தொடங்கிற்று. மணிமேகலை, அப்போது நாட்டில் நிலவிய பல்வகைச் சமயங்களின் கருத்துக்களை அறிய முயன்றபோது 'அவற்றைப் பெண்ணுக்கு உரைத்தல் ஆகாது' என்ற கொள்கையைக் காட்டி 'அவள் ஆண் உருக்கொண்டு அவற்றைக் கேட்டல் வேண்டும்' என்று அக்கால அறிஞர்கள் அவளுக்கு உரைத்தனர்.

இம்மணிமேகலைக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின், காரைக்காலில் தோன்றிய புனிதவதியார் என்னும் சைவமங்கை, தமது அறிவாலும், ஒழுக்கத்தாலும், அருட்பெருமையாலும் உயர்ந்து விளங்கினார். தன்னைக்கொண்ட கணவனாலேயே 'நற் பெருந்தெய்வம்' என்று வணங்கப்பெற்றார்.

சைவ வைணவ சமய நூல்கள்:

பல்லவர் காலத்தில். பெண்களைத் தாழ்த்துகின்ற ஒரு முயற்சி, சைவ, வைணவம் தவிரப் பிற சமய நூற் புலவர்கள் உள்ளத்தில் இடம்பெற்று, மெல்லப் பரவிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும், மகளிரது சமநிலை குறிக்கத்தக்க அளவு குறையவில்லை. பல்லவர் காலத்தே வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் போன்ற சைவ குரவர்கள் பாடிய பல்லாயிரக்கணக்கான தேவாரப்பாக்களில் யாண்டும் பெண்களைச் சமநிலையில் வைத்துப் பாராட்டிய பான்மையையே பார்க்கலாம்.

திருநாவுக்கரசருக்குச் செம்மை நெறிகாட்டிச் சமய குரவராகச் சைவ உலகுக்கு அளித்த பெருமை அவருடைய தமக்கை யாராம் திலகவதியார்க்கே உரியது. அதே காலத்தில் மதுரையில் பாண்டிய அரசன் நெடுமாறனுக்கு மனைவியாய் விளங்கிய மங்கையர்க்கரசியாருடைய அரியமுயற்சி, திருஞானசம்பந்தரைப் பாண்டி நாட்டிற்கு வருவித்து, அவ்வம்மையாரின் கணவனையும், சைவ சமயத்தையும் ஒருசேரக்

காத்தது. அத்தகைய மங்கை நல்லாளை 'எங்கள் தெய்வம்' என்றே பெரியோர்கள் பாராட்டி வந்துள்ளனர்.

கல்வெட்டுகள்:

அக்காலத்தில் பொதுப்பணியில் சிறப்புற்ற மகளிர்க்கு 'எட்டி' என்றும், 'காவிதி' என்றும் அரசர்கள் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள். பிற்காலத்தில் சோழமன்னன் குடும்பங்களில் தோன்றிய செம்பியன் மாதேவி, குந்தவைப்பிராட்டியார் போன்ற பெண்மகளிர், அரசு நன்னெறியில் இயங்குதற்கேற்ற அறிவுப்பணியும் சமய வளர்ச்சிக்கேற்ற கோயிற்பணியும் புரிந்துள்ளனர்.

தொண்டை நாட்டில், உருத்திரன் மேரூர், தெள்ளாறு முதலிய இடங்களில் ஊராட்சிபுரியும் பஞ்சாயத்துக்களில், பெருங்கருணையாட்டி முதலிய மகளிர் தலைவியாய் இருந்த சிறப்பைச் சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சில பழக்கவழக்கங்கள்:

போர்த் தொழிலில் ஆடவரே ஈடுபட்டனர் என்பதையும் பெண்கள் போர்க்கு ஆகார் என விலக்கப்பட்டனர் என்பதையும் முன்னர்க் கண்டோம். இதனால் மக்கள் தொகையில் ஆடவர் எண்ணிக்கை குறைந்தும், மகளிர் எண்ணிக்கை மிகுந்தும் இருப்பது இயல்பே. எனவே மிகுந்த எண்ணிக்கை கொண்ட மகளிர் சிலர், தங்களை மணந்துகொள்ளக்கூடிய அளவில் ஆடவர் தொகை இல்லாததால் 'வரைவில் மகளிர்' ஆகிப் பரத்தையர் ஆயினர். அப்பரத்தையர் ஆடல் பாடல் முதலான கலைகளைப் பயின்று ஆடல் மகளிராகவும், கணிகையராகவும் விளங்கினர். அவர்களிற் சிலர் பொருளே பெரிதெனக்கொண்டு வாழ்ந்தவரும் உளர். அவர்கள் 'பொருட்பெண்டிர்' எனவும் 'இருமனப் பெண்டிர்' எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வரைவில் மகளிர் சிலர் ஒரு ஆடவனோடு மட்டுமே தொடர்புடையவராய் இருந்தது உண்டு. அப்படி இருந்தும் அவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகட்கு, அவ்வாடவனுக்குரிய செல்வத்தில் உரிமை கிடையாது.

பரத்தையர் என்றும், வரைவில் மகளிர் என்றும் அழைக்கப்பெற்ற பெண்கள் ஆடல், பாடல் முதலிய கலைகளில் தேர்ந்தவர்களாக இருந்ததுடன் அக்கலையை வழிவழியாகப் போற்றி வளர்த்தும் வந்தனர். மேலும், இல்லறத்தில் ஈடுபட்ட ஆடவர் சிலருக்கு இவர்கள் காமக்கிழத்தியராகவும் இருந்தனர். பொதுவாகக் குடும்பப்பெண்களுக்கு அஃது,ஓரளவு பாதுகாப்பாக இருந்தது என்றே கூறலாம். இத்தகைய பெண்கள், உரோம் நாட்டில் **'Vestal Virgin'** என்றும், கிரீசில் **"Hetaira'** என்றும் இருந்ததாக அறிகின்றோம்.

பிற்காலத்தில் பெண்டிரிற் சிலர், தம்மை ஆண்டவன் அருட்பணிக்கு என உரிமையாக்கிக்கொண்டு, திருக்கோவில்களில் பணிபுரியத் தொடங்கினர். கோவில்களில் திருவிளக்கு ஏற்றுதல், கோவிலைத் துப்புரவு செய்தல், கோலமிட்டு அழகுப் படுத்துதல், விழாக்காலங்களில் ஆடல் பாடல்களால் மக்களை மகிழ்வித்தல் முதலான தொண்டுகளைச் செய்துவந்தனர். இவர்களைக் 'கோயிற் பெண்கள்' என்றும். 'தேவரடியார்கள்' என்றும் கல்வெட்டுக்கள் கூறும். அரசரும், கோயிலாரும் இவர்களுக்கெனத் தனிமதிப்புக் கொடுத்து வந்தனர். இவர்களுக்கென நிலங்கள் மானியங்களாகவும் வழங்கப்பட்டன. 20–ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், இவர்கள் செய்துவந்த தொண்டினைச் சிலர் தவறாகப் புரிந்துகொண்டதால் 'தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம்' கொண்டுவரப்பெற்று, இவர்களது பணி, கோவிலிலிருந்து விலக்கப் பெற்றது.

முடிவுரை:

இவற்றால் தமிழரினம் கி. பி. 12, 13–ஆம் நூற்றாண்டுவரை, பெண்ணுக்குச் சமுதாயத்திலும், அரசியலிலும் சமஉரிமை அளித்திருந்தமை அறிகின்றோம்.

ஆனால் காப்பிய காலத்தில் தலைகாட்டிய பெண்களின் உரிமையைப் பறிக்கும் முயற்சி, இடைக்காலங்களில் பைய வளர்ந்துவந்த சமயக்கருத்துக்களோடு கலந்து, பெண்பாலார்க்கு ஞானநூலறிவும், பொதுக்கல்வி அறிவும் வேண்டா என விலக்கி அவர்களை அடிமைகளாக்குவதில் முனைந்தன.

அக்காலத்தே தோன்றிய இளம்பூரணர், பரிமேலழகர் போன்ற உரைகாரர்கள் இக்கருத்துக்களைத் தம் உரைகளில் புகுத்திவிட்டனர்.

தமிழகத்தில் ஐரோப்பியராட்சி நிலைபெறுகிறவரை, இக்கொள்கை மக்களிடையே விரிவாகப் பரவிப் பெண்ணினத்தை, உரிமையற்ற அடிமையாக்கிக் கல்வியில்லாத குருடுமாக்கியது. அதனால் நாட்டில் கல்லாமையும், மூட நம்பிக்கைகளும், குருட்டுப் பழக்கவழக்கங்களும், சாதி சமய வேற்றுமைகளும் தோன்றி நாட்டை அலைக்கழித்தன. ஐரோப்பியர் ஆட்சியில்தான் வாழ்க்கையில் பெண்களுக்கு உரிய உரிமையை மதிக்கக்கூடிய வகையில் வழங்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும், அவர்களுக்கும் ஆண்களைப்போன்ற கல்வியறிவை வழங்குவது முறை என்ற கருத்தும் மக்களிடையே இடம் பெற்றது.

அறிஞர் பலர் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து, மகளிர்க்காகப் பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும் நிறுவ முன்வந்தனர் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார், சுப்பிரமணிய பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் பெண்ணுரிமையைப் பாதுகாப்பதில் பெரிதும் முனைந்தனர். பெண்ணினத்தின் பெருமையை மக்களுக்கு நூல்வாயிலாக எடுத்துரைத்த மேற்கண்ட சான்றோர்களில் வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதிய 'பெண்மதி மாலையும்' திரு.வி.க.வின் 'பெண்ணின் பெருமை'யும் மகளிரின் சமஉரிமைக்கு ஆதரவு அளித்தன.

ஒரு காலத்தில் நாடெங்கும் மலர்ந்து, அறிவு மணம் வீசிய பெண்ணின் பெருமை, இடைக்காலத்தில் வாடி வதங்கினும், இப்போது மறுமலர்ச்சியுற்று அரசியல் வானத்திலும், கலை உலகிலும் நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருப்பது போற்றத்தக்கது.

இன்று அரசியல் தலைமையிலும் ஆண்மக்களோடு, பெண் மக்களும் சமநிலையில் இடம் பெற்று, நாட்டாட்சி நடத்துவதற்குத் தகுதியும் உரிமையும் பெற்றுள்ளனர்.

அன்று மணப்பிடிப்பிலிருந்து விடுதலைபெற முடியாத நிலையில் இருந்த மகளிர்க்கு இன்று அதனினின்றும்கூட விடுதலை பெறுமளவுக்கு உரிமை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவையெல்லாம் இன்றைய பெண்ணினத்தின் உயர்வுக்குப் போதிய சான்றுகளே! ஆயினும் மணவிலக்குச் செய்துகொள்வதற்கு (divorce) ஏற்ற உரிமை சட்டப்படி, மகளிர்க்கு வழங்கப்பட்டிருந்தாலும், இங்கிலாந்து நாட்டினைப்போல, மகளிர் தங்கள் மணவிலக்கு உரிமையைத் தாம் விரும்பியபடியே முற்றிலும், பயன்படுத்துவதற்கு ஆடவர் உள்ளம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். மகளிர் இவ்வுரிமையையும் விரைவில் பெறுவார்களாக!

* * *

THE TAMILS

An excerpt from the Essay titled "The Tamils" from the Justice Party Golden Jubilee Souvenir, 1968.

My wanderings in the course of my public life extending over the last fifty years, took me to almost all places in Tamilnad. I have had the opportunity of meeting people engaged in diverse activities and holding divergent views. I had the pleasure of exchanging thoughts and views with them. These meetings have been, and are a source of edification and pleasure to me. As a result of these exchanges of views I had the opportunity of assessing the progress of Tamilians in various walks of life. I venture to give below some of my impressions gathered during this period.

Historical knowledge is indispensable for the people. Along with political history, cultural history also must be studied. It is unfortunate that the Tamilians have not interested themselves in historical studies from the earliest times. Neither have they pondered over the consequences of the lack of historical studies. That is why the history of Tamilnad is yet is an incohate state. Therefore it is imperative that the study of the history of our country written correctly is made compulsory in our schools and colleges. We are able to understand our ancient history partially only through Sangam literature, inscriptions on stones and copper plates. If there had been the practice of keeping diaries, much of the difficulties felt in writing our history could have been averted. If teachers and parents persuade the students to keep clear and concise accounts of their daily activities, such facts will indeed be of real service to the people. I am unfortunately one among those who have not kept a diary during my younger days. I now realise what a handicap it has proved to be. Hence I wish to urge on our people, especially the youth, of the importance of recording a diary. I have however attempted to give below my impressions and views mostly from my memory in the hope that such recapitulation may be of some use to the people.

The Tamilians are an ancient race as their civilisation has been contemporaneous with those of Crete, Egypt, Rome, Greece, Assyria, Babylon and Sumeria in the West and China in the East.

Barring China, other ancient civilisations have disappeared and new races of men have taken the places of the old ones. But the Tamil civilisation continues to be the same today. Fr. Heras, who delivered a series of lectures in Madurai at the invitation of the late Mr. A. S. P. Aiyer, retired High Court Judge, Madras, said that there was closer resemblance between the findings obtained in Mohenjo Daro and Harappa, as disclosed by the study of Archaeology, and the conditions in Tamilnad. He could not however say whether there was migration from Tamilnad to Mohenjo Daro or vice versa. He was of the opinion that the history of Mohenjo Daro dates back to 5,000 years. This proves the antiquity of the Tamilians.

Holy Roman Empire comprising all the nations in Europe was heir to Roman Empire. Its civilisation came to be known as European civilisation. The Southerner or Latin Race, Norsemen or the Teutonic Race and the Slavs were the races that formed the Empire. England remained a separate entity being an island. Each country has its own distinct culture. Important of these are German, French and English. Someone asked the Emperor Charlemagne what the best language in his Empire was. His cryptic reply was as follows: If one wants to talk to a gentleman he talks in Spanish, if one wants to address his lover he talks in French, if one wants to address the mistress he talks in French, if one wants to address the soldiers he talks in German. He had a dig at the English by saying that if one addresses the devil he does so in English. If this Emperor had known something about the history of Tamilians, he would have said that if one wishes to address his Maker, he would do it in Tamil.

Ancient Greece and Rome wanted to achieve world domination by relying on military strength. Later France and Germany followed suit for world domination. Failure was writ large on all their attempts. On the other hand England did not aim at world domination but wanted to extend its trade to the countries of the then known world, However they had built the biggest Empire the world has known. It was not as a result of conquest. Likewise the ancient Tamilians who spread over the whole of South East Asia and according to some scholars, even parts of South America were sought for their goods. Incidentally they spread their culture without attempting to impose it on those countries. China with the biggest population confined itself to its own territory and went into hybernation for centuries. It was said that Napolean cautioned other countries not to disturb and provoke the sleeping giant. It was only in the latter part of the 20th century that China woke up under Communist stimulus and is trying to establish its hegemony over the rest of the world.

TAMIL LANGUAGE

To the Tamilians especially those of Pandyanad, the language counted more than the soil they lived in. This feeling was perhaps strengthened by the fact that their two capitals with large terri-

tories had been swallowed by the sea. Hence they did not succumb to narrow nationalism like some countries England, Germany, France and Japan. As the Tamilians had a broad outlook on life they believed in

'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்'

one race and one God.

Their forefathers believed in

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்

Every country is my country, every man is my kinsman.

The Pandyans established the Tamil Sangam for fostering the language and literature and for giving a code of conduct to the people for regulating their life in all its aspects. The only similar institution is the French Academy in France.

There were three Tamil Sangams. The first two went under the sea and the third disappeared when the Pandyans left Madurai. These three Sangams had produced great works. With few exceptions all these have been lost. A few as "Tholkappiam" were saved. These works testify to the greatness of the Tamil Literature.

Tamil lost its importance when foreigners reigned over Tamilnad. Under the British rule, the English language gradually replaced Tamil. If two Malayalees, Andhras or Bengalees met they start talking in their own language even if the people in their company did not know their language. On the other hand if two Tamilians met, they spoke in English whether there were others or not in the company. Tamil had reached such a pitiable position under the British Rule. However, in the 19th century Muslims especially scholars among them nurtured the language alive. In the 20th century, as a result of this, there was a revival of Tamil language with the opening of the Fourth Tamil Sangam in Madurai in 1901 by Sri Pandithurai Thevar, a scion of the Sethupathy family of Ramnad. Thus began the Tamil renaissance. The language and literature received a stimulus from well-known scholars. I may mention a few names here.

1. Thirupapuliyur Gnaniyar Swamigal
2. Dr. U. V. Swaminatha Iyer
3. V. Damodaran Pillai
4. J. M. Nalluswamy Pillai
5. S. Bhavanandam Pillai
6. L. D. Swamikannu Pillai
7. K. Navasivayam Mudaliar
8. Gopala Iyer
9. S. S. Surianarayana Sastri
10. V. K. Surianarayana Sastri
11. Maraimalai Adigal
12. T. V. Kaliayanasundaranar
13. Anavarada Vinayakam Pillai
14. Sivaraja Pillai
15. S. Vayyapuri Pillai
16. S. Somasundara Bharathi
17. K. Subramania Pillai
18. R. P. Sethu Pillai
19. R. Raghava Iyengar
20. Pandithamani Kadiresan Chettiar
21. N. M. Venkataswamy Nattar
22. M. Raghava Iyengar
23. Swami Vipulananda of Jaffna
24. Karanthai Kavi Arasu
25. Venkatachalam Pillai
26. Ulaganatha Mudaliar
27. Somasundara Desigar
28. A.M. Saravanna Mudaliar

29.Natesa Mudaliar
30. Ibrahim Pulavar
31. Gulam Kadiri Navalar
32. Thirunarayana Iyengar
33. Arasan Shanmuganar
34. Subramania Kavirayar
35. Kandaswamy Kavirayar
36. Poornalingam Pillai
37. Pandithurai Thevar
38. Raja Bhaskara Sethupathy
39. Nallasivam Pillai
40. Punnaivananatha Mudaliar
41. Kandaswamy Mudaliar
42. Vellaigal Subramania Mudaliar
43. Subramania Bharathi
44. Desika Vinayakam Pillai
45. Lakshmana Pillai of Trivandrum
46. T. K. Chidambaranatha Mudaliar
47. C. M. Ramachandran Chettiar
48. Manickavelu Naicker
49. Varadananjia Pillai
50. Bharathidasan
51. Purasai Murugesa Mudaliar
52. K. Vadivelu Chettiar
53. Sivagurunatha Pillai
54. Bhaskara Thondaman
55. Karmega Konar.

These are worthy men. They have left their impression on Tamil literature. I had the privilege of knowing many of them.

However, in the 19th century Muslims especially scholars among them nurtured the language alive.

Some years back I invited Gnaniyar Swamigal, a profound scholar, the like of whom I have yet come across, to my place for pooja. He performed pooja to "Muruga" and then we had food. When he was about to take rest my aunt wanted to listen to him. When I conveyed this request he was extremely good enough to say that after taking rest and before departing, he will talk for a few minutes. After rest he spoke for 15 minutes on the greatness of "Vel". Though the talk was addressed only to two or three people, I have not heard such a profound and impressive speech though a short one. When he died Tamilnad was the poorer for it. None has replaced him so far.
Swami Vipulananda was a great scholar and believed in God. He was an authority on the old Tamil musical instrument. "Yal". If he had been alive for some more years, he might have resurrected that instrument, and brought it under use. I was told that he had come to Chidambaram from Jaffna for an engagement. The previous night, when he had high temperature, instead of sending for a doctor, he sent for an Oduvar who could sing well. He sang Sambandar's "மந்திரமாவது நீறு" padigam. The next morning the temperature had come down and he could keep his engagement. It is a case of learning and faith going together. His death was also a great loss to Tamil.

I wanted an equivalent in Tamil for

When V.O. Chidambaram Pillai was taken from Tuticorin to Coimbatore by train, I went to the station by absenting myself from the school and saw him from a distance. After many years I had the privilege and pleasure of meeting this patriot and had a long chat with him.

the words "Solemn" and "Solemnity". I consulted persons well-versed in Tamil and English. None of them could help me. Eventually I consulted Karmega Konar. He asked me to explain to him what exactly the words meant. I told him that in a church, during a marriage or mourning ceremony, the whole congregation assembled there act in a silent and disciplined manner in view of the importance of the occasion. "Sir", he said, "during our marriage children are brought and they naturally make a lot of noise. When a person dies those who come for condolence start weeping. Such being the case, it will not be possible to find a Tamil equivalent for the words solemn and solemnity". He said that words are not simply coined, but come into existence to express some practice or custom in life. I was taken by surprise. This explanation did not suggest to me or to the others Whom I had Consulted. I may add that Tamil Pandits and Sanskrit Professors did not command respect from the students in those days. But Karmega Konar did. He was commanding implicit obedience from his students.

Saivism has been the main religion of Tamilians. Its essence is "Tolerance" and hospitality. This spirit of tolerance has been our strength and ironically, our weakness also. Be that as it may, I will not part with tolerance on any account. The Jains in Pandyanad converted the Pandyan king Koon Pandyan to Jainism and the people were obliged to follow suit. Not so his queen Mangayarkarasi. Aided by her minister, Kulachirai Nayanar, she took a firm stand against the Jains. She sent word to the child saint-Thirugnana Sambandar to come to her aid and rescue. Though he was dissuaded by his old friend Appar not to start for Madurai, he accepted the queen's invitation and reached Madurai. He was received at the entrance to the city and was taken to his quarters. It must be said to the credit of the king that he gave the fullest freedom to the queen to act in the manner she did. When the young saint saw the queen, he realised the fear and anxiety felt by the queen for his safety. He addressed her with all the respect due to a queen and assured her that she need not be afraid of anything as he was certain to overcome the Jains and restore Saivism. In his disputes with the Jains he overcame them and restored the king to the faith of his forefathers and also cured him of his hunch. The king was called Nedumaran after this. I shudder to think what would have been the fate of Tamilnad if the Jains had won that day. The queen was torn between her loyalty to her husband and her alligeance to Saivism. She

would not give up one or the other. She was rewarded for her steadfastness. But for her, Saivism would have been lost in Tamilnad. The great Sekkilar burst out as a result of his profound admiration and respect for her by saying
"மங்கையர்களுக்கு அரசி எங்கள் அரசி".

At the time of the International Conference a number of statues were unvieled, but no one paid a thought to the great service this queen had rendered to the people of Tamilnad. I was asked to take part in this ceremony by unveiling the statue of V.O. Chidambaram Pillai. It was fortunate that I was asked to perform this. When V.O. Chidambaram Pillai was taken from Tuticorin to Coimbatore by train, I went to the station by absenting myself from the school and saw him from a distance. After many years I had the privilege and pleasure of meeting this patriot and had a long chat with him. At the time of my talk with him patriots who had been to jail received undue publicity. But the patriot who had received treatment accorded to criminals had receded into the background. I believe, after some time Government purchased the house where he lived and preserved it as a national monument. It was a belated honour but one has got to be thankful for small mercies. I am reminded about Rome's historian Tacitus. When referring to his father-in-law Agricola who incurred the displeasure of the Caesar for expressing his views on the problems of the day that Caesar might curb one's tongue and muzzle his mouth but he would not prevent anyone from thinking what he liked, Tacitus did not want any statue for his father-in-law but wanted that he should be remembered and that his memory should be cherished by the coming generations. Likewise I must say that memory of Mangayarkarasi should be kept green by the followers of Saivism. I may add that after centuries a mandapam has been put up in Sri Meenakshi Temple to commemorate her memory, during the renovation of that temple.

Where other religionists quarrel like cats and dogs we live in Tamilnad in peace and harmony. A Hindu would call a Muhammadan as brother or uncle. So there is humanity among them irrespective of their religion. Other races and religionists have accepted the greatness of the Tamil language and have made their own contribution to it and its literature. No other language has received so much respect and regard. England has given political asylum. Tamilnad has given religious freedom. Hence all those who have settled down in Tamilnad are treated as citizens of Tamilnad and are given equal freedom and rights. Generally speaking, especially those living in the village parts are hospitable by nature. In Tamilnad it is considered as the primary duty of a man or a woman in a household to extend hospitality. Hospitality does not mean giving a big feast to others. When you share your food with others though the guests may be unexpected arrivals, it is real hospitality. Bhaktas of Siva made it a point to look for guests and feed them first before they themselves took their food. In the Thiruvilaiyadal Puranam, you come across devotees who have undergone

great hardship and sacrifices in order to please the guests. Siva is said to have tested some of these Bhaktas by asking for food which is not normally expected, to assess the Bhakti of these devotees. When he was satisfied he rewarded them.

FINE ARTS

IIn addition to the development of language and literature the Tamilians paid special attention to the development of fine arts to an extent not attempted in other parts of the country,

Construction of temples gave an opportunity for the development of architecture and sculpture. They fostered the growth of Bharatha Natyam and Nathaswaram both of which are to be found only in Tamilnad. Eminent Nattuvanars who have helped in the renaissance of Bharatha Natyam are Meenakshisundaram Pillai, Chokkalingam Pillai of Pandanallur School, Vazhuvur Ramiah Pillai and Dhandayuthapani Pillai. The great exponents of recent times are, Balasaraswathi, grand - daughter of Veenai Dhanammal. Banumathi of Kumbakonam, Pandanallur Jayalakshmi, Kamala and Rukmani Arundel. The last named has helped to spread the art to girls from good families where as it was formerly the exclusive preserve of "Deva dasis." Many foreigners come to Madras to study this art. The Nathaswaram Vidwans who have upheld this unique art in the recent past are Vidwan Madurai Ponnusami Pillai, Thirumarugal Natesa Pillai, Chinna Pakkiri and Peria Pakkiri, Perambalur Angappa Pillai, Thiruvavaduthurai Rajarathnam Pillai, Kekkayi Nataraja Sundaram, Semponnar Koil Ramaswamy, Karukurichi Arunachalam and Vedharanyam Vedamurthy. The Great exponents of the present day are Thiruvidaimarudhur Veerusami Pillai Thiruvengadu Subramania Pillai, KulikKarai Pitchayappa, Namagiripettai Krishnan, Thiruvezhimalai Brothers and Sheikh Chinna Moulana Sahib. Vidwan Ponnusami Pillai was not only a great artist but also an acknowledged expert of the theory of music, and was the Samasthana Vidwan of Ramanathapuram and Mysore. I have known Ponnusami Pillai, Karukurichi Arunachalam, Thiruvidaimarudhar Veerusami, Thiruvengadu Subramania Pillai and a few eminent artists personally. The first four have performed recitals in my house on certain auspicious occasions. Grandsons of Vidwn Ponnusami Pillai, Sethuraman and his brother are coming up very well as Vidwans of Nathaswaram. Thavil is a necessary adjunct of the Nathaswaram and eminent players of this instrument who come to mind are Needamangalam Meenakshisundaram Pillai and Shanmugasundaram, Nachiyarkoil Raghava Pillai and Panchapakesan.In recent years A. K. C. Natarajan of Trichy has earned the distinction of mastering the clarionet, an essentially Western instrument, and adapting it to Carnatic music. He is as much sought after as the great Nathaswaram Vidwans of today.

The Veena is another instrument peculiar to South India. Veenai Dhanammal was the foremost exponent of this instrument. Other great names in this field were Madurai Shanmugavadivu, mother of Srimathi M. S. Subbulakshmi, the illustrious Karaikudi Brothers, Devakottai Narayana Iyengar and Desamangalam Subramania Iyer. The great vidwans of today are Doraisami Iyengar, K.P.Sivannandam Pillai, K.S.Narayanasami, S.Balachandar and Chitti Babu. In the west it is believed that string instruments with bows came originally from India. But the Violin of today is a foreign instrument which has been assimilated into Carnatic music by the genius of Vidwans like Thanjavur Vadivelu Pillai, Malaikottai Govindasamy Pillai, Thirukodikaval Krishna Iyer, Karur Chinnasami Iyer, Marungapuri Gopalakrishna Iyer, Mysore Chowdiah, Pappa Venkatramiah, Dwaram Venkatasami Naidu, Kumbakonam Rajamanickam Pillai, Settur Sundaresa Pattar and T. K. Jayarama Iyer. Prominent Vidwans of today are Lalgudi Jayaraman. Mayavaram Govindaraja Pillai, T. N. Krishnan and M S. Gopalakrishnan. The Mridangam is also an instrument peculiar to the South and great Vidwans of the recent past and present are Alaga Nambia Pillai, Palani Muthiah Pillai, Palani Subramania Pillai, Pudukottai Dakshinamurthy Pillai, Palghat Mani Iyer, Thanjavur Vaidhyanatha Iyer, Thanjavur Ramdoss Rao, Madurai Raju Naicker, Ramanathapuram Muruga Boopathy, and Thanjavur Moorthy. Eminent Ganjira Vidwans were Mamundia Pillai, Dakshinamurthy Pillai, Palani Subramania Pillai and the great amateur artist, the Zamindar of Sethur. Other laya Vidwans of eminence were Ghatam Krishna Iyer and Konnakkol Pakkiri and Mannargudi Natesa Pillai. The flute is one of the oldest instruments in Tamilnad, as elsewhere in the world. Great flutists of the recent past were Thirupampuram Swaminatha pillai and Palladam Sanjeeva Rao. The great Vidwans of today are T. R. Mahalingam and T. Viswanathan, grandson of Veenai Dhanammal.Among the great vocal musicians of recent memory must be mentioned, Maha Vaidhyanatha Bagavathar, Madurai Pushpavanam, Kancheepuram Naina Pillai, Ramanathapuram Srinivasa Iyengar, Kunrakudi Krishna Iyer, Mysore Vasudevachar, Tiger Varadachari Alathur Brothers, Ariyakudi Ramanuja Iyengar, M. K. Thiagaraja Bagavathar, S. G. Kittappa, Palghat Rama Bagavathar, Palghat Anantharama Bagavathar, Madurai Sesha Bagavathar, T. A. Nagasami Bigavathar, Kallidaikurichi Vedantha Bagavathar, G N. Balasubramaniam, Sundara Othuvamurthy, Mariappa Swamigal and Madurai Mani Iyer. Vidwans of eminence today are Maharajapuram Viswanatha Iyer, Semmangudi Srinivasa Iyer, Chittoor Subramania Pillai, Mudikondan Venkatrama Iyer Ramanathapuram Sankarsivam Pillai, Musiri Subramania Iyer, V. V Sadagopan, Balamurali Krishna, Chembai Vaidhyanatha

Bagavathar, M. M. Dandapani Desikar, and Madurai Somasundaram. If Madurai Somasundaram gives up his mannerisms, he will become, with his experience and maturity, a pre-eminent musician. Women who have made an indelible mark in the world of music are Veenai Dhanammal, Coimbatore Thai, Bangalore Nagaratnammal, Thiruchendur Shanmuga vadivu. Among the women musicians of the present day, M. S. Subbulakshmi has achieved international reputation. I remember her in the year 1930 giving a performance at a reception given to me in Madurai and at two other places subsequently. Her voice is sweet and fresh, her diction perfect, her technique faultless, and she sings with assurance and dignity. Above all, for an artist of her standing, she is humility personified. Citizens of Madurai are proud of the fact that she hails from that city.Srimathi D. K. Pattammal is another great musician who has been in the limelight for a number of years. On two occasions she has performed music at my residence at wedding receptions. SrimathiM. L. Vasanthakumari has come up recently and made a mark for herself. Her style is distinctive and her voice extremely flexible. I am mentioning only the names of the leading men and women of today. But a good number of young men and women are coming up. It may perhaps be invidious on my part to mention some names. It is not only the practicing musicians who have kept alive the noble traditions of our classical music dating from the Nayanmars, Alwars and Arunagirinather and even earlier. Within recent times Tamilnad has produced a galaxy of composers of which any country could be proud. Apart from the musical trinity of Tiruvarur, there have been and there still are composers who have contributed to the greatness of our music, which of late is attracting the attention of musically minded people of all the Continents. A comprehensive list of such composers would be beyond the scope of this article, but mention should be made of Maha Vaidyanatha Iyer, Patnam Subramania Iyer, Swathi Thirunal, Muthiah Bagavathar, Vasudevachar, Poochi Srinivasa Iyengar, Koteeswara Iyer, Gopalakrishna Bharathi, Arunachala Kavirayar, Muthuthandavar, Marimutha Pillai, Thanjavur Ponniah Pillai, Venkatarama Bagavathar, Papanasam Sivan, T.Lakshmana Pillai, Acchutha Dasar, Oothukadu Venkatasubba Iyer, Ramasamy Sivan, The Maharaja of Mysore, Mathura Kavi, Kavikunchara Bharathi, Subramania Bharathi, Dhandapani Desikar, G. N. Balasubramaniam, Vedhanayakam Pillai, Veenai Seshanna, Neelakanta Sivan, Desia Vinayakam Pillai, Nadanagopala Nayaki Swamigal, Mazhavai Subbarama Bagavathar. Annamalai Reddiar and Suddanantha Bharathi. I should mention the great part played by the Oduvars in Siva Temples and their counterparts in Vaishnavite

temples and who have popularised music among the people. I am glad to say that some of the Maths and temples have got first class Oduvars in their service. The performance of some of them are heard with delight on the All India Radio. In the matter of Kadha Kalakshebams (Religious discourses) there are a number of exponents, the chief among them being Sri Anantarama Dikshidar and Sri Kripananda Variar.

DRAMA

In Tamil language drama occupies an important place. Tamil language had three divisions-Iyal.Isai and Natakam. Sankaradoss Swamigal, P. Sambanda Mudaliar, Muthuswami Kavirayar, Sathavathanam Krishnaswami Pavalar, Sennai Kandasamy Mudaliar were well-known playwrights. The dramatic troupes which have popularised Tamil drama in this country during the last fifty years are Velu Nair Company, C. Cunniah Company, Ananthanarayana lyer Company, Madurai Bala Manoranjani Sangeetha Sabha, Sri Bala Shanmuganantha Sabha (T.K. S. Brothers Company), and Devi Bala Vinodha Sangeetha Sabha (Nawab Rajamanickam Company). Suguna Vilas Sabha and Rasika Ranjani Sabha have been well- known amateur dramatic societies in Madras. They played an important part in staging modern Tamil dramas. They have now ceased to function. Rasika Ranjani Sabha in Madras is putting on board several new dramas with a social motif.
Of the women actresses Balamani and Balammal were well-known in those days. Later on S. D. Subbulakshmi and Sundarambal came into lime-light.
Drama is a powerful medium for propaganda and popular education. Mr. P. Sambanda Mudaliar's plays dealt with social themes. Cunniah Company and Nawab Rajamanickam Company played dramas based on religious themes. Both employed gorgeous scenes and glittering costumes.

T. K. S. Brothers raised the tone of the Tamil stage. They made it possible for respectable ladies to attend Tamil dramas. Before that men only could venture to attend these Tamil dramas. The stage received a set back because of cinema and I hope there will be a revival of dramas as genuine acting can be witnessed only in a drama.

MEDICINE

Apart from Allopathy and Homeopathy, there are three systems of medicine in India. They are Siddha, Ayurveda and Unani. The more difficult of these is the Siddha system. Medicines prepared under this system are efficacious and cure illness in no time. If not properly prepared, these are likely to endanger health and life. Thorough researches are wanting in Siddha medicines, though there have been some good practitioners such as Sivagnana Yogi, Pandit Anandam and G D. Naidu. I remember to have presided over a Siddha Conference convened by Sivagnana Yogi about 35 years back. Pandit Anandam and G.D. Naidu are with us now. Mr. G. D. Naidu is conduct-

ing research in Siddha medicines. He is preparing some good medicines and sending them abroad. Mr. Balaramiah, the present Chief Presidency Magistrate of Madras is a distinguished student of Siddha medicine. Through his efforts the H. R. E Board has started Siddha Medical dispensaries in Tirunelveli and Courtallam. The Mathuram family at Trichy has been doing yeoman service through Siddha system.

The late Raja of Panagal started the School of Indian Medicine. But no progress has been made in the research of Siddha medicines. Ayurveda system is practised chiefly in Malabar. It goes in for oil treatment. It is a peculiar characteristic of this system. Unani system is mostly practised by the Muhammadans. The late Sir Muhammad Usman and his family were well-known Unani practitioners in Madras. There are some other families also practising this system.
Homeopathy seems to be popular with the people. There are a few doctors who practise this system.

In the case of children's disease the Indian systems of medicines seem to be more popular. In the case of Allopathic doctors I would like to mention the following names which occur to me easily.

Dr. Guruswamy Mudaliar
Dr. Rangachari
Dr. Koman
Dr. Venkataswamy Chetty
Dr. A. Srinivasan.
They were very popular doctors in those days.

Dr.A Lakshmanaswamy Mudaliar is known throughout the world as an authority in obstetrics and gynecology. Now we have got Dr. Ratnavela Subramaniam, Dr Vadamalayan and Dr. V. Srinivasan. A good number of young men from Tamilnad, who have received training from foreign countries have come back and set up practice. They are popular.

WOMEN

The Tamils had accorded women an honoured place in the society. They are the heads of the family and hold supreme away. In some houses married women who predecease their husbands form part of the family deity and are worshipped as such. Owing to other influences in the country later on, women had lost their place. Only after contact with the west, women have obtained a new status. Though it is not possible or advisable for women to claim equality with men, the law of the land has given them equal rights. In olden days, boys and girls, after they reach the age of discretion, were given full freedom to select their own mates. They chose their partners and got married subject to the approval of their parents.

Whatever were the rights given by the society, the women must themselves shape their own lives. The women who add simplicity and dignity to their speech, dress, conduct and mode of life really count. It is the company of such women that elevates and ennobles man.

The key to a well ordered society rests ultimately in the hands of women.

MATHS

On the religious side there are many Madadhipathies. There are Saiva, Vedic, Vaishnavite and Madhwa Maths. Of the Saivite Maths, those well known are Thiruvavaduthurai, Dharmapuram, Thiruppanandal, Madurai, Kundrakudi, Mylam, Thirukoilur, and Thirupapuliyur. The temples under the management of the Dharmapuram Adhinam are kept clean and spick and span. I wish that other temples also are kept like these. Thiruppanandal has constituted many endowments by which knowledge and food are supplied to those who are really in need of the same. Thiruvavaduthurai Adhinam is publishing a number of rare books by way of commentaries and expositions of Tamil literature, chiefly bearing on Saivism. The Heads of Kundrakudi and Madurai Adhinams are engaged in vigorous propaganda of Saivite faith in all places in Tamilnad.

In ancient days these Maths exercised great influence among the people. Their influence was not merely due to their position as Heads of Maths. Individually every Madadhipathy was proficient in literature and was leading a strictly monastic life. Next only to the kings, the Saivite Maths were patrons of learning and arts. At a certain period of history some changes came over these Maths. Further, the rise and spread of rationalist movements considerably undermined the prestige of these Maths.

Whatever were the rights given by the society, the women must themselves shape their own lives.

The Hindu Religious Endowments Act came into force and the Madadhipathies were forced to revise their methods of life. The valuable services rendered by Saivite Maths have commanded reverence and confidence from the people at large. My earnest desire is that these Madadhipathies should be exemplars of spiritual living to the people.

SANKARACHARYA MATH

In the South there are two Vedic Maths- The Kamakoti Peetam and Sharada Peetam. I know both the Peetathipathies and have great respect and regard for them. As I have been in close touch with Kamakoti Peetam I have great reverence and devotion for him. His life is a supreme example of monastic life.
I welcome the formation of the Deivika Peravai under the joint auspices of the several in Tamilnad I invoke the grace of God for the successful functioning of the Peravai.

EDUCATION

Education in this country instead of being a blessing has become a curse. At the time of admission to schools and colleges students and their parents undergo a painful ordeal. There is a gen-

eral belief that money or recommendation from high quarters are necessary for getting admissions. This impression is most unfortunate and makes people helpless. Likewise at the time of examination students try to get marks from examiners for getting promotions. This is equally unfortunate. Students must either work hard to get through their examinations or give up their studies. I know that my party was responsible for setting up of committees to regulate admission to colleges community wise. Probably conditions obtaining then required such a step. Nearly half a century has passed since then. There was then, necessity for spoon-feeding but it need not continue permanently. I know from experience that backward students also have done well by utilising opportunities given to them. It is high time now that each community stands on its own legs. Now people have no faith in Heads of institutions or in the admission committees. This I regret to say is a reflection on the Universities. Hence I feel, to solve the problem, that the examinations be held and boys admitted without recommendations, on merits as in the case of the Medical College at Pondicherry. People seem to be satisfied with this system in Pondicherry.

Whatever good institutions Englishmen might have left us the University is not one of them. Universities must have been formed with high aims by their sponsors but in the practical working of them there has been a deviation. The rulers of the country wanted efficient men to man the subordinate and provincial services at a low cost and did not want these Universities to produce the right type of men who would become leaders of the country. In short these Universities served our rulers well and our country ill. The country has no faith in the educated men nor the educated men have faith among themselves. I feel it is worthwhile to scrap all these universities for a period of 20 years so that new universities might spring up with better type of men and right objectives. This is not the first time that I have said this. There have been eminent men in India and they have become great not because of, but in spite of, the universities. What the universities should have given us was the right kind of men with character and sense of duty so that they could command respect and confidence of the people and thus be leaders. In passing I wish to refer to the Second International Tamil Conference which took place early this year. There were two committees set up by the Government for conducting the Conference. When I asked someone what need was for two committees I was told that one committee was meant for dealing with people and the other for dealing with intellectuals. The first had its building in Island Grounds and the other in the University buildings. The tableau representing the life of the Tamils at different stages and the variety entertainments arranged in the Island Grounds were a great success. The same cannot be got up at the University buildings. One redeeming feature of this was that the industrialists of the State took upon themselves to provide accommodation, conveyance, food,

etc. to guests from other countries. This committee was headed by Mr. C. S. Loganatha Mudaliar and the arrangements were in the excellent hands of late Mr. T. S. Narayanaswamy. Everything went according to schedule. Accommodation and conveyance were properly arranged and the hospitality was on a lavish scale. I am quite sure that the guests had a good time and returned to their countries with pleasant memories of their stay in Madras. I may say that Mr. Narayanaswamy's unexpected death is not only a loss to the country but a Loss to humanity. I would like to take this opportunity to say that Mr. C. S. Loganatha Mudaliar has been a princely host dispensing hospitality on a lavish scale to the people of the State and outside. Hospitality is a chief characteristic of Tamilians. I must say that Mr. G. D. Naidu keeps an open house in Coimbatore and you can see guest-quarters practically full throughout the year. I know great industrialists' houses have fine guest-quarters to look to the convenience of their guests from outside and I hope that district will follow the example of Mr. Loganatha Mudaliar and Mr. G. D. Naidu. I expect the industrialists to keep up the traditions of the Tamilian hospitality as the landed aristocracy in the country, due to the land ceiling policy of Congress Government, cannot dispense hospitality as they have been doing in the past. As matters stand the landed classes find it difficult to make both ends meet.

Before I went to England in 1909, there were three fine first grade colleges in Madras city– Christian College, Presidency College and Pachayappa's College, one in Kumbakonam and the last in Thiruchirapalli. Of these, Christian College was actuated by missionary sense of service and the whole attention was paid to education, if I am not mistaken, Dr. Miller was succeeded by a number of educationists. They appear to have created fine traditions in the worthy place in the public life of Madras. I wish we had more colleges of this type in Madras as it would have served the real purpose of education. After sometime a number of first grade colleges came into existence. Their aim was to get passes in the examinations. Greater the number of men who have obtained first class the bigger the reputation they enjoyed. If getting through examinations is the criterion of the colleges that can be served by Tutorial colleges. Public money need not be spent on these colleges by way of grant, etc. The only criterion that I would apply to a college is that it should produce first rate men.

RENOVATION

Renovation of temples in Tamilnad during the last 200 years has been done by the Nagarathars. After their set-back in Burma and other countries, they have not been able to come forward to undertake new renovation works on a large scale.

About 1928, a temple was to be renovated with the help of public support. I refer to the Vadapalani Andavar temple in Kodambakkam. Pakkialinga Thambiran, last of the hereditary trustees of that

temple undertook this job. My friends at the cards' table have been contributing regularly towards the renovation and, if my recollection is correct, the contributions came to about Rs. 30,000/. Needless to say that public support too came freely. Voluntary donations came in such abundance that large improvements have been effected to the temple and its tank. In the meantime Kodambakkam area itself has become a strong centre of cinema studios. They have also contributed liberally to the renovation. In view of the rapid progress made in the matter of the renovation to the Vadapalani temple, some of the new rich who panted for cheap popularity made a big fuss for nothing. I got disgusted and got out of the committee. After two or three years the trustees of the temple asked me to head a new committee for a fuller renovation of the temple. When I asked them what happened to the new rich, I was told that they have disappeared without leaving any trail. The new Renovation Committee carefully constituted is functioning well. A new Rajagopuram has been planned and the structure has been completed in concrete. Sudai works remain to be done. It is hoped that in one year's time the gopuram will be completed. I may add that so far my appeal for funds has had a good response. This marks the second stage of the renovation of the Vadapalani Andavar temple.

The second temple I was interested in the matter of renovation was Tiruvadavoor, the birth place of Manickavasagar, sixteen miles away from Madurai. The renovation was started in 1955 and the Kumbabishekam took place in 1959. I was the Chairman of the renovation committee. Though the renovation and Kumbabishekam were done on a modest scale they had a good effect. After the renovation the Tiruvadavoor temple displays a grand spectacle. The temple is now thronged with worshippers from Madurai and other places.
On the day of the Kumbabishekam at Tiruvadavoor, there was a suggestion that the renovation of the Sri Meenakshi Temple must be undertaken and that I was to take up the responsibility. It was after a great deal of hesitation that I agreed to the proposal though I had my own misgivings at first in view of the very size of the temple. The trustees of the temple approached the government unofficially and wrote officially to the then Commissioner of the Hindu Religious Endowments Sri A. Uthandarama Pillai that necessary steps should be taken forthwith. The Commissioner permitted the constitution of a renovation committee in his letter dated 26-11-1959. Accordingly a committee was formed with me as President and with powers to co-opt additional members, if need be. The first meeting of the committee was held on the 18th February, 1960. As far as I know that this renovation is the one, all comprehensive and on a full scale, since the founding of the temple. This full scale endeavour, first of its kind in the history of the temple, was blessed by the grace of Sri Meenakshi and supported by the unstinted benovelence of the public at large.

The more I thought of the proposed renovation even after my consent to be the President, greater was my apprehension about the funds and the time needed for the execution of the work. I went to the Amman shrine straight away and told Her, so to speak, that She must place the necessary funds at my disposal and the right type of workmen qualified for the job. My further prayer was that She must also assure that no harm would come to anyone engaged in the work seeing the height of the gopurams and the difficult and risky nature of the work involved in it. As I had no false sense of prestige or dignity or no personal ambition to make a name for myself, I said to the Divine Mother that if these facilities were not forthcoming I would close the shop without any hesitation.

I may add here that I attempted twice to do some business and that I met with failure in the initial stage on both occasions. If anyone of the two businesses attempted had been a success, I would not have asked for funds from anybody, least of all from Sri Meenakshi Herself. In whatever manner my request might be interpreted, it was not made in vain. From that moment itself I felt assured that what I prayed for would come to me easily.

An instance in point may be mentioned here. After the renovation was over and the construction of and arrangements for the Yagasalai for the kumbabishekam were about to start my Special Officer came to me and told me that the Executive Officer of the temple who was in charge of the kumbabishekam arrangements wanted Rs. 40.000/- immediately and that we had not this huge amount in the Bank. I had earlier told him that we may request the Chairman, Board of Trustees of the Palani and Thiruchendur temples to keep by a lakh of rupees to be spared to us in case of such emergencies. But the Special Officer said that this will be infra dig for the President to borrow money for this purpose. I told him that I will take necessary steps to get the money. Just then a messenger came informing me that the Pandara Sannadhi of Thiruvavaduthurai Math who had come to Madurai wanted to meet me. I told the messenger that I was busy just then with the yagasalai work and that I would come later. Two or three messengers came again and I therefore went to meet the Pandara Sannadhi. He gave me a ponnadai and a cover which when opened was found to contain two cheques for a sum of Rs. 50,000/-. When I returned to the office a cheque for Rs. 75,000/- being the balance of the sum of Rs. 1.50,000/- promised by the Madura Mills was waiting for me. Besides two cheques to the value of Rs. 1 lakh each received from the Palni and Thiruchendur Devasthanams had also been received by post. Thus an almost empty treasury became rich to the tune of Rs. 3,25,000/- in the course of a few hours- That is Meenakshi. The two cheques for Rs. 2 lakhs received from Palni and Thiruchendur Devasthanams were returned with grateful thanks immediately after Kumbabishekam.

The Special Officer of the Renovation

Committee, Mr. K. V. Kumaran Nair was a Godsend to me. He had been the Executive Officer of the Sri Meenakshi Temple and subsequently Assistant Commissioner in the department. During his term of office as Executive Officer he gained a lot of experience concerning the renovation works though on a limited scale in connection with the renovation of the Tirupparankundram Temple. Though there were whispers that a Malayalee should not be appointed, I obtained permission for his appointment as I came to acquire some faith in his honesty and efficiency. Mr. Kumaran Nair did not fail me. He relieved me of the anxiety about proper maintenance of accounts. Further he was loyal to me in carrying out my instructions faithfully.

When eventually the renovation works commenced, it did not stop for want of funds any time. We were able to pay our workmen on the due date and they felt assured that their interests were entirely safe in our hands. We were fortunate in having good and efficient workmen. We fixed the target period as five years .Everybody had doubts about the target and the availability of a sufficient number of the right type of workmen. I told the doubting Thomases' that I was not an astrologer and that they should wait and see what is going to happen.

Apart from the renovation work I introduced 'Koti Archana', both in Sanskrit and Tamil. This was performed not by professional priests but by worshippers themselves

I must say that I had nothing but co-operation not only from my colleagues in the committee but also from the temple staff and the workmen employed in the renovation works.

Sri P. S. Sivaprakasam Superintending Engineer, Highways, was by courtesy the Consulting Engineer and a member of the Renovation Committee. He was of immense help to me. The actual work was supervised by Sri K. Venkataraman, an Assistant Engineer of Highways, whose services were taken on loan from government. The Executive Officers during the period of renovation, Sri Krishnaswami Pillai, A. Gopalswami Odayar and Mr. Paramasivan also gave the fullest co-operation. I am thankful to all these gentlemen for the help.

The work was proceeding without any hitch. After the South Gopuram, the tallest tower was finished, I exposed it for public view to give an assurance to the public that the committee meant business and the renovation work accomplished was the pucca. The rest of work was only a question of time. The Commissioner Sri. M. S. Sarangapani Mudaliar and the Deputy Commissioner Sri A. Sakkarai Servai had given me a free hand as well as their wholehearted co-operation.

There was some doubt as to whether the towers should be painted in deep (dark) or light colours. Two towers on the western side were painted one in deep (dark), the other in light colours. I asked the public to give their opinion about their preference. Their preference was for the deep (dark) colour. I knew twhat their preference would be and I made a show of acceptance of the preference as I knew that as a result of the elements, the deeper shade would be transformed into lighter one in course of time.

Though I felt that everything was going on well I felt worried about the details which was a surprise to many of my friends. It was perhaps this worry that gave me a set back soon after the performance of the kumbabishekam.

Apart from the renovation work I introduced 'Koti Archana', both in Sanskrit and Tamil. This was performed not by professional priests but by worshippers themselves. It took me nearly a year to regularise this and I had to be up at 5 A.M. and be at the temple at 6 A.M. to put all the participants ready for the job in time. It meant discipline and I am glad to say that all those concerned willingly submitted themselves to it, since I set an example to them. This Archana has now become a permanent feature in the temple. At one stage it was felt that people, especially the temple priests, might not like the archana being done in Tamil instead of in Sanskrit. Here again I gave the people a choice. Two days were set apart for Tamil and the rest for Sanskrit in the Amman shrine, and in the Swami Sannadhi Tamil was used exclusively. In this connection I must express my gratitude to the late A. Chidambaranathan Chettiar for having taken pains to prepare Sahasranamam books in Tamil for Amman and Swami. These books have become very popular and are sought for by people outside Madurai.

When we neared the stage of kumbabishekam some of the Chettiars claimed the right to perform the Kumbabishekam and they said that they would find the necessary funds for the same. The Renovation Committee did not accept the proposal and I was asked to go on with the performance of kumbabishekam. Everyone was upset by the claims made by the Nattukottai Chettiar Community, as the committee felt individually and collectively, that these people should have undertaken the renovation itself. If they had done so they themselves could have performed the kumbabishekam as a matter of course.
The kumbabishekam was performed with the help of all those who could contribute to the success of the same. Everyone competent to take part in the performance of kumbabishekam was invited to take part in it. Experienced Chettiars were also invited to take part in the same.

When the day came for the kumbabishekam the whole function went off very well according to schedule. Streames of worshippers marched into the temple in an orderly manner without any hustle and witnessed the performance of the kumbabishekam in a

solemn mood. If I say that the kumbabishekam was a success, it was due to the divine Grace of Sri Meenakshi. She did all the work Herself through an agency. I merely 'supervised' the work. I had the good fortune to earn a name for myself without actually striving for it. I did the work more out of a sense of duty to Sri Meenakshi and Sri Sundareswarer and to the eternal city of Madurai.

Even Gods in Tamilnad have been good to foreigners. These were Rouse Peter, Collector of Madura, Williams Garrow, Collector of Coimbatore and Col. Lionel Blace, Collector of Chingleput. It is said that when Mr. Rouse Peter was sleeping, there was rain and storm. He was woken up at night by a girl and was asked to follow her downstairs. On his return to the room the ceiling had fallen down over his bed. To express his sense of gratitude he presented two gold stirrups to Meenakshi for having saved his life. He was so popular in the District that he was styled as Peter Pandyan. A similar title was given to Sir James Doak who was styled as Dock Pandyan because of his munificence to Madura. It seems Mr. Rouse Peter wanted to be buried under the shadow of Meenakshi Tower. He died on 6th of August 1828 and was buried in St. George's Church in Madura about two furlongs from Shri Meenakshi temple.

In the case of Mr. Garrow, Collector of Coimbatore, he used to stay in Bhavani during his camps. While he was sleeping in Travellers' Bungalow one night, he was warned to go down. When he came back the ceiling had come down over his bed. As a mark of gratitude he presented the Amman with an Oonjal made of ivory with his name inscribed on it. Even today you can see three small apertures in the wall right in front of Amman Temple. He used to worship Amman whenever he camped in Bhavani.

Col. Place was the Collector of Chingleput. When the big tank in Maduranthakam was full and there was a likelihood of breach one night, he was standing near the temple keeping watch. A breach meant submersion of the whole village and he wanted to avert it. He was told that if he prayed to Sri Rama, the deity of the temple, He would safeguard the tank. In the night he saw a Vision of two figures and he prostrated himself before them. Those who stood by him thought, without knowing what had happened, that he was drowned. When they went to his rescue they found him getting up. It seems he had asked those who stood by him to kneel before the Vision even as he had done. They did not do so as they had not seen the Vision. The night passed and the tank was saved. He carried out his vow in building the Amman shrine in the temple. Evidence of this gift can be seen even today.

Sometime after the kumbabishekam ceremony I paid attention to the renovation of the Thousand Pillared Mandapam constructed by Arianayaka Mudaliar who was a minister under the rulers of the Tirumalai Naicker dynasty. This

mandapam was being used as a lumber room. I asked Mr. C. Palani who was then the Special Officer to undertake the repairs and finish it in two months time for an exhibition. By his diligent work the Thousand Pillared Mandapam became the best show piece in the temple. Along with Mr. Palani, Mr.Thiagarajan, Proprietor, Shanthi Electrical Works, was in charge of lighting of the Thousand Pillared Mandapam. I must take this opportunity to congratulate them on the excellent work done and thank them.

Though I had the fullest co-operation from all those who were concerned with the temple and the renovation, some outsiders gave me unnecessary trouble. For instance I wanted to open an exit in the Maha Mandapam in Amman's shrine so as to relieve congestion. Some of the Sthapathis who were consulted were in favour of it and some were against. I was prepared to undertake the work on my own responsibility in the interests of the worshipping public. Some members of the Committee felt frightened in view of the difference in opinion and the opposition to the proposol of some persons. They ultimately suggested that Amman's permission should be sought for. This they did and Amman gave the necessary permission The work was got done forthwith. Visitors to the temple are very thankful for this convenience.
It was my intention to keep the whole temple spick and span for all times to come. But unfortunately the necessary funds could not be spared. For raising them, I proposed that buildings may be I put up in the vacant site all round the temple, taking particular care to see that the architecture of these buildings was in keeping with the architecture of the temple. When the Government were approached for permission to put up these buildings, there was opposition from some interested parties. My idea was not only to raise funds for keeping the temple neat and clean but also to remove all the shops inside the temple to the new buildings and to use the mandapams which get vacant by removing the shops, to expand the museum housed inside the Thousand Pillared Mandapam and thus make these mandapams more attractive to the tourists, especially the foreign tourists. The Government deputed two or three officials to look into the matter, but nothing came out of it. When the present government took up office, the Hon'ble Minister for Hindu Religious Endowments visited the temple to see as to what could be done to increase the income of the temple. So far this visit has not borne fruit.

Fortunately the temple had the services of an officer of the Revenue Department in the person of Mr. N. Sivanesan. He was able to put the office in working order and brought the neglected village Sengulam under the temple control and started cultivation. He also took keen interest in improving the finance of the temple. Unfortunately his services were required by government though I protested on the ground that the interest of the temple would suffer. As it happened my fears came true. The administration of the temple deteriorated and there

were cliques in the office itself.
It is hoped that something will be done to increase the income as the present income is not enough to meet the present cost of maintenance. I am hoping for the best in the interest of the temple. Those persons who oppose such proposals will get their due reward at some time or other. In this category I include all officials and non-officials who have brought the administration of the temple and the administration of the department in Madurai itself into contempt. They should get exemplary reward so that others may be fore-warned hereafter.
I will mention two incidents which took place at Oxford and London. They will reveal what influence they had on my life.

One day the Bursar of my college (Jesus College) sent for me and told me that I should be under the guardianship of one Englishman appointed by the Secretary of State to look after the interest of Indian students at Oxford. It was like a bolt from blue. I told him that I did not get any help from him in getting admission to the college nor did I propose to seek his help in future. He said either I be his ward or get out of the college. I swallowed my pride and accepted it. In that I merely sent the cheques received from home and he forwarded them to the Bank. My dislike of him was due to the fact that he treated Indian students with scant courtesy. Some months had passed and there was a fire in the college. A portion of the quarters in which the Bursar lived was badly damaged. Two days after, I went to him to express my sympathy. I could have easily gloated over his misfortune for his very abrupt treatment given to me. I was overcome by his grief and expressed my sympathy. Then I quietly requested him to cancel the order of guardianship. To my pleasant surprise he readily agreed. To me it looked that the fire seemed to have melted his heart. 1 did not expect nor did I want the fire to take place. Be that as it may I felt that there was some unseen power that looked after me. I do not remember to have done any harm to anyone and this incident merely strengthened my resolve. In the case of those who wronged me I merely reminded myself of the words in the Bible. ("Vengence is mine; I will repay, Saith the Lord") and left matters there. This has stood me in good stead throughout my life. The unseen power protected me during the First World War and on my return journey to India after the conclusion of the war, It has continued to show its grace over since. I believe it was this power that saved me in the railway disaster at Kuppam, though some people believed that the temple renovation work was responsible for it.

One day my friend Mr. Balbir Singh met me at Oxford and after giving me a lecture about wasting my time took me to London. He took me to a well-known Coach and asked him to coach me for the final examination in Law. The Coach told him that in his twenty years experience he had not come across anyone trying to get through that examination in a month's time. Undaunted by this discouraging remark, my friend took

me to another Coach-Mr. Cambridge. He was a heafty full blooded Negro. I was highly amused in seeing him and did not show it on my face. My friend broached the subject of examination and Mr. Cambridge assured him that he would coach me up and get me through the examination. Both of them seemed to decide my fate. I said I would let him know the next day. Since only 28 days intervened for the examination I was asked to make up my mind then and there. Three hours talk that night with the Coach made me feel that the Coach had enough confidence in him and was certain about my success. I gave my consent and started my studies the next morning itself. I used to go to him twice a day and he took great pains in preparing me for the examination. I worked very hard which I had not done ever before in my life and that enabled me to get through the examination. I thanked Mr. Cambridge most profusely for all the trouble he had taken on my behalf. He was able to instil faith in me which I considered even more important than getting through examination. It helped me in dealing with difficult and serious problems in my life. I should remember my old friend Mr. Balbir Singh for this. Unfortunately he is no more. Peace be to his soul.

When I saw other temples whose renovation had been started did not achieve any progress, I spoke to the then Chief Minister who was in charge of Hindu Religious Endowments to place at the disposal of a committee constituted for this purpose, a crore of rupees, for making real progress and completion of the big temples, failing this he was requested by me and some others to permit us to run a lottery for the purpose of collecting funds from the public. Even that, he would not permit. If he had given the permission his name would have been immortalised. Ironically enough my suggestion made at different times after my return from Malaysia has been accepted by the present Govern ment. They are not likely to give any portion of the collections from this lottery or give permission to run a separate lottery for raising funds for the renovation of temples.

In 1956, a Committee under the Chairmanship of Sri. K. K. Subbanna Gounder, undertook the renovation of Sri Sangameswarar temple, Bhavani, Coimbatore District. Only the Swami temple was renovated. It was almost re-built with granite stone and has been done very well. There are some portions of the temple which have yet to be renovated so that these may be in keeping with the renovated Swami Shrine. This means money and somebody else has to undertake the work. The renovation of the Swami shrine costed about Rs. 15 Lakhs. This amount was raised by the untiring efforts of Mr. Subbanna Gounder. He was aided in his efforts by Sri M. A. Ayi Gounder, one of the two Secretaries of the Renovation Committee. The pair reminds me of Boswell and Johnson. In mentioning these two names I do not minimise the efforts of the other members of the Committee. I congratulate them on their excel-

If I may strike a personal note, I rendered service to my fellow men to the best of my ability, not to seek honour and the days of old fame but to do my duty by my fellow men.

lent performance. The kumbabishekam which was performed on 14-7-67 was a great success.

The next renovation work I wish to refer to is that of Thiruvanaika in Trichy District. It was started in 1962. It will take some time for the kumbabishekam to be performed. The temple is a huge one and the renovation work requires a lot of money. The Thirumathil known as the 'Vibhoothi Thirumathil' is peculiar to this temple and its renovation will cost a huge amount. The tradition is that when originally the Thirumathil was put up the workmen were given Vibhoothi by way of wages and that this turned into cash, each man getting cash to which he was entitled for his work. The Acharya Swamigal of Kanchi Kamakoti Peetam is very keen on the renovation of this Thirumathil. My esteemed friend Sri T. M. Narayanaswamy Pillai is the Chairman of the Renovation Committee. He has been worrying himself to raise the necessary funds. He has been helped by many prominent people. I should like to mention the name of Kripananda Variyar in this connection. He delivered discourses in two or three different places to raise funds for the renovation. His faith in Muruga has made him very popular in Tamilnad and his help in getting funds for the renovation of this temple has been appreciable. Narayanaswamy Pillai looks like a lone mariner who wants to start his ship clear off the rough seas. Unfortunately he has not got that amount of success which his faith and endeavours entitle him to. I did what I could in getting funds for him. More than that, I have been advising him to have implicit faith in Akhilandeswari, so that he may achieve his object.

The next renovation with which I have been connected in my capacity as Chairman of the Renovation Committee is that of Sri Kasi viswanatha swamy Temple, Tenkasi. The temple and tower were built by two of the later Pandyans. The main work contemplated was the construction of the Raja Gopuram which had been badly damaged by fire about 200 years ago. The Pandyan who got the tower built strangely enough anticipated that something would go wrong with the tower and he prayed even then, before this contingency took place, that he would fall at the feet of any one would undertake the repair of the tower when it gets damaged. I could not possibly understand what exactly prompted him, with all his faith in Kasiviswanatha, to think in this fashion. It was merely because of his great humility and a sense of piety that prompted me to undertake the work of renovation. Unfortunately the construction of the Tower could not be done. The temple was however com-

pletely renovated and kumbabishekam was performed. The tower could not be renovated as the cost was estimated at about Rs. 15 lakhs. The work will be started when the temple comes in for better days.

I have dealt with the various aspects of the life of the Tamilians of the present day and the days of old as briefly as possible in view of the limited space available. If I may strike a personal note, I rendered service to my fellow men to the best of my ability, not to seek honour and the days of old fame but to do my duty by my fellow men. One can command respect by being in office. One can possibly command respect by being in possession of immense wealth. I have held office of honour and responsibility but did not possess that amount of wealth which could bring influence. I wished to earn the regard, kindness and confidence of my fellow men by service alone. As an ordinary citizen I did certain things in pursuance of my ideal. In 1952 or so I had to do the Golden Jubilee of the Tamil Sangam. I sought the help of generous minded citizens of Tamilnad. They gave it liberally. I chalked out a programme for the function to take place for 7 days. My friends thought that there was going to be a wild goose chase though they did not express their opinion to me. The programme was gone through successfully and my friends were not only pleasantly surprised but were very happy. To put it briefly, it was a function concerned and executed to be worthy of the Sangam founded by the Pandyan Kings. The people of Madurai city who conducted themselves in a disciplined manner at my request contributed a great deal for the success of the function. These good men wanted the function to be continued for two or three days more. They attended the literary session in the morning, in the evening the music parties and dances, in the night the dramas. The sessions which started from 10 o'clock in the morning, continued till late in the night with a short respite for 3 to 4 hours in the afternoon. It was really a hectic week and I was happy to see that every one enjoyed the functions to his hearts' content though I could not oblige them by extending the function. I was very ably assisted by friends who spared no efforts and did the work willingly and cheerfully to achieve success. I express my gratitude to them for their help and co-operation.

The next time I approached the public for help and co-operation was in connection with war efforts. Congressmen opposed war efforts though some of them kept neutral in view of their realisation that a German victory was a great blow to democracy. People of Tamilnad gave freely and co- operated in getting recruits for the war. Till this war, it was thought that only martial races would contribute to the success. They realised for the first time that brain power is as necessary as physical endurance and mental courage. I was made the leader of the War Front in Tamilnad and this kept me busy both day and night and took me to distant nooks and corners of the country and though is was a great

I wished to earn the regard, kindness and confidence of my fellow men by service alone.

strain, I felt extremely happy in doing my duty to my fellow men and in the cause of democracy. Tamilians by their intelligence, sacrifice, strong sense of duty and service not only earned a name for themselves but also secured a place for India in the military map of the world.

The next time I approached for public co-operation was in connection with the bhavani of Ayyappa idol throughout the nooks and corners of Tamilnad. Some unfortunate creatures had committed sacrilege to the idol of Ayyappa in far off Sabarimalai and the people of Travancore approached me for rectifying the wrongs done by these unfortunate miscreants for a restoration of faith and belief and for giving a new hope and faith to the unfortunate people of Travancore in their sad and miserable plight. I was warned that there might be opposition from those who did not believe in God and that they might make the tour a fiasco. It may be that I gave my word to the people of Travancore in a moment of weakness. But I had complete faith in my fellow men that they would go to the rescue of our neighbours-the Malayalees. People of Tamilnad who had not heard of Ayyappa of Sabarimalai before, were sceptical about the support of Tamilnad. As the bhavani progressed, the idol was received with all veneration and respect wherever it went. Even those, who I was told might stand in the way of this good work, have given their support indirectly and received Ayyappa's blessings. I may add that the tour was such a great success that a new era of faith and belief started in Tamilnad.

One other matter in which I had to seek the support of my fellow men was in connection with the peaceful hartal undertaken by the people of Tamilnad for the purpose of persuading the Central Government to hand over Peermedu and Devikulam to Tamilnad as Tamilians formed a majority of the population in those areas. The Congress government did not take to this kindly though they could not openly condemn peaceful hartal. The police, from the I. G. of police to the men of the rank extended their co-operation fully as they and I were interested in peaceful participation of the people in the hartal. I remember that the then Collector of the District did not see eye to eye with the police. But this made no difference to the hearty co-operation of the police in the District. There were stray instances of subordinate policemen worrying men engaged in peaceful hartal. But that did not matter. On the morning of the day of hartal everything went off peacefully and quietly. It was arranged that people should gather in the Island grounds and start out on a procession. There was some trouble because leading men of the party were not there in time to guide and control the rank and file. When I heard of it I rushed to the scene.

Fortunately for me the Commissioner of Police also arrived then. The situation was in perfect control and the procession started as scheduled and reached Triplicane Beach in a very orderly manner. I had some reason to believe that the rank and file might create a scene against someone who opposed this hartal. So I followed up in the rear though I was asked by the Policemen to go with them and lead the procession. Fortunately nothing happened. The meeting was held and went off successfully. After the meeting the people quietly dispersed homewards. I may add that in the All Parties Conference convened, I was persuaded to take part Little did I suspect that Mr. C. N. Annadurai, the present Chief Minister to the Government of Madras, would propose my name for the leadership of the Peaceful Movement. After visiting Madurai I returned to Madras. Mr. Annadurai appeared to have heard from someone that I had backed out of it. He came poste-haste to the Cosmopolitan Club. He could not wait till I finished my shave. As he was anxious to talk to me I came out of the room and met him. Till I assured him that I would not go back on my word he was doubtful about my participation. I do not know whether he remembers this. The assurance given by me made him feel happy and he went back. When the whole thing was over, my joy knew no bounds. I was not only happy but felt extremely proud of fellow Tamilians. I had maintained a peaceful atmosphere not only in the District but also in Madras. The popular support which I earned on different occasions made me feel a very happy man because as an ordinary citizen I gained the confidence, kindness and courtesy of my fellow men. This I consider as a great reward for my sense of duty.

CONCLUSION

In fine I venture to think that I have given a glimpse into the life of the Tamilians in all its aspects. I am quite conscious of its inadequacy and imperfections. This is mainly due to the fact that I had not kept a diary from my younger days. Besides, if strict control and discipline had been enforced in my school and college days it might be possible that I might have become a better man. My object in writing this is to tell my fellow-men that they have inherited a great legacy from their forefathers. Every individual must develop a sense of pride, not necessarily a false pride which is the fore-runner of one's down-fall. He must develop a genuine pride which will prevent him from deviating from the path of rectitude. If Tamilians do not emulate their forefathers in achieving the pristine glory of those days, it is better that they disappear as other old civilisations have, leaving a memory of their past to be cherished.

* * *

சட்டம் அமைதியைக் காத்த தி.மு. கழகத்தையே மீண்டும் அரசில் அமர்த்துங்கள் !

1971 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ்நாடு சட்டமன்ற தேர்தலில், தி.மு.க.வை ஆதரித்து, நீதிக்கட்சித் தலைவர் தமிழவேள் பி. டி. இராசன் அவர்கள் தமிழக மக்களுக்கு 21.2.1971 அன்று 'முரசொலி' இதழ் மூலம் ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டார். அவ்வறிக்கை, இங்கு கட்டுரையாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நடைபெறவிருக்கும் இடைக்காலத் தேர்தல்களினால் நம் நாட்டில் ஒருவிதக் குழப்ப நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கட்சிகளின் கூட்டணிகளும், முன்னணிகளும் தேர்தல்களில் உபயோகரமாக இருக்கலாம். ஆனால், மந்திரி சபைகள் அமைப்பதிலும், அவைகள் சரியாகச் செயல்படுவதிலும் இவைகளால் எவ்விதப் பயனும் இருக்காது. என்றாலும், நாம் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். நமது மாகாணத்திலும் கூட்டணிகளும், முன்னணிகளும் உருவாகியிருக்கின்றன.

புதுக் காங்கிரஸ் சட்டமன்றத் தேர்தலில் பங்கு கொள்ளாததால் சட்டமன்ற தேர்தல்களில் பழைய காங்கிரசுக்கும், தி. மு. க. விற்கும் நேரடிப் போட்டி ஏற்பட்டிருக்கிறது. சென்ற இருபது ஆண்டுகளாக அதிகாரத்திலிருந்த காங்கிரஸ் கட்சியைப்

பற்றி மக்கள் நன்கு அறிவார்கள். தி.மு.க. சென்ற நான்கு ஆண்டுகள்தான் அதிகாரத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது.

சட்டத்தையும், அமைதியையும் காப்பதில் நீதிக் கட்சியின் மரபை தி. மு. க. அரசு பின்பற்றி இருக்கிறது.

முதன் மந்திரி அவர்கள் தீவிரமான நடவடிக்கை எடுத்திரா விட்டால் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் விவசாயிகளின் பிரச்சினைகளும் வேறு தொல்லைகளும் ஏற்பட்டிருக்கும். நிலத்தை வன்முறையில் கைப்பற்றும் இயக்கத்தைத் தமிழ் நாட்டில் முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்திரா விட்டால் நமது நாட்டில் வெகு அபாயகரமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும். திடமான கொள்கையைப் பின்பற்றியதால் நமது மாகாணத்தில் அமைதியும், சமாதானமும் நிலவுகின்றது.
அண்டையிலுள்ள கேரளா, ஆந்திரா மாகாணங்களை போன்று பலாத்காரமும், நக்சலைட் என்ற அமிதவாதிகளின் நடவடிக்கைகளும் தமிழ் நாட்டில் இல்லாது சகஜ நிலை நிலவி வருகிறது. பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் நிதானத்துடனும் நடந்து கொண்டுள்ள தமிழ்நாட்டு மக்களை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன்.
சட்டத்தையும், அமைதியையும் பாதுகாப்பதில் மிகுந்த பொறுப்புடன் பணியாற்றி வரும் தி. மு. க. வை மக்கள் இந்த தேர்தலில் முழு மனதுடன் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்.

ஒத்துழையாமை இயக்க காலத்திலிருந்தே சென்னை மாகாணத்தின் நிர்வாகத்திறமை இதர மாகாணங்கள் கண்டு வியக்கும்படியாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

வாக்காளப் பெருமக்களை நான் மிகவும் வேண்டிக்கொள்வது என்னவென்றால் எந்தக் கட்சியையும் சிறு பெரும்பான்மை ஸ்தானங்களுடன் சட்டமன்றத்திற்கு அனுப்புவது உசிதமல்ல, ஏனென்றால், ஏனோ தானோ என்ற பெரும்பான்மையுடைய கட்சிகள் நிர்வாகத்திற்கு வருவது, ஒரு கட்சியிலிருந்து இன்னொரு கட்சிக்கு மாறுவதற்கும் (இந்த வழக்கம் இந்தியாவில் இதர மாகாணங்களில் சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது) இதர அருவருக்கத்தக்க நடவடிக்கைகள் வளருவதற்கும் காரணமாகிவிடும். இதர மாகாணங்களிலுள்ள குழப்ப நிலைமை நமது தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். முக்கியமாக தேர்தல் காலத்தில் சமூக விரோத சக்திகளுக்கு எந்த விதத்திலும் மக்கள் இடங்கொடுக்கக் கூடாது.

★ ★ ★

தேர்தல் முடிவுகள்: ஒரு கண்ணோட்டம்!

(1971 ஆம் ஆண்டு நடந்த சட்டமன்ற தேர்தலில், தி.மு.க. மாபெரும் வெற்றிபெற்று, மீண்டும் ஆட்சி அமைத்தது. தேர்தல் முடிவுகள் வெளியானபின், தேர்தல் முடிவுகள் குறித்து தமிழவேள் பி. டி. ராசன் அவர்கள் எழுதிய இக்கட்டுரை 'தென்னகம்' இதழில் 31.3.1971 அன்று வெளியானது.)

தேர்தல் வந்து நடந்து முடிந்து விட்டது. தேர்தல் முடிவுகள் எல்லோரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளன. இமயம் முதல் குமரி வரை, வாழும் மக்கள் அனைவரும் ஒரே மனத்தோடு, ஒரே குறிக்கோளோடு வாக்களித்துள்ளார்கள் என்பதைக் காணும் போது, இதென்ன அதிசயம் என்ற ஆச்சரியம் மேலிடுகிறது. இப்படி நடக்கும் என்பதற்கு அடையாளம் எதுவும், ஆரம்பத்தில் தெரியவில்லை.

தேர்தல் பிரச்சாரம், அதன் நினைவுகள் ஆகியவை குறித்து மேலோட்டமாக என் கருத்தினைக் கூற விழைகிறேன். விரிவாக எடுத்துரைக்க நேரமும் இடமும் போதாது.

இந்தத் தேர்தலில் ஒரு சிறப்பு அம்சம், எந்தக் கட்சியும் தனித்துப் போட்டியிடாததுதான். பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளும், கோஷ்டிகளும் இரு முகாம்களாகப் பிரிந்து நின்றன; ஒரு முகாம் முற்போக்கு அணி என்றால், இன்னொன்று தன்னை ஜனநாயகக் கூட்டணி (சிண்டிகேட் அணி) என்று அழைத்துக் கொண்டது. அகில இந்திய மட்டத்தில் அந்த ஜனநாயகக் கூட்டணியில் நிஜலிங்கப்பா காங்கிரஸ் கட்சி (சிண்டிகேட் கட்சி),ஜனசங்கம், சுதந்திரா, சம்யுக்த சோஷலிஸ்ட் கட்சி ஆகிய நான்கும் இடம் பெற்றிருந்தன. தமிழ் நாட்டில் தி.மு.க. தலைமையில் அமைந்த முற்போக்கு அணியில் பார்வர்ட் பிளாக், முஸ்லிம்லீக், வலது கம்யூனிஸ்ட், தமிழரசுக் கழகம், பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சி, இந்திரா காங்கிரஸ் ஆகியவை இடம் பெற்றன.

இந்த இரு முகாம்கள், இத்தேர்தலில் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தன.

தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்குப் பிரம்மாண்டமான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன – குறிப்பாக சிண்டிகேட் அணிதரப்பில், அவர்கள் கீழ்க்கண்ட சக்திகளை முடுக்கி விட்டனர்:

1. படித்தவர்க்கம்,
2. மாணவர்கள்,
3. நடிகர்களும் நடிகையர்களும்,
4. ஆங்கில, தமிழ் செய்திப் பத்திரிகைகள்,
5. சோ.

பெரியார் நடத்திய சேலம் மாநாடு, தி.மு.கழகத்தை ஒடுக்க-நசுக்க ஆண்டவன் தந்த வரப்பிரசாதமாகக் கருதினர். தி.மு.க. அரசு பெரியார் மீது உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று கூறி, சிண்டிகேட் அணியினர் பிரமாதப்படுத்தினார்கள். சிண்டிகேட் அணிக்குத் தலைமை தாங்கிய சி.ராசகோபாலாச்சாரியார் நவீன கிருஷ்ண பரமாத்மாவாக ஆனார். தேர்தல் போர், குருக்ஷேத்திர யுத்தம் என்பது போன்ற தோரணையைப் பெற்றது.

சென்னை கடற்கரை, போர் களமாக அமைந்தது, தேர்தலுக்கு முன் பெரிய விளம்பரத்தோடு அங்கு ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடாகி நடந்தது. ராசகோபாலாச்சாரியாரும், காமராசரும் பேசினார்கள்.

நாற்காலி ஒத்திகை !

சிண்டிகேட் கூட்டணியின் நோக்கம் டில்லியில் செங்கோட்டையையும், சென்னையில் செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையையும் பிடிப்பது. தாங்கள் அதற்கான புனிதப்போரை நடத்துவதாகவே அவர்கள் நினைத்தார்கள். தாங்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று சென்னையிலும் டில்லியிலும் மந்திரிசபை அமைக்கப்போவதாக அவர்கள் உண்மையில் நம்பினார்கள். தமிழ்நாட்டில் தி.மு கழகத்தை அழித்தொழித்து கழகத்தவரை பொது வாழ்விலிருந்தே விரட்டிவிடப் போவதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். மார்ச் 14-ந் தேதியை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைய தினம் தங்கள் வெற்றி பிரகடனம் செய்யப்படும் என்றும் அந்தத் தேதி முதல் தங்கள் மந்திரிசபைகள் இயங்கத் தொடங்கும் என்றும் எதிர்பார்த்தார்கள். எதிர்கால மந்திரிகள் யார் யார் என்பது பற்றி பேசப்பட்டு சில பழைய காங்கிரஸ்காரர்களின் பெயர்கள் பற்றி முடிவு செய்யப்பட்டதாகவும் அந்த நபர்கள் பதவி பிரமாண விழாவுக்குத் தங்களை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்ததாகவும் எனக்கு தகவல் கிடைத்தது. ஆனால் நடந்ததோ!

தேர்தல் போர் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னால், நான் பிரதமர் இந்திரா காந்தியை எதிர்த்து வந்தேன். மற்ற கருத்து வேறுபாடுகள் ஒருபுறமிருக்க, நாற்றமெடுக்கத் தொடங்கிவிட்ட அரசியல் துறையில் பெண்களுக்கு இடமில்லை என்பதும் எனது எண்ணம், இதெல்லாம், தி.மு.க.வை அழித்தொழிப்பதே தங்கள் கொள்கை என சிண்டிகேட் அணி திட்டவட்டமாக அறிவிப்பதற்கு முன்னால்! தி.மு.க.வுக்கு ஆபத்து என்றவுடன், நான் எனது ஆதரவைக் கழகத்திற்கும், கழகத்தோடு பின்னர் தேர்தல் உடன்பாடு செய்து கொண்ட இந்திரா காந்திக்கும் தந்தேன்.

முற்போக்கு அணியின் சார்பில், திருமதி காந்தி இந்தியா முழுவதும் சூறாவளிச் சுற்றுப்பயணம் செய்து தீவிரப் பிரச்சாரம் செய்தார். இதில் அவர் தமது உழைப்பு, உற்சாகம், திறமை, சக்தி, உறுதி அனைத்தையும் முழுமையாக ஈடுபடுத்தினார். இத்தகைய பிரம்மிக்கத்தக்க, பிரமாண்டமான தேர்தல் பிரச்சாரத்தை இதற்கு முன், அவரது தந்தை ஜவகர்லால் நேரு உள்பட, யாரும் மேற்கொண்டதில்லை.திருமதிகாந்தியுடன்கருத்து உடன்பாடு-வேறுபாடு கொண்ட அனைவரும் அவர், இந்தத் தேர்தல் யுத்தத்தைதனித்து நின்று வெற்றி கண்ட பாங்கினைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது; தமிழ் நாட்டில் கலைஞர் கருணாநிதி, சிரமத்திற்குள்ளான அவரது உடல் நிலையையும் பொருட்படுத்தாது, தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் மிகப் பெரும் பங்கினை ஏற்றுச் செயலாற்றினார்.

பாரதக் கதை மாறியது!

மார்ச் மாதம் பிறந்தது 1, 4, 7 நாட்கள் முற்போக்கு அணிக்கு வெற்றியைக் குவிக்கும் நாட்களாகவே அமைந்தன. எதிரிகள் புறமுதுகிட்டு ஓடும்படியான மாபெரும் வெற்றி முற்போக்கு அணிக்குக் கிடைத்தது. இதிகாச மகாபாரதக் கதை, தலைகீழாக மாறியது. 'கிருஷ்ண பகவானின்' பக்கந்தான் இந்த யுத்தத்தில், படுதோல்வியுற்றது.

சிண்டிகேட் அணியைச் சேர்ந்த சக்திகளை ஆராய்வது, சுவையாக இருக்கும்.

படித்த வர்க்கம்:

இவர்கள் புத்திசாலிகள் என்பது உண்மையே, ஆனால் வெறும் புத்திசாலித்தனம் மட்டும் பயன் தராது, அதுவும் குறிப்பாக அரசியலில். அவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ, தமிழ் நாட்டில்

மறைந்திருந்த வகுப்புவாத அரசியலைத் தூண்டி விட்டார்கள்.

மாணவர்கள்:

சர்ச்சைக்குரிய அரசியலில் மாணவர்களை இழுத்தது மிகவும் துர்ப்பாக்கியமானது. சென்ற தேர்தலில் காமராசருக்கு எதிராக மாணவர் ஒருவர் நிறுத்தப்பட்டார். அவருக்காக, ஆதரவு திரட்ட நான் மறுத்தேன். எனினும் அப்போது மாணவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். இப்போது அப்படியல்ல, கலைஞர் கருணாநிதிக்கு மாணவர்கள் ஒரு கடுமையான போட்டியைத் தந்தது உண்மைதான். ஆனால் அரசியலில் மாணவர்கள் ஈடுபடுவது, மாணவர்களிடையே ஒழுக்கமின்மையை நிரந்தரமாக்கும்.

செய்தித்தாள்கள்:

சில பத்திரிக்கைகள் கட்டுப்பாடாக ஒரு சார்பாகவே நடந்து கொண்ட முறை, பத்திரிக்கைத் துறையின் கண்ணியத்திற்கே களங்கம் ஏற்படுத்திவிட்டது. கட்சி ஏடுகளாக இருந்தாலன்றி, செய்திப் பத்திரிக்கைகளுக்குரிய சிறப்பான இலக்கணமே நடுநிலைதான் (இந்த நெறியை மதிக்காது நடந்து கொண்ட) நாளேடுகள் மனமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. இனிவரும் தேர்தல்களில், ஆங்கில நாளேடுகளைப் பற்றி கவலைப்படவே தேவையில்லை--அவற்றை சட்டை செய்ய வேண்டியதில்லை. இந்த நேரத்தில் ஒன்றைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தேர்தலுக்குமுன் அறிவித்த அறிக்கை ஒன்றை--இந்த நாளேடுகள் வெளியிடாமல் இருட்டடிப்பு செய்தன. காரணம், அந்த அறிக்கையில் நான் எனது ஆதரவைத் தி.மு. கழகத்திற்குத் தெரிவித்தேன்.

புதிய ஆங்கில நாளேடு தேவை !

ஆங்கில நாளேடுகள் இத்தகைய போக்கைக் கொண்டிருப்பதால், தமிழ்நாட்டில் ஆளும் கட்சியான தி.மு. கழகத்தின் கருத்துக்கள், நடவடிக்கைகள் வெளி மாநிலங்களுக்கு உரிய முறையில் எட்ட முடியாது. எனவே நமக்கென்று ஓர் ஆங்கில நாளேடு மிக மிக அவசியமாகும். இந்தத் தேவையை உணர்ந்து, விரைந்து செயல்படும்படியாக கலைஞர் கருணாநிதியை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவரே இதில் நேரடி கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆனால் துவக்கப்படும் நாளேடு கட்சி ரீதியில் அல்லாமல், 'லண்டன் டைம்ஸ்' பாணியில் எல்லா மக்கட் பிரிவினரின் நலனைக் காக்கத் தக்க முறையில் இருக்க வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

நடிப்பும் நடிகையரும்:

சர்ச்சைக்குரிய அரசியலில் நடிக நடிகைகள் வீணாக இழுக்கப்பட்டனர். அந்த முயற்சியின் நோக்கமும் வெற்றி பெறவில்லை. நடிப்பு ஒரு தனிக் கலை--அதை அரசியலிருந்து ஒதுக்கியே வைத்திருக்க வேண்டும். நடிகர்களும், நடிகையர்களும் ஒரு தனிப்பட்ட முறையில் அவரவருக்கு விருப்பமான அரசியல் கருத்துக்களைக் கொண்டவராக இருக்கலாம்; அதன்படியே தேர்தலில் வாக்கும் அளிக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் கலைத்துறையில் ஒரு பிளவையே உண்டாக்கும் அளவுக்குச் செல்லக் கூடாது.

சோ:

தேர்தல் நேரத்தில், தீவிர அரசியலில் 'சோ'வை இழுத்தது துர்ப்பாக்கியவசமாகும். அவர் ஒரு நகைச்சுவையாளர் என்ற முறையில் பொது வாழ்வில் காணப்படும் ஏனோ தானோ போக்குகள் மடமைகளை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுவதே அரசியல்வாதியைவிட சிறந்த பணியாகும்.

சேலம் நிகழ்ச்சி:

இதை வைத்து சிண்டிகேட் சக்திகள் பிரமாதப்படுத்தியும் கூட, மக்கள் அதைக் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யவில்லை.

சிண்டிகேட் கூட்டணியினர் தோல்விக்கு ஒரு காரணம், திருமதி இந்திரா காந்தியைப் போன்றோ கலைஞர் கருணாநிதியைப் போன்றோ மக்களின் செல்வாக்கைப் பெற்ற பெருந்தலைவர் எவரும் அவர்களிடையே இல்லை. சிண்டிகேட்டின் பிரச்சாரம் அரசியல் பிரச்சாரமாக இருக்கவில்லை. மாற்றுக் கட்சிகளின் கொள்கைகள், திட்டங்களைக் கண்டிப்பதற்குப் பதிலாக தலைவர்களைத் தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கிப் பேசினர்.

பாவம் அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை !

மக்கள் இப்படித் தங்களை ஒதுக்கித் தள்ளுவார்கள் என்று சிண்டிகேட் தலைவர்கள் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அரசியலில் வெற்றி தோல்வி சகஜம்; தேர்தல் நேரத்திலோ; பிறகோ தனிப்பட்ட விரோதகுரோதங்கள் காட்டப்படக்கூடாது. ஆனால் தேர்தல் நேரத்தில் தமிழ்நாட்டுக்குத் தலைக்குனிவை ஏற்படுத்தும் மோதல்கள் நிகழ்ந்தன. இந்த வகையில் தமிழ்நாட்டுக்கு இல்லாத பெருமை மைசூருக்குக் கிடைத்தது. அந்த மாநிலத்தில் தேர்தல்கால அசம்பாவிதம் எதுவும் நடக்கக் காணோம்.

தமிழ்நாட்டு மக்கள் நிதானத்திற்கும், நேர்மைக்கும் பெயர் பெற்றவர்கள், ஆனால் சமீபத் தேர்தல்காலச் சம்பவங்கள், அந்த நற்பெயருக்குமாறான களங்கத்தை உண்டாக்கி விட்டன. இனி நடைபெறும் தேர்தல்களிலாவது, அது ஊராட்சி, நகராட்சி, சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற தேர்தல்களில் எதுவாக இருப்பினும் இத்தகைய அவப்பெயருக்கு இடந்தராமல் பார்த்துக் கொள்வது தமிழ் மக்களது கடமையாகும்.

இந்தத் தேர்தல், வரலாற்றில் தனி இடம் பெற்று விட்டது. எதிர்கால சந்ததியினர் இதை மறக்க முடியாது. காரணம், இத்தேர்தல் மூலம் ஒரு இரத்தம் சிந்தாப் புரட்சியே நடந்திருக்கிறது. ஜனநாயகக் கோட்பாட்டுக்கு, அதன் சிறப்புக்குத் தாங்கள் தகுதியானவர்களே என்பதை வாக்காளப் பெருமக்கள் காட்டி விட்டார்கள்.

அரசியல் மேடைகளிலும், சட்டமன்றங்களிலும் இத்தனை ஆண்டுகாலம் அரசியல்வாதிகள் உரத்த குரலில் வலியுறுத்தி வந்த தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற அந்த உணர்வு இப்போது புத்துயிர் பெற்றிருக்கிறது. இந்தத் தேர்தல் நமக்குத் தந்துள்ள படிப்பினைகளில் இது மிக முக்கியமானது. எனவே, இனி அரசியல்வாதிகள்தான், ஜனநாயகக் கோட்பாட்டுக்குத் தங்களைத் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ்நாடு சட்டசபையில் கலைஞர் கருணாநிதிக்கும், நாடாளுமன்றத்தில் திருமதி இந்திராவுக்கும் தாராளமான பெரும்பான்மை பலம் கிடைத்திருக்கிறது. இதற்கு முன் எவருக்கும் இப்படி வாய்த்ததில்லை. முறையான எதிர்க்கட்சியே இல்லாத சூழ்நிலையில் முதல்வருக்கும், பிரதமருக்கும் கடமைப் பாடுகள் அதிகரிக்கின்றன. தேர்தல் வெற்றிக் களிப்பில், அவர்கள் சமூதாயத்தின் ஒரு பிரிவினருக்கு மட்டும் சாதகமான காரியங்களை செய்து, மற்ற பொதுமக்களின் நலனுக்கு குந்தகம் ஏற்படும்படியாக நடக்கக்கூடாது.

இது தொடர்பாக, காலஞ் சென்ற அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நடந்துகொண்ட பாங்கினைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மற்ற அரசியல்வாதிகளைப் போன்றவரல்ல அவர். ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயப் பிரிவினரின் நலனைவிட,

எல்லாப் பொதுமக்களின் பரவலான நலனைத்தான் அவர் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செயல்படுவார். உடனடிப் பலன் தரக் கூடியது எது ? தனக்கோ தன் கட்சிக்கோ சுலபமாகப் புகழ் தேடித் தரக்கூடியது எது என்கிற முறையில் அவரது சிந்தனை சென்றதில்லை. இந்த மிகச் சிறந்த பண்பு அவரிடம் இருந்ததால்தான் அண்ணாவிடம் மக்கள் பெருமதிப்பும் மரியாதையும், பாசமும் பற்றும் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால்தான் அவர் இயற்கை யெய்திய போது வேறு எந்தத் தலைவரின் மறைவின்போதும் இல்லாத அளவுக்கு, மக்கள் எல்லாம் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்து அழுது அரற்றினார்கள். அண்ணாவிடம் இருந்த இந்தப் பண்பினை கலைஞர் கருணாநிதியும் திருமதி இந்திரா காந்தியும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என விழைகின்றேன். அப்போதுதான் அவர்கள் தலைமையின் கீழ் இயங்குகின்ற மாநில, மத்திய அரசுகளின் முழுச் சிறப்பையும், பலனையும் சமுதாயம் முழுவதும் பெற்று மகிழ இயலும்.

கடைசியாக, தமிழ்நாட்டுக் காவல் துறையினருக்கு எனது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தேர்தல் நேரத்தில், குறிப்பாக வாக்குப் பதிவின் போது அவர்கள் மிகச் சிறந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்திருந்தனர். மக்கள் பயமின்றி வாக்குச் சாவடிகளுக்குச் செல்லவும், தங்கள் விருப்பப்படி வாக்குகளை அளிக்கவும் முடிந்தது. இந்த வசதியை உருவாக்கத் துணை புரிந்த காவல் துறையினருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* * *

தமிழவேள் – தமிழ்த்தொண்டும், இறைத்தொண்டும்

தமிழ் வளர்த்த பெருந்தகை

நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன்

'தமிழவேள்' என்று தண்டமிழ்ச் செல்வர்களாலும், கற்றறிந்த சான்றோர்களாலும் பேரன்புடன் போற்றப்பட்டுப், பாராட்டப் பெற்று, அழைக்கப்பட்டு வந்த மூதறிவாளர் சர்.பி.டி.இராசன் அவர்களின் பிறந்த நூற்றாண்டு நிறைவு விழாவைச் சிறப்புற நினைவுபடுத்தும் வகையில், 'நூற்றாண்டு நினைவுமலர்' ஒன்றினை வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சி, மிகவும் பாராட்டி மகிழ்வதற்குரியதாகும்.

தமிழவேள் பி.டி. இராசன் அவர்கள் அரசியல் துறை, சமூகவியல் துறை, கலைத்துறை, பொதுவியல் துறை, கூட்டுறவுத் துறை, அறிவியல் துறை, தமிழியல் துறை போன்றவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு, அரும்பணிகள் பலவற்றையும் ஆற்றிப் பலராலும் பெரிதும் புகழப்பட்டவர் ஆவார்.

அவர் உயர்ந்த பண்பாடுகளுக்கு உறைவிடமாக விளங்கினார். அவர் கொடை உள்ளம் படைத்தவர். அவர் எப்பொழுதும் அறநெறியில் நின்றவர். நாணயம் நேர்மை -உண்மை ஆகியவற்றிற்கு உரிய மதிப்பை அளித்தவர். அவர் அடக்கத்தையும், அமைதியையும் ஒருங்கே கொண்டவர். மாற்றாரும் மதித்துப் பாராட்டக்கூடிய நல்லியல்புகள் பல அவரிடம் உண்டு. அவர் பெருந்தன்மையோடு பழகக்கூடிய பண்பாளர். அவரால் யாருக்கும், என்றும் எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்பட்டதில்லை. அவரது உதவியையும், ஒத்துழைப்பையும் பெற்று உயர்ந்தவர்கள் பலப்பலர் ஆவர். அவர் தீந்தமிழினிடத்து நீங்காப்பற்றும், தனியா ஆர்வமும் கொண்டு, அது வாழவும், அதனை வளர்க்கவும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பலப்பல ஆகும்.

தமிழவேள் பி.டி. இராசன் அவர்கள், தமிழகத்தில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று சிறப்பான முறையில் உருவாக வேண்டும் என்று எண்ணி, அதற்காக அரும்பெரும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அதன் விளைவுதான், சிதம்பரத்திற்கு அருகில் தோன்றிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமாகும். அது உருவாக, அவர் சென்னை மாகாண அரசின் அனுமதியைப் பெறப், பெரிதும் ஒத்துழைப்பை நல்கினார்.

அவர் மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திச் செல்வதற்குரிய ஓர் உயர்ந்த நூல், திருக்குறளேயாகும் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து, குறள்நெறிக் கருத்துக்கள், தமிழ் மக்களிடையே பரவலாகப் பரவ வேண்டும் என்பதை அடிக்கடி வலியுறுத்தி வந்தார்.

அவர் தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகளில் கலந்து கொள்வதில், மிகுந்த ஆர்வங்காட்டி வந்தார். 1934-ஆம் ஆண்டில், திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற சென்னை மாகாணத் தமிழர் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு மிக அருமையானதோர் உரை ஆற்றினார்.

பாஸ்கர சேதுபதி அவர்களின் நல்லாதரவோடு, பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களால்

தமிழனிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த நீங்காப்பற்று, தமிழ் வளர அவர் எடுத்துக் கொண்ட சீரிய முயற்சிகள், ஆகியவற்றின் காரணமாக, அவருக்குத் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் 'தமிழவேள்' என்ற அடைமொழியைத் தந்து, அவரைப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்

துவக்கப்பட்டுச் சிறந்த முறையில் பணியாற்றி வந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவராகப், பல்லாண்டுகள் பணியாற்றிய சிறப்பு, தமிழவேள் பி.டி. இராசன் அவர்களுக்கு உண்டு.

1956- ஆம் ஆண்டில், அவர், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாகச் சிறப்பு மாநாடு ஒன்றினை, மதுரை மாநகரில் ஒருவார காலம் மிகச் சிறப்பாக நடத்தினார். அந்த மாநாட்டில், தமிழ்நாடு எங்கனும் இருந்து தமிழ்ச்சான்றோர், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் போன்ற பலரும் வருகை தந்து கலந்து கொண்டனர். தமிழவேள் அவர்களின் அன்பு அழைப்பினை ஏற்றுப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும், நானும் அந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு சிறப்புரைகள் ஆற்றினோம்.

தமிழிசை இயக்கம் தமிழ்நாட்டில் துவக்கப்பட்ட போது, தமிழவேள் பி.டி. இராசன் அவர்கள், அந்த இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபாடு கொண்டு, அதற்கான நல்லாதரவைத் திரட்ட, நாடெங்கணும் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டார்.

அவர் கோபுரக் கட்டடக் கலை, சிற்பக் கலை, ஓவியக்கலை போன்ற கலைகள் வளர நல்ல ஆர்வங்காட்டி ஆதரவு அளித்து வந்தார்.அவர், மலேசியாவின் தலை நகரான கோலாலம்பூரில், 1966ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலும், 1968-ஆம் ஆண்டில், சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலும் கலந்து கொண்டு, சிறப்புரைகள் ஆற்றினார்.

அவர் தமிழ் வளர வேண்டும்; தமிழர் மேம்பாடுற வேண்டும்; தமிழ்நாடு வளம் பெற்றுத் திகழ வேண்டும் என்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக அரும்பாடுபட்டு வந்தார்.

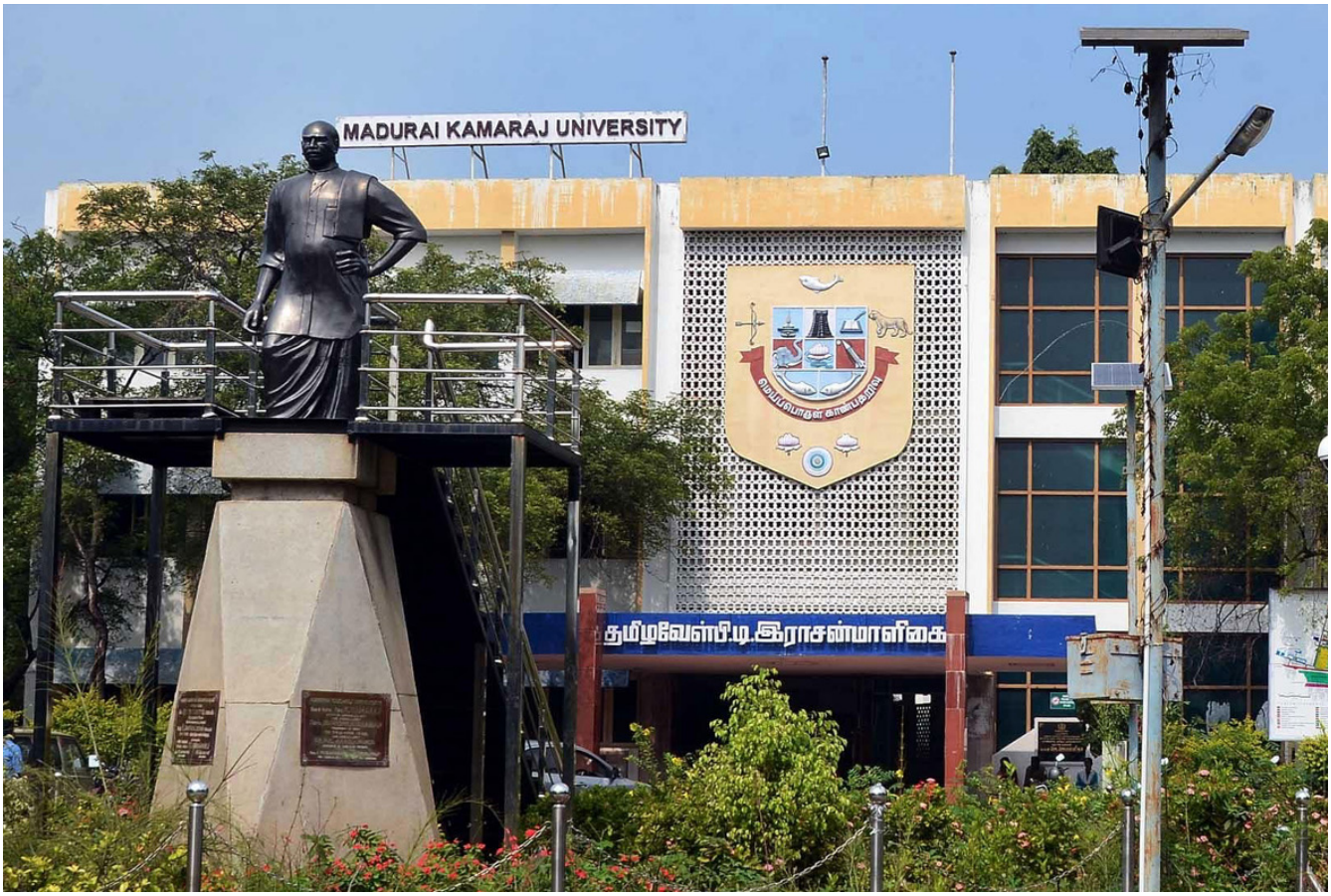
தமிழனிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த நீங்காப்பற்று, தமிழ் வளர அவர் எடுத்துக் கொண்ட சீரிய முயற்சிகள், ஆகியவற்றின் காரணமாக, அவருக்குத் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் 'தமிழவேள்' என்ற அடைமொழியைத் தந்து, அவரைப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

வாழ்க தமிழவேள் அவர்களின் பெயர்!
வளர்க அவர்தம் பெரும் புகழ்!
இரா. நெடுஞ்செழியன்.

★ ★ ★

தமிழவேள் பி.டி.ஆர் அவர்கள் கல்விக்கு ஆற்றிய தொண்டு

சாலமன் பாப்பையா

1956ஆம் ஆண்டு; மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பொன்விழா தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் மதுரையில் கொண்டாடப் பெற்றது. கல்லூரி மாணாக்கனாக இருந்த எனக்கு அதுபெரும் இலக்கியத் திருவிழாவாக இருந்தது. பெரியவர் தமிழவேள் பி.டி.ஆர். அவர்கள் அந்த விழாவை முன்னின்று நடத்திய பாங்கினை நேரில் இருந்து பார்க்கப் பார்க்க, இத்தனை வயதிலும் இப்படி ஒரு செயல் திறமா என்ற வியப்பு எனக்குள் ஏற்பட்டதுண்டு. நேரத்திற்கு முன்பே வந்ததும், நிகழ்ச்சிகள் நிறைவடைந்த பின்பும் இருந்ததும், தன்னை முன் நிறுத்தாமல் தமிழை முன்னிறுத்தியதும் கண்டு, தமிழ்க் கல்வி மீதுதான் அவருக்கு எத்தனை ஈடுபாடு என்று இப்போது எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

1962-ஆம் ஆண்டு தாகூர் நூற்றாண்டு விழா பாரதம் எங்கும் கொண்டாடப் பெற்றது. மதுரை

மாவட்டக் கல்வி நிலையங்களின் சார்பில் அவ்விழா மதுரை சௌராட்டிரா மேனிலைப் பள்ளியில் ஒரு வாரம் நடைபெற்றது. அதை நடத்திச் சிறப்பிக்கும் பொறுப்பைத் தமிழவேள் அவர்கள் ஏற்றிருந்தார்கள். அந்த விழாவில் அமெரிக்கன் கல்லூரியின் சார்பில் ஒரு நாடகத்தை நடத்தும் பணியில் நான் இருந்தேன். அந்த நாடகத்தை நடத்துவதற்கான செலவுத் தொகையைத் தாகூர் விழாக்குழு தந்திருந்தது. அதற்கு முறையான செலவு கணக்கைப் பெரியவர் பி.டி.ஆர் அவர்களிடம் தர வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கு. விழா முடிந்தபின் கணக்குத் தரச் சென்ற என்னிடம் எந்தக் கேள்வியும் கணக்கைப் பொறுத்தமட்டில் கேட்காமல் விபரத்தை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டார். **ஆட்களை அளப்பதும், அளந்தபின் நம்புவதும் அவர்களின் மிகப்பெரிய வெற்றிக்கு முதலாக இருந்ததைக் கண்டுக்கொண்டேன்.** இந்தத் தாகூர் விழா தமிழவேள் அவர்கள் இந்தியக் கவிதைக் கலையில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்துகள் முடிந்து போயிருந்தன. நலனை நம்பியிருந்த மக்கள் எல்லாம் புலனை நம்பிப் புறப்பட்ட காலம் அது. மதுரை மாவட்டம் உத்தமபாளையத்திலிருந்து ஓர் இளஞ்சிங்கம் மதுரை நகர் சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்க வந்தது. 'கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி' என்பதைக் கண்டு கொண்டவர்கள் நாடு போற்றும் புகழில் தன் பிள்ளை பீடு பெறவேண்டும் என்று எண்ணி இன்னொரு மாணாக்கனின் துணையை நம்பி இங்கிலாந்திற்குப் பி.டி.ஆர். அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்கள். பிள்ளை மீது பெற்றோர் வைத்திருந்த நம்பிக்கை; அந்த நம்பிக்கையைக் காத்துப் பெருமைப்படுத்திய பிள்ளை; இங்கிலாந்தில் கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள **லீஸ் பள்ளி**; ஆக்ஸ் போர்டில் உள்ள ஜீஸஸ் கல்லூரி, இன்னர் டெம்பிள் கல்லூரி எனப் பல இடங்களில் கற்று சுவிட்சர்லாந்தில் பிரெஞ்சுமொழியையுங் கற்று 1918-இல் பார்-அட்-லா பட்டத்துடன் தமிழகம் திரும்பினார். அலை கடல் கடந்தும் கல்விக் கலையதை நாடு என்னும் புதுமொழியை அவர் மரபில் படைத்தார்.

கல்வியைத் தான் மட்டும் அன்று; பிறர் கற்பது என்றாலும் அவர்களுக்கு உதவுவதில் தமிழவேள் அவர்கள் எப்போதும் முன்னின்றார்கள். சட்டமன்ற உறுப்பினர் தேர்தலில் நின்று வெற்றிக் கனியைப் பெறாமல் வீடு திரும்புகிறார் ஒரு நாள்: வரவேற்பு அறையில் இளைஞன் ஒருவன்; என்ன என்று அத்தனை அகச் சோர்விலும் தமிழவேள் அவர்கள் இளைஞனை வினவுகிறார்கள். காலநேரந் தெரியாத அந்த அப்பாவி இளைஞன். பாடப் புத்தகங்கள் வாங்கத் தன்னிடம் பணம் இல்லை என்றும், இன்று வரச் சொன்னதாகவும் கூறுகிறான். அந்த நெருக்கடி நிலையிலும் எந்தவித வெறுப்பையும் காட்டாத தமிழவேள் அவர்கள் அம்மாணவனுக்குப் பணம் கொடுத்து அனுப்பினார்கள் என்றால் தன் மனத்துள் சோர்வு இருள் பெருகி இருந்தபோதும் அடுத்தவர் மனத்துள் கல்வி வெளிச்சம் பெருக வேண்டும் என்பதில் அவர் எத்தனை அக்கறை காட்டினார் என்று விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

கல்வியின்பால் பெரும் பிடிப்புக் கொண்டிருந்த தமிழவேள் அவர்கள் நாட்டிற்கு உழைப்பதற்கு என்று சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள். அந்த இயக்கமும்,

'பிற்பட்ட மக்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும்
சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுக்குச் சமமாகக்
கல்வியிலும், உத்தியோகத்துறையிலும், தொழில்
துறையிலும் மேம்பாடு அடைய வேண்டும்'

என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டதாக இருந்தது நல்லதாகப் போயிற்று. இயக்கம் மட்டும் அன்று அன்றிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் தங்களுக்குக் கல்வி வாய்ப்புகள் தர வேண்டும் என்று ஒருமித்த குரலில் கோரிக்கை வைத்தனர். 01.12.1935 அன்று சேலம் மாவட்டத்தில் நடைபெற்ற தேவேந்திர குல வேளாளர் இரண்டாவது மாநாட்டில் அம்மக்கள் நிறைவேற்றிய மூன்று தீர்மானங்களில் முதலாவது தங்களுக்குக் கல்வி

அலை கடல் கடந்தும் கல்விக் கலையதை நாடு என்னும் புதுமொழியை அவர் மரபில் படைத்தார்.

வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். 1936-இல் மதுரை பெரியகுளத்தில் நடந்த அம்மக்களின் வட்ட மாநாட்டிலும் தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அரசு பெரிதும் உதவ வேண்டும் என்றும் கோரிக்கை வைத்தனர். இவை, குடஅளவு நிகழ்ச்சிகளில் துளி அளவு சான்றுகளே. எனவே, இயக்கத்தின் நோக்கமும் மக்களின் தாகமும் ஒரே திசையில் செல்லவே கல்விக்கான நற்பணிகளை நிறைவேற்றுவதில் அமைச்சர் என்ற முறையில் அவர்களுக்கு எளிதாகப் போய்விட்டது.

தமிழக வீதிகளில் தமிழ் இலக்கியங்களை அறிந்த சான்றோர் பல்கிப் பெருகியதற்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் ஆற்றிய அருந்தொண்டை எவரும் எளிதாக மறந்து விட முடியாது. அப்பல்கலைக்கழகத்தை உருவாக்கிய அரும்பணியில் முன்னின்றவர் தமிழவேள் அவர்கள். ஆந்திராவில் அப்போது ஒரு பல்கலைக்கழகம் உருவானது. அதுபோலவே தமிழகத்துள்ளும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை உருவாக்கிவிட வேண்டும் என்ற உழைப்பில் மலர்ந்ததது தான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகமாகும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தை உருவாக்கியது போலவே மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தை உருவாக்கும் அமைப்புக் குழுவிலிருந்தும் தமிழவேள் அவர்கள் அரும்பணி ஆற்றியுள்ளார்கள்.

அரசுப் பதவியில் அமைச்சராக இருந்தது, கல்விப்பணி செய்யப் பெரிதும் வாய்ப்பாக இருந்தது. தொழிற்கல்வியை வளர்க்கும் பெரும் பணியில் அவர் நாளும் இயங்கினார். ஓவியம், சிற்பம், தச்சு, கொத்து, தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, எனாமல் வேலை எனப் பல்வேறு தொழிற்கல்வியைக் கற்றுத் தரச் சென்னையில் பயிலகங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன; தோல் தொழில், சோப்புத் தொழில், பட்டுத் தொழில் என வளர்ந்திருந்த உள்நாட்டுத் தொழில்களை மேலை நாட்டு வளர்ச்சியோடு இணைத்த கல்வி புகுத்தப்பட்டது. போர்மென், மெக்கானிக், எலெக்ட்ரீஷியன், ப்ரிண்டர், ப்ளம்பர் எனப் பல்வேறு மேலைநாட்டுத் தொழிற் கல்விகள் இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. கல்வித்துறை புதிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தை நோக்கி நடைபோடத் தொடங்கியது. சுருங்கச் சொன்னால் இன்று நாம் கல்வித் தருவில் பறித்துப் பலன் காணும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஐயா அவர்கள் காலத்தில் வித்திடப் பெற்றிருக்கிறது. இவை மட்டும் அன்று; கோவை போன்ற நகரங்களுக்கு அருகில் வாழும் விவசாயிகளின் குழந்தைகளுக்கென்றே விவசாயக் கல்வியைக் கற்றுத் தரவும், கடற்கரை ஓரங்களில் வாழும் மீனவர்களின் குழந்தைகளுக்கான கல்வியைத் தரவும் கல்விக் கூடங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. தனியார்களாலோ, பஞ்சாயத்து, நகராட்சி நிறுவனங்களாலோ நடத்தப்பெறும் பள்ளிகளில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இடம் தர மறுத்தால் அப்பள்ளிகளின் ஏற்பாணை பறிக்கப்பட்டது. இதனால் விதவிதமான கல்வி வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது மட்டுமன்றி அக்கல்வி வெகு ஜனங்களுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்பதிலும் தமிழவேள் அவர்கள் மிகக் கவனமாக இருந்தார்கள் என்றும் அறிகிறோம்.

ஆட்களை அளப்பதும், அளந்தபின் நம்புவதும் அவர்களின் மிகப்பெரிய வெற்றிக்கு முதலாக இருந்ததைக் கண்டு கொண்டேன்

குறைந்தபட்சம் நகரங்களை ஒட்டிய கிராமங்களிலாவது ஒரு சமூக மறுமலர்ச்சி உருவாவதற்கான கல்வி வாய்ப்பை, இருக்கின்ற வரையறைக்குள் உண்மையாகவே வழங்கிய பெருமை அய்யா தமிழவேள் அவர்களையே சாரும்.

பள்ளிகளையும், கல்லூரிகளையும் அதிகமாகத் தொடங்குவது மட்டும் அன்று; அப்பள்ளி கல்லூரிகள் எந்த இடங்களில் அமைய வேண்டும், எந்த காரணங்களுக்காக அப்படி அமைய வேண்டும் என்பதிலும் ஐயா அவர்கள் சில திட்டவட்டமான எதிர்கால நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். சான்றாக அந்நாட்களில் சென்னை மெரீனா பகுதியில் இருந்த பெண்கள் பள்ளிகளையும், கல்லூரியையும், நுங்கம்பாக்கம் கல்வி அதிகாரியின் அலுவலக வளாகத்துடன் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று கருத்துக் கொண்டிருந்தார் தமிழவேள் அவர்கள். காரணம், அப்போதுதான் அந்தப் பகுதியில் இருக்கும் பெண்கள் பள்ளிகளும், பெண்கள் கிறித்தவக் கல்லூரியும் இணைந்து செயல்படவும், கலந்துரைக் கல்விக்கு வழி வகுக்கவும், ஒன்று கலையியல் கல்வி அளித்தால் பிறிதொன்று அறிவியல் கல்வி அளிக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று கருதினார்கள். இப்படி கல்வி வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியது மட்டும் அல்லாமல் அதில் தொலைநோக்குடன் செயல்படவும் வழிவகுத்த மேதை அவர்கள் என்பதை எண்ணி வியக்காமல் இருக்கமுடியாது.

தமிழ் மக்கள் கல்வியில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதில் தன் முதுமையிலும் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவராய்த் தமிழவேள் அவர்கள் இருந்தார்கள். தமிழகத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்தவர்களைத் தன் என்பதாவது வயதிலும் சிறப்பிக்க அவர்கள் தவறவில்லை. 1924 தொடங்கித் தன் காலம் எல்லாம் மதுரை மக்களுக்குக் கல்வித் தொண்டு செய்த சகோதரி ரோஸ் என்ற அமெரிக்கப் பெண்ணிற்கு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் சிலை வைத்துச் சிறப்பித்த போது அதைத் திறந்து வைத்து உணர்ச்சிகரமான ஓர் உரையை ஆற்றினார். இது மட்டும் அன்று: தமிழ் மக்கள் கல்வி உலகத்தில் பின்தங்கி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவர்களைப் பெரிதும் பின்நாளில் வருத்தியது. கல்வியில் கவனம் செலுத்த வேண்டிய மாணவர்கள் அரசியலில் நுழைந்து தங்கள் நலத்தையும், நாட்டின் நலத்தையும் கெடுத்துக் கொள்வதைத் தம் காலத்தில் கண்டு அவர் பெரிதும் வருந்தினார். அதனால் 30.12.68 இல் சென்னையில் நடைபெற்ற நீதிக் கட்சியின் பொன்விழாவில் ஐயா அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்திய போது,

மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது என்று எல்லாக் கட்சிகளும் அடிக்கடி கூறுகின்றன. எல்லோரும் வாயளவில் இவ்வாறு கூறுகின்றார்களே தவிரச் செயலளவில் மாணவர்களை அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் கட்சிக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவே முயலுகின்றனர். இதனால் நாட்டிற்கும் தங்களுக்கும் எவ்வளவு தீங்கு ஏற்படுகிறது என்பதை மாணவர்களும் உணரவில்லை என்று வருந்துவதைக் காண்கிறோம். அந்நியர்கள் ஆண்ட போது அவர்களை எதிர்க்க மாணவர் படை தேவைப்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால் உடனடி லாபம் தந்த அந்தப்படை எத்தனைப் பெரிய நட்டங்களை அதன் வேலைநிறுத்தப் போர்'களால் தங்களுக்கும், நாட்டிற்கும் இன்று ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் கண்முன் காண்கிறோம். அல்லவா; அதிலும் ஆள்பவரும் அவரை எதிர்ப்பவரும் ஒரு தாய் மக்களே எனும் போது இளங் குருத்துக்களை எதிர் எதிர் களத்தில் இறக்கி அவர்களில் எதிர்காலத்தையும் நாசமாக்க வேண்டுமா என்பதை இனியாவது அரசியல் அறிஞர்கள் விளங்கி விவேகமாகச் செயல்பட வேண்டும் என்பதில் தமிழவேள் அவர்கள் கொண்டிருந்த கருத்து உடனடியாகச் சிந்திக்கவும் செயல்படுத்தவும் வேண்டிய கருத்தாகும்.

★ ★ ★

திருவள்ளுவர் கழகம்

திருவள்ளுவர் கழகம் 21.04.1941 இல் செவ்வாய் மாலை 6-00 மணிக்கு ஒய்.எம்.சி.ஏ மன்றத்தில் தமிழவேள் திரு. ராசன் அவர்கள் தலைமைதாங்கத், திருக்குறட்களஞ்சியம் திரு.தி.ப.சுப்பிரமணியதாஸ், பேராசிரியர் ஆர். கார்மேகக்கோனார், திரு.சி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார் முதலானோர் நல்வாழ்த்துக்கூறத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. கழகம் நடத்த, தக்க இடம் கிடைக்கவில்லை. ஒய்.எம்.சி.ஏ. மன்றத்திலேயே மாத வாடகை ரூ.5/- க்கு அறை அமர்த்தி அங்கு வகுப்பும் சொற்பொழிவும் நடந்தன. அவ்விடத்தில் போதிய வசதி இல்லை. திருவருட் செயலால் மீனாட்சி கோயிலில் இடம் கிடைத்தது. திரு வைத்தியநாத ஐயர் தலைமையில் கோயிலுக்குள் தீண்டாதார் நுழைந்தனர். இதற்குக்கோயில் வைதிகர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் கோயிலை விட்டு வெளியேறினர். கோயிலுக்குள் நுழைவதில்லையென்றும் போராடினர்.

அப்போது வடக்காடி வீதியிலுள்ள இக்கழக மன்றத்தில் சாஸ்திரியார் ஒருவர் கந்த புராணச் சொற்பொழிவு நடத்திக் கொண்டிருந்தார். வைதிகர்கள் எடுத்த முடிவின்படி, அவர் சொற்பொழிவாற்ற மறுத்து இவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டார். உடனே திரு. ஆர். எஸ். நாயுடு அவர்கள் அறநெறி அண்ணல் பழனியப்பனாரை அழைத்து, 'இன்று முதலே திருக்குறள் சொற்பொழிவு தொடர்ந்து நடத்துவதாக இருந்தால், இந்த இடத்தை நன்கொடையாக வழங்குகிறேன்' என்றார். அதைக்கேட்டுத் திருவள்ளுவர் கழக உறுப்பினர்கள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர். திருவருட்செயல் இதுவே என எண்ணி, அந்த இடத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். அன்று தொடங்கிய இக்கழகம் எத்தனையோ இடையூறுகளைக் கடந்து பொன்விழா கொண்டாடும் நிலைக்கு வந்துள்ளது.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் வடக்குக் கோபுரத்தை அடுத்து 1963இல் அழகான மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டது. ஒவ்வோர் ஆண்டும் கழகத்தின் ஆண்டுவிழாத் தொடக்க நாளாகிய தைப்பொங்கலன்று, ராசன் சிறப்புரை ஆற்றுவதைத் தம் கடமை எனக் கருதி, இறுதி வரை இதனைத் தவறாமல் செய்து வந்தார். அச்சமயம் தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் மக்கள் நிலை, தமிழர் கடமை என்பனபற்றித் தெளிவாக எடுத்து மொழிவார். கண்டிக்க வேண்டியதைத் துணிவாகக் கண்டிப்பார். அக்கழகத்தின் காப்பாளராக இருந்து 1956இல் வெள்ளி விழாவையும் நடத்தினார்.

திருக்குறள் கழகத்தின் நோக்கங்கள்

திருக்குறள் பரப்புதல், திருக்குறளை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தல், சொற்பொழிவுப்

பயிற்சி அளித்தல், போட்டிகள் வைத்து பரிசுகள் வழங்கல், நூல்நிலையம் அமைத்தல், ஊர் தோறும் வள்ளுவர் மன்றம் கட்ட ஊக்கமளித்தல், திருக்குறள் வெளியிடுதல், திருக்குறள் மாநாடு நடத்துதல், திருவள்ளுவர் ஆண்டினை நாடெங்கும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருதல் ஆகியன கழகத்தின் நோக்கங்களாகும்.

கழகம் ஏற்பட்ட நாள்தொட்டுத் திரு.தி.ப.சுப்பிரமணியதாசு அவர்கள் அங்கேயே தங்கித் திருக்குறள் வகுப்பு, வாரச் சொற்பொழிவு ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தார். இம்முறையில் அவர் ஒன்பதரை ஆண்டுகள் திருவள்ளுவர் கழகத் தந்தையாகவும், தாயாகவும், ஆசிரியராகவும், தொண்டராகவும், பணியாளராகவும் இருந்து கழகத்தைக் காத்து வளர்த்தார். அவர் சிறப்பாக அமைத்த அடிப்படையில்தான் திருவள்ளுவர் கழகத் திருக்குறள் தொண்டு சிறப்புற்று நாளும் வளர்ந்து வருகின்றது.

விரிவுரைகள்

திருக்குறள் களஞ்சியம் திரு. தி.ப.சு. அவர்கள் திருக்குறள் விரிவுரையை மும்முறை சிறப்பான முறையில் செய்தார். அவரைத் தொடர்ந்து குறள் வேந்தர் கந்தசாமிப் புலவர், முப்பதாண்டுகளில் பலமுறை குறள் விரிவுரை செய்து, பல்துறை மக்களையும் திருக்குறள் நெறியில் ஆற்றுப்படுத்தினார். அவருக்குப் பின்னர் அறநெறி ஆசான் ஆ. சண்முகவேலனார் செம்மையாக நடத்தினார்.

திருக்குறள் வகுப்புடன் சங்க இலக்கிய விளக்கம், பெரிய புராணம், கம்பராமாயணம், திருவாசக விளக்கம் ஆகியவை வாரந்தோறும் தக்க புலவர் பெருமக்களால் தொய்வின்றி நடைபெற்று வருகின்றன. ஞாயிறுதோறும் இரவு பலவகைத் தலைப்புகளில் அறிஞர் பெருமக்கள் சொல்விருந்து படைக்கின்றனர்.

அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள்

ஆண்டு முழுவதும் கழகத்தின் குறள்பணி, இலக்கியப்பணி ஆகியவற்றுடன் அறக்கட்டளைகள் வழியாக நிலையான நிகழ்ச்சிகளும் ஆன்மீகப் பணிக்கென அறக்கொடைகளும் நிறுவப்பெற்றன.

விழாக்களும் போட்டிகளும்

வழக்கமாகக் கழக ஆண்டு விழா ஒவ்வோராண்டும் திருவள்ளுவராண்டுத் தொடக்கமான தைத் திங்களில் பெருஞ்சிறப்புடன் நடைபெறும். கலைமகள் விழா, வ.உ.சி. விழா, பாரதிவிழா, நாவலர் சோமசுந்தரபாரதி விழா, தி.ப. சுப்பிரமணியதாசு விழா, **தமிழவேள் ராசன் விழா**, முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கனார் விழா என அறிஞர்களைப் போற்றும் பல விழாக்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரின் ஈராயிரம் ஆண்டு விழாவினை மிகச் சிறப்பாக 1969 இல் கொண்டாடிய பெருமை திருவள்ளுவர் கழகத்திற்கே உரியது.

பட்டமளிப்பும் பாராட்டும்

அறிஞர்களுக்கும், சான்றோர்க்கும் அவரவர் ஆற்றிய சீரியபணிகளைப் போற்றி, மதித்து, அவர் தம் வாழ்நாளிலேயே விருதளித்தும், பாராட்டியும் கழகம் பெருமை அடைகிறது.

அரங்கேறிய நூல்கள்

ஐங்குறுநூறு ஆராய்ச்சி, சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, வள்ளுவர் வாசகம், வான்புகழ் வள்ளுவர், அங்கயற்கண்ணி இசை மாலை, காஞ்சி வெண்பா மாலை, தொல்காப்பியப் பொருள் படலப்புத்துரை, உமாமகேசுவரனார் கட்டபொம்மன் காதை, மருது பாண்டியர்

வரலாற்றுக் கும்மி எனும் நூல்கள் கழக வெள்ளி விழாவிற்கு முன்னும், ஆரோக்கிய அருளமுதம், வள்ளுவர் படப்பிடிப்பு, ரெட்டியாபட்டி ஆண்டவர் கலிவெண்பா, ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன், நலந்தரும் நாமம் நமச்சிவாயக் கண்ணி எனும் நூல்கள் பொன்விழா ஆண்டிற்குப் பின்னும் கழகத்தில் அரங்கேற்றப் பெற்றன.

படத்திறப்பு

கழகத்தில் நடந்த பல்வேறு விழாக்களில் அகத்திய முனிவர் திருக்குறட் களஞ்சியம் சுப்பிரமணியதாசு , திரு.எஸ்.எஸ்.ராசன், திரு. தியாகராச முதலியார், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், நாவலர் நா.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், மறைமலை அடிகள், திரு.டி.வி.சதாசிவபண்டாரத்தார், பேராசிரியர் ஆ.கார்மேகக்கோனார், சோழவந்தான் அரசன்சண்முகனார் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, பரிதிமாற்கலைஞர், பண்டித ஆ. முத்துசாமிப்புலவர், குறள் வேந்தர். மீ. கந்தசாமிப்புலவர், முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கனார், து. அழகர்சாமி ஆகியோரின் திருவுருவப் படங்கள் திறக்கப் பெற்றுள்ளன.

பயணச்சொற்பொழிவு

இலக்கிய, சமயச் சொற்பொழிவுகளுடன் வெளிநாடு சென்று திரும்பிய அறிஞர்களைக் கொண்டு, பயணச் சொற்பொழிவுகளும் நடத்தப்படுகின்றன. டாக்டர் திருமதி. லலிதா காமேஸ்வரன் அவர்களின் இங்கிலாந்துப் பயணம், திரு.தி.மாணிக்கவாசகம் செட்டியாரின் ஜப்பான் பயணம், டாக்டர் ச.காமேஸ்வரனின் 'கீழைநாட்டுப் பயணம்' டாக்டர் திரு.வை.இரத்தினசபாபதியின் அமெரிக்கப் பயணம், திரு.கி.பழனியப்பனாரின் மலேயாப் பயணம், பேரறிஞர் ச. பழனியப்பன் அவர்களின் நார்வே பயணம் ஆகிய பயணச்சொற்பொழிவுகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

நூல்நிலையம்

திருவள்ளுவர் கழகத்தின் சார்பில் திருவள்ளுவர் தனிப் பயிற்சிக் கல்லூரி நடத்தப்பெற்றது. அதில் ஏழாண்டுக்காலம் ஊதியம் பெறாமல், பேராசிரியர் பலரும் தொண்டாற்றினர். இங்குப் பயின்றோர் இன்று பல்வேறு இடங்களில் பணிபுரிந்து வருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாணிக்கப் பொன்விழா

தெய்வத் தொண்டும், தமிழ்த் தொண்டும் இடையறாது புரிந்து வரும் திருவள்ளுவர் கழகம் 50 ஆம் ஆண்டு நிறைவுப் பொன்விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட முடிவு செய்தது. கழகத்தின் முதல் புகழ்சால் தலைவராய்த் திகழ்ந்த தமிழவேள் ராசன் அவர்களின் நூற்றாண்டு மாணிக்க விழா, பொன்விழா ஆண்டுடன் இயற்கையாக அமைந்தது. திருவருளால் கழகப் பொன்விழா, மாணிக்கப் பொன்விழாவாகத், திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2023 மார்கழித்திங்கள் 9ஆம் நாள் தொடங்கி 12ஆம் நாள் முடிய நான்கு நாள்கள் (24.12.1992 முதல் 27.12.1992 வரை) மாண்புற நிகழ்ந்தது. கற்றுத் துறைபோகிய அறிஞர்களும், சான்றோர்களும் இவ்விழாவில் பங்கு கொண்டனர்.

உலகத்தமிழ் மாநாடுகள்

திரு.ராசன் அவர்கள், 1966 ஆம் ஆண்டில் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கப் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டார்கள். 'தமிழ் மொழிக்குச் சங்கம் செய்த தொண்டுகள்' என்ற தலைப்பில் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையையும் படித்தார்கள்.

மலேசியா, சிங்கப்பூர் மக்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ராசன் அவர்கள்

அங்கு ஒரு திங்கள் தங்கியிருந்தார்கள். பல இடங்களில் அரிய சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்த்தினார்கள்.

1968ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது, கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சிதம்பரனார் அவர்களின் திருவுருவச் சிலையைத் திறந்து வைத்தார்கள். அவர் மாண்பைத் தமிழகமக்கள் அறியுமாறு செய்தார்கள். ஆகவே ராசன் அவர்கள், உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் இரண்டிலும் சிறப்பான பங்கு கொண்டவர் என்ற பெருமை பெற்றவர் ஆவார்.

– பேராசிரியர் சு.ந. சொக்கலிங்கம்

P. Rengaswami Naidu adorring P. T. R. with *Ponnadai*
at Thiruvalluvar Kazhagam, Madurai.

தேவிகுளம், பீர்மேடு–உரிமைப் போர்

1956 இல் இந்திய மாநிலங்களை மொழி அடிப்படையில் பிரிக்கும் முயற்சி மத்திய அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தேவிகுளம், பீர்மேடு, நெய்யாற்றங்கரை, கொச்சின், சித்தூர் ஆகிய பகுதிகளைக் கேரளத்துடன் இணைப்பதென முடிவெடுக்கப்பட்டது. மத்திய அரசின் இந்தச் செயலை எதிர்த்து 1956 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 27 ஆம் நாள் மாபெரும் கடையடைப்பு மற்றும் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்தவேண்டுமென முடிவு செய்யப்பட்டது.

மத்திய அரசின் எதேச்சதிகாரப் போக்கினை எதிர்த்துத் தமிழகத்தில் ஒரு கூட்டணி உருவாயிற்று. அதற்குமுன்னர் அத்தகையதொரு கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டதில்லை. தாயகப் பகுதிகளை மீட்பதற்கும், மீண்டும் அவற்றைத் தாயகத்துடன் இணைப்பதற்கும் அவரவர் தம் கடமையைச் செய்யவும், காணிக்கை வழங்கவும் முன்வந்தனர். அந்தக் கூட்டணியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் முக்கியப் பங்கினை வகித்தது.

ஒவ்வொரு கட்சியினரும், அந்தப் பொதுப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த மட்டில், தத்தமது கட்சிக்கு ஏற்ற வகையிலும் அளவிலும் பணியாற்றினர். கட்சிகளின் கூட்டு முயற்சியின் காரணமாகத் 'தமிழ் நாட்டிற்கு வந்துற்ற கேட்டினை, நீக்க முனைந்து போராட வேண்டும்' என்ற எழுச்சி எங்கும் காணப்பட்டது.

தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகள் தமிழகத்துடன் இணைக்கப் படவேண்டும் என்று காங்கிரசைத் தவிர மற்றக் கட்சிகள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து போராட்டம் நடத்தின. அனைத்துக் கட்சியினரும் ஒன்று சேர்ந்தது என்பது என்றும் மறக்கமுடியாத, மகத்தான ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியெனில் அது மிகையாகாது.

அனைத்துக் கட்சியினரும் சென்னையில் தோழர் G. உமாபதி அவர்கள் இல்லத்தில் கூடினர். 'அறப்போராட்டக்குழு' அமைப்பதே அவர்கள் நோக்கமாகும். கூட்டத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் பேரறிஞர் அண்ணா, நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன், என்.வி. நடராசன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். தமிழவேள் ராசன், புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ. சிவஞானம், சி.பா.ஆதித்தனார் ஆகியோரும் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் இதில் பங்கேற்றனர்.

போராட்டக் குழுவிற்கு அறிஞர் அண்ணாவைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமெனப் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனார் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார். உடனே அண்ணா அவர்கள் 'நான் இந்தக் குழுவிற்குத் தலைவராய் இருப்பதைக் காட்டிலும் அனைவரின் மதிப்பிற்கும், பாராட்டுதல்களுக்கும் உரிய தலைவர் தமிழவேள் ராசன் அவர்கள், தலைவராய் இருப்பது அனைத்துக் கட்சியினருக்கும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும்' என்று கூறினார். ராசன் அவர்களையே தலைமைப் பதவிக்கு மகிழ்ச்சியுடன் முன் மொழிந்தார் அறிஞர் அண்ணா. நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன், என்.வி.நடராசன் ஆகியோர் வழிமொழிந்தனர். அங்குக் கூடியிருந்த அனைத்துக் கட்சியினரும் ஒரு மனதாகத் தமிழவேளைத் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இருப்பினும், கட்சித் தலைவர்களிடையே ஓர் ஐயம் இருந்தது. அவர்கள் அதை வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. எனினும், அவர்கள் உள்ளத்தில் அந்த ஐயம் இருக்கவே செய்தது. அஃதென்ன?

'ராசன் சட்டத்தைப் பெரிதும் மதிப்பவர், மிதவாதியாகவும் இருப்பவர். இத்தகைய ஒருவர் தலைவராய் இருந்தால், போராட்டம் தீவிரமாக நடைபெறுமா?' என்பதே அவர்களுடைய ஐயமாகும்.

அண்ணா அவர்கள் கட்சித் தலைவர்களின் எண்ணத்தைக் குறிப்பாக உணர்ந்துகொண்டார். 'திரு. ராசன் அவர்கள் அரசியலில் நிதானமாகச் செயற்படுபவர் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். ஆனால் தீவிரமாகச் செயற்பட வேண்டிய காலம் வரும்போது, அவர் எல்லோரையும் விடத் தீவிரமாகச் செயற்படக் கொஞ்சமும் தயங்கமாட்டார் என்பதை நாம் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். மேலும் அவருக்குத் துணையாகச் செயல்படக் குழுவின் நிருவாகிகளைத் தேர்ந்தெடுப்போம். இக்குழு தனது கடமையை இனிதே நிறைவேற்றும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உள்ளது' என்றார்.

குழுவின் அமைப்புச் செயலாளராகச் சிலம்புச்செல்வர் ம.பொ.சி. அவர்களும், செயலாளராகப் பொதுவுடமை இயக்கத் தோழர் ப.ஜீவானந்தம் அவர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் என்.வி.நடராசன், தொழிற்சங்கங்கள் சார்பில் S.S.C அந்தோணிப் பிள்ளை, பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சி சார்பில் தோழர். எ. சுப்பிரமணியம் ஆகியோர்தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.
குழுவின்உறுப்பினர்களாக நாவலர்இரா .நெடுஞ்செழியனும் திரு.சி.பா.ஆதித்தனாரும் தேர்வு செய்யப்பெற்றனர்.

அறப்போர்க் குழு தனது பணியில் ஈடுபட்டது முதல், அறிஞர் அண்ணா அவ்வப்போது முக்கிய ஆலோசனைகளை வழங்கி வந்தார். 1956 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 20 ஆம் நாள் தமிழகம் முழுவதும் அமைதியான முறையில் பொது வேலைநிறுத்தம் நடத்த வேண்டும் என்றும், அன்று மாலையில் மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் நடத்தப்படவேண்டும் என்றும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

மாநிலம் தழுவிய மாபெரும் பொது வேலை நிறுத்தமென்றால் தமிழகமெங்கும் ஒரே நாளில், ஒரே முறையில் வெற்றியுடன் நடத்தப்பட வேண்டிய மகத்தானதோர் செயலாகும்.

ஆந்திர மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மொழிவழி மாநிலம் நமக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. மொழிவழி மாநிலம் கேட்டால் விழிகளில் ஒன்றனை இழந்துவிடவேண்டுமாம். தேவிகுளம் மற்றும் பீர்மேடு ஆகிய பகுதிகள் தமிழ் நாட்டுக்கு இல்லை என்கின்றனர். இப்பகுதிகளை நாம் வற்புறுத்திக் கேட்டால், மொழிவழி மாநிலம் கிடைக்காது என்கிறது மத்திய அரசு. நாம் போராடவேண்டும். நமது போராட்டத்தில் வன்முறை ஒரு சிறிதும் தலைகாட்ட இடம் அளிக்கக் கூடாது; போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ளுமாறு எவரையும் நாம் வற்புறுத்தவும் கூடாது; கடையடைப்பிலும் வேலை நிறுத்தத்திலும் ஒவ்வொருவரும் தாமாக மனமுவந்து முன்வந்து பங்கேற்க வேண்டும் என்று ராசன் அவர்கள் தமக்கே உரிய பண்புடன் தெரிவித்தார்.

போராட்டத்திற்கான முன்னேற்பாடுகள் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. போராட்ட உணர்வு பொது மக்களிடையேயும் அனைத்துக் கட்சியினரிடையேயும் வேகமாகப் பரவி வந்தது. இந்நிலையில் அன்றைய முதல்வர் மாண்புமிகு காமராசர் அவர்கள், தம் நண்பர் ஒருவரை ராசன் அவர்களிடம் அனுப்பினார். அந்த நண்பர் மூலம் பொது வேலைநிறுத்தத்தைக் கைவிடுமாறும் தேவிகுளம் ,பீர்மேடு ஆகியவற்றைத் தமிழகத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்ற

கோரிக்கையைக் கைவிட்டுவிடுமாறும் செய்தி சொல்லியனுப்பினார். செய்திகொண்டு வந்த நண்பரும் காமராசரின் கருத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்.

ராசன் அவர்கள், காமராசரின் செய்தியை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டார். 'இவ்விதமான வேண்டுகோள் இனிப் பயன்படாது. நான், போராட்டக் குழுவிற்குத் துரோகம் இழைக்க மாட்டேன். அதைவிடத் தீவிரப் போராட்டம் காரணமாக அடக்கு முறைக்கு ஆளாக நேரிட்டால், அதைப் பெருமையுடன் ஏற்பேன்; இதனை மதிப்பிற்குரிய திரு.காமராசர் அவர்களிடம் தெரிவியுங்கள்' என்று ராசன் உறுதியோடு கூறிவிட்டார்.

மாண்புமிகு காமராசரின் தூதுவர் மதுரைக்குச் சென்ற விஷயத்தை, அறிஞர் அண்ணா கேள்விப்பட்டார். ஆனால் ராசன் தூதுவரிடம் என்ன சொன்னார் என்பது தெரியாது. எனவே அண்ணா 'நாளை காலை மதுரையிலிருந்து ராசன் வந்ததும் போராட்டம் வேண்டாமென்று கூறிவிடுவாரோ? மாற்றார், தம் முயற்சியில் வெற்றிபெற்று விடுவார்களோ?' என்று நினைத்துக் கவலைப்பட்டார். அன்றிரவு முழுவதும் அவர் ஒரே குழப்பத்திலிருந்தார். மறு நாள் பொழுது விடிந்ததும் சென்னையில் ராசன் தங்கியிருந்த 'காஸ்மோபாலிட்டன் கிளப்பிற்கு' அவரைக் காணப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

ராசன் அவர்கள் அன்றிருந்த அமைச்சர் சிலருடைய ஆலோசனைப்படி, அரசுக்கு எதிராகச் சட்டவிரோதமான போராட்டங்களில் கலந்துகொள்ளமாட்டார் என்றதோர் வதந்தியும் சென்னையில் பரப்பப்பட்டது. ராசன் சென்னை வந்தபோது, அண்ணா அவர்கள் காஸ்மோபாலிடன் கிளப்பிற்கு வந்து, ராசன் அவர்களை அவசரமாகப் பார்க்க விரும்பினார். முகச்சவரம் முடிந்தபின் பார்க்கலாமென ராசன் சொன்னதற்கு 'இல்லை, உடனே பார்க்க வேண்டும்' என்றார் அண்ணா. அவரது அவசரத்தை முன்னிட்டு ராசன் அரைச் சவர முகத்துடன் வந்தார். உடனே அண்ணா, 'என்ன....? ....என்ன? நீங்கள் எல்லைப் போராட்டக் குழுவில் தலைமை ஏற்கப்போவதில்லை என்று சொல்லிவிட்டீர்களாமே!' என்று படபடப்புடன் கேட்டார்.

ராசன் அவர்கள், **'நான் ஒரு வாக்குக் கொடுத்தால் அதை மீறமாட்டேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியும் என்றுதான் நினைத்தேன்' என்றார். 'உங்கள் சந்தேகத்தை இப்போதே தீர்த்து விடுகிறேன்; அந்தப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்துக் கடைசிவரை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுப்பேன்'** என்று மேலும் தெரிவித்தார்.

ராசன் சொன்னதைக் கேட்ட அண்ணா, மன நிறைவுடன் காஞ்சி திரும்பினார்.

1956 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 20 ஆம் நாள் வேலைநிறுத்தம் அமைதியாகவும் முழுமையாகவும் நடைபெற்று முடிந்தது. அன்று மாலையில் ஒரு மாபெரும் ஊர்வலம் நடைபெற்றது. அதில் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும், லட்சக்கணக்கான பொதுமக்களும் கலந்து கொண்டனர். ஊர்வலம் அணிஅணியாக அமைதியாகச் சென்றது. கட்சித் தொண்டர்களும் பொதுமக்களும் கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்து சென்றனர். ஊர்வலத்தின் முன் வரிசையில் போராட்டக் குழுவின் அமைப்புச் செயலர், மற்றும் செயலாளர்கள் நின்று ஊர்வலத்தைக் கண்காணித்து வந்தனர். கட்டுப்பாடான அந்த ஊர்வலம் ஆட்சியாளர்களின் கோபத்தைக் கிளறியது.

அருமைத் தோழர் ப.ஜீவானந்தம், ஊர்வலத்தில் காவல் துறையினரால் தாக்கப்பட்டார். அவர் நிலை தடுமாறிக் கீழே விழுந்துவிட்டார். தோழர் ஆர்.வெங்கட்ராமனும் அமளியில் கீழே விழுந்துவிட்டார். மாபெரும் புரட்சிக்குத் தயாராவதைப் போன்று மக்கள் எழுச்சி

கொண்டனர்.

தமிழவேள் அவர்களும், அறிஞர் அண்ணா அவர்களும், தோழர் ஜீவாவிற்கும், வெங்கட்ராமனுக்கும் ஆறுதல் கூறினர். ஊர்வலம் தடையின்றித் தொடர்ந்து கடற்கரையைச் சென்றடைந்தது. அங்கு நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் போராட்டக்குழுத் தலைவர் தமிழவேள், அரசுக்குக் கடுமையான எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

மக்களைப் போராட்டத்திற்கு அழைப்பதும், போராட்டத்தை நடத்துவதும் எளிதான செயல்கள்தாம். ஆனால் போராட்டச் சமயத்திலும், போராட்டம் முடிவுறும்போதும் மக்களை அமைதியாக இருக்கச் செய்வது எளிதான செயல் அன்று. ராசன் அவர்களின் இதயத்திலிருந்து கிளம்பி, கேட்போர் இதயத்தில் சென்று, தங்கும் திறன் படைத்த பேருரையால் அவ்வளவு மக்களையும் அமைதியுறச் செய்தார். அன்று, ஒரு சிறு கலகமும், கூச்சலும், குழப்பமும் இல்லாமல் மக்கள் கலைந்து சென்றனர். எங்கள் கட்சி பெரிய கட்சி என்று பெருமை பேசுவோரால் எத்தனை நிகழ்ச்சிகளை இதற்கு ஈடாகக் காட்ட முடியும்?

கண்ணியத்தைக்கடைப்பிடிக்கவும், செயலாற்றும் திறனைப்பெறவும் பேருதவி அளித்த கூட்டணித் தோழர்களுக்கு அறிஞர் அண்ணா 'திராவிட நாடு' ஏட்டில் 'தம்பிக்கு!...' என்று அன்புடன் அழைத்து கடிதத்தின் வாயிலாக நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டார். 11.3.56 இல் வெளிவந்த 'திராவிட நாடு இதழில் அவர் 'அரியதோர் வெற்றி கிட்டியுள்ளது. இது நம் ஆற்றல் வளரவும் ஆர்வம் பொங்கவும் அல்ல! தம்பீ! அடக்க உணர்ச்சியை நாம் பெற்றிடவும், அறநெறியில் அசையா நம்பிக்கை கொண்டிடவும் சார்வகட்சிக் கூட்டணி நமக்கு உதவட்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

1956 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 20 ஆம் நாள் ஊர்வலம் சென்னைக் கடற்கரையில் முடிந்தது. கடற்கரைக் கூட்டத்தில் அண்ணா அவர்களும் மற்றவர்களும் பேசுவதாக இருந்தது. தலைமை வகித்த தமிழவேள் அவர்கள் அன்று பேசிய பேச்சைக் கேட்டுத் தீவிரவாதிகள் கூட மிரண்டு போனார்கள். அவர்கள் பேசிய பிறகு அண்ணா அவர்கள் 'இனி எவர் பேச்சும் எடுபடாது இதோடு முடித்துவிடலாம் என்று சொன்னதுடன் தானும் பேசப் போவதில்லை என்றார். ராசன் உரையுடன் அந்தக் கூட்டம் நிறைவு பெற்றது.

நமது **ராசன் அவர்கள் கட்சிப் பணியைத் தம் கடமையாகக் கருதிச் செயற்பட்டவர். காலமெல்லாம் வேறு வேலைகள் பார்த்துவிட்டுச் சமயமறிந்து கட்சிக்குள் நுழைந்தவர் அல்லர் அவர்.**

கப்பல் மூழ்கப்போவதை அறிந்ததும், தன் உயிரைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், கப்பலில் பயணம் செய்கின்ற பயணிகள் தப்பிக்க ஏற்பாடுகள் செய்வதோடு, கொடி வணக்கம் செய்தபடி கப்பலின் மேல் தளத்தில் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருக்கும் கப்பலின் தலைவனைப் போல், நீதிக்கட்சியில் இறுதிவரை இருந்தவர் நமதருமைத் தலைவர் ராசன் அவர்கள் என்பதை அறியும்போது, நம் எண்ணத்தில் அவர் இமயம் போல் உயர்ந்து நிற்கிறார்.

திட்டமிட்டபடி 1956 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 26 ஆம் நாள் பொதுப் வேலைநிறுத்தம் தொடங்கியது. அது தமிழக வரலாற்றில் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகப் பதிவாகிவிட்டது. வரலாற்றில் அதற்கொரு நிலையான இடம் கிடைத்துவிட்டது.

– பேராசிரியர் சு.ந. சொக்கலிங்கம்

★ ★ ★

தமிழ்த் திருமணம்

தமிழவேள் அவர்கள், பார்ப்பனர் இல்லாமல் வடமொழி மந்திர ஒலியில்லாமல், திருமணம் செய்யும் முறையை நடைமுறைப்படுத்தினார்.

ஆயிரம் பிறைகண்ட சான்றோரான ராசன், தமது வாழ்நாளில் எண்ணற்ற தமிழ்முறைத் திருமணங்களைத் தலைமை ஏற்று நடத்தியுள்ளார். சாதி, மத, இன, மொழி வேறுபாடுகள் கருதாது அவர் திருமணங்களில் பங்கு கொள்வார்; அன்பு நிறைந்த நெஞ்சத்துடன் மணமக்களை வாழ்த்தி மகிழ்வார். திருமணம் நடத்துவதில் அவர் 'கைராசிக்காரர்' என்று மக்கள் மனம் மகிழச் சொல்வதுண்டு.

1971 ஆம் ஆண்டில் ராசன் உடல் நலம் குன்றியிருந்தார். அது கோடைகாலம். அவரது இரத்த அழுத்தம் சீரான நிலையில் இல்லை. வேனல் கட்டிகளும் அவருக்குத் தொல்லை அளித்தன. ஆறு முதல் எட்டுவாரங்கள் உதகமண்டலத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டுமென மருத்துவர்கள் கூறியிருந்தனர்.

ராசன் 1971 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மூன்றாம் வாரத்தில் ஊட்டிக்குச் சென்று லாலி இன்ஸ்டிடியூட்டில் தங்கினார். மே மாதம் நான்காம் நாள் உத்தமபாளையப் பகுதியிலிருந்து ஒருவர் ராசனைக் காண வந்தார்; வெற்றிலை, பாக்கு, பூ, பழம் அடங்கிய தட்டில் திருமண அழைப்பிதழை வைத்து, ராசனிடம் பணிவாகக் கொடுத்தார். உத்தமபாளையத்திற்கு அருகிலுள்ள தம் ஊருக்கு வந்து, தம் மகனின் திருமணத்தை நடத்தித்தர வேண்டுமென வினயமாகக் கேட்டுக்கொண்டார். அவர், நவம்பர் மாதத்திலேயே ராசனின் இசைவைப் பெற்றிருந்தார்; ஆனால் மணநாளை, அவர் அப்போது முடிவு செய்யவில்லை. இப்போது ராசன் தலைமையில் திருமணம் நடைபெறுவதாக அழைப்பிதழ் அச்சிட்டுவிட்டார்.

அங்கு ராசனுடன், நீதியரசர். நடராசன் அவர்களும், திரு. பழனிவேல்ராசன் அவர்களும் இருந்தனர். பழனிவேல்ராசன் அவர்கள், வந்தவரைப் பார்த்து 'நீங்கள் எங்கள் ஐயாவின் ஒப்புதல் பெறாமல் நாள்குறித்துத் திருமண அழைப்பையும் அச்சிட்டுவிட்டீர்கள். இப்போது அவர் உடல் நலக் குறைவாக இருக்கிறார். ஊட்டியிலேயே இருந்தாக வேண்டும்; அவருக்குப் பதில் எங்கள் சிறிய தந்தையார் மகன் டாக்டர்.பி.சுப்பிரமணியன் அல்லது என் தமையனார் கமலத்தியாகராசன் வந்திருந்து திருமணத்தை நடத்துவார்கள் என்றார்.

வந்தவர் மனம் வாடியது; தாம் செய்தது தவறு என்று கூறி மன்னிக்க வேண்டினார். ராசனிடம் தாங்களே பெரிய மனதுடன் திருமணத்தை நடத்தி வைக்க வேண்டும் என மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிக்கொண்டார்.

ராசன் அவர்கள் வந்தவரை நோக்கினார். அவரது வாடிய முகத்தைக் கண்டார். பிறர் வருத்தம் கொள்ள அவரால் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா? நோயுற்ற நிலையிலும் அவர் 'நீங்கள் கவலை கொள்ள வேண்டா! நானே வந்து திருமணத்தை நடத்துவேன்.

‘மணமக்களை வாழ்த்துவேன்’ என்றார். வந்தவர் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஊர் திரும்பினார்.

பின்னர் தம் மகனிடம், இவர் என்னைக் கேளாமல் திருமண அழைப்பு அச்சிட்டது தவறுதான். ஆனால் நீயோ என்னைத் திருமணத்திற்குச் செல்ல வேண்டாம் என்றாய். திருமணம் என்பது ஆயிரம்காலத்துப்பயிர். மணமக்கள் வாழையடி வாழையாக வளமுடன் வாழவேண்டும். எனவே, நான் உன் தாயாருடன் மணவிழாவில் கலந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். வந்தவர் ‘நான் தவறாமல் வருவேன்’ என்ற நம்பிக்கையில் வந்துள்ளார். அப்படிப்பட்டவரிடம் நீ அபசகுனமாக ‘உடல் நலம் இல்லை.. வெயில் அதிகம், மலையை விட்டு இறங்கக்கூடாது... உங்கள் ஊரில் மின்விசிறி இல்லை என்றெல்லாம் சொல்லலாமா? என் உடலில் மூச்சு உள்ளவரை திருமணங்களுக்குச் செல்வதை நான் நிறுத்த மாட்டேன்’ என்றார்.

தம் அருகில் இருந்த தம் மாப்பிள்ளை, நீதியரசர் நடராசனைப் பார்த்து ‘உங்கள் மைத்துனர் எவ்வளவு கண்டிப்புடன் பேசுகிறார். இதுபோல் பேசக்கூடாது. திருமணத்திற்கு எவர் அழைத்தாலும் ஏழை எளியோர் அழைக்கும் போது தவறாமல் சென்று மணவிழாவை நடத்த வேண்டும். மணமக்களை வாழ்த்த வேண்டும்’ என்று கனிவுடன் கூறினார்.

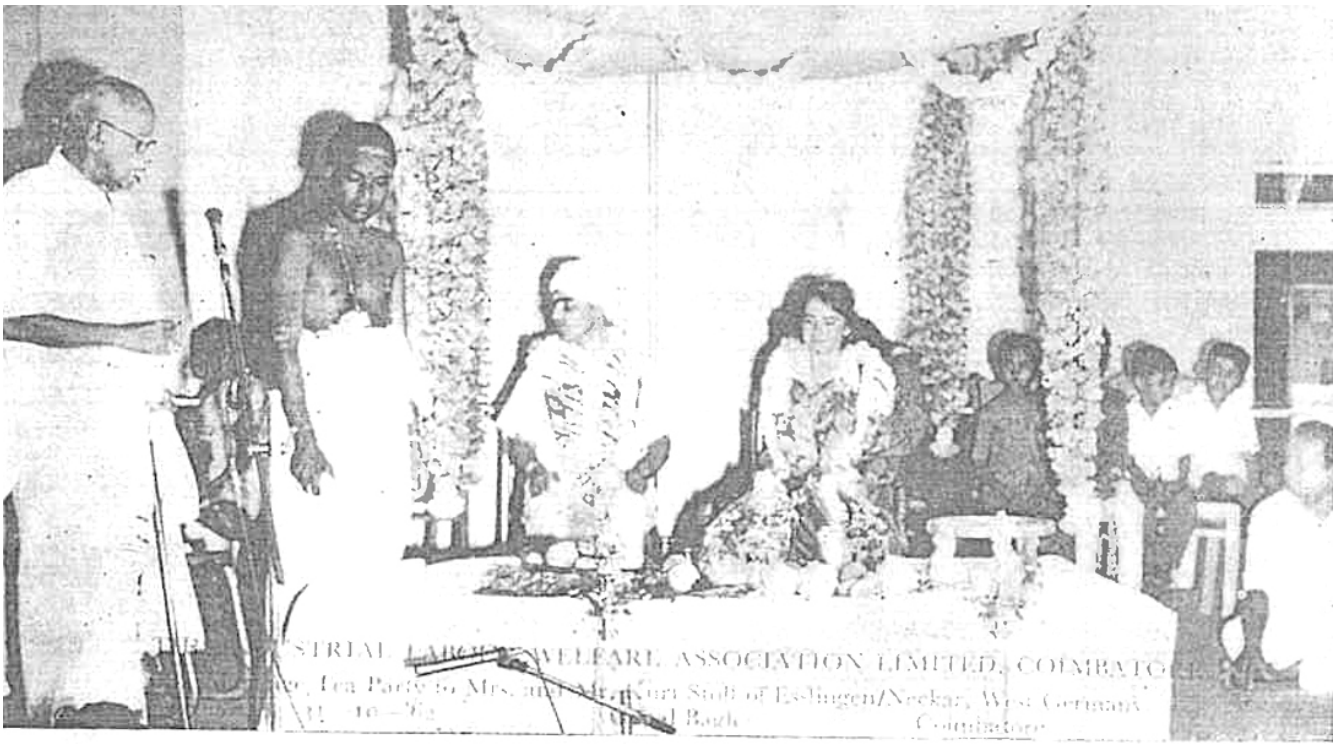
இல்லத் திருமணங்கள்

ராசன் அவர்களின் மகன்கள், மகள்கள் மணவிழாக்கள், அவருடைய தம்பி மகன்கள், மகள்கள் மணவிழாக்கள்,தமிழ்த்திருமண முறையிலேயே நடைபெற்றன. பார்ப்பனரின் மீதுள்ள வெறுப்பினாலோ, சமஸ்கிருத மொழியின் மீதிருந்த காழ்ப்புணர்வினாலோ அவர், தமிழ்த் திருமணங்களை நடத்தவில்லை. பிராமண நண்பர் பலர் அவருக்கு இருந்தனர். சமஸ்கிருதத்தின் மீது அவர் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டிருந்தார். அவர் சமஸ்கிருத நூல்கள் பலவற்றை ஆழ்ந்து கற்றவர். பிராமண நண்பர்களுக்கும், அர்ச்சகர்களுக்கும், அவர் பலவகையில் உதவிபுரிந்து வந்துள்ளார். தமிழின் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாகவே தமிழ்த்திருமணங்களை அவர் தீவிரமாக ஆதரித்து வந்தார்.

அவரது இல்லத் திருமணங்கள் யாவும் தமிழ்த் திருமண முறையிலேயே நடைபெற்றன. பிராமண வைதீக முறைகள் தேவையில்லை என்று, நடக்கும் திருமணங்கள் போலல்லாமல், தமிழ் மறைகளின் படி நடந்தன. மணவிழாவில் ஓமம் வளர்க்கப்படும். ஓதுவார்கள் தேவாரப்பாடல்களை உருக்கமுடன் பாடுவார்கள். மணமக்களை வாழ்த்துமாறு ராசன் அனைவரையும் கேட்டுக் கொள்வார். திருவாளர்கள் கார்மேகக்கோனார், ஔவை. துரைசாமிப்பிள்ளை போன்ற சான்றோர்கள் தமிழ்த்திருமண முறை பற்றியும், திருமண நிகழ்ச்சிச் சிறப்புகள் குறித்தும் சொற்பொழிவு ஆற்றுவர். மணவிழாவிற்கு வந்துள்ள பெரியோர் இருவர், மணமக்களுக்கு வாழ்த்துக்கூறுவர். அந்தத் திருமண நிகழ்ச்சிகளில் சமஸ்கிருத மொழிபற்றியோ பிராமணப் புரோகிதர் குறித்தோ எவரும் பேசுவதில்லை.

திருமணங்கள் நடத்தும் முறையை, முறை செய்தது போல் திருமண அழைப்புகளைக் கொடுப்பதிலும் அவர் புதுமுறையைக் கையாண்டார். பெண்வீட்டார் சார்பாக வெளியூர் உறவினர், நண்பர்களுக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்பப்படுவதில்லை. மணமகளின் தந்தை, மணவிழா குறித்த செய்தியைச் செய்தித்தாளில் வெளியிடுவார். அதனையே அழைப்பாக ஏற்று வெளியூர் நண்பர்களும், உறவினர்களும் அஞ்சல் மூலம் தங்கள் வாழ்த்துகளைத் தெரிவிக்க வேண்டும். அதனையே நேரில் வந்து வாழ்த்தியதாகக் கொள்ளப்படும் என்றும் மணச்செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்.

ராசன் அவர்கள் சிக்கனம்கருதி இவ்வாறு

P. T. R. Solemnising the marriage of a West German Couple converted to Hinduism, at 'Gopal Bagh', Coimbatore on October 31, 1962.

செய்யவில்லை. அதற்கு வேறு தகுந்த காரணம் உள்ளது. 1940 ஆம் ஆண்டு அவருடைய தம்பி மகள், வேலம்மாள் திருமணம் நடைபெற்றது. அனைத்து நண்பர்களும், உறவினர்களும் அழைக்கப் பட்டிருந்தனர். உத்தமபாளையம் மற்றும் மதுரையைச் சார்ந்த பல பகுதிகளிலிருந்து மக்கள் பெருமளவில் வந்திருந்தனர். சிறப்பு விருந்தினராகிய டாக்டர் P. சுப்பராயன், திரு. ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியார், திரு. ஜி.டி. நாயுடு, திரு. பழனிச்சாமி நாயுடு ஆகியோருக்கு மாலை நான்கு மணி ஆனபோதும், மணவிருந்து கொடுக்க முடியவில்லை. உணவருந்தும் இடத்தில் கூட்டம் மிகுந்திருந்தது. இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னரே, அவர் இத்தகைய ஒரு முடிவை மேற்கொண்டார்.

பாளையம் இல்லத்தில் நடைபெறும் திருமணங்களில் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கும், அவருடைய நெருங்கிய சுற்றத்தார்க்கும், மணவிழாவிற்கு அழைப்பிதழ்கள் அனுப்பப்படும். உள்ளூரில் உள்ள நான்காயிரம் பேருக்கு மாலையில் நடைபெறும் வரவேற்பு நிகழ்ச்சிக்குத் தனியே அழைப்பு வழங்கப்படும். மாலை வரவேற்புக்கு வரும் அனைவரையும், ராசன் அவர்கள் தாமே வரவேற்று ஒவ்வொருவருக்கும் மல்லிகைச்சரம் அணிவிப்பார். திறந்தவெளித் திடலில் சுவைமிகு சிற்றுண்டிகள் வழங்கப்படும். உணவுப் பங்கீடு நடைமுறையில் இருந்தபோது, ஐம்பது பேர்கள் மட்டுமே விருந்துக்கு அழைக்கப்படுவர். மாப்பிள்ளை வீட்டாரைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு மணவிருந்து அளிக்கப்படுவதில்லை.

நீதியரசர் திரு. எஸ். நடராசனின், திருமணம் மதுரையில் நடந்தது. ராசன் தம் வெளியூர் நண்பர்களுக்குத் திருமணச்செய்தியைத் தெரிவித்து, ஊரிலிருந்த வண்ணமே வாழ்த்தியருளுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். இருப்பினும் அவருடைய நண்பர்கள், 'அவர் அப்படித்தான் எழுதுவார்; நாம் போகாமலிருக்கலாமா'?. என்ற எண்ணத்தில் மணவிழாவிற்கு வந்துவிட்டனர்.

'நீங்கள் என் வேண்டுகோளையும் மீறித் திருமணத்திற்கு வந்துள்ளீர்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி... நன்றி. மதுரையில் சிறந்த உணவகங்கள்

பல உள்ளன. அங்குச் சென்று உணவருத்திச் செல்லுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்' என்றார் ராசன்'சட்டத்தை மதிக்கத் தெரிந்த மேதை அவர்' என்று அனைவரும் அவரைப் பாராட்டி மணமக்களை வாழ்த்தி விடைபெற்றனர்.

திருமண மண்டபம்

ஆயிரமாயிரம், திருமணங்களை அவர் கரங்களால் நடத்தி வைத்தமையால்தான், அவரது நூற்றாண்டு விழாவினையொட்டி அவர் பெயரில் திருமண மண்டபம் அமைய வேண்டும் என நல்லோர் பலர் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

மதுரை, குதிரைப்பந்தயத் திடல் சாலையில் அவர் பெயரால் திருமண மண்டபம் கட்டப்பட்டுள்ளது. 27.05.2001 முதல் அங்கு மணவிழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன. ராசன் அவர்களின் உருவச்சிலை 21-04-2002 இல் திருமண மண்டபத்தில் திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

– பேராசிரியர் சு.ந. சொக்கலிங்கம்

அவரது இல்லத் திருமணங்கள் யாவும் தமிழ்த் திருமண முறையிலேயே நடைபெற்றன. பிராமண வைதீக முறைகள் தேவையில்லை என்று, நடக்கும் திருமணங்கள் போலல்லாமல், தமிழ் மறைகளின் படி நடந்தன. மணவிழாவில் ஓமம் வளர்க்கப்படும். ஓதுவார்கள் தேவாரப்பாடல்களை உருக்கமுடன் பாடுவார்கள். மணமக்களை வாழ்த்துமாறு ராசன் அனைவரையும் கேட்டுக் கொள்வார். திருவாளர்கள் கார்மேகக்கோனார், ஔவை. துரைசாமிப்பிள்ளை போன்ற சான்றோர்கள் தமிழ்த்திருமண முறை பற்றியும், திருமண நிகழ்ச்சிச் சிறப்புகள் குறித்தும் சொற்பொழிவு ஆற்றுவர். மணவிழாவிற்கு வந்துள்ள பெரியோர் இருவர், மணமக்களுக்கு வாழ்த்துக்கூறுவர். அந்தத் திருமண நிகழ்ச்சிகளில் சமஸ்கிருத மொழிபற்றியோ பிராமணப் புரோகிதர் குறித்தோ எவரும் பேசுவதில்லை.

★ ★ ★

தமிழவேள் ஆற்றிய திருப்பணிகள்

வடபழநி

இன்று 'வடபழநி' என்றவுடன், சென்னையில் உள்ளவர் மட்டுமல்லாமல் தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளில் உள்ளோரும் நன்கறிவர். இதனை இந்த நிலைக்கு உயர்த்திய பெருமை திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்களுக்கே உரியது. வடபழநியில் கோயில் கொண்டுள்ள தண்டாயுதபாணி, காண்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் பேரழகுப் பெட்டகமாய் விளங்குகின்றான். அவனுடைய நின்ற திருக்கோலத்தைக் கண்டுகளித்த தணிகைமணி திரு.வ.து.செங்கல்வராயனார்.

கண்டார்தம் மனங்கவரும் முண்டிதமாம் சிரத்தழகும் காணக் காணக் கொண்டாடத் தக்கதிரு நீற்றழகும் கண்டிகையின் கோலச் சீரும் பண்டாய நான்மறைக்கோ வணச்சீரும் கொண்டுவட பழனி மேவும் தண்டாயுதப் பெருமான் திருவடிக்கே அகங்குழைந்து தழைத்து வாழ்வோம்

என்று அவன் வடிவழகை வண்ணத் தமிழில் சித்தரித்து, அந்த வடிவத்தை அப்படியே நம் கண் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார். ஆடல் புரியும் முருகனின் அழகும், பாடல் அழகும், நம்மை ஒருங்கே கவர்கின்றன.

வடபழநி திருக்கோயில் மாண்புற அமைவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் அண்ணாசாமித் தம்பிரான், இரத்தினசாமித் தம்பிரான், பாக்கியலிங்கத் தம்பிரான் எனும் மூவரே ஆவர். தற்போது வடபழநி ஆண்டவர் திருக்கோயில்

Kumbabishekham of Palani Andavar Temple, Vadapalani.

உள்ள இடத்தில் ஏறக்குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் சாலிக்கிராமம் பகுதியில் அண்ணாசாமி நாயகர் (தம்பிரான்) வீடு இருந்தது. அவர் 'வேலுண்டு வினையில்லை'; 'மயிலுண்டு பயமில்லை'; 'புகழுண்டு குறையில்லை' என்ற எண்ணங்களோடு முருக சிந்தனையுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஒரு முறை அவர் திருத்தணி முருகனை வழிபடச் சென்றிருந்தார். அங்கு தன் நாவின் நுனியை அறுத்து முருகனுக்குக் காணிக்கையாக்கினார். அங்கிருந்து கொண்டுவந்த முருகன் படத்தைத் தம் வீட்டில் வைத்து வழிபட்டு வந்தார். பழனிக்குச் சென்றபோது பழனியாண்டவரின் அழகிய பெரும்படம் ஒன்றை வாங்கினார். அதனைப் பெருஞ்செல்வமாகக் கருதி பயபக்தியுடன் சென்னைக்குக் கொண்டு வந்தார். அந்தப் படத்தை வைத்து வழிபடும் இடத்தில் ஒரு கீற்றுக் கொட்டகை அமைத்தார். அப்போது தேனாம்பேட்டையில் வாழ்ந்த இரத்தினசாமி

செட்டியார் (தம்பிரான்) அவருடைய சீடரானார்.

ஒரு நாள் அவர், தம் சீடரிடம் 'இந்தக் கீற்றுக் கொட்டகையை மாற்றவேண்டும், வானளாவிய அழகிய கோபுரத்துடன் பெரிய கோயில் ஒன்றைக் கட்டவேண்டும், அதற்கு நீ ஏதேனும் செய்ய முடியுமா?' என்று கேட்டார்.

குருவின் கேள்வியால் சீடர் சிறிதளவும் திடுக்கிடவில்லை. தாம் எதிர்பார்த்த ஒன்றையே தம் ஞானாசிரியர் கேட்பதாக நினைத்தார் செட்டியார் அவர்கள். 'அப்படியே செய்து விடலாம்... வானளாவிய கோபுரம்.. பெரிய கோயில்... குளம்... இவை தானே? இவை யாவும் உருவாகிவிடும். அன்பர்கள் பலரும் இப்படித்தான் நினைக்கின்றனர். இதுபற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம்' என்று தம் ஞானகுருவிடம் தன்னம்பிக்கையுடன் கூறிப் பணிந்தார். தமது சீடரின் சொற்களில் உள்ள உறுதியால் குரு உற்சாகமடைந்தார்.

சீடர் இரத்தினசாமித் தம்பிரான் வண்ணையம்பதிக்குச் (வண்ணாரப்பேட்டை) சென்றார். சிற்பி ஒருவரைச் சந்தித்தார். தமது குருவின் விருப்பத்தை எடுத்துச் சொன்னார். முதலில் பழனியாண்டவர் சிலையொன்றை வடித்துத் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். சிற்பியும் மனமகிழ்ச்சியுடன் பணியை ஏற்று பழனியாண்டவர் சிலையை வடித்துத் தந்தார். கோயில் திருப்பணி தொடங்கிவிட்டது.

இப்போது வடபழநி ஆண்டவர் திருக்கோயில் கருவறைப் பகுதி உள்ள இடத்தில், செங்கல் சுண்ணாம்புக் கட்டடம் கட்டப்பட்டது. இந்தக் கட்டடம் 1865 இல் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது. இரத்தினசாமித் தம்பிரானின் அன்புச் சீடர் பாக்கியலிங்கத் தம்பிரான், கோயில் பணிகளைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ச் செய்து வந்தார். அவர், வடபழநி முருகனிடம் எல்லையில்லா பக்தி கொண்டிருந்தார். இப்போதுள்ள கருப்பக்கிருகம் மற்றும் முதல் சுற்று அதாவது முதல் பிராகாரம் ஆகியவற்றைக் கருங்கல் திருப்பணியாகச் செய்தவரும் அவரே! பாக்கியலிங்கத் தம்பிரான் ஏறத்தாழ ஐம்பதாண்டுக்காலம் கோயில் திருப்பணியையே தமது வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இடையறாது தொண்டுபுரிந்து வந்தார்.

பிற்காலத்தில் அந்த ஆலயத் திருப்பணிக்காக அமைக்கப்பட்ட குழுவின் தலைவராகத் திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் பொறுப்பேற்றார். திருப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்தார். வடபழநி ஆண்டவர் கோயில் ராஜகோபுரக் கும்பாபிஷேகம் விரோதிகிருது ஆண்டு தைத் திங்கள் 12 ஆம் நாள் புதன்கிழமை அன்று மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது.

கோயில் திருக்குளத் திருப்பணிக்குழுவும் திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் தலைமையில் செயல்பட்டது. குளம் சீரமைக்கப்பட்டுப் புதுப்பொலிவு பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

சென்னை மாநகர மக்கள் மட்டுமல்லாமல், பிற மாநிலங்களில் இருந்தும் அயல்நாடுகளில் இருந்தும் பக்தர்கள் வருகை தந்து வடபழநி ஆண்டவனைத் தரிசித்து அவனருள் பெற்றுச் செல்கின்றனர்.

இன்று கோயில் மிகப்பெரிய கற்றளியாக உள்ளது. இது எழிலுறக் காட்சி தருவதற்கு மூலகாரணராக, முதற்காரணராக இருந்தவர் திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்களே ஆவார்.

விண்தொட உயர்ந்து நிற்கும் வடபழநி ஆண்டவருடைய திருக்கோயில் கோபுரத்தைக் காணும்போது, அமரர் ராஜன் அவர்களுடைய நினைவும் நெஞ்சில் நிழலாடவே செய்கிறது.

சபரிமலை

தமிழகத்தில் இருந்தும், பிற மாநிலங்களில் இருந்தும் ஆண்டுதோறும் கோடிக்கணக்கான

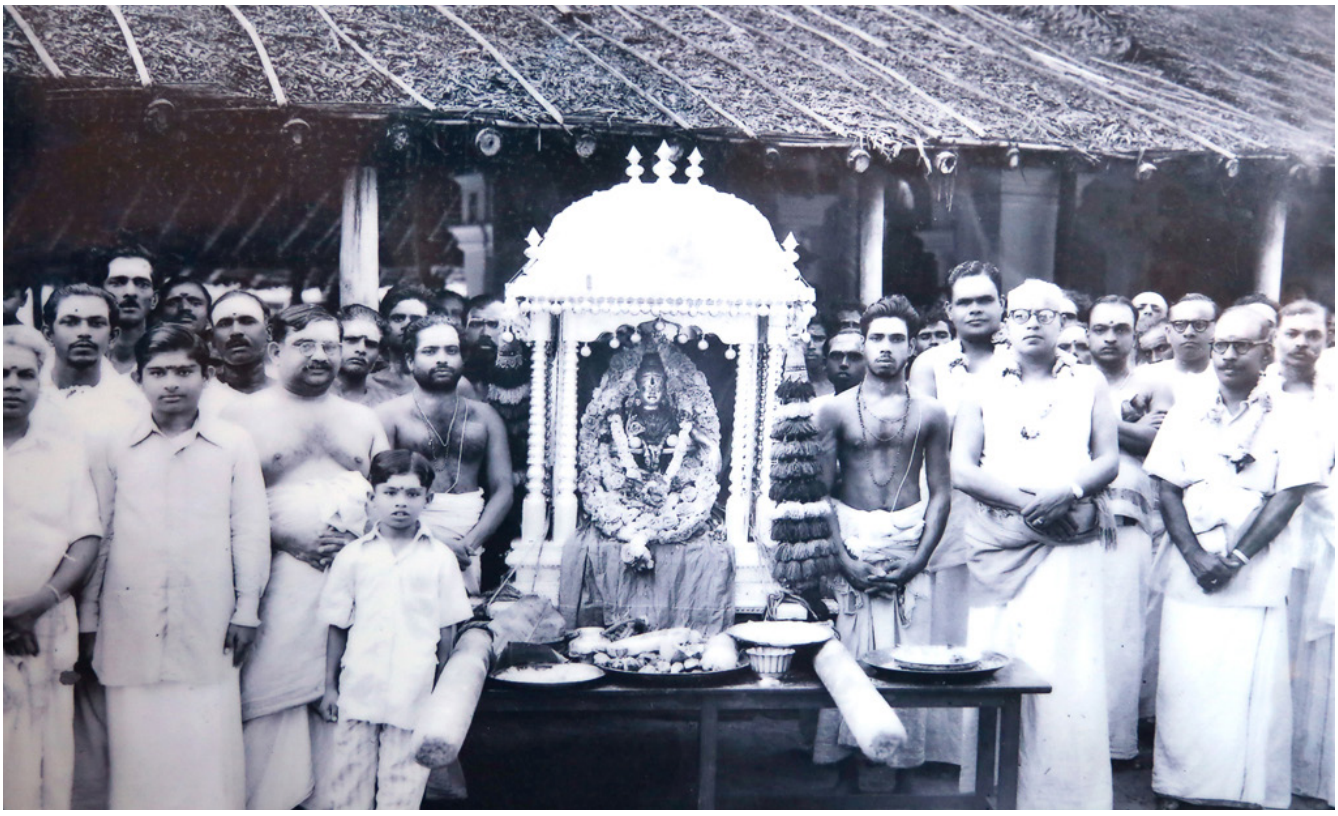
மக்கள், சபரிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள தரும சாஸ்தா என அழைக்கப்படும், ஐயப்பனை வழிபட செல்கின்றனர். ஐயப்பன் வழிபாடு தமிழகத்தில் பரவுவதற்கு மூல காரணராய் இருந்தவர் திரு.ராஜன் அவர்களே ஆவார்!

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுற்ற நேரம். கேரளத்தைச் சேர்ந்த பிற மதவாதிகள் சிலர், சபரிமலை ஐயப்பன் கோயிலுக்குத் தீயிட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டனர். கோயிலும் ஐயப்பன் விக்கிரகமும் தீயில் பழுதாயின. கேரள அரசு, ஐயப்பன் திருக்கோயிலைப் புதுப்பிக்கவும் மீண்டும் ஐயப்பனைப் பிரதிஷ்டை செய்யவும் எவ்வித முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.
கேரளத்தைச் சார்ந்த ஐயப்ப பக்தர் சிலர், திரு.இராஜன் அவர்களை அணுகினர். ஐயப்பன் கோயில் திருப்பணி குறித்து வேண்டுகோள் விடுத்தனர். ஐயப்பன் கோயில் தீயில் பழுதானது பற்றியும், ஐயப்பன் விக்கிரகம் புதியதாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்படவேண்டும் என்பது பற்றியும், அவர்கள் உருக்கமாக எடுத்துக் கூறினர்.

அவர்களது வேண்டுகோளை திரு.ராஜன் அவர்கள் உடனே ஏற்றுக்கொண்டார். அவர்கள் விரும்பியபடியே ஐயப்பன் விக்கிரகம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

ஐயப்பன் விக்கிரகத்தைச் சபரிமலையில் உள்ள கோயிலில் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டுமாயின், சில விதிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். புதிய விக்கிரகத்தை நூற்றுக்கணக்கான ஊர்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்; மக்கள் வழிபட வேண்டும்; பின்னரே அத்தெய்வத்திற்குரிய கோயிலில் பிரதிஷ்டை செய்யலாம்.

திருவாளர் ராஜன் அவர்கள் ஐயப்பன் விக்கிரகத்தைச் செய்து ஊர்வலமாகப் பல ஊர்களுக்கு எடுத்துச் சென்றார். இறுதியில் சபரிமலையில் ஐயப்பனைப் பிரதிஷ்டை செய்வது வரை எல்லாப் பணிகளிலும் அவர் உடனிருந்தார். 'ஐயப்பசாமி திக் விஜயம்' என்று பெயரிட்டு ஐயப்பனை ஊர் ஊராகக் கொண்டு சென்றார். ஒவ்வொரு ஊரிலும் உள்ள முக்கியமான திருக்கோயில்களில் ஐயப்பன்

விக்கிரகத்தை வைத்துக் கோயில்மூர்த்திக்கும், ஐயப்பனுக்கும் ஒரே சமயத்தில் அபிஷேகம் அர்ச்சனை, தீபஆராதனை செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

பல இடங்களில் ஐயப்பனைக் கோவிலுக்குள் கொண்டு செல்வதில் பிரச்சினைகள் தோன்றின. வைதீக பிராமணர்கள் சிலர், இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். 'ஐயப்பன் என்பவர் எல்லைக் கடவுளாகிய ஐயனார்தான். ஆகவே அவரை ஊர் எல்லை கடந்து, உள்ளே கொண்டுவரக் கூடாது' என்று அவர்கள் எதிர்த்தனர். ஆனால், ராஜன் அவர்கள் அந்த எதிர்ப்புகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், ஐயப்பனின் தமிழ்நாடு திக் விஜயத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி முடித்தார்.

ஐயப்பன் திக் விஜய சுவரொட்டிகள், பல சிற்றூர்களிலும் ஒட்டப்பட்டன. நான் பிறந்த ஊர் பிள்ளையார்குப்பம். அது மிகச் சிறிய ஊர். அவ்வூரில் தொண்டை மண்டல வேளாளர்கள் மட்டுமே வாழ்கின்றனர். மக்கள்தொகை நூற்றைந்துபேர். அங்குள்ள தெருக்கோடி கிணற்றுச் சுவரில் 'ஐயப்பசாமி தமிழ்நாடு திக் விஜயம்' என்று அச்சடிக்கப்பட்ட சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்தபோது தமிழ்நாட்டு மூலைமுடுக்கெல்லாம் பட்டிதொட்டியெங்கும் ஐயப்பன் ஊர்வலம் பற்றிய செய்தி பரவியுள்ளது எனத் தெரியவந்தது.

சபரிமலை ஐயப்பனைப் பிரதிஷ்டை செய்ய அறுபது கிலோமீட்டர் நடந்தே சென்றார் ராஜன். அவரைக் கண்ட கேரள ஐயப்ப பக்தர்கள் அவரைப் 'பாண்டிய நாட்டு அரசன்' என்று கூறி அவரது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி வரவேற்றனர். இதன் பின்னரே தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் ஆந்திரம் உள்ளிட்ட அயல் மாநிலங்களில் இருந்தும், வெளிநாடுகளில் இருந்தும், கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள் ஐயப்ப விரதமிருந்து சபரிமலை யாத்திரை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். பக்தர் கூட்டம் ஆண்டுதோறும் பெருகி வருகிறது. கோடிக்கணக்கான பணம் கோயிலில் குவிகிறது. ஐயப்ப விக்கிரகத்தைத் தமிழகக் கிராமங்களிலெல்லாம் பவனி வரச்செய்து, தெய்வ பக்தியையும் ஒழுக்கத்தையும், பணிவையும், பரப்பிய பெருமை திரு.ராஜன் அவர்களுக்கே உரியது.

திருவாதவூர்

மதுரைக்கு அருகில் உள்ள வளமார்பதி திருவாதவூர், குறிஞ்சிக்குக் கபிலர் எனப் போற்றப்படுபவரும், குறிஞ்சித் திணையைப் பாடுவதில் வல்லவருமான கபிலர் பிறந்து வாழ்ந்ததும் இவ்வூரே என்பர். திருவாசகம் அருளிய மணிவாசகப் பெருமானும் இங்குதான் அவதரித்தார்.

இங்குள்ள பெரிய கோயில் கவனிப்பாரற்று மிகவும் சீர் குலைந்து இருந்தது. இக்கோயில் திருப்பணியை திரு.ராஜன் அவர்கள் 1955 இல் தொடங்கி 1959 இல் சிறப்பாக முடித்தார். குடமுழுக்கு விழாவும் மங்களகரமாக நடந்தேறியது.

இன்று மக்கள் திருவாதவூர்க் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு வருவதைக் காணும்போது, திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்களின் கோயில் திருப்பணி நம் நினைவில் தோன்றுகின்றது.

பழமுதிர்சோலை

முருகனின் ஆறாம் படைவீடாகிய பழமுதிர்சோலை முருகனை அருவமாக வழிபடும் பதியாகும். பழமுதிர் சோலையாகிய அழகர் கோயில் மலையில், ஒரு கோயில் எழுப்பி அங்கு முருகனை எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும் என்று மக்கள் விரும்பினர்.

1960 ஆம் ஆண்டு எதிர்ப்புகள் பல இருந்த போதும், திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் மக்களின் பல்லாண்டுகால விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைத்தார். அக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள வெற்றிவேல் முருகனுக்குச் சாத்துவதற்காக அழகிய வேலினைத் தயாரித்து, மதுரை மீனாட்சி கோயிலில் ஓர் இரவு வைத்து, வழிபாடு நடத்தப்பட்டது. மறுநாள் முதலாம் படைவீடாகிய திருப்பரங்குன்றத்திலும், இரண்டாம் நாள் திருச்செந்தூரிலும், மூன்றாம் நாள் திருஆவினன்குடியிலும், (பழனி) நான்காம் நாள் திருவேரகம் எனும் சுவாமிமலையிலும், ஐந்தாம் நாள் குன்றக்குடியிலுமாக இவ்வாறு ஒவ்வோர் இரவும் மூலத்தானத்தில் வைத்து வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. ஆறாம் நாள் மதுரை திருக்கல்யாண மண்டத்தில், அங்கயற்கண் அம்மையுடன் அமர்ந்த ஆலவாய் அண்ணலையும் எழுந்தருளச்செய்து, வேலுக்கு வழிபாடு நடைபெற்றது.

பின்னர், நான்கு மாசி வீதிகளிலும், வெள்ளி ரதத்தில் வேலை ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்றனர். மதுரையிலிருது அறுபடை வீடுகளுக்குச் செல்லும் வழியெங்கும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் வெற்றிவேலுக்குச் சிறந்த வரவேற்பும் வழிபாடும் நடந்தன. பழமுதிர்சோலையில் அழகாக எழுப்பப்பட்ட முருகன் திருக்கோயிலில் 'வேல்' பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது.

டில்லி

1966 ஆம் ஆண்டு அகில இந்திய இந்துசமய மாநாடு டில்லியில் நடைபெற்றது. திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள், இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்.

டில்லிவாழ் தமிழ் மக்கள் சார்பாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. C.R. பட்டாபிராமன், அங்குக் கட்டப்பெற்றுவந்த உத்திரசாமிநாதர் கோயில் தரிசனத்துக்காக ராஜன் அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். அங்குக் குழுமியிருந்த தமிழ் மக்கள் ராஜனுக்கு உற்சாகமான வரவேற்பு அளித்தனர். கோயில் அமைய உள்ள இடம், மாதிரி வரைபடம் ஆகியவற்றைக் காட்டினர். அப்பொழுது அவர்கள் விருப்பத்திற்கிணங்க சுவாமி மலையிலுள்ள 'ஞானவேல்' போன்ற ஒன்றைத் தாம் செய்து தருவதாக ராஜன் அவர்கள் உறுதியளித்தார்.

வேல் ஒன்றைச் செய்து ஆறுபடை வீடுகளுக்கு அதனை அனுப்பிச் சிறப்பான முறையில் ஆங்காங்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் நிகழ்த்தி, 1966 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்களில் டில்லிக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

தென்காசி

நெல்லை மாவட்டம் தென்காசியில் உள்ள உலகம்மை காசிவிசுவநாதர் கோயில் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்டது.

P. T. R. with 'Vel' (Spear of Lord Muruga) on his way to Delhi, December 1965.

தென்காசியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த பராக்கிரம பாண்டியன் இத்திருக்கோயிலைக் கட்டினான்.

இது ஒரு கலைக் கோயில் என்று சொல்லத்தக்க அளவு பெருஞ்சிறப்பு பெற்றுள்ளது. இங்குள்ள சிற்பங்கள் சிற்பக்கலையின் அத்துணை நுட்பங்களும் பொதிந்தவை. பேரெழில் மிக்கவை. காண்போர் கண்ணையும் மனதையும் கவரும் இயல்புடையவை. பார்த்தவர் நெஞ்சை விட்டகலாத் தன்மையுடையவை. மீண்டும் மீண்டும் காணத் தூண்டுபவை.

நடராசர், காளிதேவி, ஊர்த்துவ தாண்டவர், இரதி, மன்மதன் ஆகியோரின் சிற்பங்கள் இங்கு அழகுற அமைந்துள்ளன. கோயிலுக்குப் பராக்கிரம பாண்டியன், இராஜகோபுரம் கட்டத் தொடங்கினான். 'ஓங்கு புகழ் ஒன்பது நிலைக் கோபுரமாக' அமைக்க அவன் பெருவிருப்பம் கொண்டிருந்தான். அவன் ஆர்வத்தோடும் பக்தியோடும் தொடங்கிய கோபுரப் பணி முடியும் முன்பே, அவன் இயற்கை எய்தினான். அவன் தம்பி குலசேகரபாண்டியன், அண்ணன் தொடங்கிய பணியைத் தான் தொடர்ந்து செவ்வனே செய்து முடித்தான்.

1456 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப் பெற்ற கோபுரப் பணிகள் 1505 ஆம் ஆண்டில் நிறைவடைந்தன. ஒன்பது நிலைகள் கொண்ட இந்த ராஜகோபுரத்தைக் கட்டி முடிக்க ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆயிற்று. அவ்வளவு அரிய பணி அது. அத்தகு அரும்பணியை மேற்கொண்ட பாண்டிய மன்னர்கள் என்றும் நம் பாராட்டுக்கும் நன்றிக்கும் உரியவர்கள் ஆவர்.

காலம் பல கடந்து நின்று காண்பவர்க்கு

விருந்தாகும் என்று கருதிய கோபுரம், இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பழுதுபட்டது. ஒரு தீக்கோளில் அந்த ராஜகோபுரம் சேதமடைந்தது. கலசங்கள் வீழ்ந்தன; சிகரம் சிதைந்தது. மொட்டைக் கோபுரமாக நின்றது. பின்னர் அந்த மொட்டைக் கோபுரமும் இரண்டாக வெடித்து, நடுவில் பெரிய பிளவு ஏற்பட்டு ஓட்டைக் கோபுரமாகவும் மாறிவிட்டது. அந்நாளில் அரசு ஆவணங்கள் (செப்பேடுகள், ஓலைச் சுவடிகள் முதலியன) கோபுரத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவையும் மின்னல் தாக்கியதால் தீப்பற்றிக் கொண்டன.

கோபுரத்தின் நிலைகள், உத்திரங்கள் முதலியன மரத்தால் செய்யப்பட்டவை. ஒன்பது நிலைகளுடன் ஓங்கு புகழுடன் விளங்கிய கோபுரம் கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக 'மொட்டைக் கோபுரம்' என்றே வழங்கப்பட்டு வந்தது. என்னே பரிதாபம்! உயர்வும் தாழ்வும் மனிதருக்கு மட்டுமில்லை போலும்.

ராஜகோபுரத்தைப் புதுப்பிக்கும் பணியை ஏற்றுச் செயல்பட எவரும் முன்வரவில்லை. 'அந்தக் கோபுரப் பணியைச் செய்து முடிக்க அரசர்களுக்கே ஐம்பது ஆண்டுக்காலம் ஆயிற்று என்றால் நம்மால் முடியுமா?' என்ற மலைப்பே அதற்குக் காரணமாக இருந்தது.

1963 ஆம் ஆண்டில் தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு திருப்பணிக் குழுவைத் தமிழக அரசு அமைத்தது. அக்குழு கோபுரத்தின் சிதைந்திருந்த பகுதி முழுவதையும் அகற்றியது. அடித்தளம் (கல்காரம்) மட்டுமே எஞ்சி நின்றது.

1981 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 9 ஆம் நாள் திருவாளர் சிவந்தி ஆதித்தன் தலைமையில் திருப்பணிக்குழு அமைந்தது. என்ன காரணங்களாலோ அதன்பின் பணி தொடர முடியாமல் போயிற்று. 28.1.1984இல் திருவாளர்.சிவந்திஆதித்தன் தலைமையில் திருப்பணிக் குழு புத்துயிர் பெற்றுத் திருப்பணிகள் தொடங்கின. ஒரு கோடி ரூபாய் செலவில் ஒன்பது நிலைகளுடன் கூடிய 170 அடி உயரம் ஓங்கிய புதிய ராஜகோபுரம் கட்டப்பட்டது. குடமுழுக்கு விழா 25.06.90 திங்கட்கிழமையன்று கோலாகலமாக நடந்தேறியது. இதனைப் பாங்குறச் செய்தவர் திருவாளர், சிவந்தி ஆதித்தன் அவர்களே ஆவார்.

மதுரை

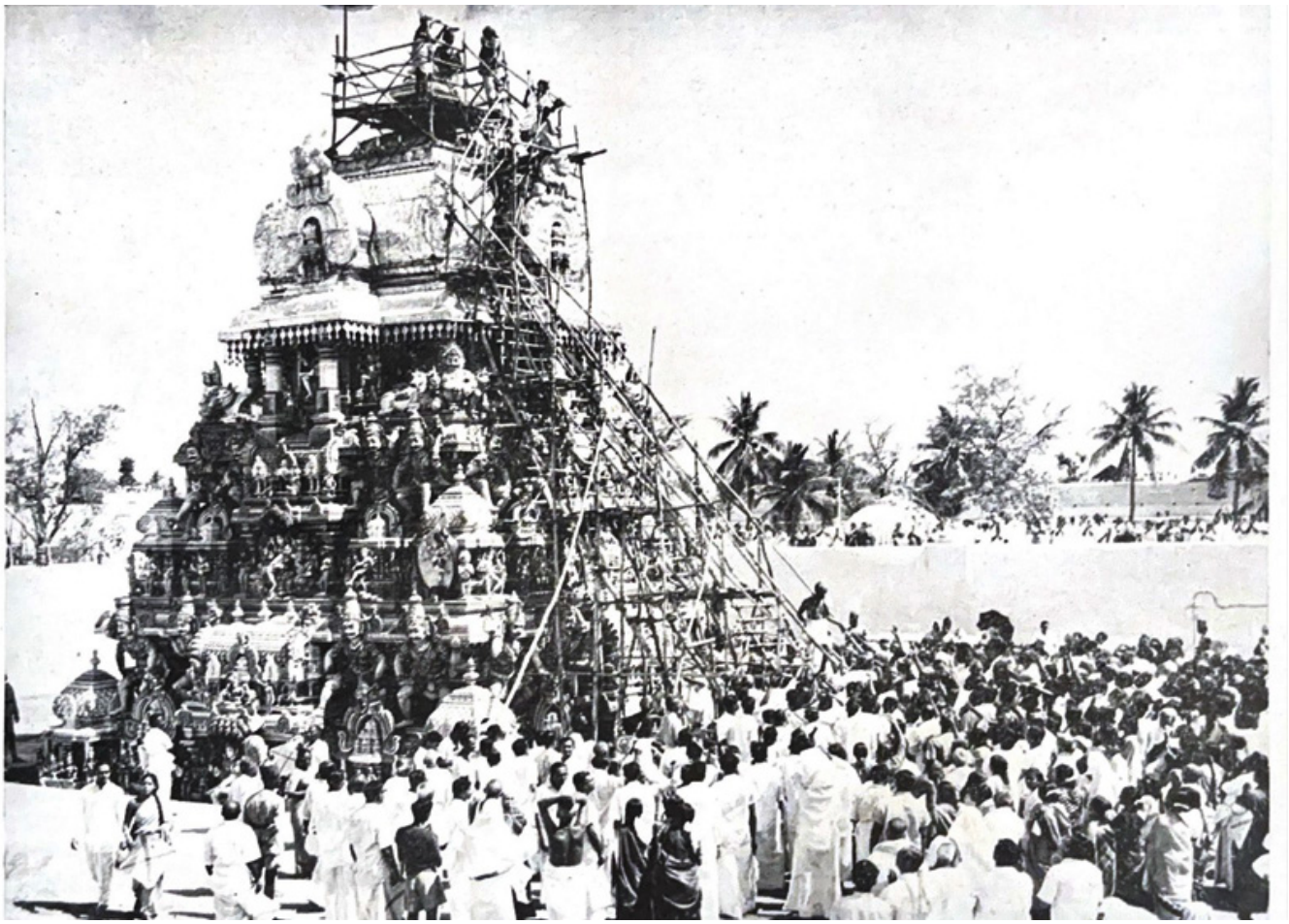
திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் தம் முப்பத்தாறாம் வயதிலேயே கோயில் திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டுவிட்டார். அரசியலிலிருந்து விலகிய பின்பு, அன்னை மீனாட்சி ஆலயத் திருப்பணியிலும், அந்த உலக அன்னைக்கு வைரமுடி செய்து அணிவிக்கும் பொறுப்பினிலும், அவர் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டு வந்தார்.

திரு.ராஜன் அவர்களின் தொடக்ககாலப் பணிகளையும், வாழ்நாள் முழுமையும் ஆற்றிய பணிகளையும் சிங்கநோக்காகக் காண்போர் அவரது திருக்கோயில் திருப்பணி சிறிய அளவில் தொடங்கி பெரிய அளவில் வளர்ந்தது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ராஜனின் வாழ்க்கை திருப்பணியில் தொடங்கியது; திருப்பணியிலேயே நிறைவெய்தியது. இதற்கு அன்னையின் திருவருளே காரணமாய் அமைந்தது!

வடபழநி திருக்கோயில் பணியை அவர் மேற்கொண்டபோது, தம் தாய் மண்ணாகிய மதுரையம்பதியிலும் திருப்பணிகளை மேற்கொள்ள நேரிடும் என்று கனவிலும் கருதியிருக்க மாட்டார்.

பெரிய செயலினைப் பிற்காலத்தில் செய்ய வேண்டியிருப்பின், அதற்குரிய பயிற்சியைச் சிறிய அளவில் தொடங்கிப் பெறுதல் இன்றியமையாதது அல்லவா?

1929 இல் சென்னை வடபழநியில் அவரது முருகன் திருக்கோயில் திருப்பணிக்குப் பின்னர், இருபதாண்டுகள் கால வெள்ளத்தில் கரைந்து போயின.

ஐயப்பன் திருக்கோயில், தீயவர் சிலரால் பாழ்படுத்தப்பட்டபோது, கேரள நாட்டார் கோயிலைச் செப்பனிடவோ, ஐயப்பன் சிலை அமைக்கவோ முன்வரவில்லை. ராஜன் அவர்கள் 1949 ஆம் ஆண்டில் இப்பணிகளைச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தார்.

ஐயப்பன் திருப்பணிக்குப்பின் திருவாதவூர்க் கோயில் திருப்பணிப் பொறுப்பை இவர் 1955 ஆம்ஆண்டில் ஏற்றார். 1959 இல் செய்து முடித்தார். 1960 இல் குடமுழுக்கு சிறப்புடன் நடைபெற்றது. அப்போது ராசன் தமது அறுபத்தெட்டாம் வயதினை நெருங்கியிருந்தார்.

எந்த ஒரு மாபெரும் பணிக்காக உத்தமபாளையத்தில் ஒரு பக்தனை அம்மை பிறப்பித்தாளோ, அப்பணியைச் செய்யவேண்டிய காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ராஜனைத் தோற்றுவித்த பெருமாட்டி, இப்போது அவரது பணியை நினைவூட்ட நல்லவழியை மேற்கொண்டாள்.

திருவாதவூர்த் திருத்தொண்டு முடிந்து குடமுழுக்கு நிறைவேறியதும், ராஜன் அவர்கள் நண்பர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அடுத்து செய்ய வேண்டிய பணி சிவராசதானி என வழங்கும் மதுரையில், அன்னையின் திருக்கோயிலைப் புதுப்பித்துக் குடமுழுக்குச் செய்வதே ஆகும். இதனையும் ராஜனே ஏற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்று நண்பர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர்.

சிறு கோயில்கள் மூன்றன் திருப்பணிகளை முடித்த ராஜன் அவர்கள், நண்பர்கள் கூறிய பணியை எண்ணி மலைப்படைந்தார்.

சங்ககாலம் தொடங்கி பாண்டிய மன்னர்களும், பாண்டியரை வென்று மதுரையைக் கைப்பற்றிய சேர, சோழரும் திருக்கோயிலை விரிவுபடுத்திக்கொண்டே வந்துள்ளனர் என்பது வரலாறு.

மன்னர் பரம்பரையினரேயன்றிக், குறுநில மன்னர்களும் பெருநிலக்கிழார்களும் ஆகிய பலர் இப்பணியை மேற்கொண்டு செய்து வந்துள்ளனர். இவர்களைப் போன்றவர்கள் செய்ய வேண்டிய ஒரு பணியைத் தனி மனிதராகத் தாம் செய்ய இயலுமா என ராஜன் அவர்கள் மலைத்ததில் வியப்பில்லை.

அரசியல் அதிகாரியாகவோ, அமைச்சர் பொறுப்பிலோ இருந்தாலாவது, அவர் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பொருள்தரப் பலரும் முன்வருவர். அஞ்சியாயினும், அன்புபட்டாயினும் அவர் கேட்கும் பொருளைத் தருவர். முதுமையில் காலூன்றியுள்ள தம்மால், எந்த அடிப்படையில் இத்திருப்பணியை மேற்கொள்ள இயலும் என்று ராஜன் அவர்கள் அஞ்சித் திகைத்தார்.

இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் சாதாரண மனிதர்களின் செயல்பாடு வேறாக இருக்கும். ராஜன் போன்ற மாமனிதர்களின் செயல்பாடு வேறாக இருக்கும். சாதாரண மனிதர்களாயின் பலரைக் கூட்டிப் பேசுவர், அரசுக்கு விண்ணப்பம் அனுப்புவர். அமைச்சர்களைக் காண முனைவர். ராஜன் அவர்கள் இவை எதையும் செய்யவில்லை. எனினும் அவர் அஞ்சினார்.. திகைத்தார்.. முடியுமா என மலைத்தார்.

அச்சம், மலைப்பு, திகைப்பு ஆகிய அனைத்தையும் போக்கவல்ல முதல்வர் ஒருவர் உளர் என்று அவர் மனதில் தோன்றியது. மேற்குறித்த மூன்று உணர்வுகளாலும் அலமந்த அவர் உள்ளம், அந்த ஒருவரான அன்னை மீனாட்சியை நினைத்தது. உடனே அன்னையின் சந்நிதி நோக்கிச் சென்றார்.

அன்னையின் திருமுன் சென்ற அவர் 'இப்பணி நடைபெற வேண்டுமானால், அதற்குரிய பொருள் என் கையில் வந்துசேர, நீயே அருள் புரிய வேண்டும். உயர்ந்த சாரங்களில் நின்று பணிபுரியும் மண்ணீட்டாளர்கள், சிற்பிகள் போன்றவர்களின் ஆபத்தான நிலையை மனதிற்கொண்டு அருள் புரிய வேண்டும். ஆலயப் பணியில் ஈடுபடும் எவருக்கும், எந்நிலையிலும், எவ்வகையிலும் தீங்கு நேர்தல் ஆகாது' எனவும் வேண்டி நின்றார். மேலும் அவர், 'உலகீன்ற அன்னையே, என் வேண்டுகோள்களை நீ ஏற்காவிடில், எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் திருப்பணியைத் தொடங்காமலே நிறுத்திவிடுவேன்' என்றும் மன்றாடி வேண்டிக்கொண்டார்.

இரண்டு தொழில்களை நான் தொடங்க முயன்றேன். அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று கைகூடி இருப்பின், பொருளுக்காக எவரிடமும் சென்று கேட்கும் நிலை ஒரு நாளும் ஏற்பட்டிராது. அதிலும் குறிப்பாக அன்னையிடமே சென்று அவள் கோயில் திருப்பணிக்குப் பொருள் கேட்கும் ஒரு நிலையும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ஏற்பட்டிராது. இன்று என்னுடைய வேண்டுகோளை அறிபவர்கள், எந்த முறையிலும் அதற்கு விளக்கம் அளிக்கக்கூடும். ஆனால், என் வேண்டுகோள் நல்லபலனைத் தந்துள்ளது என்பதனை உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். அன்னை என் மீது அருள் பாலித்தாள். கேட்ட அனைத்தையும் அருள் உள்ளத்தோடு அளித்தாள் என்று திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

ஒரு மனிதன் தன் ஆற்றலுக்கு உட்பட்ட செயலைச் செய்யத்தொடங்கும் போதும், அகங்காரத்துக்கு ஒருகாலும் இடம்கொடாமலிருக்க வேண்டும். இறைவன் பணியைத் தொடங்கும் ஒருவர் – தன்னைக்கொண்டு இறைவன் பணி செய்வித்துக் கொள்கின்றான் என்று நினைத்துச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வதே அன்பர் பணி! சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட செயலைத் தான் செய்து

முடிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும்போது மலைப்படைந்தால் அதற்கு முடிவுதான் என்ன?

பிற்காலச் சந்ததியினர்கூட, இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு ராஜன் அவர்கள் செய்த செயல் கலங்கரை விளக்கமென எல்லோருக்கும் வழிகாட்டி நிற்கின்றது. மதுரையிலுள்ள மாபெருங்கோயிலான மீனாட்சியம்மை கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் பணி ஒரு தனி மனிதனின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால், இறைவனின் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டதென எதுவும் உலகில் இல்லை. எனவே, எந்த ஒரு மனிதனும் தன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட செயலை மேற்கொள்ள நேர்ந்தால், இறைவனிடம் சரணடைந்து தனக்கு உதவ வேண்டுமென வேண்டிக்கொள்வதே நாயன்மார், ஆழ்வார்கள் காலத்திலிருந்து இன்று வரை நடைபெற்றுவரும் செயலாகும்.

திருவாதவூரில் மதுரைக் கோயில் பற்றிய பேச்சு எழுந்தவுடன், நேரே தாயாரின் சந்நிதியை அடைந்து அவர் முறையிட்டது சாலப் பொருத்தமுடையதே! முழு நம்பிக்கையுடன் இறைவனை வேண்டினால் உறுதியாக அதனைப் பெறலாம். வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட எனத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. வேண்டப்படும் செயல், தன்னலக் கலப்பற்றதாக இருப்பின், திருவருள் தாமே வந்து உதவும் என்பது உறுதியாகும். திருப்பணி வேலைகள் முடிந்தன. குடமுழுக்கு விழா தொடங்கவேண்டும். ராஜனிடம் 'கோயில் நிருவாக அதிகாரி, தாம்யாகசாலைப் பணிகள் தொடங்குவதற்கு உடனடியாக நாற்பதாயிரம் ரூபாய் தேவை எனக் கூறுகிறார்' என்றார் தனி அதிகாரி.

'பழனி, திருச்செந்தூர் அறங்காவலர்களிடம் அவசரத் தேவைக்கு உதவத் தயாராக ஒவ்வோர் இலட்ச ரூபாய் வைத்திருக்குமாறு கூறியுள்ளேன்' என்றார் ராஜன்.

'ஐயா! திருப்பணிக்குழுவின் தலைவரான தாங்கள் அவர்களிடம் கடன் கேட்பதா? என்றார் தனியதிகாரி.

'அப்படியா! தேவையான பணத்தைப் பெற எப்படியும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்; கவலை வேண்டாம்' என்று ராஜன் நம்பிக்கையுடன் கூறினார்.

அப்போது திருவாவடுதுறை ஆதீன பண்டார சந்நிதி அவர்கள், மதுரைக்கு எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அவர், தம்மை வந்து காணுமாறு ராஜனுக்கு ஓர் ஆள் மூலம் சொல்லியனுப்பினார். யாகசாலைப் பணிகள் இருந்தமையால் பின்னர் வருவதாகத் தெரிவித்தார் ராஜன். பண்டாரசந்நிதி அவர்கள், அடுத்தடுத்து ஆள்களை அனுப்பி அழைத்துக்கொண்டே இருந்தார். ஆகவே ராஜனும் அவரைக் காணச் சென்றார்.

ராஜன் அவர்கள், பண்டார சந்நிதிகளைக் கண்டு வணங்கி நின்றார். உடனே அவருக்குப் பண்டார சந்நிதிகள் பொன்னாடை அணிவித்து வாழ்த்தினார். கையில் சிறிய உறையையும் கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தார். கோயில் அலுவலகம் வந்த ராஜன், உறையைப் பிரித்தார். ரூபாய் ஐம்பதாயிரத்திற்கான இரண்டு காசோலைகள் இருப்பது கண்டார். அதே சமயத்தில் மதுரை ஹார்வி மில் நிறுவனம் அனுப்பியிருந்த ரூபாய் எழுபத்தைந்தாயிரத்திற்கான காசோலையும் வந்தது. மேலும் பழனி, திருச்செந்தூர் கோயில் நிருவாகிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு இலட்சம் ரூபாய் என இரண்டு லட்சத்திற்கான காசோலைகளை அனுப்பியிருந்தனர்.

யாகசாலைப் பணியைத் தொடங்கப் பணமில்லை என்ற நிலையே இருந்தது. ஆனால் அடுத்தடுத்து மூன்றேகால் இலட்சம் ரூபாய் சேர்ந்து நிரம்பி வழியலாயிற்று. இதன் காரணமாகத்தான் திருப்பணி தடையின்றித் தொடர்ந்தது.

பாண்டிய மன்னர்கள், நாயக்க மன்னர்கள் ஆகியோரால் நிறுவப்பெற்ற மதுரை மீனாட்சி அம்மன் திருக்கோயில் வழிபாட்டுத் தலமாக மட்டும் இல்லாமல் நமது கலை, பண்பாடு ஆகியவற்றின் அரிய சின்னமாகவும் காட்சி தருகின்றது.

மதுரை மாநகரம் 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே சிறப்புடன் விளங்கியதாக அறிகிறோம். அந்நாளில் மாங்குடி மருதனார், மதுரைக் காஞ்சியில் கோயிலருகே தாம் கண்ட காட்சியைப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

மழுவாள் நெடியோன் தலைவ னாக மாசற விளங்கிய யாக்கையர் சூழ்சுடர் வாடாப் பூவின் இமையா நாட்டத்து நாற்ற உணவின் உருகெழு பெரியோர்க்கு மாற்றரு மரபின் உயர்பலி கொடுமார் அந்தி விழாவின் தூரியம் கறங்கத் திண்கதிர் மதாணி ஒண்குறு மாக்களை ஓம்பினர்த் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித் தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத் தாமும் அவரும் ஓராங்கு விளங்கக் காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர் பூவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சிச் சிறந்துபுறங் காக்கும் கடவுட் பள்ளியும்...

(மதுரைக் காஞ்சி 455 - 467)

(நெடியோன் - சிவன்; நாட்டம் - கண்கள்; பெரியோர் - தேவர்; கொடுமார் கொடுப்பதற்கு; தூரியம் - இசைக்கருவி; மதாணி - பெரிய அணிகலன்; முயங்கி - தழுவி; போது - அரும்பு; ஓராங்கு - ஒருசேர; காமர் - விருப்பம்; கவினிய அழகுபெற)

சிவபெருமான் முதலான தேவர்கள் வீற்றிருக்கும் கோயில்களில் அத்தி விழா நடைபெறுவதற்காக, இசைக் கருவிகள் ஒலிக்கின்றன. அழகிய சிறுவர்கள் உறுதியான, பெரிய, ஒளிபொருந்திய அணிகலன்களை அணிந்து வருகின்றனர். அவர்களைப் பாதுகாத்தபடி, சேர்த்து அணைத்தவாறு, தாய்மார் உடன் வருகின்றனர். அவர்களின் கைகளில் இளங்குழந்தைகளைக் காண்கிறோம். அவர்கள் அந்தக் குழந்தைகளை ஏந்தி வருதல், மலரும் நிலையிலுள்ள செந்தாமரை அரும்புகளைக் கைகளில் பிடித்து வருதல்போல் தோன்றுகிறது. அவர்களின் கணவன்மார்களும் உடன் வருகின்றனர். அழகுமிக்க அந்தப் பெண்கள், மலர்கள், நறும்புகை, ஆகியவற்றைக் கொண்டுவந்து தெய்வத்தைத் தொழுகின்றனர் என்பது மாங்குடி மருதனார் தரும் செய்தியாகும்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகள் கடந்த பின்னரும், அதே மதுரை மாநகரின் அந்தி வேளையில் இந்தக் காட்சியை இன்றும் காண முடிகின்றது. இடையறவுபடாத நாகரிகம் இந்த நாட்டில் தொடர்ந்து வருவதால், தலைமுறை தலைமுறையாக இத்தகைய குடும்ப வழிபாட்டைக் காண முடிகின்றது. மாங்குடி மருதனாரின் சொல்லோவியம் இன்றைய மதுரைக் கோயிலில் காணும் குடும்ப வழிபாட்டுக் காட்சியாகவே உள்ளது. இதனை என் பேராசிரியர் முனைவர் மு. வரதராசனார் குடமுழுக்கு விழாமலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோயில் சிறப்பு

தென்னாட்டுக் கோயில்களுள் மதுரை அங்கயற்கண்ணி ஆலயம் ஈடுஎடுப்பற்றது. எல்லாச் சமயத்தினரையும் ஈர்க்கும் வகையில் அமைந்த சிற்பங்களைக் கோயில் கோபுரங்களில் காணலாம். கோவில் சுவர்களிலும் ஓவியங்கள் அணி செய்கின்றன. மிகத் தொலைவிலிருந்து நோக்கினாலும் கண்கொள்ளாக் காட்சியளிக்கும் கோபுரங்கள், ஆண்டவனுடைய திருவிளையாடல்களை நினைவூட்டும் ஆற்றல் பெற்றவை.
ஆண்டவனே, சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கோலம் கொண்டு தமிழ் வளர்த்த பெருமை மதுரைக்கே உரியது.

ஈடுஎடுப்பற்ற நூலெனத் திருக்குறள் உயர்வு

பெற்றதும் இம் மதுரையம்பதியில்தான்.

தமிழ்க் காப்பியங்களுள் முழுமுதற் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் தோன்றுவதற்கும், மதுரையில் நடந்த நிகழ்ச்சியே காரணமாய் அமைந்தது!

சிவபெருமான் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களை நிகழ்த்தியதும் இங்குதான்! சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த சிறப்பு மதுரைக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

சுருங்கச் சொன்னால் மதுரை அங்கயற்கண்ணி – ஆலவாய் அண்ணல் திருக்கோயிலைத் தமிழகத்தின் ஆன்மா என்றே கூறலாம்.

சிறப்பு மிக்க இந்தத் திருக்கோயில் சிற்பங்களும், ஓவியங்களும், அழகு குன்றி வருவது கண்டு மக்கள் உள்ளம் புழுங்கினர். உள்ளம் புழுங்கினால் போதுமா? கோயில் திருப்பணி செய்ய எவரேனும் முன்வர வேண்டாமா? கோயில் பணிகளில் முனைந்து ஈடுபட முன்வந்தார் ஒருவர்! அவரே தமிழவேள் திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள்! அவர், 'அன்பர் பணிசெய்ய எனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்பநிலை தானே வந்தெய்தும்' எனும் தாயுமானவர் வாக்கையே மந்திரமாகக் கொண்டு வாழ்பவர் ஆவார்! கோயில் திருப்பணிக் குழு அமைத்தார். பணியைப் பாங்குடன் நிறைவேற்ற முனைந்தார் என்று ராஜன் அவர்களைப் பற்றி என் பேராசிரியர் முனைவர். மொ.அ.துரைஅரங்கனார் குடமுழுக்கு விழாமலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருப்பணி மிகவும் பெரியது, கடினமானது என்பதை உணர்ந்த ராஜன் அவர்கள், தலைமை ஏற்பதைத் தவிர்த்து வந்தார். மீனாட்சி அம்மனை வழிபாடு செய்தபின் முடிவைத் தெரிவிப்பதாக அவர் கூறினார்; அம்மையை உளம் கசிந்து வழிபட்டபின், அவள் அருளாணையை ஏற்றுப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். குழுவின் முதற்கூட்டம் 18.05.1960 இல் கூடியது.

குழுவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, அரசு தலைமைப் பொறியாளர் திரு.கே.வி. ஏகாம்பரம், பாசனத்துறைத் தலைமைப் பொறியாளர் திரு.ஏ.ஆர்.வெங்கடாச்சாரி ஆகியோர் கோயிலைப் பார்வையிட்டனர்; விளக்கமான அறிக்கையையும் அளித்தனர்.

அவர்கள் அறிக்கையில் மண்டபம், மேல்தளம், சிறு கோபுரங்கள் ஆகியவற்றைப் பழுது பார்க்கலாம், வெளிக்கோபுரங்களை அப்படியே விட்டுவிடலாம் எனவும், வெளிக்கோபுரங்களையும் பழுதுபார்த்து மிகவும் சீர்கெட்டுள்ள பகுதிகளை மட்டும் சீர்செய்து விடலாம் மற்றப்பகுதிகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் வண்ணம் பூசலாம் எனவும், எல்லாக் கோபுரங்களையும் முழுமையாக விமானங்களையும் புதுப்பிக்கலாம் எனவும் மூன்றுவிதமான கருத்துகளைத் தெரிவித்திருந்தனர்.

குழுவினர் இரண்டாம் யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டனர். நெடுஞ்சாலைத் துறைப் பொறியாளர் திரு.பி.எஸ்.சிவப்பிரகாசம் அவர்களைத் திருப்பணிக் குழுவின் உறுப்பினராகச் செயல்பட அரசு அனுமதித்தது.

மீனாட்சியம்மன் கோயில் திருப்பணிக்கு ரூபாய் இருபது இலட்சமும், இதனுடன் இணைந்த பிற கோயில்களின் திருப்பணிகளுக்கு ரூபாய் மூன்று இலட்சமும், குடமுழுக்குச் செலவு உட்பட மொத்தம் இருபத்தைந்து இலட்சம் ரூபாய் செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டது.

அன்றைய அறநிலையத்துறை அமைச்சராக இருந்த பெரியவர் திரு.மீ.பக்தவத்சலம் அவர்கள் 27.05.1960 இல் திருப்பணிகளைத் தொடங்கி வைத்தார். அப்போது ராஜன் அவர்கள் மதுரைக் கோயில் திருப்பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் குறித்துப் பேசினார். திருப்பணிக் குழுவினர் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளவேண்டி இருந்தது. குறிப்பாகத்

திருப்பணிகளுக்காகப் பணம் திரட்டுவது எளிதாக இல்லை!

மீனாட்சியம்மன் திருக்கோயிலார், திருப்பணிகளுக்காக மூன்று இலட்சம் ரூபாய் தருவதாக வாக்களித்து, முதல் தவணையாக ரூபாய் எண்பதாயிரம் வழங்கினார். வேலை தொடங்கியது. தொடக்கம் முதலே பணமில்லை என்பதற்காக எப்பணியும் தடைபடவில்லை. குடமுழுக்கு வரை இதே நிலைமையே இருந்தது; தேவைக்கு அதிகமாகவும் கையில் பணம் இருந்ததில்லை என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. இது பற்றி ராஜன் அவர்கள் 'மீனாட்சி அரசியார் சிக்கனமான பெண்மணி! அதனால் அவர் அவ்வப்போதைய தேவைக்கு மட்டும் வழிகாட்டி வந்தார். அதிகமாகவும் கொடுக்கவில்லை, குறைவாகவும் தரவில்லை. பணத் தட்டுப்பாடு ஏற்படும் போதெல்லாம் பணம் எங்கிருந்தோ வந்தது. இவ்வளவு பெரும்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பணியாளர் எவருக்கும் எவ்விதச் சிறு காயமும் ஏற்படவில்லை; அன்னை மீனாட்சி அம்மையார் காலத்தில் கைகொடுத்து உதவினார். பணியாளர்களையும் மற்றவர்களையும் பாதுகாத்தார்' என்று பக்திப் பெருக்குடன் குறிப்பிடுகின்றார்.

கோபுரங்களுக்கு வண்ணம் தீட்டுவது குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவின. சிலர் செய்தித்தாள்களுக்குக் கடிதம் எழுதித் தங்கள் குறைகளைத் தெரிவித்திருந்தனர். குழுவினரை அணுகிக் கருத்துகளைத் தெரிவிக்க எவரும் முன்வரவில்லை.

ராஜன் அவர்கள், மேல ஆடி வீதியிலுள்ள நடுத்தரக் கோபுரங்கள் இரண்டிற்கும் வண்ணம் தீட்டச் செய்தார்.
ஒன்றில் வழக்கமான பளபளப்பான வண்ணமும் மற்றொன்றில் பளபளப்பற்ற சாதாரண வண்ணமும் தீட்டப்பெற்றன. இவற்றுள் எதனை மக்கள் விரும்புகின்றனர் என்றறிந்த ராஜன் அவர்கள் மக்கள் விரும்பும் பளபளப்பான – வண்ணத்தையே பிற கோபுரங்களிலும் தீட்டுமாறு செய்தார்.

திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள், திருப்பணி நிதி திரட்டும் பொருட்டுத் தம்முடன் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு மதுரை ஹார்வி ஆலையின் (மதுரா கோட்ஸ்) தலைவர் திரு.மார்ஷல் அவர்களைக் காணச் சென்றார். அவர் இருபத்தைந்தாயிரம் அல்லது ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் தரக்கூடும் என ராஜன் அவர்கள் நினைத்தார். இவர்கள் வந்துள்ள நோக்கத்தை அறிந்த மார்ஷல், எங்கள் நிறுவனத்தை, நாங்கள் இயக்கவில்லை; மீனாட்சியின் ஆற்றலே இதனை இயக்கி வருகின்றது. எனவே அன்னை கோயிலின் உயரமான கோபுரம் எதுவோ அதன் திருப்பணிச் செலவை எங்கள் ஆலை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றார். அதற்கு இரண்டரை லட்ச ரூபாய் செலவாகும் என்று ராஜன் கூறியதும், அச்செலவை மனதார ஏற்றுக்கொண்டு மார்ஷல் அவர்கள் திருப்பணியில் தம்மையும் பக்தியுடன் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

தாம் செய்யும் திருப்பணிகளின் பயனாய், நூறாண்டுகளுக்காவது பராமரிப்புப் பணிகள் எதுவும் தேவைப்படாது என்று ராஜன் அவர்கள் உறுதியாக நம்பினார். ஒப்பந்தக்காரர்களை அனுமதிக்காமல், எல்லாப் பணிகளும் குழுவினர் மூலமாகவே நடைபெற்றன. மிகவும் சிக்கனமாகவும் அதே வேளையில் சிறப்பாகவும் குறுகிய காலத்தில் பணிகள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

திருப்பணிகள் தொடங்கியபோது, ராஜன் அவர்கள் மதுரைவாழ் மக்கள் அளிக்கும் தொகையே போதுமானதாக இருக்கும் என்று கருதினார். ஆனால், அத்தொகை போதுமானதாக இல்லை. அப்போது என் தாய் மீனாட்சியை நான் மதுரை மக்களுக்கு மட்டும் சொந்தமாக்கக் கருதிவிட்டேன். அவளோ உலக மாதா! அனைவரும் அவளது குழந்தைகள். எனவே அவள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் வாழும்

மக்களைத் தன் பணியில் ஈடுபடுமாறு செய்து விட்டாள். ஆகவே பல பகுதிகளில் இருந்தும் நிதி வந்து சேர்ந்தது என்று உளம் நெகிழ்ந்து குறிப்பிடுகின்றார்.

மீனாட்சி திருக்கோயிலில் பலப்பல திருப்பணிகளும் கடவுள் மங்கலங்களும் நடைபெற்றுள்ளன. 1481 ஆம் ஆண்டு கம்பண்ண உடையார் என்பார் கோயில் திருப்பணி செய்து, மூலப்பேர் நாச்சியார் என்ற மீனாட்சி அம்மைக்கு மட்டும் அஷ்டபந்தன கும்பாபிஷேகம் நடத்திவைத்தார்.

1628 ஆம் ஆண்டில் (அட்சய வருடம் வைகாசி 10 ஆம் நாள்) திருமலை நாயக்கர் திருப்பணிகளைத் தொடங்கிப் புதுப்பித்தார்.

1708 ஆம் ஆண்டு (சர்வதாரி சித்திரை 31 ஆம் நாள்) சொக்கநாதருக்கு மட்டும் அஷ்டபந்தனக் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. விஜயரங்கசொக்கநாதர் காலத்தில் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

1877 ஆம் ஆண்டு (ஈஸ்வர, தை 27 ஆம் நாள்) ஏழுகோயில் நகரத்தார் குடமுழுக்கு செய்வித்தனர்.

1923 இல் ஜூலை முதல் நாள் (ருத்ரோத்காரி, ஆனி 17ஆம் நாள்) குடமுழுக்கு நடந்தது. இதன் பின் சரியாக நாற்பது ஆண்டுகள் கழித்து 1963 இல் குடமுழுக்கு நடந்தது.

1963 ஜூன் 28 ஆம் நாள் குடமுழுக்கு நடைபெறுவதற்கான நன்னாளாகக் குறிக்கப்பட்டது. 1877 ஆம் ஆண்டில், மீனாட்சி அம்மை கோவிலுக்குக் குடமுழுக்கு நடைபெற்றுள்ளது என்பதை ராஜன் அறிந்தார். ஆனால் விழா நிகழ்ச்சிகள் எம்முறையில் நடைபெற்றன என்பதை அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை. தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் முந்தைய குடமுழுக்குக் குறித்து எழுதியிருந்தது கிடைத்தது. அதனை ராஜன் அவர்கள் படித்தார்.

காவல் துறைப் பாதுகாப்பு, உள்ளே செல்ல அனுமதிச் சீட்டு என அந்நாளில் நடைபெற்ற அனைத்துச் செய்திகளையும் அறிந்தார். அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தற்காலத்துக்கு ஏற்பக் குடமுழுக்கு நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்குபடுத்தினார்.

முந்தைய குடமுழுக்கு விழாவில் வைநாகரம் செட்டியார் குடும்பத்தினர் பெரும்பங்கு ஆற்றியுள்ளனர். ஆகவே அந்தக் குடும்பத்தினர் தற்போதைய விழாவில் சிறப்பிக்கப்பட்டனர்.

குடமுழுக்கு விழா நிகழ்ச்சிகளை, ராஜன் ஓர் ஆவணமாகத் தயாரித்தார். அதனை மதுரைக் கோயிலுக்கு அளித்து என்றும் நிலையாக இருக்குமாறு செய்தார். மேலும் இந்த ஆவணம் பிறகோயில்களிலும் இருக்குமாறு அனுப்பி வைத்தார்.

கோயில் திருப்பணி நிகழ்ச்சிகளை திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் அவ்வப்போது காஞ்சிப் பெரியவர் பரமாச்சாரியார் அவர்களிடம் கூறி, அவருடைய யோசனைகளைக் கேட்டு, அவ்வாறே செயல்பட்டு வந்தார். குடமுழுக்கு விழாவிற்குக் காஞ்சிப் பெரியவரை அழைப்பதென முடிவுசெய்து அவருக்கு அனுப்பப்பெற்றது அழைப்பு. சிருங்கேரி மடத்தின் பீடாதிபதி அவர்களைத் தங்கள் குருவாகக் கொண்டோர் சிலர், அவருடைய தலைமையில்தான் குடமுழுக்கு நடைபெற வேண்டுமென வாதிட்டனர். எதிர்ப்பைக் கண்டு ராஜன் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. அவர்களை நோக்கி சிருங்கேரி மடாதிபதி வணக்கத்திற்குரிய மகான் என்பதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன். அவரையும் விழாவிற்கு அழைக்கலாம்.. சிறப்புச் செய்யலாம். அவரது ஆசிகளையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம் .தொடக்கம் முதலே இதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த காஞ்சிப் பெரியவரே

விழாவிற்குத் தலைமை ஏற்க வேண்டும் என்று சொல்லி வாதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டார். பரமாச்சாரியார் அவர்களுக்கு ராஜனின் பக்தியும், செயல்பாடுகளும் நிறைவைத் தந்துள்ளன. அவர் ராஜன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தார்.

திருப்பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது ராஜன், காஞ்சி சென்று பரமாச்சாரியைக் காணத் திருமடத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது மாண்புமிகு அமைச்சர் மீ.பக்தவத்சலம் அமைச்சர் திரு.ஆர்.வெங்கட்ராமன் ஆகியோரும் வந்திருந்தனர்.

பரமாச்சாரியார் அவர்கள், தமது பூசையை முடித்துவிட்டு பக்தர்களுக்கு ஆசி வழங்க அமர்ந்தார். அவர் தம் அருகிலுள்ள ஒருவரை அழைத்து 'அந்த முடிசூடா மன்னனை அழைத்து வா' என்றார். அவரோ யாரை அழைத்து வருவது என அறியாமல் தயங்கினார்.'ஏன் தயங்குகிறாய் நான் சொல்வது உனக்கு விளங்கவில்லையா? மீனாட்சிக்கு மிகச் சிறப்பாகத் திருப்பணி செய்து வரும் ராஜனை அழைத்து வா' என்று கூறினார். பின்னர் ராஜன் வந்ததும், ஒரு ஜப மாலையை வழங்கி ஆசி வழங்கினார். அந்த அளவிற்குப் பரமாச்சாரியாரின் நன்மதிப்பையும் அன்பையும் திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள் பெற்றிருந்தார்.

திருக்கோயிலின் ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலிருந்து, வீர வசந்தராயர் மண்டபத்தின் வழியாகத் தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் வழியில், திறந்தவெளி ஒன்று இருந்தது. 1960-63 ஆம் ஆண்டின் திருப்பணி நினைவாகக் கலைநயம் மிக்க மண்டபம் ஒன்றை இங்கு அமைக்க வேண்டுமென விழாக் குழுவினர் விரும்பினர். அந்த மண்டபத்தை மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை வரிவளைக் கைம்மட மானி பங்கயற் செல்வி பாண்டிமா தேவி என ஞானசம்பந்தரால் சிறப்பிக்கப் பெற்ற 'மங்கையர்க்கரசியார்' பெயரில் அமைக்கத் திட்டமிட்டனர்.

11.3.63 இல் திரு.மீ.பக்தவத்சலம் அவர்கள் மண்டபத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டினார். 28.06.63 இல் குடமுழுக்கு விழாவின்போதே இந்த மண்டபமும் திறந்து வைக்கப்பட்டது. இக்காலக் கட்டடக்கலை அடிப்படையில் மண்டபம். உருவாக்கப்பட்டது. இதில் மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், கூன்பாண்டியனார், திருஞானசம்பந்தர் ஆகியோர் திருவுருவங்களும் சிவபெருமானின் லிங்க வடிவமும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

இதுவரை நடைபெற்ற திருப்பணிகளைவிட 1960-63 இல் நடைபெற்ற திருப்பணி மிகவும் சிறப்புடையது. காஞ்சி மகாப் பெரியவர் தலைமையில் குடமுழுக்கு நடைபெற்றது தனிச்சிறப்பாகும். கோயிலிலுள்ள பதினான்கு கோபுரங்களுக்கும் ஒரு சேரத் திருப்பணி நடைபெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. திருமலை நாயக்கருக்குப்பின், இத்தகைய திருப்பணியை எவரும் மேற்கொள்ளவில்லை எனத் தெரிகின்றது. மேலும் மக்களாட்சி மலர்ந்தபின், மக்களால் நடத்தப்பட்ட முதல் திருப்பணியும் இதுவே!

சங்ககாலம் தொட்டு, இன்றுவரை எல்லா வகையிலும், மதுரை மாநகர் சிறப்புற்று முன்னணியில் நிற்கின்றது. மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருவருளே இதற்குக் காரணம். 1960-63இல் நடைபெற்ற திருக்கோயில் திருப்பணி எல்லா வகையிலும் மாபெரும் திருப்பணியே ஆகும்.

குடமுழுக்கு விழா தொடர்பாக ஒரு 'விழாமலர்' வெளியிடவும் குழுவினர் விரும்பினர். மலர் வெளியிடும் பொறுப்பினை திரு.பி.கே.அருணாசலக் கவுண்டர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார். பலருடைய ஒத்துழைப்புடன் மிகக் குறுகிய காலத்தில் கவர்ச்சிகரமாக மலர் தயாரித்து வெளியிடப்பெற்றது.
இவ்வாறே, திருப்பணிக்குழு உறுப்பினர்களுள் ஒருவரான தமிழறிஞர் திரு.கி.பழனியப்பன் அவர்கள் மதுரைத் திருக்கோயில் வரலாற்றினைக்

'கோயில் மாநகர்' என்ற பெயரில் சுவைபட எழுதினார். இந்நூலும் குடமுழுக்கு அன்றே வெளியிடப்பட்டது. முனைவர்.கமலத்தியாகராசன் அவர்கள் இந்நூலை ஆங்கிலத்தில் திறம்பட மொழிபெயர்த்தார்.

டாக்டர். அ.சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள், சுவாமி – அம்மன் இருவரையும் வழிபட ஆயிரம் போற்றிகளைத் தமிழில் எழுதினார்.

'மீனாட்சி அம்மன் கோயில் திருப்பணிக் குழுத் தலைவர் பொறுப்பேற்ற – திரு.ராஜன் அவர்கள், அறநிலையத்துறை அமைச்சர், திரு.மீ.பக்தவத்சலம், அறநிலையத்துறை ஆணையர் எம்.எஸ்.சாரங்கபாணி முதலியார், தருமகர்த்தர் குழுத்தலைவர் திரு.அ.சிதம்பரநாத முதலியார் ஆகிய நால்வரும் தொண்டை மண்டல முதன்மையராக அமையுமாறு மீனாட்சியம்மை திருவருள் பாலித்திருப்பது சைவ உலகம் எண்ணியெண்ணிப் பூரிப்படைய வேண்டிய செய்தியாகும்' என மதுரை ஆதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர ஞானசம்பந்த தேசிக பரமாச்சாரியார் தமது குடமுழுக்கு வாழ்த்துச் செய்தியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

குடமுழுக்குப் பெருவிழா முடிவடைந்ததும், திருப்பணிக் குழுவின் பணி நிறைவடைந்துவிட்டதாக ராஜன் அவர்கள் கருதவில்லை. இவ்வளவு பெரிய கோயிலை நிருவகிக்கப் பெருந்தொகை தேவை எனக் கருதிய அவர் கோயில் வருவாயைப் பெருக்கும் வழிவகைகளை ஆராய்ந்தார்.

மதுரைத் திருக்கோயில் மிகப் பெரியது; பராமரிப்புச் செலவுகளோ மிகுதியானவை. அது பழனி, திருத்தணி போன்று பிரார்த்தனைத் தலமன்று. எனவே வருவாய் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது.

ஆக்ஸ்போர்டு பாட்லியன் நூல் நிலையம் போன்று ஒரு நூல்நிலையத்தையும் கண்காட்சிச் சாலையையும் கோயிலில் அமைக்க விரும்பினார் ராஜன். நூலகத்திற்கான முக்கியமான நூல்கள் அனைத்தையும் பதிப்பாளர்களிடமிருந்து இலவசமாகப் பெற வழிவகை செய்தார். தமிழர் கலை, பண்பாட்டுச் சிறப்பை விளக்கும் பொருள்கள் கண்காட்சியில் இடம்பெற வேண்டும் என்ற அவர் விருப்பம் நிறைவேறியுள்ளது. இந்து சமயத் தத்துவங்களை விளக்கும் ஓர் அரிய கலைக்கூடமாக, கலைக் கருவூலமாக அதனை மிளிரச் செய்த பெருமை ராஜன் அவர்களையே சாரும்.

அழகும் பெருமையும் கொண்ட மீனாட்சி அம்மையை அன்னையாக எண்ணி இடையறாது வழிபட எக்காரியமும் கைகூடும். எடுத்துக்காட்டாக திரு.ராஜன் அவர்களின் கோயில் திருப்பணியையே எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்தக் குடமுழுக்குத் திருப்பணி அவரது அன்னை வழிபாட்டிற்குக் கிடைத்த அருட்கொடை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

எவரும் எளிதில் நடத்தி முடிக்கவல்ல பணியா இது? அவர் அன்னையின் மீது கொண்ட அன்பின் விளைவல்லவா இது!

வைரக்கிரீடம்

கோயில் திருப்பணிகள் நடைபெறும்போது அனைவரும் திருப்பணிகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்பது ராஜனின் விருப்பம். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் அனைவரும் இறையருள் பெற்று மன அமைதியுடன் வாழ முடியும் என்று அவர் நம்பினார். செல்வர் சிலர் கூடிப் பெருந்தொகை அளித்துத் திருப்பணி செய்வதைவிடப் பலரும் ஈடுபட்டுச் சிறுசிறு தொகையாக அளித்துத் திருப்பணி நடைபெறுவதையே அவர் விரும்பினார். ஆகவே எந்தத் திருப்பணியாயினும், எல்லோரும் உதவுமாறு அன்புடன் கேட்டுக்கொள்வது அவர் வழக்கம். ஏழை எளியோரும் மனமுவந்து திருப்பணிகளில் ஈடுபடுவதை அவர் மன நிறைவுடன் வரவேற்றார்.

Sir P. T. Rajan as President of the Tiruppani.k.Kuzhu was responsible for collection of generous donations from devotees and adorning Goddess Meenakshi with Rupees fourteen lakh worth of diamond crown, 1973.

எவ்வளவு தொகை சேர்ந்தது என்பதை விட, எத்தனை பேர் அதில் ஈடுபட்டனர் என்பதையே அவர் பெரிதும் விரும்பினார். ராஜனின் தலைமையில் மதுரை மீனாட்சியம்மை திருக்கோயில் திருப்பணிகள் சிறப்பாக நிறைவேறின. இவரது சேவையை அனைவரும் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர். மீனாட்சி அம்மைக்கு வைரக் கிரீடம் செய்து அணிவிக்க வேண்டுமென விரும்பினார் ராஜன் அவர்கள். அதற்காக என்ன செய்தார் தெரியுமா? பெரிய நகைக் கடைக்காரர்களை அணுகி இதனைச் செய்து முடித்துவிடலாம் என்று அவர் கருதவில்லை.

தமது நண்பர்கள், பொதுமக்கள், உறவினர் ஆகியோர் ஆளுக்கொரு வைரக்கல் அளிக்கவேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார். ஒரு சிலர் பல வைரக்கற்களை அளிக்க முன் வந்தபோது ராஜன் அவர்கள், 'இப்போது ஒன்று போதும்.. தேவையெனில் பின்னர் பெற்றுக் கொள்கிறேன்' என அமைதியாக மறுத்துவிட்டார்.

அம்மன் கிரீடம் செய்யும் தொண்டில் எத்தனை பேர் கலந்துகொள்ள முடியுமோ, அத்தனை பேரும் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர் நினைத்தார். அதன் காரணமாகவே ஒவ்வொருவரும் அத்தொண்டில் ஈடுபட ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் ஒவ்வொரு வைரக் கல்லையே பெற்றுக்கொண்டார். அவருடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்ட உறவினர், நண்பர் ஆகியோர் ஒவ்வொரு வைரக் கல்லையும் பக்தியுடன் அளித்து வைரக் கிரீட சேவையில் தம்மையும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டனர்.

வைரக்கிரீடம் மிகச் சிறப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டது. அகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்ட நாயகியாம் அன்னை மீனாட்சி பேரழகுப் பெட்டகமாய் விளங்குபவள். அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பது போன்று அவளுக்கு வைரக்கிரீடம் அணிவிக்கப் பெற்றது.

கோலாலம்பூர்

மீனாட்சி அம்மன் கோயில் திருப்பணியை மிகவும் போற்றத் தக்கவகையில் முடித்த திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்கள், மயிலம் சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில், கோலாலம்பூர் மாரியம்மன் திருக்கோயில் ஆகிய பல ஆலயங்களின் திருப்பணிகளை நிறைவேற்றிக் குட முழுக்கும் நடத்தி வைத்தார்.

கோலாலம்பூர் திருப்பணி முடிந்தவுடன், ராஜன் அவர்கட்குச் சிறிது நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டது. மருத்துவமனையில் சேர்த்தனர். அவர்களுக்குச் சிறந்த மருத்துவம் பார்க்கப்பட்டது. அந்த மருத்துவமனையில் இருந்த செவிலியரும், நோயாளிகளும், ராஜன் அவர்களிடம் வந்து, தங்களுக்கு விபூதி, குங்குமம் பூசுமாறு வேண்டினார்கள். மீனாட்சி அம்மையை மனத்தில் நிறுத்தித் திருநீறு அணிவித்தார். மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயில் தலைமைப் பட்டரையும் தம்முடன் அழைத்துச்

சென்றிருந்தார். மலேசியாவிலும், சிங்கப்பூரிலும் இருந்த ஆத்திகப்பெருமக்கள், ஐயா அவர்களுக்கு ஏராளமான அன்பளிப்புகள் வழங்க ஆசைப்பட்டனர். அப்பொழுது அவர்களைப் பார்த்து, எனக்குக் கொடுக்க விரும்பும் அன்பளிப்புகளை, என்னுடன் வந்திருக்கும் பட்டருக்குக் கொடுங்கள். அவருக்கு நான்கோ ஐந்தோ பெண்கள் இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். திருமணம் செய்ய எண்ணுகிறார். நீங்கள் செய்யும் பொருள் உதவியின் மூலம், அவர் தம்முடைய பெண்களின் திருமணங்களைப் பாங்காகச் செய்து முடிப்பார். அது காலத்தால், பாத்திரம் அறிந்து செய்யும் நல்லுதவியாகும் என்று கூறினார்.

இதனை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, ஐயா அவர்களுக்குப் பிராமணர்கள் மீது எந்தவிதமான வெறுப்பு உணர்ச்சியும் இருந்ததில்லை என்பது புலனாகும். தேவையுள்ளவர்களுக்கு உதவுவதே, தம் தலையாய அறமாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதை அவர் வாழ்வின் மூலம் அறிய முடிகிறது. கோலாலம்பூர் மாரியம்மன் கோயில் திருப்பணியை முடித்துவிட்டு, உறவினர்களுடன் கப்பல் வழியாகச் சென்னைக்கு வந்தார். மலேசியாவில் உள்ள தமிழர்கள் திருப்பணியை நெஞ்சாரப் பாராட்டி வருகிறார்கள்.

– பேராசிரியர் சு.ந. சொக்கலிங்கம்

* * *

சான்றோர் நோக்கில் தமிழ்வேள்

பி.டி. ராஜன்

A LEADER RESPECTED BY ALL

M. Bakthavatchalam Ex Chief Minister

Sir P.T. Rajan had his higher education in England, and after qualifying himself for the Bar he returned to his hometown. But on his return he did not devote very much to the profession of law, but got himself plunged into politics. The Dyarchy system of provincial government headed the Montagu-Chelmsford Reforms, came in.

Sir P.T. Rajan contested the first election from the Madura District and got elected. The Non-Brahmin Movement, just organized under the Justice Party came into existence. Sir P.T. Rajan had no hesitation in joining that Party, which commanded a majority in the newly constituted Legislative Council. He was also elected as the Chief Whip of the Party.

Sir P.T. Rajan was quite popular amongst all sections of politicians. This is indeed an unique characteristic of Rajan. Even now Sir P.T. Rajan proudly claims that he is the sole member of the Justice Party. But he is liked and respected by not only party politicians opposed to Justice Party but also by persons in other spheres of life.

He is a good obliging friend of persons known to him. In this respect he would not observe caste or creed.

Sir P.T. Rajan has a religious mind with fervent belief in our temples. He is very much interested in renovating our ancient shrines. But for his devotion, the world famous Madurai temple would not have been renovated with considerable cost. He is also interested in the development of our divine language, Tamil. But he does not exhibit any kind of fanaticism about it.

Sir P.T. Rajan has struck observers with lighter side of his life. He is very much

interested in Races and is an active member of the Race Club. He is also one of the oldest and most popular member of the Cosmopolitan Club, Madras. Playing cards is his great hobby. Above all, he is one of those who would never refuse help when that is sought either by acquaintance or even by a stranger.

Anyone who comes in contact with him is at once impressed by his simplicity and kindness.
May he live many years with happy life.

* * *

தண்டோரா சர்க்கார்–1
சர்வ கட்சிக் கூட்டணி – தமிழர் பெருமை
பி.டி. ராஜன்

1956 இந்திய அரசியலில் மிகவும் கொந்தளிப்பான ஆண்டாகும். ஏனெனில், இவ்வாண்டில் தான் இந்தியாவில் மொழிவாரியாக மாநில எல்லைகள் பிரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்ட போது தமிழக எல்லையோர பகுதிகள் பல அண்டை மாநிலங்களோடு இணைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக தென் தமிழகத்தில் தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகள் கேரளாவோடு இணைக்கப்பட்டது. தமிழர்களிடம் பெரும் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. எனவே ஒன்றிய அரசின் சர்வாதிகாரப் போக்கை எதிர்த்தும், தமிழக எல்லையில் உள்ள பகுதிகள் தமிழ்நாட்டுடன் மீண்டும் இணைக்கப்பட வேண்டும், தட்சிண பிரதேசம் ஏற்படுத்துவதை கைவிட வேண்டும் மற்றும் புதிய சென்னை மாகாணத்திற்கு தமிழ்நாடு என்று பெயரிட வேண்டும் ஆகிய கோரிக்கைகளை முன்வைத்து தமிழகத்தில் உள்ள அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளும் ஒருங்கிணைந்து மாநிலம் தழுவிய அறப்போராட்டத்தை முன்னெடுக்க தீர்மானித்தனர். இந்த சர்வ கட்சி கூட்டணிக்கு தலைவராக 'தமிழவேள்' பி.டி. ராஜன் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அறப்போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக பிப்ரவரி 20ஆம் நாள் மாநிலம் தழுவிய பொது வேலை நிறுத்தமும், மாலை மாபெரும் மாநாடும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதில் பங்கேற்க சுமார் 4 லட்சம் பேர் சென்னை மெரினா கடற்கரையில் திரண்டிருந்த நிலையில், இப்போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கிய பி.டி.ராஜன் அவர்கள் அரசுக்கு எதிராக கடும் கொந்தளிப்பில் இருந்த மாபெரும் மக்கள் திரளை தமது அரசியல் முதிர்ச்சியின் மூலம் எவ்வாறு கண்ணியத்துடன் வழி நடத்தினார் என்பதை அறிஞர் அண்ணா தமது தம்பிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் விரிவாக பதிவு செய்துள்ளார். தமிழவேளின் தலைமைப் பண்பையும், எளிதில் பின்வாங்காத மன உறுதியையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் அக்கடிதத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகள் வாசகர்களின் பார்வைக்கு.

தம்பி,

கண்ட காட்சியோ பெரியதோர் நம்பிக்கை அளித்தது. கடலலை ஒலியையும் அடக்கிடும் வகையில் முழக்கம், காண்போரின் கோழைத்தனத்தைக் கில்லி எறிந்திடும் விதமான வீரத் தோற்றம், காரியமாற்றும் திறன் படைத்த காளையர் இலட்சக்கணக்கில் உளர் என்ற பேருண்மையை எடுத்துக் காட்டிடும் எழுச்சி, எல்லாம் கண்டேன்.

'செந்தமிழுக்குத் தீமை வந்தபின்னும் இந்தத் தேகம் இருந்தொரு இலாபம் உண்டோ?' என்று பாடியவர் நம்முடைய பாரதிதாசனல்லவா! அந்தப் புரட்சிக் கவிஞன் கிளப்பிய பொறிகளெல்லாம் எங்கே போய் விட்டன? இதோ, எமது கண்ணொளி காண்பாய்! இங்கே வந்தன்றோ, அவை அத்தனையும் குடி ஏறிவிட்டன என்றெல்லாம் எனக்கு எடுத்துரைப்பது போலிருந்தது பிப்ரவரி 19–ல் நான் சென்னைக் கடற்கரையில் கண்ட காட்சி.

தம்பி, நான் மந்திரியல்லவே. அதனால் மக்கள் திரண்டெழுந்திருப்பதைப் பல முறை பார்த்திருக்கிறேன். எழுச்சியூட்டும் பெருங்கூட்டம் பலவற்றிலே கலந்து கொண்டிருக்கிறேன் – எனினும் எனக்கு ஒரு கணம் திகைப்பே ஏற்பட்டு விட்டது, அன்றைய கூட்டத்தின் அளவையும், அங்குக் காணப்பட்ட எழுச்சியின் வகையையும் கண்டு! மக்களோ, ஒரே மேடையில், ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டுக் கிடக்கும் பல்வேறு கட்சியினர் அமர்ந்திருப்பது கண்டு, மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர்.

காலை மலர்ந்ததும், நாடெங்கும் கடை அடைப்பும் பொது வேலை நிறுத்தமும் நடைபெற வேண்டும்.

அது எந்த அளவு வெற்றிபெறுகிறதோ இல்லையோ, கலகம் ஒரு துளியும் நடைபெறக் கூடாது.

ம.பொ.சி. பி. டி. ராஜன் பாராட்டிப் புகழத்தக்க விதமாகப் பேசுகிறார், 'எத்தனை சதவிகிதம் கடை அடைப்பு வெற்றி பெற்றது என்பதைவிட, எத்தனை சதவிகிதம் அமைதி நிலவுகிறது என்பதுதான் முக்கியம்' என்று.

நான், பன்னிப்பன்னி 'அமைதி, அமைதி! அடித்தால் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; தாக்கினால் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்; தூற்றுவர், கோபம் கொள்ளக் கூடாது; இழித்தும் பழித்தும் பேசுவர், ஏளனம் செய்வர், அது கேட்டு மன எரிச்சலடையக் கூடாது, என்கிறேன்.

நமது முறையில் பலாத்காரம் தலைகாட்டக் கூடாது, யாரையும் நாம் வற்புறுத்தவும் கூடாது, கடை அடைப்பிலும் வேலை நிறுத்தத்திலும் ஒவ்வொருவரும் தாமாக மனமுவந்து ஈடுபட வேண்டும், யாரையும் நாம் பலவந்தப்படுத்தக் கூடாது என்று தமக்கே உரித்தான பண்புடன் பேசுகிறார், பி. டி. ராஜன்.

மக்களோ, அப்போதே நகரெங்கும் குழுமிக் கிடக்கும் கவசத் தொப்பி தரித்த போலீசைக் காண்கிறார்கள்; அவர்களின் முகம் கடுகடுத்து இருப்பதும் தெரிகிறது. இவர்கள் என்னென்ன 'இம்சை'கள் தருவார்களோ என்றும் எண்ணுகிறார்கள். இங்கோ தலைவர்கள், காந்தியார் பார்த்து மெச்சத்தக்க வகையில், 'சாந்தோபதேசம்' செய்கிறார்கள் – போலீஸ் முகாமிலோ, துப்பாக்கிகளுக்குத் தோட்டாக்களைப் பொருத்திக் கொண்டும், தடிகளுக்குப் போடப்பட்டுள்ள 'பூண்கள்' சரியாகப் பொருந்தியுள்ளனவா என்று சரிபார்த்துக் கொண்டும் உள்ளனர்.

இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கடற்கரையில்.
அவர்களை 'அடக்கி ஆள' ஆயிரக்கணக்கில் புதிய புதிய போலீஸ் படைகள் வந்திறங்குகின்றன. ஆந்திர நாட்டிலிருந்து கூடப் போலீஸ் படைகள் தருவிக்கப்பட்டிருப்பதாக, அன்று தோழர் விநாயகம் அறிவித்தார்.

நமது முறையில் பலாத்காரம் தலைகாட்டக் கூடாது, யாரையும் நாம் வற்புறுத்தவும் கூடாது, கடை அடைப்பிலும் வேலை நிறுத்தத்திலும் ஒவ்வொருவரும் தாமாக மனமுவந்து ஈடுபட வேண்டும், யாரையும் நாம் பலவந்தப்படுத்தக் கூடாது என்று தமக்கே உரித்தான பண்புடன் பேசுகிறார், பி. டி. ராஜன்.

தம்பி! 19-ந் தேதிய கூட்டத்தையும் கண்டேன், தலைவர்கள் காட்டிய அடக்கத்தையும் அவர்கள் தந்த அறிவுரையையும் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தேன் – என் கண்களில் நீர் துளிர்த்தது!
சென்னை நகரை, என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துவிடலாம் அன்று இரவு! ஆம், தம்பி! என்ன வேண்டு மானாலும்! எழுக, வீழ்த்துக-என்று தலைவர்கள் அன்று கட்டளையிட்டிருந்தால், எதனை? என்று கூடக் கேட்டுக் காத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள், எதையாவது வீழ்த்திவிட்டு, வேறு எதை வீழ்த்த வேண்டும் என்று கேட்டிருப்பர். அவ்வளவு உணர்ச்சிவயப்பட்ட

நிலையில் இருந்தனர் மக்கள்.என்னால், எண்ணத்தை வெளியிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. இன்று ஆளவந்தார்களாக உள்ள இதே காங்கிரசாரிடம் இந்த 'ஜன சக்தி' கிடைத்தபோது, அம்மவோ! என்னென்ன செய்து மகிழ்ந்தனர்; எதிர்க் கட்சியினரைத் துரத்தித்துரத்தித் தாக்கினர். துரைத்தனத்தைத் துழைத்து எடுத்தனர். சட்டமாவது மண்ணாவது! அமைதி என்று கோழைத்தனம் பேசுவதா, அடிமைத்தனத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் அரும் வாய்ப்பினை இழந்து விடுவதா? தத்துவம் பேச இதுவா தருணம்? தாக்குக, நொறுக்குக, தண்டவாளங்களைப் பெயர்த்திடுங்கள், தபாலாபீசுகளைக் கொளுத்துங்கள்! சர்க்கார் கட்டிடத்துக்குத் தீ மூட்டுங்கள், தனியே சிக்கிடும் அதிகாரியின்மீது திராவகம் ஊற்றுங்கள் – என்றெல்லாம் பேசினர் – மக்களை எதெதற்கோ ஏவினர் – பலாத்காரத்தை அவிழ்த்து விட்டனர். மக்களின் ஆற்றலைக் கொண்டு, நாசவேலையைச் செய்து முடித்தனர்.

இதோ, பி. டி. ராஜன் எதிரில் நான்கு இலட்சம் மக்கள் சர்வகட்சிக் கூட்டணியின் தலைவர் அவர்.

அவர், தம்மிடம் தரப்பட்டுள்ள நான்கு இலட்சம் மக்களைக் கண்டு, என்ன எண்ணுகிறார்? இந்தப் பெரும் படையினைக் கொண்டு, எத்தகைய பேயாட்டம் நடத்திக் காட்டலாம் என்றா? இல்லை தம்பி, இல்லை. பெருநோக்கம் கொள்கிறார்! மகத்தானதோர் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம், எதையும் சாதிக்கவல்லதோர் ஆற்றல் படை இதோ அணிவகுத்து நிற்கிறது! இதனை நாசப் பாதையில் நாட்டம் கொள்ளாதிருக்கச் செய்ய வேண்டும், தமிழ்ப் பண்பு அழியும் விதமான போக்கிலே நடந்து கொள்ளாதிருக்கச் செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றித்தான், மிகமிகப் பொறுப்புடன் பேசினார்.

இதோ, பி. டி. ராஜன் எதிரில் நான்கு இலட்சம் மக்கள் சர்வகட்சிக் கூட்டணியின் தலைவர் அவர்...
இதனைப் பெற்றும், மகிழ்ச்சியடைந்தும், வாய்ப்பு, பெரும்பொறுப்பு தவிர, பகை கக்குவதற்கான சாதனம் அல்ல என்பதை உணர்ந்து பேசுகிறாரே, இவரல்லவா கண்ணியவான் என்று எண்ணிக் கொண்டேன், பெருமிதம் கொண்டேன்.

எனக்குத் தம்பி, உண்மையாகவே உருக்கமாக இருந்தது. மாற்றுக் கட்சிக்காரர்களுக்குத் தன் வலிவை' எடுத்துக் காட்டுவதற்கான எத்துனை பெரிய வாய்ப்பு இது. இதனைப் பெற்றும், மகிழ்ச்சியடைந்தும், வாய்ப்பு, பெரும்பொறுப்பு தவிர, பகை கக்குவதற்கான சாதனம் அல்ல என்பதை உணர்ந்து பேசுகிறாரே, இவரல்லவா கண்ணியவான் என்று எண்ணிக் கொண்டேன், பெருமிதம் கொண்டேன்.
இலட்சக்கணக்கிலே கூடி இருந்த மக்களிடம் சொன்னேன். தங்களிடம் மக்கள் சக்தி குவிந்திருந்த போது கொடுமையையும் நாசத்தையும் அவிழ்த்துவிட்ட அந்த அரசியல் வாதிகள் எங்கே? தமிழகம் தன் பக்கம் திரண்டு நின்று ஆர்வம் கொப்பளிக்கும்

நிலையில் ஆதரவு காட்டி நிற்பது அறிந்தும், அமைதியுடன் நீதியைப் பெற அறநெறி நிற்கவேண்டும் என்று அறிவுரை தரும் இவர் எங்கே? தமிழ் நாட்டின் கண்ணியம், இதோ இங்கு அமர்ந்திருக்கிறது. காண்பீர்! என்று எடுத்துச் சொன்னேன். என் இதயம் பேசிற்று.

அத்தகைய 'கண்ணியவான்' ஜனவரி 27-ந் தேதிய சர்வ கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார் கூட்டணித் தலைவரானார்; பிப். 20, பொதுவேலை நிறுத்தம், கடை அடைப்பு, அன்றே தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பி. டி. ராஜன், அரசியலில் இப்போது நுழைந்த டி.டி.கே. அல்ல.

காலமெல்லாம் வேறு வேலை பார்த்துவிட்டு, சமயமறிந்து காங்கிரசில் பதுங்கும் 'சந்து' தேடிடும் சந்தர்ப்பவாதியல்ல.

கப்பல் மூழ்குவது தெரிந்தாலும், அதில் உள்ளோர் தப்பிச் செல்ல வழி செய்துவிட்டு, நான் தப்பித்துச் செல்வது அறமாகாது, நானும் கப்பலுடன் சேர்ந்து மூழ்கினாலும் கவலையில்லை என்று கூறி, கொடி வணக்கம் செய்தபடி, கப்பல்மேல் தட்டிலே நிற்கும் கப்பல் தலைவன் போல, ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் நின்றவர்.

காமராஜ், அரசியல் இயக்கத்தில் தொண்டராக, கொடி ஏந்தியாக இருந்த நாட்களிலே, கோலோச்சும் அமைச்சராக இருந்தவர்; துள்ளி விளையாடும் சிறுபிள்ளைப் பருவத்தில் காமராஜர் இங்கு இருந்த நாட்களில், சீமை சென்று பார்-அட்-லா படித்தவர். பண்புக்கும் அன்புக்கும் உறைவிடம்; அரசியல் நாகரிகத்துக்கே ஆசான். அவரைச் சந்தித்து, பிப்ரவரி 20 குறித்துப் பேச வேண்டும் என்ற அளவுக்குக்கூட, தமது உயர்ந்த இடத்திலிருந்து கீழே இறங்க, காமராஜருக்கு மனம் இடம் தரவில்லை.

அழைத்துப் பேசவும் அவருக்குத்

நமது முறையில் பலாத்காரம் தலைகாட்டக் கூடாது, யாரையும் நாம் வற்புறுத்தவும் கூடாது, கடை அடைப்பிலும் வேலை நிறுத்தத்திலும் ஒவ்வொருவரும் தாமாக மனமுவந்து ஈடுபட வேண்டும், யாரையும் நாம் பலவந்தப்படுத்தக் கூடாது என்று தமக்கே உரித்தான பண்புடன் பேசுகிறார், பி. டி. ராஜன்.

தோன்றவில்லை. அலட்சியப்படுத்தின கூட்டணி என்றோர் அமைப்பு உருவாக்கி இருப்பதையே கவனிக்க வேண்டிய அளவில் நான் சாமான்யனல்ல, ஒஹோ! அதனை அறிவீரா? நான் இந்த இராஜ்ய முதல் மந்திரி! என்று எண்ணி இறுமாந்து கிடந்தார்.

'அர்த்தால்' நடத்தத் தேவையில்லை; கோரிக்கைகளை நான் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன் என்று கூறிட முன்வரவில்லை. ஒருவேளை, முதல் மந்திரிக்கு இருக்கும் மிகுதியான, பலரக வேலைகளிலே, இதனை அவர் கவனிக்கவே இல்லையோ என்றால் தெரிந்திருக்கிறது, தூற்றிப் பேசியுமிருக்கிறார் செஞ்சியில்.

வேண்டுமென்றே அலட்சியப்படுத்தினார் - துச்சமென்று எண்ணினார் - கூட்டாவது குழம்பாவது என்றார் !

அப்படிப்பட்டவருக்குக் 'கண்ணியம்' காட்டினார், பி.டி. இராஜன். தமிழனின் புகழ்க்கொடி, உயர உயரப் பறந்தது, தம்பி, பறந்தது!

நாடு, சர்வ கட்சிக் கூட்டணியின் அழைப்புக்கு ஆதரவு காட்டிற்று. தம்பி, நீ

உன் முழுத்திறமையையும் அளித்து பிப். 20 வெற்றி தேடித் தந்திருக்கிறாய், நான் உன்னிடம் எவ்வளவு எதிர்பார்க்கிறேனோ, அந்த அளவு குறைவு, இன்னும் அதிகம் நான் உன்னிடம் எதிர்பார்க்கலாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டிவிட்டாய்.

தித்திக்கும் செய்திகளாகவே அனைத்தும் இருந்து விடவில்லை. குருதி கொட்டினர் நண்பர்கள்; தடியடிக்கும் ஆளாயினர் அன்பர்கள்; அரசியல் பிரச்சினையிலே அக்கறை கொண்டுள்ள தமிழர்கள் அத்துணை பேரும், அவர்கள் எந்தக் கட்சியினராயினும், ஏதேனும் ஓர் வகையில் தமது பங்கினைச் செலுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் பணியாற்றினர் வெற்றி பெற்றனர். வாழ்த்துகிறேன் வணங்குகிறேன். அவர்களின் 'தோழனாக' இருக்கும் 'பேறு' கிடைக்கப்பெற்றதற்காகப் பெருமகிழ்வு கொள்ளுகிறேன்.

சைமன் கமிஷனை பகிஷ்கரித்தபோதுகூட இப்படி இருந்ததில்லை என்றும், ரவுலட் சட்ட எதிர்ப்பின் போதும் இதுபோல் கொதிப்பு எழுந்ததில்லை என்றும், இராஜ்யம் பூராவிலும் நடைபெற்ற மிகப் பெரிய அர்த்தால் இதுதான் என்றும். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் ஏற்பாடு செய்த அர்த்தாலில், இது போல் மகத்தானது வேறு ஒன்றும் இதற்குமுன் நடை பெற்றதில்லை என்றும், பெரிய பத்திரிகைகளின் ஒத்துழைப்பு ஒரு துளியுமின்றி அவைகளின் எதிர்ப்பையும் ஏளனத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது இந்த அர்த்தால் ஒன்றுதான் என்றும், காலித்தனமோ குழப்பமோ, பலாத்காரமோ பயங்கரமோ இல்லாமல், மிக மிக அமைதியாக, மக்கள் பெருமளவுக்கு நடந்து கொண்டது, இந்த அர்த்தாலில்தான் என்றும்,
ஓரிரு இடங்களில் கட்டுக்கடங்காத ஆர்வத்தினால் சில காரியங்கள் நடைபெற்றிருந்தாலும், அவை விதிவிலக்கு அல்லது 'திருஷ்டி பரிகாரம்' என்று கூறத்தக்க வகையில்தான் இருந்தது என்றும்,
இந்த அர்த்தாலின் போதுதான், பொதுமக்கள், பயமற்று உலவிய, காட்சிகளைக் காண முடிந்தது என்றும், பெரும் பணத்தைச் செலவிட்டு, முதலாளிமார்கள் முன் முழங்காற்படியிட்டு, போலி வெற்றி தேடிடாமல், மனமுவந்து, தாமாக மக்கள் ஈடுபட வேண்டுமென்று முறை வகுக்கப்பட்டு, நடத்தப்பட்டது இந்த அர்த்தால் ஒன்றுதான் என்றும், நேர்மை உள்ளம் படைத்தவர்கள், மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை யானாலும், மணம் இருந்தால் ரசிக்கத் தெரிந்தவர்கள், அனைவரும் கூறினர் – பாராட்டினர்

இந்தக் கட்டத்திலேதான், சர்வ கட்சிக் கூட்டணியின் தலைவர்களுடன் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டபடி இருந்தது. அதனால் எனக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டதுடன், எங்களுக்குள் ஓர் உள்ளன்பு வளர்ந்திருக்கிறது என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ம.பொ.சி யுடன் மீண்டும் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இருவருமே இதனை மெத்தச் சுவைத்தோம் என்று எண்ணுகிறேன்.

தமிழரசுக் கழகத் தோழர்களில் எனக்கு நீண்ட காலமாகவே நண்பர், உமாபதி; கூட்டணி காரணமாக நாங்கள் சந்திப்பதும், பொதுவாகத் திட்டம் தீட்டுவதும், காணக்காண அவருக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி – அலாதியான ஆனந்தம்!
கோவை சின்னதுரையும், சென்னை சுப்பிரமணியமும், ஈரோடு சின்னச்சாமியும், சென்னை அந்தோணிப் பிள்ளையும், அவரவர் தொடர்பு கொண்டுள்ள தொழில் சங்கங்களின் மூலம் சர்வகட்சிக் கூட்டணி பெறக்கூடிய வாய்ப்புகள் பற்றிக் கூறியும், பிரச்சினைகளை அன்புடன் விவாதித்தும், திட்டங்கள் காணுவதிலே தெளிவும் துணிவும் காட்டியும், எனக்கு நம்பிக்கையையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டினர்.
ஜீவாவைப் பற்றித்தான் சொல்லத் தேவையில்லை! 'பொல்லாத ஆசாமி, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வேறு இடத்துக்குக் குடிபோய் விட்டார்,' என்று நாமெல்லாம், எப்போதும் சொந்தம் கொண்டாடிப் பேசும்

நிலையில் உள்ள தோழர்.

இவ்வளவு பேருக்கும் அன்பை அள்ளிக்கொடுத்து முற்றிலும் தமக்குப் பழக்கமே இல்லாத முறைகளையும் திட்டங்களையும் நாங்கள் திணிக்க முயற்சித்த போதெல்லாம், புன்முறுவல் காட்டி, எங்கட்கெல்லாம் பொறுப்புப் பற்றி அடிக்கடி நினைவுபடுத்தி, எம்மை ஊக்குவித்து வந்தார், உடனிருந்து நடத்திச் சென்றார், பி. டி. ராஜன் அவர்கள்.

சர்வ கட்சிக் கூட்டணிக்கு, சட்டத்தைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும் என்ற பொறுப்பைத் தாங்கித்தாங்கித் தழும்பேறிப் போனவர் தலைவர்; அதிலே உறுப்பினர்களாக உள்ளவர்களில் பெரும்பாலோர், ஜனநாயகத்தின் பேரால் பதவிக்கு வந்தவர்கள் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தியே சர்வாதிகாரியாகி விடுகிறார்கள் என்ற உண்மையை அறிவதால், ஆத்திரமே கொள்பவர்கள்! இந்தக் 'கூட்டு' எத்தனை நாளைக்கு நிலைக்கும்? ஒரு சிறு விவாதத்தில் சச்சரவு மூண்டுவிடாதா? திட்டம் தீட்டும் போதே தகராறு கிளம்பி விடாதா? கொள்கைக்கு விளக்கமளிக்கும் போதே ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு கோணம் சென்று விடமாட்டார்களா? என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டுதான் காமராஜர்கூட, கூடட்டும், கூடட்டும், தீட்டட்டும் தீட்டட்டும் என்று கூறிக்கொண்டு சும்மா இருந்துவிட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். அப்படியே அவருக்குச் சிறிதளவு ஆயாசமோ அச்சமோ ஏற்படவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே, பெரியாரும் 'பூ, பூ! இதுகளெல்லாம் கூடி ஒரு காரியம் செய்ய முடியுமா? யார் இதுகளை நம்புவார்கள்? இதுகள் யார் என்பது யாருக்குந் தெரியாது?' என்றெல்லாம் பேசியும் எழுதியும் வந்தார்.

எனினும், தமிழகம் கண்டு பாராட்டத்தக்க விதமாக, கூட்டணி செயலில் ஈடுபடுவதிலே, தோழமை உணர்ச்சியையே காட்டிற்று. ஒவ்வொரு சந்திப்பும், நேசத்தை வளர்த்தது. ஒவ்வொரு விவாதமும், தோழமைக்கு அழைத்துச் சென்றது. கூட்டணி முறியவில்லை என்பதையும், பெரியாரின் பகைப் பிரசாரத்துக்குப் பிறகும், கூட்டணியின் குரலுக்கு நாட்டு மக்கள் ஆதரவு அளிக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்த பிறகுதான், ஜனவரி 27-ல் அமைக்கப்பட்ட கூட்டணியை அலட்சியப்படுத்தி, தலைவருடன் பேச முயற்சிக்காமல் முடுக்குடன் இருந்து வந்த காமராஜர் சர்க்கார், கூட்டணித் தலைவரைக் கண்டு பேசவும், அர்த்தாலைக் கைவிட்டு விடும்படி அவரைக் கேட்டுக் கொள்ளவும் முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டம் பிறந்தது! ஆனால், அதற்குள் கூட்டணி அலுவலகக் கதவு தாளிடப்பட்டு விட்டது; தட்டினால் திறக்கப்படும், கேட்டால் விளக்கம் அளிக்கப்படும், கெஞ்சினாலும் மிஞ்சினாலும். அர்த்தாலைக் கைவிடுவது என்பது மட்டும் முடியாது என்பது அறிவிக்கப்பட்டாகி விட்டது.

அரசியலில் அமளிகளைத் தடுத்துச் சமரசம் காண்பதற் கென்றே தம்மை ஒப்படைத்திருப்போர் மூலம், 'சமரசம்' பேசப் பட்டது - பலன் ஏதும் இல்லை. காரணம், கூட்டணி தன் திட்டத்தில் தடுமாற்றமற்ற நிலையில் இருந்ததுதான்.

பி.டி. ராஜன் என்னைப் பார்த்ததும், 'அண்ணாதுரை! என்ன, விஷயமெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது? எது எப்படி இருப்பினும், 20-ந் தேதிய காரியத்தில் நான் உங்களோடு இருப்பது உறுதி, விட்டு விட்டுப் போய்விடுவேன் என்று மட்டும் எண்ணிக் கொள்ளாதே!'

19-ந் தேதி காலை, தம்பி! இரவெல்லாம் எனக்குத் தூக்கம் ஏதேதோ வித விதமான வதந்திகள்! நானும் விதவிதமான புத்தகங்களைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டேன், உள்ளே போக.... விடியற் காலையில் மதுரையிலிருந்து தலைவர் சென்னை வருகிறார். வருகிறவரிடம் கெஞ்சுவது போலவும் கொஞ்சுவது போலவும் ஓர் அறிக்கையும், வழிக்குவராவிட்டால் தாக்குவோம் என்று மிரட்டும் விதமாக மற்றோர் அறிக்கையும் சர்க்கார் வெளியிட்டு விட்டார்கள். பி. டி. ராஜன்

வருவார், இந்த அறிக்கைகளைக் காரணமாகக் காட்டுவார், கடை அடைப்பு வேண்டாமென்று கூறி விடுவார், கூட்டணி உடைபடப் போகிறது! என்றெண்ணிக் குதூகலம் கொள்கிறார்கள் மாற்றார். என்செய்வேன் நானும் காலையிலே எழுந்தேன், தலைவரைக் காணச் சென்றேன். தம்பி! அந்தக் காட்சியை நான் என்றைக்கும் மறந்திட முடியாது. பி.டி. ராஜன் அவர்கள் முகத்தில் 'சோப்பு' போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார், உள் அறையில்; நான் வெளி அறையில் நுழைகிறேன். எப்படியாவது காமராஜரின் அறிக்கையில் திருப்தி பெறச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணி அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்த நண்பரும் இருக்கிறார் நான் சிறிதளவு பயந்து போனேன். இருவரிடமும் எனக்குச் சாதகமாக இருந்தாக வேண்டும் என்று சண்டை போடக் கூடிய அளவு உரிமை உண்டு – எனினும் அதேபோல அவர்களுக்கும், நாங்கள் சொல்லுகிறபடி கேட்டுத்தானாக வேண்டும் என்று என்னிடம் கூற உரிமை உண்டல்லவா. அதனால் பயந்து போனேன். என் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டாரோ என்னவோ, பி.டி. ராஜன் என்னைப் பார்த்ததும், 'அண்ணாதுரை! என்ன, விஷயமெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது? எது எப்படி இருப்பினும், 20-ந் தேதிய காரியத்தில் நான் உங்களோடு இருப்பது உறுதி, விட்டு விட்டுப் போய்விடுவேன் என்று மட்டும் எண்ணிக் கொள்ளாதே!' என்றார். வெற்றிப் புன்னகையுடன் நான், சமரசத் தூதுவரைப் பார்த்தேன். அவர் மட்டும் என்ன செய்வார்? அவருக்கே உரித்தானதோர் பரிவான பார்வை காட்டினார், தம்பி! உன்னை மனக்கண்ணால் கண்டேன், உறுதி கொண்டேன்.

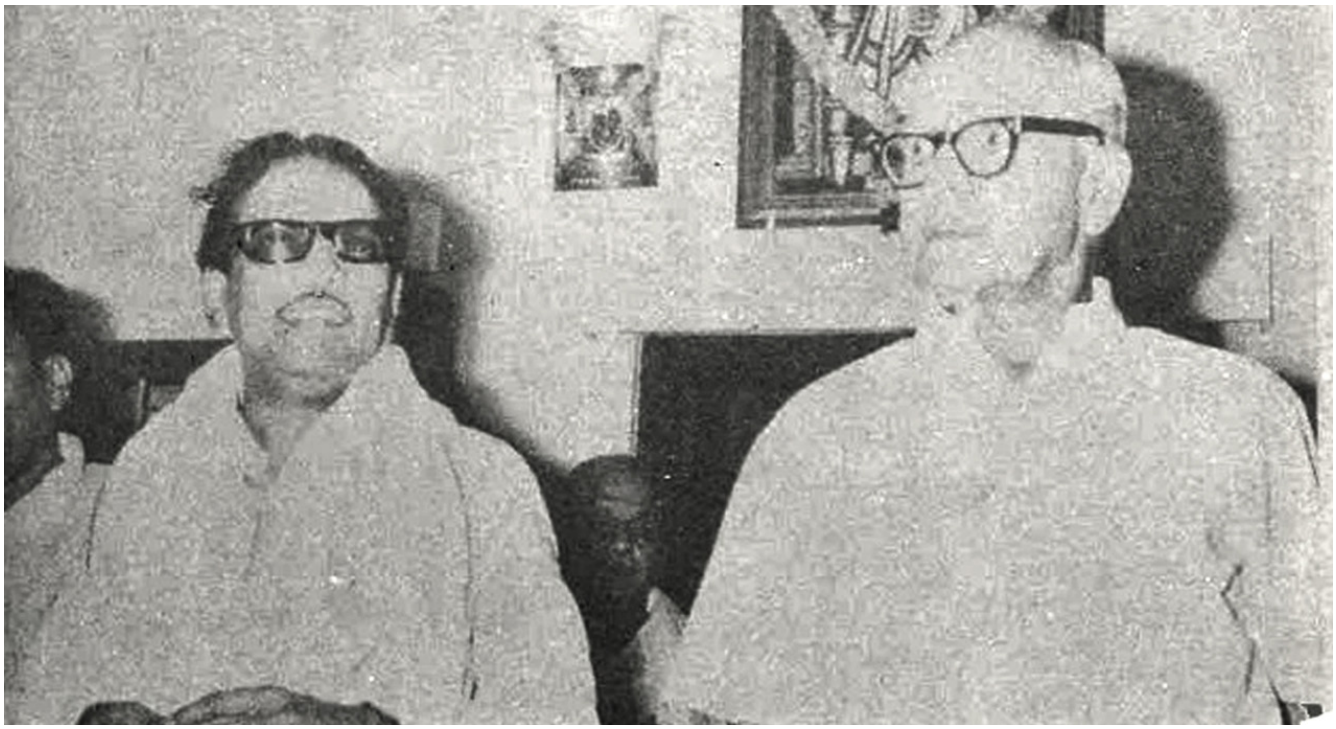
பி.டி. ராஜன் என்னைப் பார்த்ததும், 'அண்ணாதுரை! என்ன, விஷயமெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது? எது எப்படி இருப்பினும், 20-ந் தேதிய காரியத்தில் நான் உங்களோடு இருப்பது உறுதி, விட்டு விட்டுப் போய்விடுவேன் என்று மட்டும் எண்ணிக் கொள்ளாதே!'

அன்புள்ள,
அண்ணாதுரை.

‘ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்ணல்’

(மதுரையில் நடைபெற்ற தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களின் 82ஆம் பிறந்தநாள் விழாவில், தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய உரை)

பாராட்டுதலுக்கும், போற்றுதலுக்கும், வாழ்த்துதலுக்கும் உரிய தமிழவேள், பி. டி. ஆர். அவர்களே! திருமதி அம்மையார் அவர்களே! மாண்புமிகு கல்வி, உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்களே! மாண்புமிகு பேராசிரியர் அவர்களே! மாண்புமிகு அமைச்சர் என். வி. என். அவர்களே! வணக்கத்துக்குரிய மேயர் அவர்களே! செட்டிநாடு அரசர் அவர்களே! பாராட்டுரை நிகழ்த்திய தமிழ்ப் பெருமக்களே! தாய்மார்களே! பெரியோர்களே! நண்பர்களே!

இன்று ‘ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்ணல்’ என்று போற்றப்படுகின்ற நம்முடைய தமிழவேள் அவர்களுடைய இந்த விழா நிகழ்ச்சியில் நானும் கலந்து கொண்டு, விழா மலரை வெளியிடுவதிலும் விழாவிற்குத் தலைமை ஏற்பதிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகின்றேன். அவர்களுடைய பண்புகளைக் குறித்தும், அவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் குறித்தும் எனக்கு முன் பேசிய அனைவரும் வெகு விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டி இருக்கின்றார்கள். தமிழ்நாட்டில் இன்றுள்ள அரசியல் சூழ்நிலையில் பண்பாளராக, தமிழவேளாகத் திகழ்கின்ற திரு. பி. டி. ஆர். அவர்களுடைய தொண்டும், அவர்களுடைய வழிகாட்டும் ஆற்றலும், அவர்களுடைய அறிவுத்திறனும் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு எந்த அளவுக்குப் பயன்படும் என்பதை நீங்கள் அனைவரும் நன்றாக அறிவீர்கள்.

இந்த விழாவிலே தமிழகமே அவரைப் பாராட்டிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில், 'ஆயிரம் பிறை கண்டவர்' எங்கள் மீது ஒரு குறை கண்டார்.

நாவலர் அவர்கள், விடுத்த முறையீடு ஒன்றினை விரைவில் முடித்துத் தரவில்லை என்பது தான் அந்தக் குறை ஆகும். ஆனால் அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்புகள் அனைத்தும் அதிலே நிறைவேற்றப்பெற்று, மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தினுடைய பொறுப்புதான் நிறைவேற்ற வேண்டிய கட்டத்திலே இருக்கிறது என்பதையும், அதை மதுரையிலேயே இருக்கின்ற நம்முடைய தமிழவேள் அவர்கள் மிக நன்றாக உணர்வார்கள் என்பதையும் நான் நன்றாக அறிவேன். ஆகவே, அவர்கள் சாட்டிய அந்தக் குற்றச்சாட்டை திரும்பப் பெறவேண்டுமென்று நான் (கரவொலி) கூறாவிட்டாலும் நிலைமையை அவர்களுக்கு உணர்த்துவதற்காகக்கூட அல்ல, இவ்வளவு பெரியவர் இவ்வளவு காலமாக ஒன்றைச் சொல்லி, இந்தப் பிள்ளைகள் கேட்காமல் இருக்கிறார்களே என்று நீங்கள் யாரும் நினைத்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் விளக்கம் செய்ய ஒரு வாய்ப்பினை நான் பயன் படுத்திக்கொண்டேன். பல்கலைக்கழகம் விரைவிலே அதை முடிப்பதற்கு நீங்கள் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும், அந்த முயற்சிகளை நிச்சயமாக நாங்கள் எடுத்துக் கொள்வோம் என்பதை மாத்திரம் இந்த விழாவிலே அவர்களுக்கு உறுதியாக நான் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். (கரவொலி)

அவர்கள் இந்த விழாவில் ஒன்றைச் சொன்னார்கள், தனக்கு நாவலரையும், பேராசிரியரையும், என். வி. என். அவர்களையும் நன்றாகத் தெரியும்; முதலமைச்சரை அவ்வளவாகத் தெரியாது என்று சொன்னார்கள். அந்த உண்மையை அவர்கள் சொன்னதற்காக, நான் அவர்களை உள்ளபடியே அவர்களுடைய இராஜதந்திரத்தைப் பாராட்டுகின்றேன். (கரவொலி) என்னைத் தெரியாது என்று அவர்கள் சொன்னதை, அவர்களிடத்திலே சிபாரிசுக்காக வருகின்றவர்கள் உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களுக்கும் சிரமம் குறையும், வயதான காலத்தில், எனக்கும் சிரமம் குறையும் இருக்கின்ற வேலைகளுக்கிடையே.

அவர்களுடைய பிறந்தநாள் செய்தியாக ஒரு அருமையான செய்தியை இந்த சமுதாயத்துக்கு, இந்த நாட்டுக்கு அவர்கள் இன்றைக்கு வெளியிட்டு இருக்கின்றார்கள். அதுதான் இளைஞர்கள் இடத்திலே கட்டுப்பாடு; பொதுமக்கள் இடத்திலே கட்டுப்பாடு; கண்ணியம், கடமை உணர்ச்சி, இவைகள் எல்லாம் நிரம்ப இருந்திட வேண்டும் என்பதாகும் . 1937-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அடித்த அரசியல் புயலின் காரணமாக அந்த கட்டுப்பாட்டு உணர்ச்சிகள் தளர்ந்து விட்டன என்று அவர்கள் குறிப்பிடுவது, அந்த காலகட்டத்தினுடைய அரசியல் வரலாற்றை திரும்பிப் பார்க்கிறவர்களுக்கு வெகு நன்றாக புரியும். அதைக் கொஞ்சம் தீவிரமாகச் சிந்தித்தால் இந்த விழாவில் அரசியல் கலப்பு வந்துவிடும் என்பதற்காக, நான் அதை தீவிரமாக சிந்திக்க வேண்டுமென்று யாரையும் கேட்டுக்கொள்ள விரும்பவில்லை. ஆனாலும், பொதுமக்களுடைய கட்டுப்பாடு, இளைஞர்களுடைய கட்டுப்பாடுஇதை நிறைவேற்றக்கூடிய ஆற்றல், முதலமைச்சருக்குத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்லி அவர்கள் தன்னுடைய வேலையைக் குறைத்துக் கொண்டது உள்ளபடியே எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. எனக்கு அந்தப் பொறுப்பு இருந்தாலும் அல்லது இந்த அமைச்சரவையிலே உள்ள அமைச்சர் பெருமக்களுக்கு அந்தப் பொறுப்பு இருந்தாலும் அந்தப் பொறுப்பை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதற்கு உறுதுணையாக இருக்கக்கூடியவர், பி. டி. ஆர். அவர்கள் என்பதை (கரவொலி) இந்த நாடு நன்றாக அறியும். ஆகவே பொறுப்பை எங்களுடைய தோள்களிலே மாத்திரம் சுமத்தி விட்டு

‘பொறுப்பைத் தந்தேன் நீங்கள் ஒழுங்காக அதை ஆற்றிடவில்லை’என்று குற்றம் சாட்டுவதற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் எங்களோடு இருந்து இந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு நீங்கள் துணைபுரிய வேண்டும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள இளைஞர்கள் ஆகட்டும்; அல்லது பொதுமக்களிலே ஒரு பகுதியினர் ஆகட்டும்; அவர்கள் கட்டுப்பாடாக நடந்து கொள்வதைச் சட்டத்தால் மாத்திரம் நிறைவேற்றிட முடியாது; அறிவுரைகளால் மாத்திரம் நிறைவேற்றிட முடியாது; பொது மக்களும் இளைஞர்களும் தங்களுடைய பொறுப்பை உணர்ந்தாக வேண்டும். எதிர்கால நாட்டினுடைய நலத்தை அவர்கள் உணர்ந்தாக வேண்டும்; அந்த வகையிலே பொறுப்புள்ளவர்கள், அமைச்சர்கள், முதலமைச்சர் என்று பெரியவர் பி. டி. ஆர். அவர்கள் தன்னுடைய செய்தியிலே குறிப்பிட்டிருந்தாலும் கூட அந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றக் கூடிய ஆற்றல் எங்களுக்கு இருக்கிறது என்று அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியோடு உங்களை பாராட்டி இருந்தாலும்கூட நான் பொது மக்களையும், இளைஞர்களையும் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம் இந்த ஒருவரோடு நின்று விடுகின்ற பொறுப்பு அல்ல இந்தச் சமுதாயத்திலே இருக்கின்ற அனைவரும் பகிர்ந்து கொண்டு, நம்முடைய சமுதாயம், நம்முடைய நாடு, நம்முடைய எதிர்காலம் ஒழுங்காக உருவாக வேண்டுமானால், செம்மையாக வேண்டுமானால், அனைவரும் இதிலே பங்குபெற்று, பணியாற்றிட வேண்டுமென்று அவர்களுடைய பிறந்தநாள் செய்தியிலே என்னுடைய வேண்டுகோளையும் இந்த வகையில் இணைத்துக் கொள்வது என்னுடைய கடமை என்று நான் கருதுகிறேன்.

அவர்களுடைய குண நலன்களைப் பற்றி எல்லாம் பலரும் சிறப்பாகப் பேசினார்கள். நம்முடைய மதுரை மேயர் முத்து அவர்கள் சொன்னார்கள், அவர்களுடைய மாணவனாகவேதான் ஒரு காலத்தில் அரசியல் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினேன் என்று சொன்னார்கள். இப்படி பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் இன்றைக்கு தமிழவேள் அவர்களுக்கு அரசியலிலே மாணவர்களாகவும் அவர்களுடைய குடும்பத்தோடுநல்லஉறவுகொண்டவர்களாகவும் எந்த நேரத்தில் சங்கடங்கள் ஏற்பட்டாலும் அந்த நேரத்திலே அந்தச் சங்கடங்களை எல்லாம் தீர்த்து வைக்கக்கூடிய ஒரு உருவமாக அன்றைக்குத் தோன்றியவர், இன்றைக்குத் தோன்றிக் கொண்டிருப்பவராக நம்முடைய தமிழவேள் அவர்கள் விளங்குகின்றார்கள்.

நான் அவரை நீண்டகாலமாக அறிவேன். தேவிகுளம், பீர்மேடு தகராறு ஏற்பட்ட அந்த நேரத்தில் அவர்கள் அந்தப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்திருந்த அந்தக் காலத்தில், நம்முடைய என். வி. என், அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல அந்தத் தலைமைப் பொறுப்பை அவர்கள் எவ்வளவு பாங்குற நிறைவேற்றினார்கள், அதே நேரத்திலே எவ்வளவு தீரத்தோடுநின்று அந்தத் தலைமைப் பொறுப்பை நடத்திக் காட்டினார்கள், அதிலே வெற்றி பெற்றோமா இல்லையா என்பது வேறு பிரச்சினை. அதிலே தமிழர்களுடைய உணர்ச்சி எந்த அளவுக்கு வடித்தெடுத்து நாட்டுக்கு உணர்த்தப்பட்டது என்பதை எல்லாம் யாரும் மறந்துவிட முடியாது. அவர்களுடைய பெயரால் இன்றைக்கு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற மலரில் சில பக்கங்களை நான் புரட்டிப் பார்த்தேன். இன்றைக்கு பழுத்த பழமாக, மினாட்சியம்மன் கோவிலினுடைய திருப்பணியை செய்து முடித்தார் என்கின்ற வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றவராக, பக்திமானாக, பக்தி சிரேஷ்டராக, வெள்ளிவேலைப் பரிசாகப் பெறுகின்ற முருகனுடைய அத்தியந்த பக்தராக இன்றைக்கு இந்த இடத்திலே திகழ்கின்ற நம்முடைய தமிழவேள் பி, டி. ஆர். அவர்கள் தான் 1931ம் ஆண்டு சேலம் நகரத்தில் சுய மரியாதை சங்க கட்டிடத்தை திறந்து வைத்தார்கள் என்பதை எண்ணுகிற நேரத்திலே எனக்கு மிக மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

அவர்கள் பேசிய பேச்சு அந்த மலரிலே கூட வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 1935ஆம் ஆண்டு அவர்கள் பேசிய அந்தப் பேச்சு 'குடியரசு' இதழில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இதழிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள் ' நான் கற்பனையாகச் சொல்லவில்லை; பரமசிவம் வெளியிட்ட மலரிலேதான் இருக்கிறது' 'மதத்தையும் சமூகத்துறையையும் ஒன்றுபடுத்திக் கொண்ட மக்கள் சமூகத்துறை சீர்திருத்தம் ஏற்படும் காலங்களில் இப்படித்தான் சொல்வது சகஜம், மனித முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறான எல்லா மதங்களும் எல்லா சாஸ்திரங்களும் கொளுத்தப்பட வேண்டியது தான்' (குரவொலி). ஜாக்கிரதியாக சொல்லி இருக்கிறார்கள், 'மனித முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறான எல்லா மதங்களும் எல்லா சாஸ்திரங்களும் கொளுத்தப்பட வேண்டியதுதான். 'ஆனால் கடவுள் இருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு எந்தக் கடவுளும் தடையாக இருக்க மாட்டாது. கடவுளுக்கு தரகர் முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டியது மிக அவசியம். ஆதலால் நமது முயற்சிகள் நாஸ்திகமானது என்று யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை' என்று தமிழவேள் பி.டி. ஆர். அவர்கள் சேலம் சுயமரியாதைச் சங்கக் கட்டிடத்தை அன்றைக்குத் திறந்து வைத்துப் பேசிய பேச்சு இந்தப் பேச்சாகும். அதற்கு முன்பே 1928-ம் ஆண்டு லால்குடியில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை மாநாட்டில் அவர்கள் பேசிய நேரத்தில். 'இன்றைக்கு தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே அறிவார்ந்த திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. யாரும் இடைத்தரகர் இல்லாமல், சடங்குகள் இல்லாமல், சம்பிரதாயங்கள் இல்லாமல், புரோகித முறை இல்லாமல் திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன, அவைகளை எல்லாம் நான் வரவேற்கின்றேன். ஆனால் இந்தத் திருமணங்களிலே பிறகு ஏற்படுகின்ற வாரிசுகளுக்கு சட்டப்படி உரிமைகள் வேண்டும், அதை நீங்கள் தக்கபடி, கவனித்து இந்தத் திருமணங்கள் எல்லாம் சட்டப்படி செல்லுபடி ஆவதற்கான வழிவகைகளை எல்லாம் காணவேண்டும்' என்று 1929-ம் ஆண்டு லால்குடி சுயமரியாதை மாநாட்டிலே தமிழவேள் அவர்கள் கொடுத்த குரலை 1967ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சட்டப் பேரவையிலே நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். (குரவொலி) என்பதை எண்ணுகிற நேரத்தில், இப்படிப்பட்ட பெரியவர்களுடைய எண்ணங்கள், அவர்களுடைய நினைவுகள், அவர்களுடைய அரிய ஆலோசனைகள் இவைகளை எல்லாம் நிறைவேற்றி வைக்கின்ற செயல் வடிவமாகத்தான் இன்றைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் திகழ்கிறது.

அவர்கள் சொன்னார்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு நான் எதிரி என்று சிலபேர் சொல்கிறார்கள்? என்று சொன்னார்கள். நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்; அப்படிச் சொல்கிறவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே இருக்கமாட்டார்கள் என்பதை மாத்திரம் நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வேன். அவர்கள் கூட அந்தப் பொருளிலே சொல்லவில்லை என்பது எனக்குப் புரியும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு அவர் எதிரி என்று சொல்கிறவர்கள் அவர்கள் எதிரியாக இருக்கக்கூடாதா என்று எண்ணுகிறவர்கள் தான் அப்படிச் சொல்கிறார்களே அல்லாமல் வேறல்ல. எதிரியாக இருந்தால் அவரைவிட்டு நாலு வசைபாட சொல்லலாமே. அவரைவிட்டு முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு எதிரான சில குறைகளைச் சொல்லலாமே என்று எண்ணுபவர்களாக இருக்கக்கூடுமே அல்லாமல் நிச்சயமாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு நம்முடைய தமிழவேள் அவர்கள் நட்போடு இருக்கவேண்டும்; உறவோடு இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவர்களாக அவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள்.

இந்த நட்பு, அவர்களுடைய வாழ்த்துதலைப் பெற்ற கழகம், இந்த கழக ஆட்சி நடைபெறுமேயானால் இன்னும் மேலும் வலுவாக பொலிவாக இருக்கும் என்கின்ற எண்ணத்திலே வேண்டுமானால் அதைச்

சொல்லி இருக்கலாம். அவர்களுடைய உரையின் மூலமாக அந்தக் கருத்தையும் இந்த பிறந்தநாள் விழாவிலே அவர்கள் தவிடுபொடி ஆக்கி இருப்பதற்காக நான் மனமார்ந்த நன்றியை முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில், இந்த ஆட்சியின் சார்பில் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

1916-ம் ஆண்டு தமிழகத்தில்' தென்னகத்தில் 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். கிட்டத்தட்ட 56 ஆண்டு காலமாகிறது, தமிழகத்திலே பின்தங்கிய மக்களுக்காக, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகநம்முடைய நாவலரும் பேராசிரியரும் இங்கு எடுத்துக் காட்டியதைப் போல அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காகத் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் உருவாயிற்று, அது சட்டசபைக்குப்போன பிறகுதான் சட்டசபைக்கு தன்னுடைய கட்சியின் பெயராக 'நீதிக் கட்சி' என்று தன்னுடைய பெயரை மாற்றிக்கொண்டது. தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் ஒரு வகுப்பாரை தாழ்த்துவதற்காக அல்ல, அதனுடைய குறிக்கோளே பல மாநாடுகளிலே தமிழவேள் பி.டி.ஆர். அவர்களே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் குறிக்கோள் உயர்ந்திருப்போர்களைத் தாழ்த்துவது அல்ல; தாழ்ந்து இருப்பவர்களை உயர்ந்த இடத்திற்குக் கொண்டு வருதல். இதுதான் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் குறிக்கோள் என்று பல மாநாடுகளிலே பி.டி.ஆர். அவர்களே எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு கொள்கை வடிவமாக 1916-ம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம், நீதிக் கட்சியாக மாறி, 'நீதிக் கட்சி' என்கின்ற பெயரால் ஆட்சிபுரிந்து, நிர்வாகத்திற்கு பெயர் பெற்றக் கட்சி என்கின்ற பெயரை எடுத்து, இன்றைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி வரையிலே பி. டி. ஆர். போன்றவர்களும், செட்டிநாட்டு அரசரைப் போன்றவர்களும் இருந்து நல்ல வழிமுறைகளை, ஆலோசனைகளைச் சொல்கிறார்கள்.

'மனித முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறான எல்லா மதங்களும் எல்லா சாஸ்திரங்களும் கொளுத்தப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால் கடவுள் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு எந்தக் கடவுளும் தடையாக இருக்க மாட்டாது. கடவுளுக்கு தரகர் முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டியது மிக அவசியம். ஆதலால் நமது முயற்சிகள் நாஸ்திகமானது என்று யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை'

என்று கூறியவர் தமிழவேள் பி.டி. ஆர். அவர்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்வேன். அவர்கள் சொல்லுகிற ஆலோசனைகள் அனைத்தையும் நாங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறோம் என்பது பொருளல்ல, அவர்களுடைய ஆலோசனைகள் நாங்கள் செல்கின்ற பாதையிலே அவைகள் எங்களுக்கு சில கருத்துக்களை உருவாக்க, இந்த பாதையிலே இன்னும் ஒழுங்காகச் செல்ல, அந்த ஆலோசனைகள் மெத்தவும் பயன்படுகின்றன. அந்த வகையிலேதான் நம்முடைய பேராசிரியரும் நாவலரும் ஒன்றை அழகாகச் சொன்னார்கள்; நீதிக் கட்சியின் நிலையான தலைவராக இன்றைக்குப் பண்பாளர் தமிழவேள் பி. டி. ஆர், அவர்கள் இருப்பதாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அது உண்மை. அவர் தலைவர். பரமசிவம் பொதுச் செயலாளர். அந்தக் கட்சியினுடைய உறுப்பினர்களாகச் சிலபேர் இருந்தாலும் கூட அந்த நீதிக் கட்சியினுடைய உணர்வுகள் இன்றைக்கு நாட்டிலே இல்லாமல் போகவில்லை, நீதிக்கட்சியினுடைய ஆட்சி இன்றைக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நீதிக்கட்சி கிட்டத்தட்ட 60 ஆண்டு காலத்திற்கு முன்பு தமிழகத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுச் சிறப்பான ஆட்சி நடத்திய கட்சி என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. அந்தக் கட்சியை அன்றைக்கு நடத்திச் சென்ற பெரியார் அவர்கள் ஆகட்டும்; அதனுடைய படைத் தளபதியாகக் கொலுவீற்றிருந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்

இன்றைக்கு பழுத்த பழமாக, மினாட்சியம்மன் கோவிலினுடைய திருப்பணியை செய்து முடித்தார் என்கின்ற வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றவராக, பக்திமானாக, பக்தி சிரேஷ்டராக, வெள்ளிவேலைப் பாரிசாகப் பெறுகின்ற முருகனுடைய அத்தியந்த பக்தராக இன்றைக்கு இந்த இடத்திலே திகழ்கின்ற நம்முடைய தமிழவேள் பி, டி. ஆர். அவர்கள் தான் 1931ம் ஆண்டு சேலம் நகரத்தில் சுய மரியாதை சங்க கட்டிடத்தை திறந்து வைத்தார்கள் என்பதை எண்ணுகிற நேரத்திலே எனக்கு மிக மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

ஆகட்டும்;அந்தக்கட்சியினுடையகொள்கைகள்இன்றைக்குதமிழ்ச் சமுதாயத்திலே வேறு விதத்தில பரவி, வகுப்புவாத உணர்ச்சியோடு அல்ல, அனைவரும் சமம் என்கின்ற சமதர்ம உணர்ச்சியோடு அந்தக் கொள்கைகள் பரவி; இன்றைக்கு முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய ஆட்சிக்கு வலுவூட்டுகின்ற தன்மையிலே நீதிக்கட்சி அன்றைக்கு விதைத்த விதை பயன்பட்டு வருகிறது. அந்தவகையிலே பி. டி. ஆர். அவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு எல்லாம் நாம் நம்முடைய தலைதாழ்ந்த வணக்கத்தைச் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம், அவர்கள் எவ்வளவு பண்பாளர் என்பதற்கு இங்கே பேசிய நாவலருடைய வயது என்ன? என்னுடைய வயது என்ன? பேராசிரியருடைய வயது என்ன? என். வி. என். அவர்களுடைய வயது என்ன? அவர்கள் எங்களை எல்லாம் எவ்வளவுமரியாதையாக நடத்தினார்கள்; எவ்வளவு மதிப்போடு நடத்துகிறார்கள் என்பதை எண்ணுகிற நேரத்தில், அதுதான் பெரியவர்கள்; அது தான் பண்பு; அதுதான் அவர்கள் எல்லாம் மெத்தப் பெரியவர்கள் என்பதற்குச் சான்று, அடையாளம், அறிகுறி. அதைத்தான். இங்கே நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

நாம் ஒரு காலத்திலே அமைச்சராக இருந்தோம், இந்த நாடு போற்றுகின்ற தலைவராக இருந்தோம், ஒரு கட்சியைக் கட்டிக் காத்தோம். இன்றைக்கு நம்முடைய இடத்திலே இவர்கள் எல்லாம் உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்கின்றார்களே என்கின்ற அசூயை இல்லாமல் என்கின்ற உணர்ச்சிக்கு ஆட்படாமல் எங்களை எல்லாம் தன்னுடைய பேரப்பிள்ளைகளைப்போல நடத்துகின்ற அந்த பாங்கு இருக்கிறதே, அதுதான் உண்மையான பெரிய மனிதருக்கு அடையாளம். அதைத்தான் பி. டி. ஆர். அவர்களுடைய உருவத்திலே இங்கே நாம் காண்கிறோம். அவர்கள் தமிழ் நாட்டினுடைய எல்லைக்கு அல்ல; தமிழ் மொழிக்கு ஆபத்து வந்த நேரத்திலே வெகுண்டெழுந்தவர்கள்.

பாரதிதாசனுடைய இரண்டு வரிகளுக்கு இன்றைக்கு உதாரணமாகத் விளங்குபவர்களிலே தமிழவேள் பி.டி.ஆர். அவர்கள் ஒருவர் என்று சொன்னால் அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. 'தமிழை இகழ்ந்தவனை என் தாய் தடுத்தாலும் விடேன்' 'பாரதிதாசனுடைய வரி. அதைப்போல தமிழுக்கு ஆபத்து வருகிற வரையில் இந்தி ஆதிக்கம் இங்கு நுழைந்த நேரத்தில் அதை எதிர்த்துக் கங்கணம்கட்டி, அதைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்கின்ற வகையிலே போர்க்களத்திலே நின்ற பெருமக்களிலே ஒருவராக இருந்தவர் தமிழவேள் பி.டி.ஆர். அவர்கள் ஆவார்கள்.

அடுத்த வரி, 'எதிரிகள் கோடியிட்டு அழைத்தாலும்' எதிரிகள்

எமை நட்பு தாயென கோடியிட்டு அழைத்தாலும் தொடேன்' என்கின்ற வகையிலே பதவியா, பட்டமா எதுவானாலும்; செல்வாக்கா, சீரா எதுவானாலும் என்னுடைய கொள்கை எனக்கு; எதிர் முகாமுக்குச் செல்லமாட்டேன் என்கின்ற அந்த உறுதியிலேயும் நிலையாக நின்றவர் நம்முடைய பி. டி. ஆர். அவர்கள், இவ்வளவு அரசியல் புதருக்கிடையே ஓரே கட்சியை வைத்துக்கொண்டு, அந்தக் கட்சியை இன்றைக்கு நடத்தி, என்னுடைய வாழ்நாள் வரையிலே அந்தக் கட்சியினுடைய கொள்கைகள் என்னுடைய உள்ளத்தே இருக்கும்; அதைப் பின்பற்றுகின்றவர்கள் சிலராக இருப்பினும் பரவாயில்லை என்கின்ற உள்ள உறுதியோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற

தமிழவேள் அவர்களுடைய உறுதியை, அவர்களுடைய உணர்வை, அவர்களுடைய ஆர்வத்தை, அவர்களுடைய தமிழ்ப்பற்றை, அவர்களுடைய தமிழ் நாட்டுப்பற்றை, அவர்களுடைய தன்மான உணர்வை அனைவரும் பெறுவதுதான் அவர்களுடைய பிறந்தநாள் விழாவிலே நாம் அவர்களுக்கு காட்டுகின்ற மரியாதையாகும் என்று எடுத்துக்கூறி அவர்கள் வாழ்க வாழ்க! பல்லாண்டு வாழ்க!!! தமிழ்போல் தழைத்து வாழ்க! என்று கூறி, விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்.

* * *

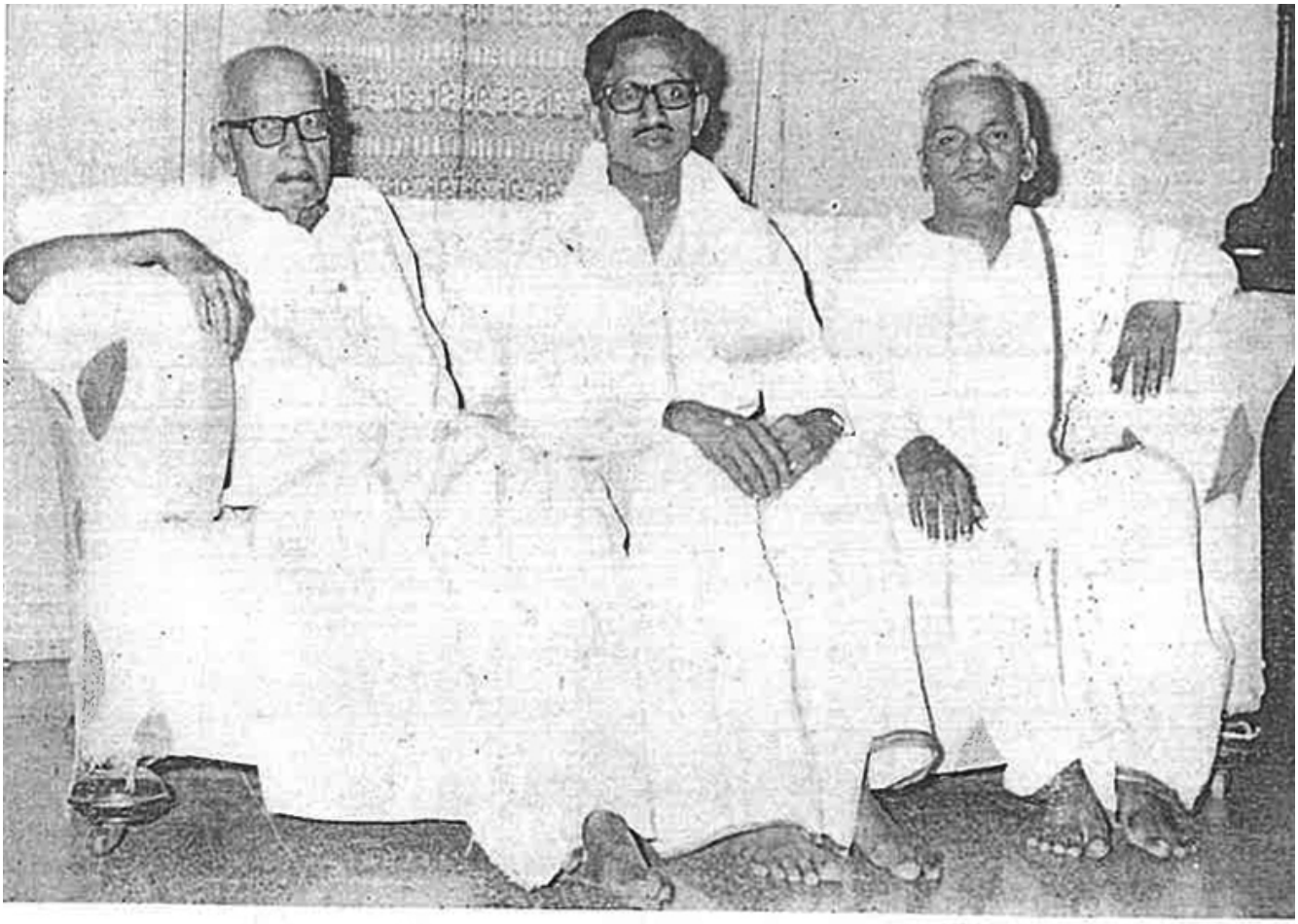
நாங்கள் தமிழவேள் வழியைச் சேர்ந்தவர்கள்

(பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்கள், திரு.பி.டி. ராஜன் அவர்களின் 82ஆம் பிறந்தநாள் விழாவில் ஆற்றிய உரை)

விழாத் தலைவர் தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களே, விழா போற்றுதற்குரிய ஆயிரம் பிறை கண்ட தலைவர் தமிழவேள் பி. டி. ராஜன் அவர்களே, தமிழக கல்வித்துறை அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்களே, தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் நண்பர் என்.வி.என். அவர்களே, மதுரை மாநகர மேயர் அவர்களே, உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி அவர்களே, அறிவு சார்ந்த பெருமக்களே, தாய்மார்களே, நண்பர்களே!

நீதிக் கட்சியினுடைய நிலையான தலைவர் தமிழவேள் அவர்களுடைய 82 ஆண்டு நிறைவு கண்ட அந்தப் பெருவிழாவில் நானும் கலந்து கொண்டு, அவரைப் போற்றதற்குரிய, நல்ல வாய்ப்பைப் பெற்றதற்காக எனது உளமார்ந்த நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தமிழவேள் அவர்கள் தமிழ்நாட்டினுடைய முடிசூடா மன்னராகப் பண்பு உலகில், அன்பு

P. T. R., K. Anbazhagan, Health Minister and K. Paramasivam.

உலகிலே திகழ்ந்து வருகிற காரணத்தாலேதான் இன்றைய தினம் தமிழகத்திலே உள்ள அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் பல்வேறு துறையைச் சார்ந்தவர்களும் அவர்களைப் போற்றுதலிலும், வாழ்த்துதலிலும் பெருமைப்படுகிறார்கள் என்பது நாமெல்லாம் அறிந்ததாகும். அவர்களைத் தமிழவேள் என்று தமிழகம் கொண்டாடத் தொடங்கியதற்குப் பின்னர், இன்றைக்குத் தமிழவேள் என்று பாராட்டப்படுகின்ற கலைஞர் அவர்களே இந்த விழாவிலே தலைமை வகிப்பதும் (கரவொலி) ஒரு தமிழவேள் தலைமையில் மற்றொரு தமிழவேள் விழா நிறைவேறுவதும் (கரவொலி) தமிழ்நாட்டிலே என்றைக்கும் தமிழவேள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையை நமக்குத் தருகிறது (கரவொலி) உள்ளபடியே, அவர்கள் அமைச்சராக இருந்தார்கள் என்பது மக்கள் மறந்திருப்பார்கள். எத்தனையோ அமைச்சர்களைப் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப்போன சமுதாயத்தில் அவர் அமைச்சர் என்பதிலே நாடு பெருமை கொள்ளும் என்று நான் கருதவில்லை. ஆனால் நிலையான கொள்கை உடையவர் என்பதிலேயும், எதை இந்த நாட்டுக்கு நல்லது என்று அறிமுகப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ, அதைத் தொடர்ந்து அறிமுகப்படுத்துபவர், ஆதரிப்பவர் என்ற முறையிலேயும், தோல்வி எத்தனை முறை வந்தாலும், அதைப்பற்றி கவலைப்படாத உள்ள உறுதிபடைத்தவர் என்ற அந்தத் தன்மையிலும், அந்த வாழ்க்கையிலே வயதுக்குத் தக்க பண்பாடுகளை வளர்த்துக்கொண்ட பெரியவர் என்ற முறையிலேயும் அவர்கள் போற்றப்படுகிறார்கள். நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன் அவர்களை நான் முதன் முதல் சந்தித்த போது அவரோடு எனக்கு மாறுபாடு அதிலே, அவர்கள் ஒன்றைச் சொல்ல நான் ஒன்றைச்சொல்ல நான் இளைஞன், கல்லூரி மாணவன். அவர்கள் அப்போது சமூகத்தில் மிகப் பெரிய தலைவர். ஒரு சமுதாய மாநாட்டிலே நாங்கள் கலந்து கொண்டோம். அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். இந்த சமதாயத்திற்குச் சில மாறுபட்ட கருத்துக்களை நான் எடுத்துச் சொல்ல நேரிட்டது. அவர்களுக்கு அவ்வளவு உடன்பாடு இல்லை, இருந்தாலும் அவர்கள் என்னிடத்திலேயே கோபித்துக் கொள்ளாமல் அவர் சொன்ன ஒரே வார்த்தை 'நீயா பேசுகிறாய்? நீயல்ல, காலம் பேசுகிறது' (கரவொலி) என்று பதில் சொல்லி அவர்கள் அந்த மாநாட்டிலே என் கருத்து வேறுபட்டாலும்கூட அதைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. எவ்வளவோ கருத்து மாறுபாடுகளுக்கு இடையிலேயும் நடுநிலை வகிக்கின்ற ஒரு அரிய பண்பாடு அவர்களிடத்திலே உண்டு. இந்த நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் சில தலைவர்கள் இந்த நாட்டுக்கு நன்மை என்ற காரணத்தால் தாங்கள்கொண்ட கொள்கைக்காகப் பிறருடைய கொள்கைகளையெல்லாம் தாக்கித் தகர்த்து பேசவேண்டிய அவசியத்திலே இருப்பதை நாடறியும்.

ஆனால், நீதிக் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் சில துறைகளில் அவர்கள் அழுத்தமான சில கருத்துக்களை இந்தநாட்டிலே உருவாக்கினாலும் கூட, சில துறைகளில் நடுநிலையாளர்களாக, அதுவும் குறிப்பாக சமயத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் அது அவர்களுடைய தனிப்பட்ட உரிமை என்று கருதுகிற ஒரு கருத்தை மேற்கொண்டு தங்கள் சார்பு சமய கருத்துக்களை என்றைக்கும் போற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அதே நீதிக்கட்சி தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தந்தை பெரியார் அவர்கள் அந்தச் சமயத்துறை கருத்துக்களாலே ஏற்பட்ட வேறுபல விபரீதங்களைப் பார்த்து அதை அடியோடு எதிர்த்தார். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தான் அந்தச் சமயத்துறை கருத்துக்களை எந்த அளவுக்கு சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்குப் பயன்படுத்த முடியுமோ அந்த அதளவுக்கு பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு 'ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தேவனும்' என்ற கோட்பாட்டை, மக்களுக்கு மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற தத்துவத்தை

எடுத்துச் சொல்லி அழுத்தமான சமயப்பற்று ஒரு சில தலைவர்களிடத்திலே இருக்கிற அதே நேரத்திலே சமயப்பற்றாலே ஏற்படுகிற கேடுகளை பெரியார் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லுகிற அதே நேரத்தில், அந்த சமயப்பற்றையும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு பயன்படுத்துகிற வகையிலே ஓரளவாக ஏற்றுக்கொண்டு வழிகாட்டிய பெருமை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குரியதாகும். (கரவொலி) நம்முடைய தமிழவேள் அவர்கள், பெரியார் அவர்களை மிக கடுமையாக தாக்கிப் பேசுவதை ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் பெரியார் அவர்களையும் மதித்து, பழகியவர்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்களை மிகப்பெரிய அளவுக்கு ஆதரித்து அவருடைய கருத்து வளரவேண்டுமென்று விரும்பியவர்கள். தன்னைப் பொறுத்தவரையில், ஆலயத் திருப்பணியில் தன்னை அனுதினமும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டாலும் அடிக்கடி ஆலயத்திற்கு வராத எங்களைப் போன்றவர்களையும் வாழ்த்துவதற்கு அவர்கள் ஒரு நாளும் தவறியதில்லை, எனவே அந்த முறையிலே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு இருக்கிற கழக அரசு, தமிழக முதல்வர், தமிழகத்தினுடைய கல்வி அமைச்சர் நாவலர், முன்னணியிலே உள்ள நம்முடைய அமைச்சர்கள், கழகத் தலைவர்கள், அத்தனை பேரும் தமிழ்நாட்டிலே இன்றையதினம் முன்னேற்றக் கழகம் பெற்றிருக்கிற ஒரு தனி செல்வாக்குக்கு ஒரு வகையிலே அடிக்கல் நாட்டியவர் தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்கள் என்பதை மறப்பதும் இல்லை. (கரவொலி) உள்ளபடியே, எங்களுடைய தலைவர்களில் ஒருவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே நாங்கள் பெருமைப்பட தவறியதுமில்லை. அதேபோல் தமிழவேள் அவர்கள் நீதிக்கட்சியிலே தான் ஒருவன் மட்டும் இருந்தாலும் அதை நான் சொன்னால் பரமசிவம் அவர்கள் கோபித்துக்கொள்வார்கள், இரண்டுபேர் என்று சொல்லச் சொல்வார்கள் அப்படி ஒருவரோ இரண்டு பேரோ இருந்தாலும் எங்களுடைய கட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு திராவிட முன்னேற்றக்கழக தலைவர்கள் பேரறிஞர் அண்ணாவைப் போற்றி அந்த வழியிலே இன்றைக்கு நடமாடுகின்ற அத்தனைபேரும் நீதிக் கட்சியினுடைய அடிப்படைக் கொள்கையை நாட்டிலே நிலைநாட்டுவார்கள் என்பதை பெருமையோடு ஒப்புக்கொள்கிறவர்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், தமிழவேள் அவர்களுக்கு அரசியலைவிட கட்சி மனப்பான்மையைவிட சட்டம், அமைதி, ஒழுங்கு ஆகியவற்றில் நிலை நாட்டவேண்டுமென்பதில் அதிக விருப்பமுள்ளவர்.

சொல்லப்போனால், தமிழவேள் அவர்களுக்கு அரசியலைவிட கட்சி மனப்பான்மையைவிட சட்டம், அமைதி, ஒழுங்கு ஆகியவற்றில் நிலை நாட்டவேண்டுமென்பதில் அதிக விருப்பமுள்ளவர்.

தமிழவேள் அவர்கள் அறிக்கை விட்டுத் தெரிவித்தார்கள். இதற்கு முன்னால் இருந்த ஆட்சியைவிட இன்றைக்குள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி சட்டத்தை பாதுகாப்பதிலேயும், அமைதியை நிலை நாட்டுவதிலேயும் ஒரு (கரவொலி) இம்மியளவும் குறைந்துவிடவில்லை என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, நீதியின் பக்கம் நிற்கிற ஒரு அரசுதான் இன்றைய அரசு; அதன் பக்கம்தான் நான் நிற்பேன் என்கின்ற அறிக்கையை வெளியிட்டார்.

எனவே தமிழவேள் அவர்கள் இன்றைக்கும் தன்னுடைய லட்சியம் நாட்டிலே நிறைவேறி

வருகின்றது என்பதிலே மிகப்பெரிய அளவுக்கு பெருமையும் பூரிப்பும் அடையலாம். வயது நிரம்பிய பெரியவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய மகிழ்ச்சியெல்லாம் என்னுடைய வழியிலே என் பிள்ளை மிகச் சிறந்தவனாகவிளங்குகிறான்,என்னுடையகொள்கைஎன்னுடையலட்சியத்தைஎன்பேரன்வளர்க்கிறான் என்பதிலேதான். வயது நிறைந்த பெரியவர்களுக்கு மிகப் பெரிய மகிழ்ச்சி ஏற்படும். அதைப்போல நீதிக் கட்சி எங்களைப் பொறுத்தவரையிலே எங்கள் தாத்தா கட்சி. திராவிடர் கழகம் எங்களுடைய தந்தை கட்சி. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எங்களுடைய அண்ணன் கட்சி, இதற்கு பின்னாலே வருவதெல்லாம் உண்மையான தம்பிகள் கட்சியா என்பதை மக்கள் தெரிந்தவர்கள். (கரவொலி) ஆகவே, அப்படி தாத்தா கட்சியைச் சார்ந்த அதனுடைய தலைவராக இருக்கிற தமிழவேள் அவர்களை வாழ்த்துகிறபோது நாங்கள் மிகச் சிறியவர்கள் என்று உணருகிறோம்.அந்த தாத்தாவினுடைய பெருமை பேரனுக்கும் பயன்படுகிறது என்பதிலே பூரிப்பு அடைகிறோம். தாத்தா மிக நல்லவர் என்று சொல்லுகிறபோது பேரனும் நல்லவனாகத்தான் இருப்பான் என்பதை மக்கள் உணரவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். (கரவொலி) அப்படிப்பட்ட தமிழவேள் அவர்கள் எங்களுக்கெல்லாம் பெருமைக்குரிய சின்னமாக விளங்குகிறார்கள். அவர்களுடைய வழியிலே நாங்கள் வந்த காரணத்தாலேதான் பேரறிஞர் அண்ணாவை மதித்து பின்பற்றி அவர் வழியிலே நடைபோட்டபோதும் பெரியார் அவர்களை நாங்கள் மதித்தோம். தமிழவேள் அவர்களையும் செட்டிநாடு அரசர்போல நீதிக்கட்சியினுடைய நிலைபெற்ற தூண்களாக இருந்தவர்களையும் நாங்கள் மதித்தோம். அதைப்போல மாற்றுக் கட்சியைச் சேர்ந்த தலைவர்களையும் நாங்கள் மதிக்க அவர்களுக்கு தரவேண்டிய மதிப்பை தரவேண்டிய நேரத்திலே தரத்தவறியதில்லை. சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்–ராஜாஜி அவர்களை மதிக்க வேண்டிய காலத்திலேயும் மதித்தோம். மாறுபட்ட காலத்திலேயும் கூட மதித்தோம், மாறுபட்ட காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் காமராஜர் அவர்களையும் மதிப்போடுதான் இன்றைக்கும் நாங்கள் பேசுகிறோம். எனவே, யாராக இருந்தாலும் மதித்து அந்த நன்மதிப்பைச் சமுதாயத்திலே உருவாக்கி தமிழர் சமுதாயம் ஒரே குடும்பமாக உருவாவதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தன்னாலியன்ற தொண்டை, தன்னாலியன்ற அடிப்படைப் பணியை என்றைக்கும் நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதைச் சொல்லி, அந்த வகையிலே நாங்கள் தமிழவேள் வழியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை மறுபடியும் நாங்கள் நினைவூட்டி. தமிழவேள் அவர்கள் உத்தமபாளையத்தினுடைய மிகப்பெரிய செல்வாக்குமிக்க குடும்பத்திலே பிறந்து, மதுரை மாவட்டத்தினுடைய பெருந்தலைவராகத் திகழ்ந்து நீதிக்கட்சியினுடைய செல்வாக்கைப் பெற்ற காலத்தில் தென்னகத்துக்கே ஒரு தலைவராக விளங்கி சர். பி. தியாகராயர், டாக்டர் நாயர், பனகல் அரசர் அவர்களுக்கு அடுத்தபடி அந்த இயக்கத்தினுடைய முன்னோடியாகத் திகழ்ந்து, அமைச்சராக விளங்கி, அறிஞர் பெருமகனாக வாழ்ந்து, இன்றைக்கு பண்புசால் தலைவராக நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக விளங்குகிற அவர்கள் ஆயிரம் பிறை கண்டவர்கள் இன்னும் பல பிறை காணவேண்டும், பொதிகைமலை நிலைத்து நிற்பதைப்போல அவர் புகழ் என்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கவேண்டும். வைகை ஆற்று மணலிலும் பன்னாள் அவர்கள் வாழவேண்டுமென்று உளமார வாழ்த்தி என் உறையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

வணக்கம்.

★ ★ ★

உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின்

நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன்

Education Minister V. R. Nedunchezhiyan and P. T. R. at the Conference of the Justice Party held on December 9, 1971 at the Children's Theatre, Madras.

விழாத் தலைமை தாங்கும் மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களே! செட்டிநாட்டு அரசர் அவர்களே! மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் பேராசிரியர் அவர்களே! மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் நண்பர் என்.வி.நடராசன் அவர்களே!

பெருமதிப்பிற்கும்பேரன்பிற்கும்உரியதமிழ்வேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களே! பாராட்டுரை வழங்க வந்துள்ள சிறியோர்களே! பெரியோர்களே! தாய்மார்களே! நண்பர்களே!

"ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்ணல்" என்று வாயார, மனதார வாழ்த்தி, வழுத்தி, உள்ளத்திலே இன்பப் பெருக்குக் கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு இந்தப் பெருவிழாவினை ஏற்பாடு செய்து, தாங்கள் பெறுகிற மகிழ்ச்சியில் நாங்களும் பங்குபெற வேண்டுமென்று எண்ணி, அந்த வாய்ப்பினை மிக அன்போடு வழங்கியுள்ள விழாக் குழுவினருக்கு என்னுடைய நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்வதிலே நான் பூரிப்பும் பெருமையும்

கொள்கிறேன். இந்த விழா மண்டபமே மகிழ்ச்சி கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்களுடைய அருமைகளையும் பெருமைகளையும் அவர்களுடைய அறிவுச் சிறப்பினையும் ஆற்றல் சிறப்பினையும் பண்பாட்டுச் சிறப்பினையும் அவர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய வரலாற்றினையும் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்த தன்மையினையும் எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் தெளிவாகவும் திட்டமாகவும், நீங்கள் எல்லாம் அறிந்துகொள்கிற முறையிலும் புரிந்து கொள்கிற வகையிலும் மகிழத்தக்க முறையிலும் மிக அழகுபட எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

ஒருவன் எவ்வளவு நாள் வாழ்ந்தான் என்பதல்ல முக்கியம்; எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதுதான் முக்கியம் (கரவொலி) ஆக; ஆண்டுக் கணக்கை வைத்து யாரையும் யாரும் பாராட்டி விடுவது இல்லை. ஆனால் அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதுதான். வசைபட வாழ்ந்தார்களா அல்லது இசைபட வாழ்ந்தார்களா என்பதுதான் முக்கியம். (கரவொலி). ஆனால் உலகிலே வசைபட வாழ்பவர்கள் ஏராளம் இருக்கிறார்கள். ஆனால் வசை ஒழிய இசைபட வாழ்பவர்களுடைய எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவு. அந்த இசைபட வாழ்வதற்கேற்ற அளவுக்குச் சிறந்த பண்புகளுக்கு உறைவிடமாகத் தம்மை ஆளாக்கிக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கத்தக்க அளவுக்கு தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள் என்பதையும், அவர்கள் எந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் கடமையாற்றும்பொழுது எப்படி நெறி நின்று, நீதி வழுவாது, நேர்மை வழி நின்று, பிறருக்குத் தீங்கு எண்ணாது, நன்மை பயப்பதிலே நாட்டம் செலுத்தி, அவர்கள் பணிகள் பலவற்றையும் சிறப்புற ஆற்றி வெற்றிகண்டு திகழ்ந்தார்கள் என்பதையும் எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் மிகத் தெளிவுபட எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

அந்த அளவிலே ஆயிரம் பிறை கண்ட அண்ணல் என்று பாராட்டத்தக்க அளவுக்கு அவர்கள் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இடம் பெறத்தக்க அளவுக்குச் சிறந்த நிலைமைகளைப் பெற்றிருக்கிற பாங்கினை எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள்.

அவர்கள்,

"நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம் மலையினும் மாணப் பெரிது" என்றார்கள்.

ஆக, தான்கொண்ட கொள்கையில் இருந்து சிறிதும் வழுவாமல், நழுவாமல், வீழாமல், நெளியாமல், அன்றிலிருந்து இன்றுவரைத் தான்கொண்ட கொள்கையை நிலைநாட்டுவதிலே அவர்கள் உறுதியாக நின்று வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை மிகச் சிறப்பாக நாம் காணலாம். அப்படிச் சிறப்புக்குரிய பண்புகளுக்கு எல்லாம் உறைவிடமாக அவர்கள் விளங்குகிறார்கள் என்பதிலே நமக்கெல்லாம் பூரிப்பும் பெருமையும் உண்டு. அன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் சிலராவது ஒரு நாட்டில் வாழ்ந்தால்தான் அந்த நாட்டுக்கே பெருமை; ஊருக்கே பெருமை. அப்படி அன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்சான்றோர் வரிசையில் மிகச் சிறந்த ஒருவராக காணத்தக்க அளவுக்கு இன்றைக்குத் தமிழவேள் பி. டி. ராஜன் அவர்கள் நம்மோடு இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே நமக்கு பெருமை.

நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் நன்றே
நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே
நல்லாரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்றே

என்ற அளவுக்கு நாம் அவர்களுடைய அருமைகளையும் பெருமைகளையும் எடுத்துச் சொல்வதிலே பூரிப்பும் பெருமையும் கொள்கிறோம். எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் அப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆக, எல்லோரும் வாழத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் சிலருடைய இதயங்களிலே இடம் பெற்றவர்கள் எத்தனை

பேர் என்று பார்த்தால் உலகத்திலே மிக மிகச் சிலராகத்தான் இருக்க நாம் காண்கிறோம். ஒருவன் எதையும் பெற்றுவிடலாம். ஆனால் சிலருடைய இதயங்களிலே இடம் பெறுவது என்பது அவ்வளவு எளிதான ஒரு செயல் அல்ல. மாடமாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் எல்லாம் பெற்றுவிடலாம். ஒம்மை வரிசைகள் எல்லாம் கூடப் பெற்றுவிடலாம். தோட்டந்துறவுகள் எல்லாம் பெற்றுவிடலாம், ஆண்டியாக இருப்பவன் ஆறாண்டு காலத்தில் ஆறு அடுக்கு மாளிகைகளுக்குச் சொந்தக்காரனாகக் கூட ஆகிவிடலாம். குறுக்கு வழியிலேயும் ஆகிவிடலாம், நேர் வழியிலேயும் ஆகிவிடலாம் (கரவொலி) வெள்ளைச் சந்தையின் மூலமும் ஆகிவிடலாம், கள்ளச் சந்தையின் மூலமும்கூட ஆகிவிடலாம். ஆக, உருட்டல் மிரட்டல்களின் மூலமும் ஆகிவிடலாம், புரட்டலின் மூலமும்கூட ஆகிவிடலாம், எதிர் பாராத வகையிலும் ஆகிவிடலாம், எதிர்பார்த்தும் ஆகிவிடலாம். வஞ்சகம் புரிந்தும் ஆகிவிடலாம்; வழியைக் கண்டுபிடித்தும் ஆகிவிடலாம். ஆக, பட்டம் பதவிகளையும் பெற்றுவிடலாம். பணத்தைக் கொண்டே கூட பெற்று விடலாம். ஆக, எந்த வழியிலேயும் பெற்றுவிடலாம். சிபாரிசு பிடித்துக்கூட சில பல நலன்களைப் பெற்றுவிடலாம் (கரவொலி). ஆக, தயவைப் பெற்றுகூட பெற்றுவிடலாம். எதையும் ஒருவன் பெற்றுவிடலாம். அதற்கான வழி வகைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அத்தனை சிலபேர் சாமர்த்தியக்காரர்கள் கூட உலக நாடுகளில் எல்லாம் இருக்க நாம் காண்கிறோம். ஆனால் சிலருடைய இதயங்களிலே ஏற்றுக்கொள் என்று ஒருவன் சொல்லி, அவ்வளவு எளிதாக யாரும் ஏற்றுக்கொண்டுவிட மாட்டார்கள். பிறருடைய இதயத்திலே இடம் பெறுவது என்பது அவ்வளவு எளிதான ஒரு செயல் அல்ல. ஒரு லட்சம் ரூபாயை ஒருவன் கையிலே கொடுத்து, உன்னுடைய இதயத்திலே என்னை வைத்துக்கொள், ஒரு லட்சம் ரூபாயை வாங்கிக்கொள் என்று சொன்னாலும், உதட்டளவிலே ஒரு லட்சம் ரூபாயை கொடுத்தவனை அவன் பாராட்டி, போற்றி மகிழ்வானே தவிர உள்ளத்திலே ஒரு லட்சம்தான் அந்த படுபாவி தரலாம் என்கிறான் (கரவொலி). இவன் அடித்திருக்கிற கொள்ளைக்கு ஒரு ஐந்து லட்சமாவது தரவேண்டாமா (கரவொலி) என்றுதான் ஒரு லட்சம் ரூபாயை வாங்கி கையிலே வைத்துக் கொண்டுகூட உதடு அவனை வாழ்த்துமே தவிர உள்ளம் இன்னும் அந்தப் படுபாவி ஒரு ஐந்து லட்சம் தருவதற்கு என்ன என்றுதான் கேட்பார்கள்.

ஆறு அடுக்கு மாளிகையிலே நிலாமுற்றத்திலே அம்சத்தூளிகா மஞ்சத்திலே படுத்துக்கொண்டு, கை பிடிக்க நாலு பேர், கால் பிடிக்க நாலு பேர் இருந்தாலும் இப்படிப்பட்டவர்களுடைய உள்ளத்திலேயாவது அவர்கள் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்றா நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்! அவர்களுடைய இதயங்களிலே கூட இடம் பெற்று தங்கள் வாழ்க்கையை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? அப்படி கை பிடிப்பவர்கள் கால் பிடிப்பவர்கள் கூட இவன் என்றைக்குச் சாவானோ, நமக்கு அந்த கைபிடிக்கிற வேலை என்றைக்கு நிற்குமோ என்று எண்ணிக்கொண்டு தான் பிடிப்பார்களே தவிர, ஊரிலே யார் யாருக்கோ என்னென்னமோ வருகிறது, இவனுக்கு எதுவும் வராமலே இருக்கிறது (கரவொலி) என்ற நினைப்போடுதான் பிடித்துக்கொண்டிருப்பார்களே தவிர, அவர்களுடைய இதயங்களிலே இவன் இடம் பிடித்துவிட்டான் என்று சொல்லமுடியாது. ஊரிலேகூட பெறமுடியாது. அடுத்தவீட்டுக்காரன், எதிர்த்த வீட்டுக்காரனுடைய உள்ளத்திலே கூட இடம்பெற முடியாதவர்கள் எல்லாம்கூட இருக்கிறார்கள். ஏன்! அண்ணனுடைய இதயத்தில் இடம்பெற முடியாத தம்பிமார்கள், தம்பிமார்களுடைய இதயங்களிலே இடம் பெற முடியாத அளவுக்கு இருக்கின்ற அண்ணன்மார்கள், தந்தையினுடைய இதயத்திலே இடம்பெற முடியாததனயன்மார்கள், தனயனுடைய இதயத்திலே இடம் பெற முடியாத தந்தைமார்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். ஏன்! மனைவியினுடைய இதயத்திலே இடம்

பெறமுடியாத கணவன்மார்கள் (குரவொலி), கணவனுடைய இதயத்திலே இடம் பெற முடியாத மனைவிமார்கள் (குரவொலி) எல்லாம்கூட இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதெல்லாம் தாண்டி நாடு நகரங்கள் எல்லாம் தாண்டி, எல்லோருடைய இதயங்களிலும் இடம் பெறுகிற தன்மையை ஒருவன் பெறுவது என்று சொன்னால்,

உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்து ளெல்லாம் உளன்

என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகையார், அப்படித் தமிழவேள் பி.டி. இராஜன் அவர்கள் உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகிய (குரவொலி) காரணத்தினால் உலகத்தார் உள்ளத்தில் எல்லாம் உளன் என்று வள்ளுவர் கூறிய இலக்கணத்திற்கேற்ற இலக்கியமாய் திகழ்ந்து எல்லோருடைய இதயங்களிலும் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். உலக வரலாற்றைப் பார்த்தாலும் கூட எல்லோருடைய இதயங்களிலும் கோடிக்கணக்கான இதயங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இடம் பெற்றிருக்கிற வாய்ப்பையும் வன்மையையும் ஒருசிலர்தான் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அலெக்சாண்டரை உலகம் பாராட்டும் போற்றும். ஆனால் இதயத்திலே வைத்திருக்காது. நெப்போலியனுடைய வீரத்தை உலகம் பாராட்டும் போற்றும் அவருடைய வீரத்துக்கு ஈடு இணை ஐரோப்பாக் கண்டத்திலே கிடையாது. இந்த நூற்றாண்டிலேகூட கிடையாது. அவனை எதிர்த்தோர் யாரும் கிடையாது. வாட்டர்லூவே அவனை வென்றானா இல்லையா என்பது இன்னும் ஐயப்பாட்டிற்கு உரியதாக இருக்கிறது, என்றால் அவனுடைய வீரத்தை உலகம் பாராட்டி விட்டது. ஆனால் நெப்போலியனை யாரும் உள்ளத்திலே வைத்திருப்பதில்லை. ஐன்ஸ்டீன் கூட இந்த நூற்றாண்டிலே மிகப்பெரிய கணக்கியல் அறிஞன். இந்த அணு ஆராய்ச்சிக்கே அடிப்படையான கருத்தைக் கண்டுபிடித்த ஒரு சில அறிஞருள் அறிஞன் ஐன்ஸ்டீன். நோபிள் பரிசு பெற்ற ஐன்ஸ்டீன்; அவனை பாராட்டுவோம் போற்றுவோம், புகழ்வோம், ஆனால், ஐன்ஸ்டீனை உலக மக்கள் இதயத்திலே வைத்திருப்பதில்லை. சர்.சி.வி.ராமன் மிகச் சிறந்த விஞ்ஞானி பாராட்டுதற்குரியவர், போற்றுதற்குரியவர், வியத்தற்குரியவர். ஆனால் சர்.சி.வி.ராமனை இதயத்திலே வைத்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் யாரை உலகம் இதயத்திலே வைத்திருக்கிறதென்றால், ஒரு புத்தரை, நபிகள் நாயகத்தை, இயேசுவை, வள்ளுவரை, அண்ணல் காந்தியடிகளை, இப்படிப் பட்டவர்களைத்தான் உலகம் இதயத்திலே வைத்திருக்கிறது. காரணம் என்னவென்று கேட்டால் மனிதப் பண்புகளுக்கு யார் யார் மதிப்பு அளிக்கிறார்களோ, அவர்களைத்தான் இதயத்தில் உலகம் வைத்துக்கொள்ளுமே தவிர மனிதப் பண்புக்கு மதிப்பளித்து, தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்கள் யார் யார் வரலாற்றில் உண்டோ, அவர்களைத்தான் உலகமானாலும் சரி, நாடானாலும் சரி, ஒரு சமுதாயமானாலும் சரி, ஒரு குறிப்பிட்ட குழு ஆனாலும் சரி, மனிதப் பண்புக்கு மதிப்பு அளிப்பவர்களைத்தான் இதயத்திலே வைத்துக் கொள்வார்கள். அப்படி மனிதப் பண்புக்கு மதிப்பு அளிக்கின்ற பாங்கு தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்களிடத்திலே இருக்கிற காரணத்தினாலே (குரவொலி) தான் வேறுயாரும் பெறமுடியாத இடத்தை, பகையையும் நட்பாகக் கொண்டு ஒழுகும் பண்பு வேண்டுமென்றார் வள்ளுவர். அப்படிப் பகைவர்களை நட்பாகக் கொண்டிருந்த அத்தகைய சீரிய பண்புக்கு உறைவிடமாக விளங்கி, சிறந்த பணிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கி எந்த பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அந்தப் பொறுப்பிலே இருந்து பணியாற்றுகின்றபோது எல்லோருடைய இதயத்திலும் இடம்பெற்ற அன்பையும், ஆதரவையும் பெற்று எல்லோராலும் பாராட்டத்தக்க போற்றத்தக்க அளவுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய பாங்குகளை மிகச் சிறப்பாக எடுத்து தெரிவித்தார்கள். தமிழ் வாழ,

தமிழர்கள் வாழ, தமிழ்நாடு வாழ, செய்யப்பட வேண்டியவைகளுக்கு தம்முடைய முழு மூச்சான ஆதரவையும், ஒத்துழைப்பையும் வாய்ப்புகள் ஏற்படும்பொழுதெல்லாம் தந்து உறுதுணையாக நின்றார்கள் என்ற வரலாற்றினை எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் மிகத்தெளிவுபட எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படிப்பட்ட வகைகளிலே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிய அவர்களை வாழ்த்துவதிலும்; பாராட்டுவதிலும் உள்ளபடியே அவர்கள் நீண்டகாலம் வாழவேண்டுமென்று நாம் எண்ணுவதில் உள்ளபடியே பெருமைப்படுகிறோம். எனக்கு முன்னாள் பேசிய பேராசிரியர் அவர்கள் சொல்லியது போல், ஜனநாயகத்திலே கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமளித்து மனிதனுக்கு மனிதன் மதிப்பு அளிப்பதுதான் ஜனநாயகத்திலே விரும்பப்படவேண்டிய ஒன்று.

காலஞ்சென்ற திரு.வி. கல்யாணசுந்தரனார் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்வார்கள். கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமளித்து மனிதனுக்கு மனிதன் காட்ட வேண்டிய அன்பு, மனிதனுக்கு மனிதன் காட்டவேண்டிய மரியாதை, மனிதனுக்கு மனிதன் காட்டவேண்டிய அத்தகைய மதிப்பினைக் காட்டினால்தான் ஜனநாயகம் இருக்கும். ஜனநாயகத்திலே கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமளிக்கவேண்டும். அதே சமயத்திலே. ஒருவரையொருவர் முறைத்தே காணவேண்டும். வெறுத்தே காணவேண்டும். அருவருத்தே காணவேண்டும் என்றல்ல, மதிக்க வேண்டும். ஆக, கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்களிடத்திலும் மதிப்பை நிலைநாட்டுகிற அளவுக்கு அந்த ஜனநாயக பண்புக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்ற வகையிலே தமிழ்வேள் பி.டி. ராஜன் அவர்கள் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய பாங்குகளை நாம் காணுகிறோம். மதிப்பு தருவது என்பது ஒரு வழிப் பாதையல்ல, எல்லோரும் என்னை மதிக்கவேண்டும், நான் எவனையும் மதிக்கமாட்டேன்; ஆனால் எல்லோரும் என்னை மதிக்கவேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கிற எந்த அரசியல் தலைவனும் வாழ்ந்ததும் இல்லை, வளர்ந்ததும் இல்லை. (கரவொலி) ஆனால் நான் எல்லோரையும் மதிப்பேன், எல்லோரும் என்னை மதிப்பார்கள் என்ற நிலையிலே வளர்ந்தவர்களைத்தான் உலக வரலாற்றிலும் காணலாம். இந்த நாட்டு வரலாற்றிலேயும் நாம் காண்கிறோம்.

அந்த வரிசையில் ஏற்றதொரு சிறந்த தலைவராக தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் அவர்கள் மிகச் சிறப்புற்று மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கி, ஆடாமல், அசையாமல், அவசரப்படாமல் அதே சமயத்தில் ஆர்வம் குன்றாமல் தன்னுடைய பணிகளை ஆற்றுவதிலே எவ்வளவு சிறந்து விளங்கினார் என்பதை நண்பர்கள் எல்லாம் எடுத்து தெரிவித்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை பாராட்டுவதில் போற்றுவதில், நாமெல்லாம் பூரிப்பும், பெருமையும் கொள்ளுகிறோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் 'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்." இந்த உலகம் இருக்கிறதே என்று சங்க கால புலவன் ஒருவன், புறநாநூற்று ஆசிரியன் வியந்தான். இந்த உலகம் ஏன் இருக்கிறது என்ற ஒரு வினாவை கேட்டான். 'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' இந்த உலகம் இருக்கிறதே என்று 'அம்ம' என்ற வியப்புணர்ச்சியூட்டக்கூடிய சொல்லை பெய்து 'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' என்றான். அவன் அதற்கு காரணம் சொன்னான். ஏன் இந்த உலகம் இருக்கிறது என்றான்.

தமக்கென முயலா நோன்தாள் பிறர்க்கென வாழுநன் உண்மை யானே

இந்த உலகம் இருக்கிறது. தனக்கு என்று வாழாமல் பிறர்க்கென்று வாழ்கின்ற பாங்கு பெற்றவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கிற காரணத்தினால் இந்த உலகம் இருக்கிறது (கரவொலி) என்று முடித்தான். அப்படி தமிழவேள் பி. டி. ராஜன் போன்ற ஒருசிலர் தனக்கென்று வாழாமல் பிறர்க்கென்று வாழுகின்ற அளவுக்கு தன்னுடைய பண்பாட்டை, தன்னுடைய நேரத்தை, நினைப்பை, உழைப்பை, அறிவை, ஆற்றலை, பொருளை அத்தனையும் பயன்படுத்துகிற

பாங்கு பெற்றிருக்கிற காரணத்தினால் இந்த உலகம் உய்கிறது. நாடும் உய்கிறது. மதுரை மாநகரும் பெருமை பெற்றுத் திகழ்கிறது. அந்த வகையிலே அவர்களுடைய வழி வந்தவர்கள். எனக்கு முன்னால் பேசிய பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரியும், என்.வி. என் அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரியும் நீதிக் கட்சியினுடைய பரம்பரையிலே வந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வதிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பூரிப்பும், பெருமையும் கொள்கிறது, என்பதை இங்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். அன்றைக்கு வகுத்த அத்தகைய சமுதாய நீதி இன்றைக்கும் மாற்றப்படவில்லை. அன்றைக்கு நீதிக் கட்சி வகுத்த சமுதாய நீதி இடையிலே காங்கிரஸ் வந்தாலும் மாற்றவில்லை என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. அந்தச் சமுதாய நீதி வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதாலே, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 16-ஆக இருந்ததை 18-ஆக ஆக்குகிற அளவுக்கும், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு 25 இடங்கள் ஒதுக்க வேண்டும் என்பதை 31 இடங்கள் ஒதுக்கவேண்டிய அளவுக்கு வலிவு பெற்று இருக்கிறதே தவிர ஆக, இந்தச் சமுதாயம் மீது ஆயிரம் ஆண்டு, காலமாக புறக்கணிக்கப்பட்ட அத்தகைய சமுதாயத்திற்கு கீழே தள்ளப்பட்டவர்களுக்கு கைகொடுத்துத் தூக்கிவிட்டார் போல் சமநிலைக்கு கொண்டுவருவதற்கு கைகொடுத்துத் தூக்குவதற்கு வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் தந்தால்தான் கைகொடுப்பதாக ஆகுமென்ற கருத்துக்கு வலுவூட்டிய கட்சி நீதிக்கட்சி. அந்தக் கருத்துப் பாழ்படாமல், வீண் போகாமல் அதனுடைய பலன் நாட்டுக்கு கிடைக்கத்தக்க அளவுக்கு நல்லவர்களுக்கு கிடைக்கத்தக்க அளவுக்கு அறிவுடையார் ஆற்றலுடையார் வாய்ப்பு அளித்தால் எந்த தன்மையில் இருப்பவர்களும் வரமுடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கி அந்த வாய்ப்பை அளித்ததன் காரணமாக 'எக்குடிப் பிறப்பினும் பிறக்க' ஆனால் அறிவுடையவர்கள் வாய்ப்பு தந்தால், வசதி தந்தால், அதற்கான நிலைமைகள் ஏற்படுத்தினால் உருவாவார்கள் என்பதற்கு அந்த 25-30 ஆண்டுகால தமிழக அரசியல் வரலாறு சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அந்த வகையிலே நீதிக்கட்சியினுடைய வழி வந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்று பாடுபட்டு வருகிறது என்பதைக் கூறிக்கொண்டு பி.டி. ஆர். அவர்கள் மேலும் பல்லாண்டு வாழ்ந்திட விரும்பி வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்.

* * *

தலைசிறந்த கொறடா – பி.டி.ஆர்!

ஆசிரியர் கி.வீரமணி

தமிழவேள் பொன்னம்பலம் தியாகராசன் அவர்களைப்பற்றி இன்றைய தலைமுறை எந்த நிலையில் அறிந்திருக்கிறது என்பது ஒரு கேள்விக்குறியே! அவர் நீதிக்கட்சியை சார்ந்தவர், பார்ப்பனர் அல்லாதார் இயக்கத்தின் பசுமரத்தாணி என்று அறிந்ததை விட அவர் ஒரு ஆன்மீகவாதி; பரம பக்தர் என்றளவில் தான் செய்தி பரப்பப்பட்டுள்ளது. செங்கற்பட்டில் நடைபெற்ற முதல் சுயமரியாதை மாநாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கக் கொடியை ஏற்றி வைத்து அவர் உரையாற்றுகையில் குறிப்பிடும் கருத்துகளும், எடுத்து வைக்கும் விவாதங்களும் அவர் நெஞ்சில் கனிந்திருந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக் கூடியவை. 24.2.1929 நாளிட்ட குடி அரசு அவரின் உரையை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

நண்பர்காள்! இந்த ரம்மியமான கைங்கர்யத்தைத் தொடங்கு முன்னர், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சில முக்கிய அம்சங்களைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த இயக்கம் மனிதனுக்கு மனிதன் வேற்றுமையையும் வகுப்புக்கு வகுப்புப் பிரிவினையையும் உண்டாக்குகின்ற ஒரு சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டையும், பிறப்பினால் உயர்வு, தாழ்வு கற்பிக்கும் ஒரு கட்டுப்பாட்டையும் சமூகத்தில் பெரும்பாலோரை ஆடு, மாடுகளிலும் கேவலமாய் நடத்துவதற்கு ஏதுவான கட்டுப்பாட்டையும், கோயில்களுக்குள் அதைச் சேர்ந்தோரில் பெரும்பாலோர் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று தடுக்கிற கட்டுப்பாட்டையும், பெண்களை ஒதுக்கி அடிமைகள் போல் நடத்துவதற்கு இடம் கொடுக்கின்ற கட்டுப்பாட்டையும் மற்றும் இது போன்றதையும் ஒழிப்பதே இந்த இயக்கத்தின் நோக்கமாகும்.

எல்லோருக்கும் சம உரிமை அளிப்பதும், இயற்கை விதிப்படியும் மனிதத் தன்மைப்படும்படியும் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதும் எல்லா மனிதரும் பூரண அபிவிருத்தி அடைவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்து கொடுப்பதும். மற்றும் நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும், நாட்டில் மக்களுக்குள்ள உரிமைகளையும் எல்லாக் குடிமக்களும் உணரும்படி செய்வதும், எல்லோருக்குள்ளும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியை வளர்ப்பதுமே இந்த இயக்கத்தின் நோக்கமாகும். எனது வாலிப நண்பர்களே நீங்கள் வசிக்கும் இந்தக்காலம் அதி முக்கிய சம்பவங்கள் நடைபெறும் காலம் என்று உங்களுக்குச் சொல்கின்றேன். எனவே, நீங்கள் முன்வந்து வருங்கால சரித்திரம், சென்ற கால சரித்திரத்தைப் போலிராமல் வேறுவிதமாய் எழுதப்படத்தக்கதாக முயன்றுழைத்தல் வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடியை உயர்த்தினார்.

'குடி அரசு' 24.2.1929

பி.டி.ஆர். அவர்களின் சமத்துவ – சமூகச் சிந்தனைக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு!

காந்தியாரை மகாத்மா என்று கூறுவது பற்றி பி.டி.ஆர் அவர்கள் கூறியுள்ள கருத்து அவர்களின் கருத்துச் செறிவுக்கும் நுண்மான் நுழைபுலத்திற்கும் ஒரு தனி எடுத்துக்காட்டு.
காந்திக்கு நான் மகாத்மா பட்டம் சூட்டாதது பற்றி தோழர் சத்தியமூர்த்தி குறை கூறுகிறார். காந்திக்கு நான் மகாத்மா பட்டம் சூட்டாததை வாக்காளர்கள் கவனித்து வரப்போகும் தேர்தலில் எனக்கும் பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்று அவர் பூச்சாண்டி காட்டுகிறார். பூச்சாண்டி ஒரு புறம் இருக்கட்டும். காந்தியாரை மகாத்மா என்று அழைக்க எனக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது: ஆனால் தோழர் சத்தியமூர்த்தி தன்னை மஹரிஷி என்று நாளை கூறிக்கொண்டால் என்ன செய்வது? எனவே உலக விவகாரங்களில் இந்தப் பட்டங்களை நாம் லட்சியம் செய்யக்கூடாது.

தம் சொந்த மனிதர்களை வானளாவப் புகழ்வதும், எதிரிகளைத் தூஷிப்பதும் எங்கள் கட்சி வழக்கமல்ல. பாமர மக்களைத் தட்டி எழுப்ப காந்தியார் எவ்வளவோ செய்திருக்கிறார் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அது சாமானிய காரியமுமல்ல. காந்தியின் நிலையிலுள்ள ஒருவருக்குக் காட்ட வேண்டிய மரியாதையை நானும், என் கட்சியாரும் காட்டியே வந்திருக்கின்றோம். மேலும் காட்டிக் கொண்டே இருப்போம்.

மகாத்மா, மகரிஷி போன்ற பட்டங்கள் மதச் சார்புடையவை. அரசியலில் மதத்தைப் புகுத்த நான் விரும்பவில்லை. மதத்தை அரசியலோடு கலவாமலிருக்க நாங்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் பொது ஜனங்களை ஏமாற்றும் பொருட்டு அரசியலில் காங்கிரசார் மத உணர்ச்சியைப் புகுத்தி இருப்பதை நீங்கள் எல்லாம் அறிந்திருக்கிறீர்கள். அரசியல் காரணங்களுக்காக காங்கிரஸ்காரர்கள் மதத்தை உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள். தேர்தல் காலங்களில் காந்தியார் படத்தை அலங்கரித்து ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று காந்திக்கு ஓட்டுக் கொடுக்கும்படி பொதுஜனங்களை ஏமாற்றி

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பது பற்றிய ஆலோசனைக் குழுவின் செயலாளராக இருந்து அப்பல்கலைக்கழகம் உருவாவதற்குப் பெரிதும் காரணமாக இருந்தார்.

வருவதையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். இம்மாதிரி மோசடிகளாலேயே சென்ற அசம்பிளித் தேர்தலிலும் சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஸ்தல ஸ்தாபன தேர்தலிலும் காங்கிரஸ்காரர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள்.

(வாடிப்பட்டியில் 12.7.1936-ல் நடைபெற்ற நீதிக்கட்சி மாநாட்டைத் திறந்து வைத்து அமைச்சர் பி.டி.ஆர். ஆற்றிய உரையிலிருந்து) இவ்வுரையில் பொதிந்து கிடக்கும் ஆழமான சிந்தனை அவரைப் பற்றிய மதிப்பீட்டை உயர்த்தக் கூடியது என்பதில் அய்யமில்லை.
1920 தேர்தலில் அடி எடுத்துவைத்த பி.டி.ஆர். அவர்கள் தொடர்ந்து தமிழக சட்டப்பேரவையிலும் இறுதியாக 1957-ல் தமிழக மேலவையிலும் உறுப்பினராகப் பணியாற்றியவர். அவரது சட்டப்பேரவைப் பணிகள் தனித்த ஒளிமுத்துக்கள் நீதிக்கட்சி சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஏவுநராக (கொறடாவாக) இருந்து அவர் ஆற்றிய பணியைப் பாராட்டாதவர்கள் இல்லை.

1930- நீதிக்கட்சி அமைச்சரவையில் இரண்டாவது அமைச்சராகவும் அதன்பின் பொப்பிலி அமைச்சரவையிலும் அதே தகுதியிலும் சிறப்பாகப் பணியாற்றினார். அவர் வகித்த துறைகளில் எல்லாம் முத்திரை பதித்தார். குறிப்பாக கூட்டுறவுத் துறை அவர் காலத்தில் புதிய பரிணாமத்தைப் பெற்றது என்றே கூறலாம்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பது பற்றிய ஆலோசனைக் குழுவின் செயலாளராக இருந்து அப்பல்கலைக்கழகம் உருவாவதற்குப்

பெரிதும் காரணமாக இருந்தார்.

இதன் காரணமாக இலட்சோப லட்ச பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த பட்டதாரிகள் உருவாவதற்கு அடிஎடுத்துக் கொடுத்தார். என்பதை நன்றி உணர்வுடன் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

இரண்டாவது உலகப்போர் மூண்டது. இந்திய நாட்டில் இருக்கக் கூடிய பார்ப்பனர்கள் பிரிட்டனுக்கு எதிராக இருந்தனர். ஜெர்மனி வெற்றி பெறும் என்று ஜெர்மன் மொழிகளைக் கூட படிக்க ஆரம்பித்தனர். ஹிட்லர் வெற்றி பெற்றால் அதன் விளைவு எவ்வளவு கடுமையானதாக இருக்கும் என்று தந்தை பெரியாரும் நீதிக்கட்சியினரும் கடுமையாக எதிர்த்தனர்.

போர்ப் பிரச்சார குழுவுக்குத் தலைமை வகிக்கும்படி பிரிட்டிஷ் அரசு பி.டி.ஆர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டது. அதன்படி அவர் சிறப்பாகப் பணியாற்றினார்.

போரில் நேசநாடுகள் வெற்றி பெற்ற நிலையில் பி.டி.ஆர். அவர்களுக்கு சென்னை உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி பதவியை அளிக்க வெள்ளையர் அரசு முன்வந்தது. ஆனால் அந்தப் பெருந்தகை அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது–அவர் எப்படி உயரமானவரோ அதுபோல உள்ளத்திலும் உயர்ந்தவர் என்பதற்கான கலங்கரை விளக்கமாகும்.

அரசியல் வாழ்வும், பொதுவாழ்வும் பெருமைப்படத்தக்கதாக இல்லை என்கிற கருத்து உருவாகி இருக்கும் இக்காலகட்டத்தில், நீதிக்கட்சியின் சான்றோர்கள் நடந்து காட்டிய எடுத்துக்காட்டான–எடுப்பான தகைமை சான்ற போக்குகளை சான்றாண்மைகளை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

போரில் நேசநாடுகள் வெற்றி பெற்ற நிலையில் பி.டி.ஆர். அவர்களுக்கு சென்னை உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி பதவியை அளிக்க வெள்ளையர் அரசு முன்வந்தது. ஆனால் அந்தப் பெருந்தகை அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. என்பது–அவர் எப்படி உயரமானவரோ அதுபோல உள்ளத்திலும் உயர்ந்தவர் என்பதற்கான கலங்கரை விளக்கமாகும்.

நீதிக்கட்சி காலத்தில் நடைபெற்ற சென்னை சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளின் பண்பாட்டு நிலைகளையெல்லாம் புதிய தலைமுறைக்குக் கற்பிக்க வேண்டும். வெளிநாட்டுத் தூதுக் குழுவினர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தால், அவர்கள் நேரில் வந்து பார்க்கத் தவறாத ஒரு இடம் உண்டென்றால் அது நீதிக்கட்சி ஆட்சி நடத்திய சென்னை மாநில சட்டசபை நடவடிக்கையாகத் தான் இருந்திருக்கிறது.

அந்த பொற்கால வரலாற்றில் தமிழவேள் பொன்னம்பலம் தியாகராசனார் அவர்களின் பங்களிப்பும். பணியும் பெருமிதமாக இருந்திருக்கிறது.

வாழ்க பி.டி.ஆர். கொள்கைகளும்
கோட்பாடுகளும்
வளர்க அந்த பாரம்பரியம்.

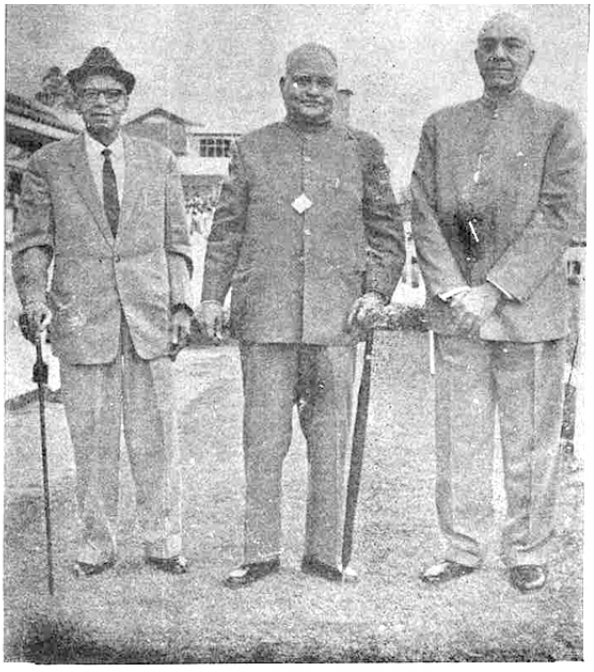
★ ★ ★

‘சார்லி சாப்ளின் மீசை இப்போது இல்லை’

தமிழவேள் பி.டி. ராஜன் அவர்களின் 82 ஆம் பிறந்தநாள் விழாவில்
இராஜா சர். எம். ஏ. முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் ஆற்றிய சிறப்புரை

பெருமதிப்புக்குரிய தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களே! மற்றும், அமைச்சர் பெருமக்களே! விழாவுக்கு வந்திருக்கும் பெரியோர்களே! தாய்மார்களே! முதற்கண் அனைவருக்கும் என் வணக்கம்.

தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இந்த மாபெரும் விழாவுக்குத் தலைமையேற்றிருக்கிறார்கள். தமிழக முதல்வராக இருப்பது மட்டுமே, இந்த விழாவுக்கு அவர் அழைக்கப்பட்டதற்கும் விழாவுக்குத் தலைமை வகிப்பதற்கும் காரணமல்ல.

Sir P.T. Rajan, Raja of Bobbli Raja Sir Muthayya Chettiar

மறைந்த தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முன்பொருமுறை ‘நான் நீதிக்கட்சியின் பாரம்பரியத்தில் வந்தவன்’ என்று பெருமையோடு கூறியிருக்கிறார்கள்.

இன்று அதே அறிஞர் அண்ணாவின் வாரிசாக இருந்து ஒரு இயக்கத்துக்கும் அரசுக்கும் தலைமையேற்று சிறப்புடன் அந்தப் பொறுப்பினை நிறைவேற்றிவருபவர் டாக்டர் கலைஞர் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே!

இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பிய போது நடிகர் சார்லி சாப்ளின் மாதிரி ஒரு சின்ன மீசை வைத்திருந்தார். பின்னர் அதை எடுத்துவிட்டார்! அப்போது மீசை இருந்தது; இப்போது மீசை இல்லை. இதுதவிர, அவரின் கொள்கையில், இலட்சியத்தில், குறிக்கோளில், பொதுத்தொண்டில் எந்த மாற்றத்தையும் நான் மட்டுமல்ல, யாரும் காணமுடியாது.

ஆகவே, நீதிக்கட்சியின் பாரம்பரிய வழியில் வாழையடி வாழையாக வளர்ந்து வரும் பொறுப்புமிக்க தலைவர்களில் ஒருவராக டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் விளங்குகிறார் என்பதே இந்த விழாவுக்கு அவர் தலைமைதாங்க அழைக்கப்பட்டதும்; அவர் அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டதுமாகும்.

சர். பி.டி. ராஜன் அவர்கள் இங்கிலாந்தில் பாரிஸ்டர் படிப்பை முடித்துவிட்டுத் தாயகம் திரும்பிய 1920-ஆம் ஆண்டு முதல் தெரியும். அன்று போலவே இன்றும் சுறுசுறுப்பும் சலியாத பொதுத்தொண்டும் புரிந்து வருகிறார். அவரிடம் எந்த மாற்றத்தையும் என்னால் காணமுடியவில்லை, ஒன்றே ஒன்று தவிர!

இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பிய போது நடிகர் சார்லி சாப்ளின் மாதிரி ஒரு சின்ன மீசை வைத்திருந்தார். பின்னர் அதை எடுத்துவிட்டார்! அப்போது மீசை இருந்தது; இப்போது மீசை இல்லை. இதுதவிர, அவரின் கொள்கையில், இலட்சியத்தில், குறிக்கோளில், பொதுத்தொண்டில் எந்த மாற்றத்தையும் நான் மட்டுமல்ல, யாரும் காணமுடியாது.

ஜஸ்டிஸ் கட்சி இப்போது இல்லையென்கிறார்கள். இது தவறான கருத்தாகும். ஜஸ்டிஸ் கட்சியிலிருந்து பிரிந்து சென்றவர்கள் தான் இன்று பரவலாகப் பலகட்சிகளின் வடிவில் அரசியலில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய ஆளுங்கட்சிக்கும் இது பொருந்தும். எனவே, ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் கொள்கைகள் இன்றைய அரசால் நிறைவேறி வருகிறது. எனவே, ஜஸ்டிஸ் கட்சிதான் கொள்கையளவில் பார்க்கும்போது இன்று எங்கும் விரிந்து பரவி இருக்கிறது என்று கூறவேண்டும்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியினரும் அதிலிருந்து பிரிந்துபோய்விட்ட பல கட்சிகளும் பிராமணர்களுக்கு விரோதமான கட்சிகள் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இது தவறான கருத்தாகும். என்றைக்கும் அப்படி இருந்ததில்லை. சர். பி. தியாகராஜ செட்டியார், சர். பி. டி. ராஜன், என்னுடைய தந்தை இராஜா சர். அண்ணாமலை செட்டியார், அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி ஆகிய அனைவருக்கும் எத்தனையோ பிராமணர்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தார்கள்- இருக்கிறார்கள்.

உண்மையாகச் சொல்லப்போனால் ஜஸ்டிஸ் கட்சியும். அதன் வழிவந்த கட்சிகளும் பிராமணர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாத கட்சிகள் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதற்கு ஆதாரம் வேண்டுமென்றால், இன்று கலைஞர் ஆட்சியில் கூட கோட்டையிலே போய்ப்பார்த்தால் தெரியும், எந்த அளவுக்குப் பிராமணர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது! யார் ஆட்சியிலிருந்தாலும் தங்களுக்கு நன்மை செய்கிறார்கள் என்றால் அவர்களை ஆதரித்துப் போய்விடுகிறார்கள் அவர்கள். அந்தப் புத்திசாலித்தனத்தை நாம் பாராட்டவேண்டும். (சிரிப்பு)

அன்று நீதிக்கட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், பிற்பட்ட மக்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுக்குச் சமமாகக் கல்வியிலும், உத்தியோகத் துறையிலும், தொழில்துறையிலும் மேம்பாடு அடையவேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காகத் தான். அந்த நோக்கம் இன்று பெரிய அளவில் நிறைவேறிவிட்டது. இன்று மிகவும் பின்தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலர் டாக்டர்களாக, வக்கீல்களாக, எப்.ஆர்.இ.எஸ். ஆக மற்றும் பல்வேறு தரப்பட்ட உயர் அந்தஸ்தில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அன்று நீதிக்கட்சி தோற்றுவிக்கப்படாமலிருந்தால் இன்று பிற்பட்ட சமூகத்தினர் பெற்றிருக்கும் இத்தகைய முன்னேற்ற நிலைமை நிச்சயமாக ஏற்பட்டிருக்காது என்பது உண்மையாகும்.

நான் இங்கே ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா முதலமைச்சராக இருந்தபோது 1968- ஆம் ஆண்டு

டிசம்பர் மாதம் என் அருமை நண்பரும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் பொதுச் செயலாளருமான பரமசிவம் அவர்களின் பெருமுயற்சியாலும் தலைவர் பி. டி. ஆர். அவர்களின் ஒத்துழைப்பாலும் சென்னை பாலர் அரங்கத்தில் (பின்னர் கலைவாணர் அரங்கம் என மாற்றப்பட்டது) நீதிக்கட்சியின் பொன் விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

நண்பர் பரமசிவம் அவர்கள் அப்போது நீதிக்கட்சியின் வரலாற்றைத் தெளிவாகக் கூறுகின்ற முறையில் சிறப்பானதொரு மலர் தயாரித்திருந்தார்கள். நான் தான் அந்த விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தான் அந்த மலரை வெளியிட்டார்கள். அந்த மலரைப் படித்துப் பார்த்தால், வரலாறு தெரியாதவர்களும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் உண்மையான வரலாற்றைச் சரியாக புரிந்துகொள்ளலாம். அந்த மலர் வெளியீட்டின்போது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களே, 'என் நண்பர் பரமசிவம் அவர்கள் இந்த மலரை மிகப்பெரும் முயற்சியெடுத்துத் தயாரித்திருக்கிறார். இது ஒரு அரிய வரலாற்றுப் பொக்கிஷம்' என்று பாராட்டிப் பேசினார்கள். அந்த விழாவில் தலைவர் பி. டி. ஆர். அவர்கள் தான் அரிய கருத்துகள் கொண்ட சிறந்த வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்கள்.

அந்த விழாவில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசியபோது; 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்றால், பணக்காரர்கள் கட்சி, ஜமீன்தார்கள் கட்சி, மிட்டா––மிராசுதார்களின் கட்சி என்று கூறுகிறார்கள். அப்படியில்லை, அவர்களெல்லாம் எவ்வளவை இழந்தார்கள் என்பதை வரலாறு புரிந்தவர்கள் உணர்வார்கள். பிற்பட்டவர்களின் முன்னேற்றத்துக்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் முன்னேற்றத்துக்கு உழைப்பதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டஅந்தக்கட்சிக்காகஉழைத்ததால், அவர்கள் உள்ளதையும் இழந்தனர் என்பதே உண்மை,' என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

இப்படியெல்லாம் நீதிக்கட்சி ஆரம்ப முதல் செயல்பட்டதாலும், சிறந்த கொள்கைகளை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நம் தமிழக மக்களுக்குத் தந்ததாலும் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியின் காரணமாகத்தான் இன்றைக்குச் சட்டமன்றத்திலும், ஆளும் பொறுப்பிலும் பெரும்பாலும், அன்று தாழ்த்தப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகமாகக் கருதப்பட்ட பிரிவினரிலிருந்தே அதிகமானவர்கள் பிரதிநிதித்துவம் பெற்று திகழ்கிறார்கள்.

நீதிக்கட்சியின் சிறப்புகளைக் கூறிக்கொண்டே போனால், அதிக நேரம் பிடிக்கும். அந்தக் கட்சியின் மகத்தான சிறப்புக்கும் தனித்தன்மைக்கும் ஒரு உதாரணம் கூறவிரும்புகிறேன்.

நீதிக்கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் எதையும் அதற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த காங்கிரஸ் கட்சியினாலும் மாற்றம் செய்யமுடியவில்லை. அப்படியே மாற்றமின்றிக் கடைப்பிடித்தார்கள். அதற்குப் பின்னரும் இன்றுவரை ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருக்கும் அனைவருமே நீதிக்கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை மாற்றாமல் கடைப்பிடித்தே வருகிறார்கள். இது ஒன்றே நீதிக்கட்சியின் சிகரமான சிறப்பு அம்சம் ஆகும்.

இத்தகைய பெருமைக்குரிய ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் மிகவும் இளைஞராக இருந்தபோதிலும், அறிவாற்றலும் செயல் திறனும் கொண்டவராக இருந்த காரணத்தால் தலைவர் பி. டி. இராஜன் அவர்கள் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகள் சட்டமன்றக் கட்சித் தலைவராக (WHIP) இருந்தார். அதன் பின்னர் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகள் அமைச்சராக இருந்தார்; அதற்குப் பிறகு இன்றுவரையில் தொடர்ந்து தனிப்பெரும் தலைவராக இருந்துவரும் பெருமை நமது தலைவர் தமிழவேள் சர். பி. டி. இராஜன் அவர்களுக்கே உண்டு.

மற்ற கட்சியை நடத்துபவர்களும் பி. டி. ஆர்.

அவர்கள் போல இருந்து சிறப்படைய அவரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சிறப்பான அம்சங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அதனால்தான் இதை நான் குறிப்பிட்டேன்.

அவர்களுக்கு எண்பத்து ஒரு ஆண்டு முடிந்து எண்பத்தி ரெண்டாவது ஆண்டு தொடங்குகிறது. அதற்காகத்தான் நண்பர் பரமசிவத்தின் தனிப்பெரும் முயற்சியால் இந்த மாபெரும் விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடக்கிறது. அவர்கள் இன்னும் நூறாண்டு இருந்து வாழ்ந்து சிறப்படைய வேண்டும் என்பதே என்னுடைய விருப்பம்; அதுவே அனைவருடைய விருப்பமாகும்.

தமிழ் நாட்டின் நடுநாயகமாக விளங்கும் ஒரே தலைவர் என்பதால் தான், தமிழ் நாட்டின் தலைநகரான சென்னையில் விழா நடத்தாமல் நடுநாயகமாக விளங்கும் மதுரை மாநகரில் நடக்கிறது.

நீதிக்கட்சியின் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள் என்ற காரணத்தால் வைதீகர்கள் பலர், இன்றைய ஆளும் கட்சியான தி.மு.கவை கோவில்களை அழிக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையுடைய கட்சி என்று தவறான பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள்.

சுயமரியாதை இயக்கமும் திராவிடர் கழகமும் கூடக் கோவிலுக்குப் போக வேண்டாம் என்றனவே தவிர, கோயில்களை அழிக்கச்சொல்லவில்லை. சரியாகச் சொல்வதென்றால், நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியின் போதுதான் கோவில்களின் பாதுகாப்புக்கான நல்ல சட்டமே உருவாக்கப்பட்டது.

நீதிக்கட்சி ஆட்சியின்போது முதலமைச்சராக இருந்தவர்கள் அனைவரும் மிக முற்போக்கான சட்டங்களை உருவாக்கினார்கள். பனகல் அரசர் முதலமைச்சராக இருந்தார். அவர் போன்ற ஒரு தலைசிறந்த இராஜ தந்திரியைக் காண்பது அரிது. மிகப்பெரிய நிர்வாகத் திறமை படைத்தவர். அவர் இன்று இருந்திருந்தால் இந்தியாவுக்கே பிரதமராக ஆகியிருந்தால் கூட ஆச்சரியப்பட முடியாது.

அத்தகைய சீரிய இராஜ தந்திரிகளின் வழி வந்துள்ள இன்றைய ஆளும் கட்சியினர் மீது வைதீகர்கள் சிலர் இவ்வாறு அவதூறான கருத்துக்களை வெளியிடுவது சரியல்ல.

மிகப்பழுதடைந்த கோயில் தேர்களை ஏலத்தில் விடலாம் என்று ஒரு விதி இருந்தது; அதை ரத்துச் செய்து கோயில் தேர்களெல்லாம் பழைமையான நாகரிகத்தின் சின்னங்கள்.ஆகவே, அவற்றை அழிக்கக் கூடாது பழுதுபார்த்துப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற விதியினைச் செய்ததே இன்றைய தி.மு.கழக அரசுதான். ஆகவே, வைதீகர்களின் தவறான பிரச்சாரத்தை யாரும் நம்பவேண்டியதில்லை.

இன்னும் தலைவர் பி. டி. ஆர். அவர்களைப் பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பேசலாம். நான் ஏதோ தமிழில் உள்ள ஆர்வத்தினால் இவ்வளவு பேசினேனே தவிர, தமிழில் பெரிய புலமையுடையவனல்ல!

தமிழில் பெரிய புலமையுள்ள அமைச்சர் பெருமக்கள் பேராசிரியர் வந்திருக்கிறார்கள். அமைச்சர் என்.வி. என் வந்திருக்கிறார்கள். நாவலர் வந்திருக்கிறார். சுருக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் பேசக்கூடிய டாக்டர் கலைஞர் இருக்கிறார்கள். மற்றும்பல பெரியார்கள் பேச இருக்கிறார்கள்.

அவர்களின் பேச்சைக் கேட்க வேண்டுமென்று உங்களைப் போலவே எனக்கும் ஆர்வம் மிக உண்டு. ஆகவே, தலைவர் பி. டி. இராஜன் அவர்கள் இன்னும் நூறாண்டு வாழவேண்டும் என்று மீண்டும் வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்!

✸ ✸ ✸

P.T.R. AT THE COUNCIL

C.D.Natarajan M.A.,B.L.

Saturday, the 8th day of January 1921, was a momentous and memorable day in the constitutional history of India in general and the then Madras Presidency in particular. The seed sown by the Indian Councils Act, of 1861 was quickened into life by the Act of 1909, popularly known as Minto-Morley Reforms and ripened into the Government of India Act of 1919, which embodied the Montagu - Chelmsford Reforms and heralded the introduction of Representative Government composed of elected representatives of the people. The council was a UniCameral Legislature. Subjects were classified as Central and provincial and Provincial subjects were further as classified "Transferred Subjects" administered by the Governor and his Ministers responsible to the Legislative Council and "Reserved Subjects" administered by the Governor and the Executive Council, the system of the Government being then known as Diarchy. The Governor could override both the Executive Council and the Ministers. Every law made by the Provincial Council required for its validity the assent of the Governor as well as the Governor-General.

The venue was the historic Legislative Council Chamber in Fort St. George and the time was 11 O'clock in the forenoon. The Members of the newly constituted Council were assembled to take the Oath of Allegiance. The occasion was both solemn and significant. Sir P. Rajagopalachariar, the first nominated President, was in the Chair and Thiru L. D. Swamikannu Pillai was at the Table, as the first Secretary. The Hon'ble Sir Lionel Davidson, the Hon'ble Mr. C. G. Todhunter, Mr. A. M. MacDoughall, Mr. A. Y. G. Campbell, C. I. E., were among the notable Englishmen present on the occasion. The Hon'ble Diwan Bahadur A. Subbarayalu Reddiyar, the Hon'ble Diwan Bahadur P. Ramarayannigar, the Raja of Panagal, the Hon'ble Rai Bahadur K. Venkata Reddi Naidu, Sir P. Thyagaraja Chetti, Mr. O. Thanikachalam Chettiar, Mr. T. A. Ramalingam Chettiar, Mr. R. K. Shanmukham Chettiar, Khan Bahadur Muhammad Usman Sahib, the Raja of Ramnad, Mr. S. Srinivasa Iyengar, Mr. C. P. Ramaswamy Iyer, Mr. W. P. A. Soundara Pandia Nadar, were among the distinguished Indian Members of the Council. In this brilliant galaxy of Parliamentarians Mr. P. T.

Rajan occupied a place of prominence in his own right.

The Oath of Allegiance to the Crown was administered in a solemn and impressive manner by the President and Mr. P. T. Rajan affirmed the Oath of Allegiance and took his seat for the first time in the Council.

The Council, re-assembled on Wednesday, the 12th January 1921, the scene was both magnificent and majestic, serene and solemn. His Excellency the Governor Lord Willingdon, extended a cordial and respectful welcome to His Royal Highness the Duke of Connaught. His Royal Highness inaugurated the New Legislative Council and expressed his fond and fervent hope that the deliberations and discussions of the Council would be a fruitful exercise in Parliamentary Government and would 'teach, guide and fit the Indians to govern themselves'. The occasion marked another significant landmark in the constitutional destiny of India in general and then the Madras Presidency in particular. The President conveyed to His Majesty, through the Royal Highness, the Council's sentiment of "profound loyalty and devotion to His August Thrown and Person." The newly constituted Council then elected Diwan Bahadur P. Kesava Pillai as Deputy President.

Since then and for a long period of 15 years till March 1936, Mr. P. T. Rajan played a significant role in the Legislative Council and made solid contributions to the deliberations and discussions. He was ushered into the Council 'ready booted and spurred'.

'The best that ever happened to me,' said H. G. Wells, 'was to be born.' Mr. P. T. Rajan could have well said 'the best that ever happened to me was to be a Member of the Council.'

Sir Ponnambala Thyagarajan, for such is his full name in the expanded form, sounds sweet and sonorous and the resonant cadence lingers long and weaves a charm round the name and personality of Mr. P. T. Rajan. A scion of an ancient and noble family, blessed with affluence, reputed alike for high traditions and generous hospitality, young Rajan went to England in 1909 and entered the Leys School of Cambridge. Later, he joined the Oxford University. With no aptitude for I.C.S., he took B.A. (Oxford) and Bar-at-Law and returned to India in 1919 to preside as a patrician in the ancestral house, namely, the Palayam House and to practise the virtue of true Tamil hospitality. Tall and stately, fair in complexion with a noble mien, the very picture and personification of affability and gentleness, young Mr. P. T. Rajan, started in right earnest his legal practice in Madurai and was ready to plunge into politics when the call came. India was on the threshold of great constitutional advancement. In those far off days, politics was not a profession, much less a gainful occupation, but a call to public service. Distinguished men of merit and independent means took to politics as part of public duty. Mr. P. T. Rajan could

not resist the call for long and his entry into politics was smooth and natural. As already stated, he was instantly elected to the Legislative Council constituted under the Montagu-Chelmsford Reforms.

Mr. P. T. Rajan was no orator, no spinner of words or phrases and yet he exercised his authority and exerted his influence in a calm and quiet manner. He was a leader in his own right. His pre-eminence in the Justice Party and his personal prestige invested him with authenticity. In the early days of his career in the Council, Mr. P. T. Rajan preferred to listen and learn and was slow to make speeches. His maiden speech was made on the 8th March 1922 when he participated in the discussion on the Budget. His speech was brief and precise, confined only to three points –Irrigation, Village Officers and Police and was marked by clarity of thought and lucidity of expression. He pleaded for grant of maniams to Village Officers wherever possible. On Irrigation, he observed that the demand of the Hon'ble the Revenue Minister for Rs. 60 lakhs was grossly inadequate and said that based on his own experience, his own district alone would require half the amount. He referred to the conditions in Cumbum Valley and the Periyar Delta and expressed hope that with adequate money dry lands could be converted into wet lands. Thus, even in those early days he had the vision and the passion to plead for more and more irrigation projects to usher in Green Revolution. As regards the Police, he pleaded for increase in the number of Head Constables and maintained that in the matter of investigation Head Constables could do as well as Sub-Inspectors.

His second speech was made on the Bill to provide for the re-organisation of the Madras University. He asked for a precise and clear definition of the term 'Residential University' and said that the habits and traditions of all colleges went to make up the University. He added that there was no University apart from the Colleges. He said that the University must not be a mere agency for examinations, but must become the real and true agency for dissemination of knowledge.

When the historic Madras Hindu Religious Endowments Bill, 1922, which raised a great controversy and led to heated discussions, came up for consideration in the Council, Mr. P. T. Rajan stood solidly behind his Leader and wholeheartedly supported the Bill in a forceful speech. Even then, he pleaded that all temple servants must be paid in cash and not in kind and as regards the diversion of surplus funds he said the same must be decided by the Charity Commissioners. Mr. P. T. Rajan, of and on, tabled Cut Motions on various Demands for Grants to focus attention on the acts of commission and omission on the part of the Government and in order to high-light the imperative necessity for welfare measures and beneficial projects. For instance, he moved a Cut Motion on Demand No. VII- Irrigation and Public Works- and deplored the inadequacy of the provision for repairs

of irrigation Works and wells as well as for the execution of new projects. In particular, he entered a strong plea for expeditious execution of Periyar Project as well as the imperative necessity for immediate relief to the famine stricken areas of Melur and Madurai taluks. He was especially interested in the welfare of the Kallars and whenever an opportunity occurred, he did not fail to put in a special plea on their behalf.

Mr. P. T. Rajan, of and on, tabled Cut Motions on various Demands for Grants to focus attention on the acts of commission and omission on the part of the Government and in order to high-light the imperative necessity for welfare measures and beneficial projects.

Mr. P. T. Rajan was quick to make use of the invaluable right of interpellation, though he tabled questions on subjects of his choice and interest. He was deeply interested in the Tamil Lexican and hence raised several questions on the terms of Reference as well as the time schedule for the completion of the Tamil Lexican. Likewise, he took great interest in the School for the Deaf and the Dumb and so he never let slip an opportunity to focus the attention of the Government by means of questions on the subject.

On the question of location of Women's Schools and Colleges. Mr. P. T. Rajan had his own definite views. He was of the opinion that the Women's College and Schools on the Marina must be removed to the campus of the Office of the Director of Public Instruction in Nungambakkam, not only for privacy, but also to promote inter-collegiate lectures between these Schools and Colleges and the Women's Christian College already located in the area. Indeed, he advanced the view that one College could impart instruction in arts, another could provide courses of study in sciences.

On March 24, 1926, he pleaded for the transfer of the control of all Taluk Headquarters Hospitals from the District or Taluk Boards to the Government.

When the Bill to re-enact the Madras Hindu Religious Endowment Bill, 1923 came up for consideration, he made a short but strong speech in support of the Bill and he challenged Mr. S. Satyamurthy, who opposed the Bill tooth and nail, to fight the next general election on the issue of the Bill.

Even as far back as March 14, 1927, when Mr. P. Anjaneyalu, moved a Resolution for the constitution of a separate Andhra Province, Mr. P. T. Rajan had the courage of his conviction to second the Resolution. He, however, said that the members of the Justice Party were neither for nor against a separate Andhra Province. Indeed, he said that individual members were free to vote in accordance with their conviction and added that he spoke on behalf of the Tamilian members, which however, made Mr. Satyamurthy to intervene and say, 'Tamilian Members of your Party and not ours.' Subsequent events proved Sir P. T. Rajan right.

After well-nigh 9 years of apprenticeship as a member Back-Bencher in the Council, the mantle of Ministership, rightly fell on the shoulders of
Mr. P.T. Rajan, when on October 27, 1930, he assumed office as Minister for Public Works, which office he held with very great and conspicuous distinction and merit till November 3, 1932 and again from November 5, 1932 to 1st April 1937. Besides Public Works, the portfolios of Agriculture, Co-operative Societies and Registration were allotted to him. In all these fields he left his mark and imprint by his deep knowledge of the subjects and devoted service. Whenever he moved the Demands for either Public Works or Agriculture or Co-operation of Registration, he was brief in his speech, but his speeches were ever marked by effective persuasiveness. Moderation in language was his hall-mark. During his tenure of office as Minister, he served well for the expansion and improvement of the Co-operative Movement. He was particularly interested in the Weavers Co-operatives and did his best for the same. He even promised to improve agriculture by co-operative methods. In one of his replies to the discussion on Demand No. V-Registration on March 16, 1931, he felicitously said that the points raised by the Hon'ble Members were very easy to reply which, however, invited the laughter of the Members. It was in the course of this reply that he categorically affirmed, in answer to criticisms, that appointments and promotions were governed by relevant orders and that his Party stood for equal justice and equal opportunities for all. When Mr. Yakub Hasan and Mr. Pocker Sahib claimed special representation for Muslims, he said that he was glad that his Hon'ble friends had come to recognise openly on the floor of the House the necessity for equal rights and equal opportunities for all communities in all departments. He added, 'that is the policy of the Justice Party; I am glad that he has openly on the floor of this House endorsed the policy and programmes of my party'. He proclaimed his confirmed faith and belief in the principles and programmes of the Justice Party and also demonstrated his strict adherence to the same. In a jocular vein, he said in answer to Mr. Pocker Sahib, wants to enjoy the fruits of the labours of the Justice Party; I may give the assurance that I am here to safeguard the interests of all communities'.

Later in March 1933, in the course of his reply to the discussion on Demand No. V-Registration, Mr. P. T. Rajan said '... Sir, it takes two people to start a quarrel. likewise it also requires two men to complete a transaction of corruption. If there is a man to receive, there must be a man to offer. In this connection it is more incumbent on the public to see that they do not put temptations in the way of officers and especially subordinate officers. If temptations are not offered I am sure corruption will not flourish. But in cases where extortion is made by officers, either high or low, and if it is brought to the notice of the Government, the Government will deal with the situation'. This clearly shows his analysis of the anatomy of corruption as

well as his readiness to punish corrupt officers with an iron hand. This was further, exemplified by his later speech in March 1935 when he said, with reference to the charge of prevalence of corruption mentioned by Mr. Koti Reddy, as follows:-

"What he and I have both in view is that corruption in whatever walk of life it may be found must be done away with. Otherwise, it will eat into the very vitals of our society and we shall be nowhere."

In February 1935, in the course of his reply to the General Discussion on the Budget, he disdained to descend to the level of personal vilification, despite propagations provided in the speeches of some Hon'ble Members and affirmed his firm resolve to maintain the dignity of the House. Thus, he administered a rebuke to the members and confined his reply only to the criticisms against the departments in his charge in general.

In March 1936, a year before the introduction of full-fledged provincial autonomy, he had the foresight to state, 'in provincial autonomy, the Ministers will be in sole and full charge of the departments of the Government and they can make adjustments here, there and anywhere. Now, we are not in a position to do so. I am, however, happy to state that the relationship of the Ministers with the members of the Reserved half has all along been cordial and as such we have not found it very hard to work a system inherently defective'. He thus admitted the defects and drawbacks inherent in the system of diarchy and at the same time affirmed that it had worked well and smooth. Here ended the first chapter in the Parliamentary career of Mr. P. T. Rajan. In the general elections which followed, the Justice Party suffered a dismal defeat and Mr. P. T. Rajan was no exception. Then ensued a long period of break in his parliamentary life. During this period however, he remained the staunch, though solitary, leader of the Justice Party. Never wavered in his allegiance and service to the Party even in the dark days when it was much maligned by its detractors. Even when Mr. Satyamurthy said that the Party was buried fathoms deep, Mr. P. T. Rajan had the courage to claim and proclaim that the party was very much alive and the day of resurrection was not far distant.

Later in 1952, Mr. P. T. Rajan was elected to the First Legislative Assembly under the Indian Constitution from the Cumbum Constituency, which constituted the commencement of another phase of his parliamentary career. As a valued and venerable member of the August Assembly, he was appointed Speaker Pro-Term the recognition and the signal honour were well merited. He took his Oath before His Excellency the Governor on May 5, 1952. In turn, he administered the Oath or Affirmation to the newly elected Members on May 6, 1952. He had the honour to conduct the election of the first Speaker of the first Assembly under the Constitution. In this election, he decided to exercise his franchise and marked the ballot paper

from the Chair, for, he said, 'As Speaker I cannot leave the Chair'. When on the announcement of the result of election that Mr. J. Sivashanmugam Pillai secured 206 votes as against 162 secured by his rival Mr. S. Swayamprakasam, some visitors in the gallery clapped their hands, Speaker Pro-Term., Mr. P. T. Rajan, in his stentorian voice said, "Order, Order, those who are present in the visitors gallery must not take part in the proceedings or clap their hands; I now declare that Mr. J. Sivashanmugam Pillai has been duly elected as Speaker'. Then he made a short and simple speech which was full of noble thoughts and fine sentiments, besides personal reminiscences of his past career as a Parliamentarian.

He said-

"Mr. Speaker, Sir, it was indeed a great privilege to me to have been asked to set the new House constituted under the New Constitution of India on its legs in its new habitation, Government Estate, Mount Road. It was also my rare privilege to have installed the Speaker duly elected by this House. I am thankful to His Excellency the Governor and his Government for the opportunity given and the courtesy shown me in this matter. During the last three days when I acted as a high priest and in the discharge of my duties connected with that office, the Hon. Members of the House have been very good in giving me their help and co-operation."

"Sir, after having been in exile for the proverbial period of fourteen years, I have re-entered this House. I find myself amongst strangers and in a new place. I look around and I can see only a few familiar faces, familiar in the sense that they have been connected with this Assembly proceedings."

"I recognise Mr. A. B. Shetty, Mr. Manickavelu Naicker and the Raja of Chettinad. Incidently, I am happy to see on the Treasury Bench, a Member who is a representative of the Sethupathi family. His father was a Member in the old Legislative Council."

"Sir, events here take me back to the year 1920 when I became a Legislator for the first time. People from different walks of life of this Presidency came to the Council. They were best and able men. I found myself, Sir, youngster though I was, in a very cordial, homely atmosphere, If I could compare the Legislature of that day with anything, I could compare it to use an English expression to a Club. It was an ideal joint family. Cordiality, friendship and good cheer prevailed throughout. The patriachal head of that family was the late lamented
Sir P. Rajagopalachari.

"Sir, when I occupied the Chair during the last three days, I was a little bit nervous because I was occupying the Chair which had been consecrated by him. He had a great sense of humour. He could transfer a lively House into a very serious one and a dull House into a lively one."

"Youngsters must be encouraged. Thanks to him, Sir, a number of young men have made their mark, not only in this Assembly and the other Assemblies in this Country, but also throughout the world. The Speaker has got a dual role. He has got to assist the Government and make its Legislative work easy, efficient and smooth. His other role is as the custodian of the rights and privileges of the House and to protect it."

During this period of his Membership of the Legislative Assembly from 1952 to 1957, Sir P.T. Rajan remained mild and mellowed; but on many an occasion he had the misfortune to cross swords with the then Leader of the House,
Mr. C. Subramaniam, not of course on his volution. But he never for once indulged in any personal or vituperative remark. He was always high minded and his thoughts were couched in courteous language. Indeed on occasions he was deeply emotional, the words came straight from his heart. He never wounded anyone's feelings or gave any cause for offence, though, he was himself the victim at times of vituperative attacks. While he spoke on the motion of Vote of Confidence in the Ministry headed by Mr. C. Rajagopalari, he said, "I am the solitary representative of the Justice Party having no flock.....I have never sat on the fence during my political career; I am not likely to sit on the fence at the fag end. I propose to give my general support to the Hon. C. Rajagopalachari, Chief Minister. The Ministry must command the confidence of the House, the confidence of the people...and the confidence of Services....., my vote means that Mr. Rajagopalachari is best fitted to be the Chief Minister in the present difficult circumstances. This does not mean that we approve the whole of his policy or programme..." This is a clear index of his robust independence both in thought and action.

In the course of his speech on the Budget for 1952/53, he had a word of advise to the then Chief Minister. He said that the Chief Minister should not be a glorified Secretary. He added, 'he should direct and not write notes and minutes himself. He must guide his colleagues in his Cabinet". Later in 1953, in the course of his speech on the Budget he pleaded for Vaigai River Scheme and provision of protected water supply to Cumbum, Uthamapalayam, Chinnamanur and Gudalur , which only shows that even Sir P. T. Rajan was not free from parochialism and seized every opportunity to plead for some project or other in his own constituency.

Sir P. T. Rajan had a high sense of humour. This is evident from his speech on the Budget for 1954-55, when he said, "the Budget is verily a feast of tongues. I have heard Budget speeches for the last 20 years. There can be nothing novel, especially when you take away money from the people: the deeper the Finance Minister puts his hands into the pockets of others, the greater will be the feeling against the Minister."

In March 1956, in the course of the discussion on the State Re-organisa-

tion Bill, Mr. P. T. Rajan, was needless by the target of many personal attacks. The Leader of the House in particular referred to his past activities in derisive terms and ridiculed him for his role during the Second World War. But Sir P. T. Rajan, did not believe in tit for tat. He was calm, cool and well composed never, perturbed. He politely, but firmly, replied as follows. "Myself and my party have been accustomed to vile and violent epithets because we stood for constitutional Government. First I was annoyed, later on I looked at these with a certain amount of amusement". He went on to say that as a reward to his services in the War effort, he had the Madras Regiment revived through the good offices of the then Governor, which covered itself with glory not only in the war but also later during the disturbances in Delhi on the wake of Partition as well as in Kashmir. He continued, " when we asked for Tamil State we realise that there is something sacred about it. The Tamils feel that they have a past of which they are proud. They want to revive the glory of their forefathers. That is why they want this area to be called Tamilnadu". Thus, even then, Sir P. T. Rajan advanced a forceful and fervent plea for Tamil Nadu. It must be mentioned in this connection that he advocated the inclusion of Devikulam and Peermade in the residuary State of Madras. When Mr. C. Subramaniam quipped that he should be ashamed of the part played by him in the past, he readily retorted, "I am not here by nomination". And when, Mr C. Subramaniam went on to state, "in any other country and set up, the Hon. gentleman would have been completely liquidated," Sir P. T. Rajan ignored this with studied and supreme silence. He did not even say, as was his habit, "God forbid ".

After a five-year term in the Legislative Assembly, Sir P. T. Rajan again became a Member of the Legislative Council in 1958. When Dr P.V. Cherian, the then Chairman, called on Sir P.T. Rajan to make his maiden speech', some Members remarked, 'old maiden'. Sir P. T. Rajan, true to his innate modesty said, '...I should have thought, as befits a new-comer to this House, that I should keep silent and learn things before I venture to open my mouth. But I cannot disobey you, Mr. Chairman, when you have asked me to speak." In the course of his "maiden speech," Sir P. T. Rajan, once again referred to his being a sol-

"I am the solitary representative of the Justice Party having no flock.....I have never sat on the fence during my political career; I am not likely to sit on the fence at the fag end. I propose to give my general support to the Hon. C. Rajagopalachari, Chief Minister. The Ministry must command the confidence of the House, the confidence of the people... and the confidence of Services....., my vote means that Mr. Rajagopalachari is best fitted to be the Chief Minister in the present difficult circumstances. This does not mean that we approve the whole of his policy or programme..."

itary member of the Justice Party and admitted that it had ceased to exist except for himself. He, however, affirmed that its fundamental principles of eternal value still remained and added that they did not require an organisation, nor numbers. He concluded, "such principles depend on the quality and not on numbers."

In October 1961, Sir P. T. Rajan made a memorable speech on the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling) Bill. He spoke with sincerity and emotion. He said "My Hon. and learned friend Sri Balasubramania Iyer had stated that his speech was his Swan Song. Generally, Mr. Chairman, one attends somebody else's funeral; myself and others who are similarly situated have come to attend our own funeral. This legislation has signed and sealed our fate with no chance of resurrection. I am not bothered about the individual. After all, our philosophy teaches us that when we come into this world, we come with nothing, and when we get back we take nothing." In December 1961, he participated in the Valedictory Address in a very reminiscent mood. He paid rich compliments to those Members who were to retire. He recalled to his mind his first entry into the Council in 1921 "as a young man, fresh man from England" and traced his career as a Parliamentarian. As regards the Leader of the House. Thiru R. Venkataraman, he said that he had persuasive eloquence which at once disarmed the Opposition. He complimented him for his consideration and courtesy to the Members and said that the term 'pink of courtesy' aptly applied to him. In regard to the Leader of the Opposition. Dr. A. L. Mudaliar, he said "he is an eminent Doctor and he is also an eminent educationist, a rare combination" On this occasion, he rose to his full stature as a free gentleman with malice to none and goodwill to all. Of the Finance Minister, Sri. C. Subramaniam, he said "his career is a fit subject of study in politics. Always present in the House, he worked hard with a strong sense of devotion to duty. As a speaker he was most effective and lucid. He has graduated in the school of Experience. His foreign tour has broadened his outlook." Such was the nobility of Sir P. T. Rajan, that he was generous and magnanimous even to his political opponents.

Sir P. T. Rajan, if at times, was mauled and wounded in the Council or Assembly, a lion he remained till the end. He had always in him an innate modesty that held people in deep affection and great regard. As Balfour said of Harcourt, it can well be said of Sir P. T. Rajan that,whether he spoke or was silent, no one could forget for a moment that he was present in the Council." His mind was seldom swayed by primeval emotions. Nobody had more sincerely struggled to reconcile conservative instincts to radical necessities or had his way through the rough-and-tumble of the times with an equal joy of battle or a ready sense of enjoyment of life. Every thing came to him easily as to Rosebery-honours, praises and positions. His fame does not and will not depend upon any particular achievement only;

it depends rather upon the whole genality and personality of the man. Dr. Johnson insisted that he was 'a young fellow; Sir P. T. Rajan can well say that he is eighty two years young. No one can ever forget the benign and benevolent Patriarch,
Sir P. T. Rajan, who spontaneously accos any and every friend with the familiar words "hallo, Sir, how do you do." May his tribe increase for the good and benefit of mankind.

* * *

சட்டமன்றத்தில் ராசன்

Sir P.T. Rajan
First Minister
4-4-1936 to 24-8-1936

ராசன் தமக்கு உண்மை என்று தோன்றுமானால் அதை ஆதரிக்கவும் அதற்காகப் போராடவும் தயங்குவதில்லை. சட்டமன்றத்திலும், மேலவையிலும், உறுப்பினராக இருந்த காலங்களில், அவர் ஒருவர் மட்டுமே நீதிக்கட்சி உறுப்பினராக இருந்தபோதும், நிலையில் திரியாது. அடங்கிய தோற்றத்துடன், செம்மாந்து நின்றார்; மாற்றார் மனங்களையும் வென்றார். அவரிடம் மாற்றுக் கட்சியினர் கொண்டிருந்த மதிப்பு, இதனால் மேலும் மேலும் ஓங்கியதே தவிர, ஒரு நாளும் குன்றவில்லை. அடிக்கடி கட்சி மாறிகளாகிச் சில பதவிகளைப் பெற்றுச் சில காலம் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்த பலர், பின்னாளில் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மங்கிப் போயினர். இவர் எந்த நிலையிலும் கட்சி மாறாத பெரும் சிறப்பினைப் பெற்றிருந்தார்.

1968 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் 30 ஆம் நாளன்று சென்னை கலைவாணர் அரங்கில் நடைபெற்ற நீதிக்கட்சிப் பொன்விழாவில் பேசிய அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அரசியல் தேர்ச்சியுடன் நாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்ட நீதிக்கட்சியின் பாரம்பரியத்தில் வளர்ந்த கட்சி', என்று புகழ்ந்தபோது ராசன் மனம் மகிழ்ந்தார். நல்லொழுக்கத்திற்கும், நன்னடத்தைக்கும் முதலிடம் ஈந்து, பொதுத்தொண்டு ஆற்றுபவர்களுள் தலைசிறந்து விளங்கியவர், நமது தலைவர் தமிழவேளாகத்தான் இருக்கமுடியும், என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

நீதிக்கட்சியில் அடியெடுத்து வைத்த ராசன், அரசியலில் எத்தனையோ புயல்கள் வீசியபோதும், பூகம்பங்கள் ஏற்பட்டபோதும், பலர் அடிக்கடி கட்சி மாறிய போதும், அரசியல் காட்சிகள் அவ்வப்போது மாறியபோதும், அவர் மட்டும் இம்மியும் மனம் மாறாமலும் கருத்துக் குழப்பங்களுக்கு ஆளாகாமலும் நீதிக்கட்சியிலேயே நீடித்து நிலைத்து நின்று தொண்டாற்றிய தன்னிகரில்லாத தலைவர் ஆவார்!

ராசன் என்று மரியாதையுடன் வழங்கப்பட்ட பொன்னம்பலத் தியாகராசன் பழம்பெருமை

வாய்ந்த, செல்வவளம் நிறைந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பார்-அட்லா பட்டம் பெற்ற அவர், தம் உள்ளத்தில் உயர்ந்து நின்றது போன்றே தோற்றத்திலும் உயர்ந்து நின்றார். அவரைப் பார்க்கும்போதே அவர் பெருந்தன்மையும் அடக்கமும் பொறுமையும் கொண்டவர் என்பதை யாவரும் உணர்வர்.

இங்கிலாந்திலிருந்து மதுரை வந்ததும் வழக்கறிஞர் பணியைத் தொடங்கினார். நீதிக்கட்சியில் சேர்ந்தார். அக்காலத்தில் அரசியல் ஒரு தொண்டாக இருந்தது. இன்று போல் அன்று அது ஒரு லாபகரமான தொழிலாக இல்லை. மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற விழைந்த தூயவர்களே, அரசியலில் பங்கு கொண்டனர். உயர்ந்த பண்பாளர்களும், சிறந்த அறிஞர்களும், நிறைந்த வருவாய் உடையவர்களும் அந்நாளில் அரசியலில் ஈடுபட்டுத் தொண்டாற்றினார். வளமார்ந்த தொன்மைச் சிறப்புமிக்க பாளையம் குடும்பத்தில் பிறந்த ராசன் சட்ட மன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் சொல்லாற்றல் மிக்கவர். ஆனால் சொற்சிலம்பம் விளையாடுபவர் அல்லர். அமைதியாகத் தம் கருத்துகளைத் தெளிவாக நிரல்பட வகுத்தும், தொகுத்தும் வழங்கும் வல்லமை பெற்றவர். தலைவராவதற்கான அனைத்துத் தகுதிகளும் இயல்பாகவே அமையப்பெற்றிருந்தமையால் சட்டமன்றக் 'கொறடா' ஆனார். தொடக்கக் காலத்திலேயே எதையும் கூர்ந்து கேட்பவராகவும், ஆழ்ந்து சிந்தித்து முடிவெடுக்கும் ஆற்றல் மிகுந்தவராகவும் விளங்கினார்.

1922 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 8 ஆம் நாள் சட்டமன்றத்தில் அவர் தம் கன்னிப்பேச்சை நிகழ்த்தினார். அது கன்னிப்பேச்சாயினும், அவையிலிருந்த அனைவரும் அதனை உன்னிப்போடு கேட்டனர். ஏனெனில் அவர் பேச்சில் தெளிவு இருந்தது. ஒழுங்கு இருந்தது கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகைமையும் அமைந்திருந்தது.

அந்தக் காலத்திலேயே நாட்டில் பசுமைப் புரட்சி வரவேண்டுமென்றும் அதற்கேற்பப் பாசனத் திட்டங்களை வகுக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தமது பேச்சில் வலியுறுத்தினார். காவல் துறையில் தலைமைக் காவலர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்த வேண்டுமென்று தெளிவுபடுத்தினார்.
அவர் தமது இரண்டாவது சொற்பொழிவில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமை குறித்துக் கூறினார். பல்கலைக்கழகம் வெறும் தேர்வு நடத்தும் கூடமாக மட்டும் இருக்கக் கூடாது; 'கேடில் விழுச்செல்வ' மாகிய கல்வியை வாரி வழங்கும் கருவூலமாகவும் செயற்பட வேண்டும் என்றார்.

1922 இல் கடுமையான எதிர்ப்புகளுக்கு இடையே இந்து அறநிலையச் சட்டம் நிறைவேறுவதற்கு அரும்பாடுபட்டார். கோயிலில் பணி செய்பவர்களுக்கு ஊதியத்தைப் பணமாகக் கொடுக்க வேண்டும்; பொருளாகக் கொடுக்கக் கூடாது என்றார். மேலூர், மதுரை வட்டங்களில் வானம் பார்த்த பூமி மிகுந்திருந்தது. அவை நீர்வளம் பெற்று, நில வளம் மிகுந்து வளங்கொழிக்கும் வயல்களாக மாறுவதற்கு, உடனே 'பெரியாறு' திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென வலியுறுத்தினார்.

கள்ளர் சமூகத்தை முன்னேற்ற வேண்டுமென அடிக்கடி வலியுறுத்தி வந்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் 'அகரமுதலி' (லெக்சிகன்) ஒன்றைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும், குறிப்பிட்ட கால அளவிற்குள் இதனை முடிக்க வேண்டுமென்றும் பயனுள்ள ஆலோசனைகள் வழங்கினார். காது கேளாதோர், வாய் பேசாதோர், பார்வையற்றோர் பள்ளிகள் ஏற்படுத்துவதில் அவர் பேரார்வம் காட்டினார். மகளிர் பள்ளிகள், கல்லூரிகள், கலைப் பள்ளிகள், கலைக் கல்லூரிகள், அறிவியல் கல்லூரிகள் ஆகியவை ஏற்பட அரும்பாடுபட்டார்.
1926 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 24 ஆம்

நாள் தாலுக்காக்களில் இயங்கி வந்த மருத்துவமனைகள் மாவட்டங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதால், சரிவர இயங்கவில்லை என்பதை அறிந்த ராசன், நன்கு சிந்தித்துத் திட்டமிட்டு அவற்றை அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர ஆவன செய்தார். 1923 ஆம் ஆண்டு இந்து அறநிலைய மசோதாவின் இன்றியமையாமையைச் சட்டமன்றத்தில் வலியுறுத்திக் கூறினார். திரு. சத்தியமூர்த்தி இதனைக் காரசாரமாக எதிர்த்தார். இருப்பினும், மசோதா கொண்டு வரப்பட்டுப் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் ஒப்புதலுடன் நிறைவேறியது.

1927 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 14 ஆம் நாள் தனிப்பட்ட ஆந்திர மாநிலம் வேண்டுமெனத் திரு. ஆஞ்சநேயலு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். இதனை ராசன் துணிவுடன் வழிமொழிந்தார். அப்போது அவர் 'ஆந்திர மாநிலத்தைப் பிரிக்க விரும்புவது தனிப்பட்ட உறுப்பினர் கொள்கை. இதை உறுப்பினர்கள் ஆதரித்தோ, எதிர்த்தோ அவரவர் விருப்பத்தின்படி வாக்களிக்கலாம். யார்மீதும் எப்போதும் எதையும் நீதிக்கட்சி திணிக்காது' என்றார். ஆனால் சத்தியமூர்த்தியின் தலைமையிலிருந்த காங்கிரஸ் கட்சியானது, தீர்மானத்தை எதிர்த்தது. பிற்கால நிகழ்வுகளை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அன்று ராசன் கொண்டிருந்த கருத்து சரியானது என்று தெளிவாகிறது.

ஏறத்தாழ ஒன்பதாண்டுகள் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும், கட்சியின் கொறடாவாகவும் பாங்காய்ப் பணிபுரிந்த ராசன் 1930 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 27 ஆம் நாள் பொதுப்பணித்துறை அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். 1932 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 3 ஆம் நாள் வரை பொதுப்பணித்துறை அமைச்சராகச் சிறப்பாகப் பணியாற்றிய அவர், அத்துறையோடு வேளாண்மை, கூட்டுறவு, பத்திரப்பதிவு ஆகியவற்றின் அமைச்சராகவும் ஆனார்.

அவர் தம்மால் இயன்ற அளவு, மக்களின் துன்பதுயரங்களை அறிந்து, அவற்றை மாற்ற வழிவகை செய்து, திறம்படச் செயலாற்றித் தாம் மேற்கொண்ட முயற்சி ஒவ்வொன்றிலும் தம் முத்திரையைப் பதித்தார். தமது துறை பற்றிப் பேசும்போது இரத்தினச் சுருக்கமாய்ப் பேசுவார். அனைவரும் ஏற்கும் வகையில் அவர் பேச்சு அமைந்திருக்கும்.

பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்ற மாசற்ற சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்

என்றார் செந்நாப்போதார். அதன்படி பல சொல் சொல்ல விரும்பாமல், சில சொற்களில் கருத்தை விளக்குவது அவரது தனிச் சிறப்பாகும். அவர் கூட்டுறவு அமைச்சராக இருந்த போது, கூட்டுறவு இயக்க வளர்ச்சிக்கு முனைந்து பாடுபட்டார்.

நெசவாளர்கள் கூட்டுறவு சங்கங்கள் அமைப்பதில் அவர் காட்டிய பேரார்வம் போற்றுதற்குரியதாகும். பிறப்பிலேயே வேளாளரான அவர், வேளாண்மையிலும் கூட்டுறவுமுறையைப்புகுத்திப்பற்பலவகைகளில் செயல்பட வழி வகுத்தார். அரசின் பதவி நியமனங்கள், பதவி உயர்வுகள் ஆகியவற்றில் நீதியும், நேர்மையும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. எல்லா இனத்தவர்க்கும் சமத்துவ வாய்ப்பு வழங்கப்பட்ட போதிலும், எதிர்க் கட்சியினர் வழக்கம்போல் குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறினர். அவற்றில் உண்மை இல்லை என்பதை ராசன் புள்ளிவிவரங்களுடன் தெளிவுபடுத்தினார். யாகூப்ஹாசன் என்பவரும், போக்கஸ் சாய்பு என்பவரும் இஸ்லாமிய இனத்திற்கு அரசுப்பணிகளில் உரிய இடம் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டனர். அதைக் கேட்ட ராசன் 'என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர்கள், எல்லாத் துறையிலும் பணிபுரிவோர்களுக்குச் சமத்துவ வாய்ப்புக் கிடைக்க வேண்டுவதன் அவசியத்தைச் சட்டமன்றத்தில் கூறுவது கேட்டு நான் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறேன்' என்றார். பிறகு அவர்களைப் பார்த்து 'இது தான் நீதிக்கட்சியின் கொள்கை, இது தான் நீதிக்கட்சியின் திட்டம்.

அனைவர்க்கும் அனைத்திலும் சமத்துவமும் சமபங்கும் நாங்கள் வழங்குகிறோம். இதையே எங்கள் அசைக்க முடியாத உறுதியான கொள்கையாகவும் கொண்டுள்ளோம்' என்றார். மேலும் அவர் போக்கஸ் சாய்புவைப் பார்த்து நகைச்சுவையோடு 'நீதிக்கட்சியின் முயற்சியால் விளைந்த பயன்களைப் போக்கஸ் சாய்பு எளிதாகப் பெறுகிறார். எல்லா இனங்களுடைய எதிர்பார்ப்புகளையும் நியாயமான வகையில், நீதியான முறையில் காக்க நாங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.' என்று உறுதிபடக் கூறினார்.

1933 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் பத்திரப்பதிவு செய்தல் என்ற உரிமைக் கோரிக்கை பற்றி விவாதித்தனர். அப்போது ராசன் 'சண்டை போடுவதெனில் இரண்டு பேராவது இருக்கவேண்டும், ஊழல் நடப்பதற்கும் இருவர் வேண்டும். அப்போது தான் ஊழல் தலையெடுக்கும்; யாருக்கும் பொதுமக்கள் லஞ்சம் தரக்கூடாது. அதிகாரிகளுக்கும் முக்கியமான துணை அலுவலர்களுக்கும் பொது மக்கள் பணம் தரக்கூடாது. அலுவலர்களிடம் பணம் வாங்கும் ஆசையைத் தூண்டக் கூடாது; காரியத்தை முடிக்கப் பணம் கொடுக்காவிட்டால், ஊழல் பெருகாது. ஊழல் வளரவும் வழியில்லை. பொதுமக்களை அச்சுறுத்தி அதிகாரிகள் பணம் கேட்டால், உடனே அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வாருங்கள். அவ்வாறு செய்தால் அதிகாரிகள் அச்சுறுத்தலும் தொல்லையும் இராது. தவறு செய்வோர் இரும்புக் கரம் கொண்டு தண்டிக்கப்படுவர்' என்றார்.

ஒரு முறை கே.சி.ரெட்டி என்பவர் ஊழல் பற்றிப் பேசும்போது ராசன் குறுக்கிட்டு 'ஊழல் எங்கு இருப்பினும் அதை உடனே ஒழித்தாகவேண்டும் என்னும் கருத்தையே நாம் இருவரும் கொண்டிருக்கிறோம். ஊழல், சமுதாயத்தின் உயர் ஆற்றலை விழுங்கி விடும். அதனை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும்' என்றார்.

1935 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் சட்டமன்றத்தில் வரவுசெலவுத் திட்டம் பற்றிய விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது பலர் ஒருவரையொருவர் பழித்தும் இழித்தும் சாடிக்கொண்டிருந்தனர். அதைக் கண்ட ராசன் 'சட்டமன்றப் பண்பாட்டை – மதிப்பைக் காக்க வேண்டுவது நம் கடமை' என்றார்; பழித்துப் பேசியவர்களையும் இழித்துப் பேசியவர்களையும் கண்டித்தார்.

ஒரு முறை சட்டமன்றத்தில் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் 'நீதிக்கட்சியை ஆழமாகக் குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டோம்' என்று வீராவேசமாகப் பேசினார். ராசன் அவர்கள், 'நீதிக்கட்சி மீண்டும் எழும் நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை' என்றார். அவர் அன்று கூறிய தீர்க்கதரிசனம் பொய்க்கவில்லை. ஆம் அவர் கூறியது போலவே நீதிக்கட்சிப் பாரம்பரியத்தில் தோன்றிய தி.மு.க 1967 ஆம் ஆண்டு பெருவெற்றி பெற்றது. காங்கிரஸ் சில இடங்களையே பிடித்தது. வருங்காலத்தைக் கணித்துக் கூறவல்ல அரசியல் மேதை ராசன் அவர்கள் பின்னர் நிகழ இருந்ததை முன்னரே உய்த்துணர்ந்து கூறினார் என்பது தெளிவாகிறது. 1952 ஆம் ஆண்டு புதிய இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கிணங்க, முதல் சட்டமன்றத் தேர்தல் நடந்தது. அப்போது அவர் கம்பம் தொகுதியில் நீதிக்கட்சி சார்பில், வெற்றி பெற்றார். இதனை அவரது சட்டமன்ற வாழ்க்கையின் இரண்டாம் பகுதி எனலாம்.

சட்டமன்றத்தில் அவர் அனைவரின் மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரியவராகத் திகழ்ந்தார். அவரது தகுதி, திறமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், அவர் சட்டமன்றத்தின் தற்காலிக சபாநாயராக நியமிக்கப்பட்டார். 1952 மே 5 ஆம் நாள் ஆளுநருக்கு முன்னர், சபாநாயகராகப் பதவிப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டார். மறுநாள், உறுப்பினர்களுக்குப் பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைத்தார். பின்னர் சட்டசபை சபாநாயகர், தேர்தலை முறையாக நடத்தினார். நாற்காலியில்

அமர்ந்து கொண்டு, தமது வாக்குச் சீட்டில் தாம் விரும்பிய ஒருவருக்கு வாக்களித்தார். பின்னர் அவர், சபாநாயகராக இருக்கும் நான் நாற்காலியை விட்டு நகரக் கூடாதென்பது சட்டமன்ற விதி. ஆகவே இங்கிருந்து கொண்டு சபாநாயகர் தேர்தல் முடிவை அறிவிக்கிறேன். திரு. சிவசண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் 206 வாக்குகளும், திரு. சுயம்பிரகாசம் அவர்கள் 162 வாக்குகளும் பெற்றுள்ளனர் என்றார். பார்வையாளர்கள் கைதட்டி, ஆரவாரம் செய்தனர். உடனே சபாநாயகர் 'அமைதி' 'அமைதி' என்றார். சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளில் பார்வையாளர்கள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்யக்கூடாது என்றார். திரு. சிவசண்முகம் பிள்ளை சபா நாயகராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை அறிவித்துக் கருத்தாழம் கொண்ட உரை நிகழ்த்தினார். சட்டசபை உறுப்பினராய்ப் பல்லாண்டுகள் இருந்தமையால், அவர் தாம் பெற்ற அனுபவங்களைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைத்தார். அவர் பேசும்போது, 'சபாநாயகர் அவர்களே! இந்தப் புதிய சட்டமன்றத்திற்குத் தங்களைச் சபாநாயகராகத் தேர்ந்தெடுத்ததையும், தங்களை இந்த மன்றத்திற்கு அறிமுகப்படுத்துவதையும் நான் பெருமையாகக் கருதுகிறேன். இந்த வாய்ப்பை நல்கிய ஆளுநருக்கும் அரசுக்கும் நன்றி தெரிவிக்கிறேன். மூன்று நாள்கள் நான் தற்காலிக சபாநாயகராக இருந்து, இந்த அவை நடவடிக்கைகளைச் சிறப்புற நடத்துவதற்குத் தாங்கள் எனக்கு நல்கிய நல்லாதரவுக்கு, நான் நன்றி தெரிவிக்கிறேன். பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் போன்றது, பதினான்கு ஆண்டுகள் சட்டமன்றத்திற்கு வெளியே இருந்தேன். இப்பொழுது சட்டமன்ற உறுப்பினராகும் வாய்ப்பை என் தொகுதி மக்கள் எனக்கு வழங்கியுள்ளனர். இங்கு எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியவர்கள் சிலரே! இது, புது இடம்போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இங்குள்ள உறுப்பினர்களுள் மதிப்பிற்குரிய செட்டிநாட்டரசர், மாணிக்கவேலு நாயகர், ஏ.பி.ஷெட்டி ஆகியோர் மட்டுமே எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். சட்டமன்ற ஆளுங்கட்சியின் இருக்கையில் **(Treasurry Bench)** சேதுபதி குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் ஒருவரைப் பார்க்க, நான் பெருமகிழ்ச்சிகொள்கிறேன். பழைய சட்டமன்றத்தில் அவருடைய தந்தை உறுப்பினராய் இருந்தார். நான் முதன் முதலில் 1920 ஆம் ஆண்டு சட்டமன்றத்திற்கு வந்தேன். இதைப்பற்றிய நினைவுகள் அலை அலையாக என் உள்ளத்தில் மோதுகின்றன. இந்த நான்கு மாநிலங்களின் பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்தோர், சட்டமன்ற உறுப்பினராய் இருந்தனர். அவர்கள் பெரிய மேதைகள். அப்போது நான் இளைஞன். அன்பும் பாசமும் கலந்த சூழலே நிலவியது, அந்தக்காலச் சட்டமன்றத்தை ஒரு 'கிளப்'(**Club**) என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அது ஒரு கூட்டுக் குடும்பம்; பாசமும் நட்பும், மகிழ்ச்சியும் நிரம்பி வழிந்தன. குடும்பத்தின் தலைவராக

சர் **P**. ராஜகோபாலாச்சாரியார் இருந்தார். அந்தோ! நம்மையெல்லாம் துன்பக்கடலில் ஆழ்த்திவிட்டு, அவர் மறைந்து விட்டார்.

மூன்று நாள்கள் அந்த நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தபோது, எனக்கு அச்சமும் கூச்சமும் ஏற்பட்டன. ஏனெனில் இதில் அமர்ந்து இந்த நாற்காலிக்கே ஒரு புனிதத் தன்மையை ஏற்படுத்தியவர் சர் **P**.ராஜகோபாலாச்சாரியார் ஆவார். அவர் நகைச்சுவை மிளிரப் பேசுவார். சட்டமன்றம் கலகலப்பாக இருக்கும். கருத்தாழமுள்ள காரியங்களில் ஈடுபடச் செய்வார்; சட்டமன்றம், களைகட்டும். இந்த மாமன்றத்தில், உறுப்பினர்களாக இருந்த இளைஞர் பலர், இந்திய நாட்டின் பிற சட்டமன்றங்களிலும் உலகின் வேறு சில சட்டமன்றங்களிலும் முத்திரை பதித்துள்ளனர்.

சபாநாயகருக்கு இருவகைப் பணிகள் உண்டு. சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள் சிறப்பாகவும் முறையாகவும் நடைபெற அரசுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும். சட்டமன்ற உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கூறித் தம் உரையை முடித்தார்.

1952 ஆம் ஆண்டு முதல் 1957 ஆம் ஆண்டு வரை சட்டசபையில் ராசன் நீதிக்கட்சியின் உறுப்பினராக இருந்தார். நீதிக்கட்சியில் அவரது பணி சிறப்புற்றிருந்தது. அவர் கனிவுடையவராகவும், இனிய பண்பாளராகவும், பொறுமை மிக்கவராகவும் திகழ்ந்தார்.சட்ட மன்றத்தில் பல சமயங்களில் மன்றத் தலைவர் C.சுப்பிரமணியம் அவர்களுடன், மாறுபடும் சூழல் உருவாயிற்று. ஆயினும் அவர் ஒரு போதும் தரக்குறைவாகப் பேசியதில்லை; தடித்த வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியது இல்லை; பழித்ததும் இல்லை. ராசன் உயர்ந்த உள்ளமுடையவர். அவரது பேச்சு கருத்தாழம் உடைய சொற்கள் பொதிந்தனவாய் இருந்தது. சில நேரங்களில் உணர்ச்சி வயப்படுவார். அப்போது சொற்கள் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து வெளிவரும். தம்மை எவராவது ஏசிப்பேசினால் அந்த நிலையிலும் பிறர் மனம் நோகுமாறு பேசமாட்டார். சி.ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, அவர்மீது நம்பிக்கைத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. தீர்மானம் பற்றிப் பேசும்போது 'நான் நீதிக்கட்சியில் தன்னந்தனியாய் , என்னைச் சார்ந்தோர் எவருமிலா நேரத்தில், நம்பிக்கைத் தீர்மானத்தின் மீது பேசுகிறேன். என் அரசியல் வாழ்வில் நான் மதில்மேல் பூனையாய், ஒரு போதும் இருந்ததில்லை. அவ்வாறிருக்க என் அரசியல் வாழ்வு முடிவுறும் நிலையில் நான் மதில்மேல் பூனையாக இருக்க விரும்பவில்லை. முதலமைச்சர் ராஜகோபாலாச்சாரியாருக்கு என் ஆதரவைத் தருகிறேன். அமைச்சரவை என்பது சட்ட மன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெற்றதாக இருக்கவேண்டும். பல்வேறு துறைகளின் பணியாளர்களுடைய நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாக அமைச்சர்கள் இருக்கவேண்டும். இப்போதுள்ள இக்கட்டான சூழலை ஏற்றபடி சமாளிக்க மாண்புமிகு ராஜகோபாலாச்சாரியார்தாம் எல்லாத் தகுதியும் பெற்றவர். இந்த நம்பிக்கைத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவு தருவதால் அவர் கொள்கையையோ திட்டங்களையோ நான் ஏற்பதாகப் பொருள்கொள்ளக்கூடாது' என்றார். இவ்வகையில் ராசன் எண்ணத்திலும், செயலிலும் திடமான சுய சிந்தனையாளராக இருந்தார், என்பதை மேற்குறித்த பேச்சு உறுதிசெய்கிறது.

1952 – 53 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு செலவுத்திட்டம் குறித்து நடந்த விவாதத்தில், பங்கேற்ற ராசன், முதலமைச்சருக்கு ஆலோசனை ஒன்றை வழங்கினார். அப்போது, 'முதலமைச்சர் என்பவர் புகழ்சார்ந்த செயலாளராக இருக்கக்கூடாது; கோப்புகளில் அவரே குறிப்புகள் எழுதக் கூடாது; மற்றவர்களைத் தூண்டி எழுதுமாறு கட்டளையிடவேண்டும்; சக அமைச்சர்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்' என்றார்.

1953 – 54 ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத்திட்டம் பற்றிய விவாதத்தில் பேசும்போது வைகையாற்றுத் திட்டம், கம்பம், உத்தமபாளையம், சின்னமனூர், கூடலூர் ஆகிய இடங்களுக்குப் பாதுகாப்பான குடிநீர் வழங்கும் திட்டம் முதலியவற்றை வலியுறுத்தினார். வாய்ப்பு நேரும்போதெல்லாம் ராசன் தம் தொகுதிக்கு வசதி செய்யுமாறு வேண்டினார்.

ராசன் அவர்கள், நகைச்சுவை உணர்வு மிக்கவர். 1954 – 55 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு செலவுத்திட்ட விவாதத்தில் உரையாற்றியபோது 'இத்தகைய விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு, பேசுவதால் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தத்தம் கருத்தைக் கூற முடிகின்றது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக வரவு – செலவு குறித்து நிகழ்த்தப்படும் சிறப்பான உரைகளைக் கேட்டு வருகிறேன். மக்களிடம் வரி விதித்துப் பணம் வசூலிப்பது தவிர, வேறு எந்தப் புதுமையும் இல்லை. நிதியமைச்சர் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வரிவிதித்து மக்களைத் துன்புறுத்துகிறாரோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மக்கள் அவரை வெறுப்பார்கள்' என்று கூறினார்.

1956 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம், மாநில மறுசீரமைப்பு மசோதா மீது நடந்த விவாதத்தில், ராசன் கலந்துகொண்டார். அப்போது அவரைத் தனிப்பட்ட முறையில் பலர் ஏசிப் பேசித் தாக்கினர். குறிப்பாகச் சட்டமன்றத் தலைவர், ராசனின் முந்தைய செயல்களை வெறுப்புடன் எடுத்துக் கூறினார். இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்தபோது அவர் ஆற்றிய பணியை எள்ளி நகையாடினார். ராசன் யாரையும் நேரடியாகப் பழித்துப் பேசுவதில் நாட்டமில்லாதவர். அதனால் அதைக் கேட்டு அவர் ஆத்திரப்படவில்லை; நிலை கலங்கவில்லை. சாந்தமாய் இருந்தார். வினயமாகவும், உறுதியாகவும் பதில் கூறினார்.

அரசியல் சாசனத்திற்குட்பட்டு ஆட்சி நடத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த என்னையும், என் கட்சியையும், மோசமான, முரட்டுத்தனமான அடைமொழிகளால் பேசுவது கேட்டு நான் பழகிவிட்டேன். இருப்பினும் எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. பின்னர், இக்கூச்சல் எனக்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது. நான் போருக்காகப் பிரச்சாரம் செய்ததைப் பாராட்டி ஒரு பரிசு கொடுத்தனர். அது தனிப்பட்ட எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதன்று. நம் மாநிலத்திற்கே வழங்கப்பட்டதாகும். பரிசு என்னவென்றால் அப்போதிருந்த ஆளுநரின் ஆதரவு காரணமாகக் கலைக்கப்பட்டிருந்த மதராஸ் படைவகுப்பு **(Madras Regiment)** மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டதேயாகும். இப்படை வகுப்பு நம் நாட்டுப் பிரிவினையின்போது, காஷ்மீரிலும், டில்லியிலும் ஏற்பட்ட கொடிய கலவரங்களைத் திறம்பட அடக்கிப் பெரும்புகழ்பெற்றது. அதே நேரம் அப்படை வகுப்பு உலகப்போரிலும் சிறந்த வெற்றிவாகை சூடியதை நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். நாங்கள் தமிழ்நாடு கேட்டோம்; அதில் ஒரு தனிச்சிறப்பு உள்ளது. தமிழர் தாம் பெருமைகொள்ளத்தக்க பழம்பெருமை, தமக்கு உண்டென்று உணர்கின்றனர். தம் முன்னோர்களின் பெருமையை நிலைநாட்ட எண்ணுகின்றனர். எனவேதான், இவ்விடத்தைத் தமிழ்நாடு என வழங்க விரும்புகின்றனர். மறுபடியும் தமிழ்நாடு எனப் பெயர் வைக்க அழுத்தம் திருத்தமாக ஆர்வத்தோடு தம்முடைய கோரிக்கையை மொழிந்தார்.

சி.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 'முன்னர், தாங்கள் நீதிக் கட்சியில் செய்தது குறித்து வெட்கப்படவேண்டும்' என்று சொற்பொருள் நயத்துடன் துடுக்காகப் பேசினார். எனவே, ராசன் 'நான் இங்கு நியமன உறுப்பினராக இல்லை' என்று சுடச்சுடப் பதில் கூறினார். சி.சுப்பிரமணியம் 'வேறு எந்த நாடாக இருந்தாலும், மதிப்பிற்குரிய பெரியவர் உயிருக்கே உலை வைத்திருப்பார்கள்' என்று தொடர்ந்து கூறினார்.

ராசன் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மௌனமாக இருந்தார். அவர், வழக்கமாகச் சொல்லும் 'கடவுள் காப்பாராக' என்றும் சொல்லவில்லை, 1958 ஆம் ஆண்டில் ராசன் சட்ட மன்ற மேல்சபை உறுப்பினரானார். மேல்சபைத் தலைவரான டாக்டர் செரியன் அவர்கள் ராசனை நோக்கி 'தங்கள் கன்னிப் பேச்சைத் தொடருங்கள்' என்றார். உறுப்பினர் சிலர் 'முதிய கன்னிப்பேச்சு' என்று நகைச்சுவையுடன் கூறினர். ராசன் இயற்கையான அடக்கத்துடன் 'இந்த மேல்சபைக்கு நான் புதியவன்; நான் பேசும்போது நீங்கள் அமைதியாக இருந்து செவிமடுக்கவேண்டும். அப்போதுதான் புதிய உறுப்பினரான நான், பேச வசதியாய் இருக்கும். நான் நீதிக்கட்சியையைச் சார்ந்த ஒரே ஒரு உறுப்பினர். என்னைத் தவிர இக்கட்சியின் வேறு உறுப்பினர் இங்கு இல்லை. இக்கட்சியின் கொள்கைகள் எக்காலத்தும் நிலைத்து நிற்கும் அடிப்படை உண்மைகள்; அவை வாழக்கூடியவை; அதற்கென ஒரு இயக்கம் வேண்டாம். கொள்கைப்பிடிப்பாளர் ஒருவர் இருந்தாலும் போதும். உயர்ந்த கொள்கைகள் நிலைபெற அதைப் பின்பற்றுவோர் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை; கொள்கையின் தரமே முக்கியம்' என்றார்.

1961 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் சென்னை நிலச் சீர்திருத்த மசோதா (நில உச்சவரம்பு நிர்ணயித்தல்) அவையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது, எல்லோரும் நினைவு கூரத்தக்க வகையில், ராசன் அரிய உரையை நிகழ்த்தினார். அப்போது உணர்ச்சி ததும்பப் பழங்கால நிகழ்ச்சிகளை நினைத்து மனம் நெகிழ்ந்தார். 'இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த நான் இச்சட்டமன்ற இயலறிஞர் (Parliamentarian) வாழ்க்கையை 1919 ஆம் ஆண்டு தொடங்கினேன். அப்போது ஆர். வெங்கட்ராமன் சட்டசபைத் தலைவராக இருந்தார். அவர் எதிர்க்கட்சியினர் பேச்சைத் தம் நாவன்மையால் மடக்கிவிடுவார்: 'உறுப்பினர்கள் மீது மிகுந்த அன்புகொண்டவர். அனைவரிடமும் மரியாதை காட்டினார். எனவே அவரை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன், இந்த எதிர்க்கட்சித் தலைவர் டாக்டர் லட்சுமணசாமி முதலியார் உலகப் புகழ்பெற்ற மருத்துவர்; சிறப்பு மிக்க கல்வியாளர். கல்வி, மருத்துவம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த பெருமகனார்; மூதறிஞர்; அவரைப் பாராட்டுகிறேன்' என்றார்.

ஒரு முறை நிதியமைச்சர் திரு.சி.சுப்பிரமணியம் அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'அவர் அரசியலில் ஆழ்ந்த தெளிவு கொண்டவர், சட்டசபையில் கடமை உணர்வுடன் பங்காற்றும் இயல்பினர்; அவருடைய பேச்சில் தெளிவு இருக்கும்; எதையும் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசும் வல்லமை பெற்றவர். அவரை, அனுபவம் என்னும் பள்ளியில் சிறந்த பட்டம் பெற்றவர் எனலாம். அவர், வெளிநாடு சென்று வந்ததால் அவரது மனப்பான்மை மேலும் விரிவடைந்துள்ளது.' என்றார்.

மாற்றுக் கட்சி உறுப்பினர்களைச் சிறந்த முறையில் பாராட்டிப் பேசுவது, ராசனின் உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகிறது. சட்டமன்றத்தில், சிலர் சில வேளைகளில் ராசனின் மனம் நோகுமாறு பேசியபோதும், அவர் அமைதியாக இருப்பார். அவரது அடக்கத்தையும் பொறுமையையும் கண்டவர்கள், அவர் மீது அளவு கடந்த அன்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தனர். சட்டமன்றத்தில் அவர் சில வேளைகளில் பேசுவார். வேறு சில சமயங்களில் பேசாமல் இருந்துவிடுவதும் உண்டு. ஆனால், அவர் தவறாமல் நாள்தோறும் அவைக்கு வந்து, அரிமா போல் வீற்றிருப்பார். சட்டமன்றத் தொடர் நடக்கும் காலங்களில், ஒரு நாள் கூட தவறாமல் அவைக்குச் செல்லும் வழக்கத்தை அவர் மேற்கொண்டிருந்தார். அவையில் யார் மீதும் விருப்பு, வெறுப்பின்றிப் பழகினார். காலத்திற்கேற்றபடி, அவர் தம்மை மாற்றிக்கொள்ளத் தயங்கவில்லை. பழமைக் கருத்துகளைக் காலத்திற்கேற்றவாறு மாற்றியமைத்துக் கொண்டார். சில தடைகள் இருப்பினும், கவலைப்படாமல் மகிழ்ச்சிகொண்டு வாழ்ந்தார். பதவிகளும் பெருமைகளும் மதிப்புகளும் அவரை நாடி வந்தன. அவர் என்றும் அவற்றைத் தேடிப் போனதில்லை. அவரது ஆளுமையும், இணக்கமும், பொறுமையும், அவருக்கு நீங்காச் சிறப்பை நல்கின. அவர் அன்பும் பாசமும் நிறைந்த மூதறிஞர். ஓவ்வொரு நண்பரையும் பார்க்கும்போது 'ஐயா, நலமாக இருக்கிறீர்களா' என நலம் விசாரிப்பார்.

– பேராசிரியர் சு.ந. சொக்கலிங்கம்

* * *

இரங்கல் குறிப்புகள்

சட்டப்பேரவையில் இரங்கல் தீர்மானம்

தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவை நடவடிக்கைகள்

Thursday 12th December 1974

Obituary reference
Demise of Thiru
P. T. Rajan, ex-M.L.A.

தமிழ் நாடு சட்டப் பேரவை வியாழக்கிழமை, 1974 டிசம்பர் 12.

சென்னை, செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலுள்ள சட்டப்பேரவை மண்டபத்தில் காலை 10-மணி அளவில் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர், புலவர். கா.கோவிந்தன் அவர்கள் தலைமையில் பேரவை கூடியது.

இரங்கல் தீர்மானங்கள்.

முன்னாள் உறுப்பினர் திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் மறைவு குறித்து.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்:

'பேரவைக்கு ஓர் அறிவிப்பு தமிழ் நாடு சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினராகவும், 1952 ஆம் ஆண்டு முதல் 1957 ஆம் ஆண்டுவரை கம்பம் தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு தமிழ் நாடு சட்டப் பேரவையில் உறுப்பினராகவும் இருந்த திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் 25-9-1974 ஆம் நாளன்று மறைந்ததைக் குறித்து, இப்பேரவைக்கு நான் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு அவை முன்னவர் அவர்கள் இரங்கல் தீர்மானங்களை முன்மொழிவார்கள்.'

இரங்கல் தீர்மானங்கள்

டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்

மாண்புமிகு: டாக்டர் இரா.நெடுஞ்செழியன் :

பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

'1921 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1937 ஆம் ஆண்டு வரையிலும், பின்பு 1957 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1962 ஆம் ஆண்டு வரையிலும், தமிழ்நாடு சட்டமன்ற மேலவையில் உறுப்பினராகவும், கம்பம் தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, 1952 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1957 ஆம் ஆண்டுவரை தமிழ்நாடு சட்டப்பேரவையில் உறுப்பினராகவும் மற்றும் 1932 ஆம் ஆண்டு

முதல் 1937 ஆம் ஆண்டுவரை தமிழ்நாட்டின் பொதுப்பணித்துறை அமைச்சராக இருந்தவரும், நீதிக் கட்சியின் தலைவராக விளங்கிய திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் 25-9-1974 ஆம் நாளன்று மறைந்ததைக் குறித்தும் இப்பேரவை தனது ஆழ்ந்த வருத்தத்தையும் இரங்கலையும் அவரது மறைவால் வருந்தும் குடும்பத்தினருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது' என்ற தீர்மானத்தையும் நான் முன் மொழிகின்றேன்.

தமிழவேள் என்று தமிழ் மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் 25-9-1974 ஆம் நாளன்று மறைந்தது குறித்து நாம் இரங்கலையும் வருத்தத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழக அரசியல் உலகில் மிக முக்கியமான ஒருவராகக் கருதப்படத்தக்க அளவுக்கு திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் விளங்கிவந்தார்கள் என்பதை அனைவரும் நன்கு உணர்வார்கள். கருத்துக்களில் மாறுபாடு கொண்டவர்களும் கூட, மாற்றுக் கட்சியினரும் கூட, அவரை மதிக்கத்தக்க அளவுக்கு அவர் எல்லோருடனும் நெருங்கிப் பழகக்கூடிய இனிய பண்புகளுக்கு உறைவிடமாக விளங்கினார்கள்.

'பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்புடை யாளன்
தகைமைக்கண் தங்கிற்று உலகு.'

என்று வள்ளுவர் கூறியதற்கிணங்க, பகைவரிடமும் நட்பு கொள்ளத்தக்க சிறந்த பண்புகளுக்குச் சீறிய உறைவிடமாக திரு.பி.டி.இராசன் அவர்கள் விளங்கினார்கள். எண்பத்துமூன்று ஆண்டுக்காலம் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் எல்லோராலும் பாராட்டத்தக்க அளவுக்கும் போற்றத்தக்க அளவுக்கும் எல்லோரும் அவரை மதித்து அணுகி அவரிடத்தில் அன்பு செலுத்துகிற அளவுக்கும் அவர்களுடைய பணிகள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றிருக்கின்றன.

எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலும் தமிழகத்திலே படித்துவிட்டு, பிறகு மற்ற படிப்புகளை இங்கிலாந்து நாட்டில் படித்து, பார்-அட்-லா பட்டம் பெற்றுத் திரும்பிவந்து சிறந்ததொரு இடத்தைப் பெற்று வந்தார்கள். அப்பொழுது நீதிக் கட்சியில் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்று, நீதிக் கட்சியினரால் மிகமிகப் பாராட்டத்தக்க அளவுக்கு, போற்றப்படத்தக்க அளவுக்கு, அவர் தமிழகத்தினுடைய அமைச்சரவையில் ஒருங்கிணைந்த சென்னை மாநிலத்தினுடைய அமைச்சரவையில் முக்கியமானதொரு இடத்தை, 1932 ஆம் ஆண்டு முதல் 1937 ஆம் ஆண்டுவரை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பணியாற்றி வந்தார். நீதிக் கட்சித் தலைவர்களால் மிகவும் மதிக்கத்தக்க ஒருவராகவும் அந்தத் தலைவர்கள் பலராலும் பாராட்டத்தக்க வகையிலும் அவர்களுடைய பணிகள் மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் ஆங்கில மொழியிலும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கினார்கள். அவர்கள் பள்ளியிலும் மற்ற இடங்களிலும் படித்தது சமஸ்கிருத மொழியாகும். பிறகுதான் அவர்கள் தமிழைக் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். என்றாலும், தமிழில் மிகவும் பற்றும் ஆர்வமும் கொண்டு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கி, தமிழ் வளர்ச்சிக்கும், தமிழர்களுடைய நலனுக்கும் பாடுபட்டு, தமிழகத்தின் உரிமைகளைக் காப்பதில் எவ்வப்போது தம்முடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வேண்டுமோ அவ்வப்பொழுது தெரிவித்துத் தம்மை ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்த அளவுக்குச் சிறந்ததொரு தன்மையை நிலை நாட்டியவர்கள் ஆவார்கள்.

அதுமட்டுமின்றி,1956 ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக ஒரு வார காலம் தமிழ் மாநாட்டை மிகச் சிறப்பாக அவர்கள் நடத்தினார்கள். தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு, அந்த மாநாடு மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டை நடத்திய பெருமை

தமிழவேள் திரு. பி. டி. ராசன் அவர்களுக்கு உண்டு. அந்த நேரத்தில் 'தமிழவேள்' என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்து எல்லோரும் மிகச் சிறப்பாக அவரைப் பாராட்டினார்கள்.

அவர்கள் எல்லோருடைய அன்பையும் பெற்று விளங்கினார்கள் என்பது மட்டுமல்லாமல், யார் அவரிடத்தில் எந்த உதவியை நாடிச் சென்றாலும், அவர் மனங்கோணாத அளவுக்குத் தம்மால் இயன்ற வரையில், நேர்மை வழி நின்று, உதவி செய்வதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒருவர் தமிழகத்தினுடைய அரசியல் தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார்கள் என்பது தமிழகத்திற்கே பெருமை தரத்தக்க ஒன்றாகும். 83 ஆண்டுக் காலம் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, அனைவருடைய ஆதரவையும் பெற்றிருந்த அவர்கள் மறைந்தார்கள். அவருடைய இழப்பு நம் அனைவராலும் நினைந்து பார்க்கத்தக்க அளவுக்கு துக்கத்தையும் துயாத்தையும் அளிக்கக்கூடிய

அதுமட்டுமின்றி,1956 ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக ஒரு வார காலம் தமிழ் மாநாட்டை மிகச் சிறப்பாக அவர்கள் நடத்தினார்கள். தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு, அந்த மாநாடு மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டை நடத்திய பெருமை தமிழவேள் திரு. பி. டி. இராசன் அவர்களுக்கு உண்டு. அந்த நேரத்தில் 'தமிழவேள்' என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்து எல்லோரும் மிகச் சிறப்பாக அவரைப் பாராட்டினார்கள்.

வகையில் அமைந்த ஒன்றாகும். அந்த முறையில் அவர்களுடைய மறைவு குறித்து ஆழ்ந்த வருத்தத்தையும் இரங்கலையும் அவருடைய மறைவால் வருந்தும் குடும்பத்தினருக்கு நாம் தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, அவருடைய அருமை மகனாகவும், இந்தச் சட்டப்பேரவை உறுப்பினராகவும் விளங்குகின்ற
திரு. பழனிவேல் இராசன் அவர்களுக்கும் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானங்களை வழிமொழிந்து நிறைவேற்றித் தருமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தி. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து:

தமிழ்ப் பெருமகன் சர் பி. டி. ராஜன் அவர்கள் நீண்ட நாள் அரசியல்வாதி என்பது மட்டுமல்லாமல் ஒரு சிறந்த வழக்கறிஞராக விளங்கியதோடு மட்டுமல்ல பொதுச் சேவையிலும் அதிகமாக ஈடுபட்டு, சாதாரண மக்களுடைய அன்பையும் மதிப்பையும் அதிக அளவுக்குப் பெற்றுவிட்டவர்கள் ஆவார்கள். ஏழை எளிய மக்கள் அவரை எந்த நேரத்திலும் சாதாரணமாக அணுகி அவரது உதவியைக் கோரிப்பெறுவதற்கு எந்த நேரத்திலும் அவர் அவர்களைக் காணத் தயாராக இருந்தார்கள். பசியோடு வருகிறவர்களுக்கு உணவு அளிக்க அவரது வீட்டுக் கதவு ஏழை எளியவர்களுக்கு என்றுமே திறந்திருந்தது என்றெல்லாம் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பசித்தவர்களுக்கு உணவு அளிப்பதையே உயர் பண்பாகக் கொண்ட அந்தத் தமிழ்ப் பெருமகன் நம்மை விட்டுப் பிரிந்தது நமக்கெல்லாம் பெரிய நஷ்டம் அன்னாருடைய குடும்பத்தினர்களுக்கு எனது கட்சியின் சார்பில் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன் :

நான் குறிப்பிட விரும்புவது தமிழ்ப் பெருமகன் சர். பி. டி. ராஜன் அவர்களைப் பற்றி. எனக்கு முன்பு பேசிய பெருமக்கள், 'நான் கேள்விப்பட்டேன்' என்று சொன்னார்கள் நான் கேள்விப்பட்டது இல்லை. கிட்டத்தட்ட நாற்பது வருஷங்களாக அவரோடு நெருங்கியிருந்து பழகினவன். ஜஸ்டிஸ் கட்சி காலத்தில் அவர் அமைச்சராக இருந்த காலத்திலும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியை நிர்மாணிப்பதற்கு, அதை வளர்ப்பதற்கு அவர் செயல்பட்ட சூழ்நிலைகளிலும் எனக்கு அவரோடு தொடர்பு இருந்தது. எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தன் கொள்கைப் பிடியில் இருந்து மாறாத பெருமகன் அவர்.

ஒருவர் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் பேசும்போது அவர் ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் இருந்தாலும் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவராக இருந்தார் என்றார்கள். ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் இருந்தபோது தெய்வ நம்பிக்கை மாத்திரம் அல்ல அதற்காக அடிகோலி வந்தார். மிக அமைதியானவர் அடக்கமே உருவானவர் மிகப் பெரும் குணம் உடையவர். எந்தெந்த நேரத்தில் எந்தெந்த கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டுமோ அதைப் பின்பற்றி நாட்டுக்கு நலம் செய்தவர். அவரது மறைவு நமக்கு ஈடு செய்ய முடியாத நட்டம். என்றாலும் அந்தப் பெரு மகனார் தந்திருக்கிற அன்புமகன் நம்மோடு நமது சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருப்பதுதான் சற்று மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. தந்தையைப் போலவே பேச்சும், பண்பும், அடக்கமும், தெய்வ பக்தியும், கோயில் திருப்பணியில் ஈடுபாடும் கொண்டு தந்தையின் உருவாகவே அவர் திகழ்கிறார்.அவரை, அவருடைய உறவாக அவர் தந்துவிட்டு போயிருக்கிறார் என்று நாம் அமைதி கொண்டு, அவருக்கும் என்னுடைய அனுதாபத்தை, ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அவருடைய குடும்பத்தாருக்கும் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானங்களை முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் சார்பில் ஆதரிக்கிறேன்.

திரு.கே.டி.கே. தங்கமணி :

சபாநாயகர் அவர்களே அவை முன்னவர் அவர்கள் சபைமுன் வைத்திருக்கக்கூடிய இரங்கல் தீர்மானங்களை ஆதரித்து எங்கள் கட்சியின் சார்பாக சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்களைப் பற்றி பேசுவதிலே என்னைப் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் கஷ்டம் இருக்கிறது. காரணம், எங்கள் குடும்பத்தோடு நீண்ட நெடுங்காலமாக தொடர்பு கொண்டிருக்கிற நெருங்கிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் அவர். இன்று, அவருடைய அரசியல் நிலையைப் பற்றித்தான் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்ற முறையிலே எங்கள் கட்சிக்கும் அவருக்கும் எவ்வளவோ மாறுபாடுகள் இருந்தாலும் கூட ஒரு குறிப்பிட்ட இயக்கத்திலே ஒன்றாகச் சேர்ந்து பணியாற்றினார்கள். தட்சிணப் பிரதேச எதிர்ப்பு இயக்கம் நடந்த காலத்தில் அவர் தலைவராக இருந்தார். அந்த ஊர்வலத்தில், எங்கள் அருமைத் தலைவர் திரு.ஜீவானந்தம் அவர்கள் போலீசாரால் தாக்கப்பட்டு, கைது செய்யப்பட்ட உடனே திரு. பி. டி. ஆர். அவர்கள் எவ்வளவு துடித்தார் என்பது நமக்குத் தெரியும். உடனடியாகப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று ஜீவானந்தத்தைக் கண்டு, இம்மாதிரியான அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டதைக் கண்டு வருத்தப்பட்டார்கள். அது அவருடைய பண்புக்குரியது.

அவரைச் சரியாக விவரிக்க வேண்டுமென்றால், ஆங்கிலப் பதமான **True Gentleman** என்று அவரை நிச்சயமாகச் சொல்லாம். அவர்

குடும்பத்தோடு பழகி அவர் இல்லத்திற்குச் சென்றவர்க்குத் தெரியும், விருந்தோம்பல் என்றால் என்ன என்பது. விருந்தோம்பலுக்கு ஒரு இலக்கணமாக அவரது குடும்பம் திகழ்ந்தது. இன்றைக்கு அவருக்கிருக்கிற இரு குமாரர்களிலே ஒருவர் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருக்கிறார். இன்றைக்கும்கூட, விருந்தோம்பலிலிருந்து வழுவாமல் அவரது குடும்பம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, வருத்தத்தோடு இந்தத் தீர்மானங்களை ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

திரு. மணலி சி.கந்தசாமி:

தலைவரவர்களே, சபையின் முன்னவர் அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கக்கூடிய அனுதாபத் தீர்மானங்களை முழுமனதோடு ஆதரித்து, எனது கட்சியின் சார்பாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

1952-57-ல் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த காலத்தில், திரு.பி.டி.இராசன் அவர்கள் எங்களைப் போன்று இளைஞர்களாக இருந்தவர்களோடு மிகவும் சரளமாகப் பழகி, பார்லிமெண்டரி முறையைப் பின்பற்றுவதிலிருந்து கிஞ்சித்தும் வழுவாமல் நடந்து காட்டினார் என்பதை நான் நேரடியாகக் கண்டவன்.

அவருடைய குடும்பத்தினர் எந்தவிதமான வாதப்பிரதிவாதத்திற்கும் ஆளாகக் கூடிய விதத்திலே இல்லாமலிருந்தது மட்டுமல்ல, எல்லா தரப்பினரும் மதிக்கக்கூடிய விதத்திலே அவர் அரசியல் பாரம்பரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய திருமகனார் இன்றையதினம் சட்டமன்றத்திலே அவர் விட்டுச் சென்ற பணியை தொடர்ந்து செய்யக்கூடிய நிலையைப் பெற்றதற்கு நாம் எல்லாம் பெருமைப்பட வேண்டும். அவர் மறைந்தது நம் முடைய தமிழகத்தின் துர்ப்பாக்கியம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து அமர்கிறேன்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து:

தமிழவேள் பி. டி. ஆர். அவர்கள் நீதிக் கட்சியின் தலைவராக இருந்து செய்த பணிகள் ஏராளம். அவர் இப்பொழுது ஆளுங்கட்சியாக இருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்குத் தாய்க் கழகமாக இருந்த நீதிக் கட்சிக்கு வகுத்த கொள்கைகள், 14 ஆண்டுக்காலம் அந்தக் கட்சி இந்தத் தமிழகத்தை ஆண்ட பொழுது செய்துவந்த சில நன்மைகளைத் தொடர்ந்து செயலாற்ற வேண்டுமென்ற கருத்திலே இன்றைக்கு அரசுப் பீடத்திலே இருப்பவர்கள் இருக்கவேண்டும். மறைந்த தமிழவேள் கொண்டிருந்த நல்லெண்ணங்களை, இன்றைக்கு இவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும். செய்து காட்ட வேண்டுமென்பதைத்தான் இந்த நேரத்திலே நான் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1957-ம் ஆண்டில் போறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எதிர்க்கட்சி வரிசையிலே இருந்தபோது, முதுகுளத்தூர் கலவரத்தைப்பற்றி விவாதிக்க நேர்ந்தது. அன்றைக்கு நானும் அந்த விவாதத்திலே பங்கு கொண்டேன். நான் பேசிய அன்று, மதிப்பிற்குரிய மறைந்த தமிழவேள், போறிஞர் அண்ணாவுக்கு ஒரு விருந்து அளித்தார்கள். **அவருக்கு வைத்த விருந்துதான். அதிலே, அன்றைக்கு எதிர்க் கட்சியிலே இருந்த நாங்களெல்லாம் கலந்துகொண்டோம். ஆனால், அந்த விருந்துக்குச் சென்ற என்னைப், பெரியவர் அவர்கள், இன்றைக்கு நீங்கள்தான் 'சீஃப் கெஸ்ட்' என்று சொன்னார்கள். எனக்குப் புரியவில்லை. அதற்குப் பிறகு அவர்கள், நீங்கள் அந்தக் கலவரத்தைப் பற்றி சட்டமன்றத்திலே**

எடுத்து வைத்த அந்தத் தன்மை மிகச் சிறந்தது என்று என்னைப் பாராட்டி, அந்தப் பெருமையை எனக்கு அளித்தார்கள்.

அவர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மீது எவ்வளவு நியாயமான அன்பும் பற்றும் வைத்திருந்தார் என்பதை அறிந்து அவரோடு பழகி, அவரைச் சந்தித்து, பல கருத்துக்களைப் பேசுகின்ற வாய்ப்பினை பெற்றேன். அப்படிப்பட்ட பெரியவர் மறைந்து விட்டார்... அவரது இலட்சியங்கள் இன்றைக்கும் அவரது திருமகன் மூலமாக ஒலிபரப்பப்படுகின்றன.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள், எந்த அளவுக்குக் கொடுமைகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பதை நல்ல முறையிலே படம் பிடித்துக் காட்டினீர்கள் என்று எடுத்துச் சொல்லி, அந்த வகையில் அவர் என்னை அன்றைக்குப் பாராட்டினார்கள்.

அதிலேயிருந்து அவர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மீது எவ்வளவு நியாயமான அன்பும் பற்றும் வைத்திருந்தார் என்பதை அறிந்து அவரோடு பழகி, அவரைச் சந்தித்து, பல கருத்துக்களைப் பேசுகின்ற வாய்ப்பினை பெற்றேன். அப்படிப்பட்ட பெரியவர் மறைந்து விட்டார். அவரது நல்ல உள்ளத்தையும், கொள்கைகளையும் கொண்டிருக்கிற அவரது திருமகன் இந்தச் சட்டமன்றத்திலே உறுப்பினராக இருக்கிறார். அவரது இலட்சியங்கள் இன்றைக்கும் அவரது திருமகன் மூலமாக ஒலிபரப்பப்படுகின்றன. ஆனாலும், அவர் இல்லையே என்ற வருத்தத்தை இந்த மன்றத்தில் எனது கட்சியின் சார்பில் நானும் தெரிவித்துக்கொண்டு, அவரின் குடும்பத்திற்கு எனது கட்சியின் சார்பிலே வருத்தத்தைத் தெரிவித்து அமர்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு.கருணாநிதி:

தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு பேரவை முன்னவர் நாவலர் அவர்கள் இங்கு கொண்டு வந்துள்ள இரங்கல் தீர்மானத்தில் அவை உறுப்பினர்களோடும் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களோடும் கலந்து என்னுடைய இரங்கலையும் தெரிவித்துக்கொள்ளப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பண்பாளர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்த, தமிழ்நாட்டினுடைய தலைவர்கள் அத்தனை பேர்களுடைய பேரன்பினை கட்சி வேறுபாடற்ற முறையிலே காழ்ப்புணர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டு ஒருங்கே பெற்ற மாபெரும் மனிதர் திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் எப்படிப்பட்ட செயல்களுக்கு எல்லாம் இந்த நாட்டிலே தலைமை வகித்தார்கள், எந்த மக்களுக்காகப் பாடுபட்டார்கள் என்பவைகளையெல்லாம் இந்த நேரத்திலே விரிவாகச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். அவையனைத்தும் எல்லோரும் நன்கு அறிந்த உண்மைகள் ஆகும்.

1938 ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்திலே மொழிப் போர் நடைபெற்ற போது அதனுடைய தானைத் தலைவர்களிலே ஒருவராக விளங்கி தமிழ்மொழியைக் காப்பாற்றுவதற்காக அன்றைக்குப் படைநடத்திச் சென்ற பெருமையிலே, திரு. பி. டி.ராஜனுக்கும் அந்தப் பெருமை உண்டு என்று சொல்லலாம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் சொல்லியதைப்போல 1956 ஆம் ஆண்டிலே தட்சிணப் பிரதேசம் மட்டுமல்லாமல், தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகளும் தமிழகத்தோடு இணைக்கப்பட வேண்டும் என்ற எல்லைப் போராட்டத்திலே பல்வேறு கட்சிகளுக்கும் யார் தலைமை வகித்துப் போராடுவது என்ற பிரச்சனை எழுந்தபோது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களால் முன்மொழியப்பெற்று, எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களாலும் வழிமொழியப்பெற்று, திரு.பி.டி. ராஜன் அவர்கள் தேவிகுளம், பீர்மேடு எல்லைப் போராட்டத்திற்கும் தலைமை வகித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு தமிழர்களின் உரிமைகள், தமிழ் மொழி உரிமை, தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகள் இவைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக அந்த நேரத்திலே தன்னுடைய சுகதுக்கங்களை மறந்துவிட்டு ஈடுபட்ட தமிழராக இருந்தார்கள். கோலாலம்பூரிலே நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலே கலந்து கொண்டு தமிழ் வளர, உலகத்திலே தமிழின் தன்மை மேலும் மேலும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட அவர்கள் எடுத்துச்சொன்ன கருத்துக்கள் எல்லாம் இன்றைக்கும் நினைந்து நினைந்து நம் எல்லோராலும் பாராட்டத்தக்கக் கருத்துக்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சிறந்த பண்பாளரை, தமிழர்களுடைய தலைவரை இழந்திருக்கிறோம். அவர்களுடைய குடும்பத்திற்கும் இந்த அவையிலே மிகச் சிறப்புற்று விளங்கும் உறுப்பினர்களில் ஒருவராகத் திகழ்கிற திரு.பழனிவேல்ராஜன் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பத்தாருக்கும் என்னுடைய இதயமார்ந்த இரங்கலையும் தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த அவையின் சார்பிலே கொண்டுவரப்பட்ட இரங்கல் தீர்மானத்தோடு என்னுடைய இரங்கலையும் தெரிவித்துக் கொண்டு அமர்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்:

மறைந்தவர்களுக்கு இந்த மன்றம் தெரிவித்த இரங்கலோடு என்னுடைய இரங்கலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுகின்ற வகையிலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒரு நிமிடம் மௌனமாக எழுந்து நிற்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒரு நிமிடம் மௌனமாக எழுந்து நிற்க, மாண்புமிகு அவை முன்னவரவர்களால் முன் மொழியப்பட்ட இரங்கல் தீர்மானங்கள் ஒருமனதாக நிறை வேற்றப்பட்டன.)

* * *

தலைவர் கலைஞரின் இரங்கற் செய்தி

கழகத் தலைவர் கலைஞர் இரங்கற் செய்தி

கோத்தகிரியிலிருந்த கழகத் தலைவர் முதல்வர் கலைஞர் அவர்களுக்கு செய்தி தெரிவிக்கப்பட்டதும் ,அவர் மிகுந்த துயருற்றார். தனது ஆழ்ந்த இரங்கலை அவர் தந்தி மூலம் தெரிவித்தார்.

இன்று கழகத் தலைவர் முதல்வர் அவர்களும், அறநிலையத்துறை அமைச்சர் கண்ணப்பன் அவர்களும் பங்கேற்ற காரமடை முப்பெரும் விழாக் கூட்டத்தில் மறைந்த தலைவருக்கு இரங்கல் தெரிவித்து தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

கூட்டத்தில் மாவட்டக் கழகச் செயலாளர் பி.ஏ.சாமிநாதன் மதுரையிலிருந்து வந்த செய்தியை வெளியிட்டு இரங்கல் தீர்மானத்தை அவரே முன்மொழிந்தார்.

‘தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்காக அரும்பாடுபட்ட அரசியல் வல்லுநரும், பண்பாளருமான பி.டி ராஜன் அவர்களது மறைவுக்கு இந்தக் கூட்டம் தன் ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவிக்கிறது’
கழகத் தலைவர் முதல்வர் கலைஞர் அவர்களும், அமைச்சர் கண்ணப்பன் அவர்களும், மக்களும் எழுந்துநின்று இந்த இரங்கல் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினர்.
கழகத் தலைவர் முதல்வர் கோத்தகிரியில் (நீலகிரி மாவட்டம்) இருந்தபோது அவருக்கு பி. டி.ராஜன் மறைந்தார் என்ற செய்தி கிடைத்தது.
உடன் அவர் பழனிவேல் ராஜனுக்கு தந்தி அனுப்பினார் .

பி. டி. ராசன் மறைவு

முதல்வர் கலைஞரின் ஆழ்ந்த இரங்கல்

பொதுச் செயலாளர் நாவலர் இரங்கற் செய்தி

கழகத் தலைவர் முதல்வர் கலைஞர் இரங்கற் செய்தி

எல். வி. எல். இரங்கற் செய்தி

‘தங்கள் அன்பான தந்தையார் மறைவுகேட்டு அதிர்ச்சியுற்றேன். நான் நிகழ்ச்சி காரணமாக கோத்தகிரியில் இப்போதிருக்கிறேன். இறுதிச் சடங்கில் கலந்துகொள்ள இயலாமைக்கு வருந்துகிறேன். எனது உள்ளார்ந்த இரங்கலை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்’ என்று அந்தத் தந்தியில் கலைஞர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

செய்தியறிந்ததும், கழகப் பொதுச் செயலாளர் அமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் பி.டி.ஆர். அவர்களது இல்லம் சென்று மலர்வளையம் வைத்து இறுதி வணக்கம் செலுத்தினார்.

★ ★ ★

நாவலர் இரங்கற் செய்தி

கழகப் பொதுச் செயலாளர் அமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் விடுத்த இரங்கற் செய்தியில் கூறியிருப்பதாவது:

தமிழகத்தின் முதுபெருந் தலைவர் தமிழவேள் பி.டி.ராஜன் இயற்கையெய்திய செய்தி தமிழன்பர் –களனைவருக்கும் ஆற்றணாத் துக்கத்தையும் துயரத்தையும் அளிப்பதாகும்.

தமிழகம் நாணயத்துக்கும் நேர்மைக்கும் கண்ணியத்துக்கும் சிறந்த பண்புக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய பெருந்தலைவரை இழந்துவிட்டது.

அவர் தமிழர்கள் எல்லோரது உள்ளத்திலும் நீங்காத ஒரு இடத்தை என்றென்றும் பெற்றவராவார்.

அவர் நீதிக் கட்சியின் தலைவராகவே தோன்றி கடைசி வரை கொள்கை உறுதிப்பாட்டோடும் நிலைபிரியாத தன்மையிலிருந்தும் நீதிக் கட்சியின் தலைவராகவே மறைந்தார்.

அவர் தமிழுக்கு, தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களுக்கு தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்துள்ள அறப்பணிகள் அரும் பணிகள் மறக்கக் கூடியவை அல்ல.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவும் இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பு முயற்சிக்கும் பலவேறு கல்வி நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கும் அவர் என்றென்றும் உறுதுணையாக இருந்து வந்துள்ளார்.

அவரைத் தலைவராகக் கருதுவதில் என்போன்று ஏராளமான பேர்கள் பெருமையும் பெருமிதமும் கொண்டிருந்தாலும் அண்ணாருடைய இழப்பு நிலைகுலையச் செய்கின்ற இழப்பு ஆகும்.

முதுபெருந் தலைவரை இழந்து வருந்துகிற அவரது குடும்பத்தாருக்கு, குறிப்பாக பழனிவேல் ராஜன் அவர்களுக்கும் ஏனைய உற்ற நண்பர்களுக்கும் என் ஆழ்ந்த இரங்கலைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்

இவ்வாறு நாவலர் அவர்கள் தமது இரங்கற்செய்தியில் கூறியுள்ளார்.

* * *

தலைவர்
திரு. M.T. சுப்பிரமணிய முதலியார்

சிக்கனம் என்பதை தம் செலவு செய்யும் பொருளில் மட்டுமல்லாது பிறருக்கு வழங்கும் பாராட்டிலும் மிகக் கறாராகக் கடைப்பிடித்தவர் தந்தை பெரியார் ஆவார். அத்தகைய பெரியாரே ஒருவரை 'தலைவர்' என்றும் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்திற்குப் 'புத்துயிரளித்த பெரியார்' என்றும் தாராளமாகப் பாராட்டும் அளவிற்குப் போற்றுவதற்குரிய பொது வாழ்க்கைக்குச் சொந்தக்காரர் திரு. உத்தம பாளையம் எம்.டி. சுப்ரமணிய முதலியார் ஆவார். தமிழவேள் திரு பி. டி. ராஜன் அவர்களின் தந்தையாரான திரு பொன்னம்பல முதலியாரின் உடன் பிறந்த சகோதரர் தான் திரு. எம்.டி. சுப்ரமணிய முதலியார் ஆவார். தமது ஏழாம் வயதில் தந்தையையும் பன்னிரண்டாம் வயதில் தாயையும் இழந்த திரு. ராஜன் அவர்களை சீரோடும் சிறப்போடும் வளர்த்து, அவருக்குச் சிறந்த கல்வியை வழங்கியவர் இப்பெருமகன்தான். தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிப்புலமைமிக்க திரு எம்.டி.சுப்ரமணிய முதலியார் அவர்கள் தன்னியல்பாகவே பார்ப்பனர் அல்லாதார் நலனில், சமத்துவ கொள்கையில் நாட்டம் கொண்டவர். அதன் விளைவாகத் தமிழக அரசியல் வரலாற்றிலேயே சமூக நீதிக் கொள்கைக்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்த நீதிக்கட்சி தொடங்கப்பட்ட 1916 ஆம் ஆண்டே, அதன் உறுப்பினராகவும், தென் தமிழகத்தின் முக்கிய தலைவராகவும் செயல்பட்டவர். மிக முக்கியமாக, தேர்தல் தோல்வியில் துவண்டு கிடந்த நீதிக்கட்சிக்குப் புத்துயிர் ஊட்டும் விதமாக மதுரையில் 'பார்ப்பனரல்லாதார் 10-வது மாகாண மாநாட்டை' வரவேற்பு கழகத் தலைவராக முன்னின்று மிகப் பிரமாண்டமாக நடத்தி, அதில் மிகச் சிறப்பான, முற்போக்கு கருத்துக்கள் நிறைந்த சொற்பொழிவையும் நிகழ்த்தினார். திராவிட இயக்கத்தின் அடித்தளமாய் அமைந்த நீதிக்கட்சியின் உருவாக்கத்திற்கு உதவியதோடு மட்டுமல்லாமல், பின்னாட்களில் அக்கட்சியின் மிக முக்கிய தூணாய் விளங்கிய தமிழவேள் அவர்களையும் வார்ப்பித்து வழங்கிய பெருமைக்குச் சொந்தக்காரரான திரு எம்.டி .சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களின் தன்னலமற்ற பொது வாழ்வின் சிறப்பை அவரது மறைவினையொட்டி தந்தை பெரியார் விடுத்த இரங்கல் அறிக்கையின் வழியே அறியலாம்.

தலைவர் உத்தமபாளையம் முதலியார் மறைந்தார் (25.03.1928)

குடி அரசு

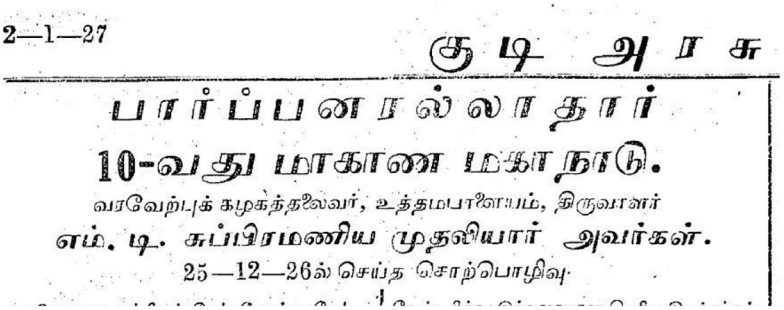
தலைவர்
உத்தமபாளையம் முதலியார்
மறைந்தார்.

தமிழ் நாட்டுத் தலைவரும் தமிழர்களின் நண்பருமான உத்தமபாளையம் முதலியார் என்கின்ற மதுரை ஸ்ரீமான் எம். டி. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் வியாழக்கிழமை இரவு காலஞ்சென்றார் என நண்பர் திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்களின் தந்தியால் தெரிந்து திடுக்கிட்டுப்போனோம். தலைவர் முதலியார் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நீரழிவு வியாதியானது எவ்வளவு சிகிச்சை செய்தும் குணப்படாமல் அவரது உயிருக்கு 'கூற்றுவ' னாகவே முடிந்துவிட்டது. திருவாளர் முதலியார் அவர்கள் தமிழ்நாட்டின் பழங்குடி மக்களுள் முதன்மையானவர்.

தென்னாட்டில் நாயக்கர் அரசாங்கம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் அவருக்கு பிரதம மந்திரிகளில் ஒருவராகிய திரு. அறியநாயக முதலியாரின் சந்ததியில் வந்தவர். மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள பெரிய மிராசுதார்களில் முக்கியமானவர். பாரம்பரியமாகவே செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்ற குடும்பத்தவர். அரசாங்கத்தாராலும் சுதேச மன்னர்களாலும் புராதன ஜமீன்களாலும் மிகுதியும் போற்றப்பட்டவர். நமது மன்னராகிய ஐந்தாம் ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியவர்களின் முடிசூட்டு வைபவத்திற்கு அழைக்கப்பட்டு இங்கிலாந்து சென்றவர். இவையாவும் அவரது மேன்மையையும் அந்தஸ்தையும் காட்டக்கூடியதானாலும் நாம் அவரைப் போற்றி துதிக்கும்தன்மைஎன்னவென்றால், தமிழ்நாட்டில் உள்ள மற்ற செல்வவான்களைப் போல் தமது வாழ்வுக்கும் திருப்திக்கும் தமது செல்வத்தை உபயோகிப்பதும் தமது சுயநலத்திற்காக செல்வம் சம்பாதிக்க வாழ்வு நடத்துவதும் போன்ற செல்வவான்களைப் போலல்லாமல் இவர் தமிழ் மக்களின் மேன்மைக்கும் சுயமரியாதைக்குமாக பெரிதும் தமது வாழ்வையும் செல்வத்தையும் உபயோகப்படுத்தி வந்தவர்.

பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் ஆரம்பித்த காலம் முதற் கொண்டு அவ்வியக்கத்திற்கு ஸ்தம்பமாய் இருந்து வந்தவர். அன்றியும் எந்தக்காரணம் கொண்டும் அவ்வியக்க சம்மந்தமாய் மற்றவர்களைப் போல் அடிக்கடி அபிப்பிராய மாறுதல் அடையாமல் ஒரே நிலையில் இருந்து அவ்வியக்கத்திற்கு தொண்டு செய்து வந்தவர். தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்கத்திற்கு உபதலைவர். சென்ற சட்டசபைத் தேர்தலில் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் தோல்வி அடைந்த காரணத்தால் இயக்கமே மறைந்து விட்டது என்று நினைக்கும்படியாக

ஏற்பட்ட **நெருக்கடியான காலத்தில் மதுரையில் பெரிய மகாநாடு கூட்டுவித்து இயக்கத்திற்கே புத்துயிரளித்த பெரியார்.**

2—1—27

குடி அரசு

பார்ப்பனரல்லாதார்
10-வது மாகாண மகாநாடு.

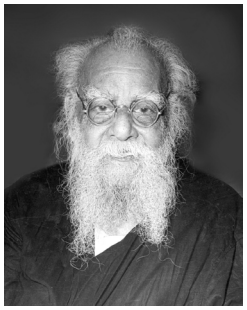
வரவேற்புக் கழகத்தலைவர், உத்தமபாளையம், திருவாளர்
எம். டி. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள்.

25—12—26ல் செய்த சொற்பொழிவு

நமது மக்களுக்காக இன்னும் எவ்வளவோ அரிய பெரிய காரியங்கள் செய்ய வேண்டும் என்றும் இவ்வியக்கத்தினரிடம் பிணங்கி பிரிந்து நிற்கும் மக்களை ஒன்று சேர்க்க வேண்டும் என்றும் பெரிதும் கவலையுடன் பல பெருந்திட்டங்களையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தவர். சுருங்கக்கூறின் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்திற்கு சென்னை தவிர வெளியிடங்களில் யாராவது உண்மையான தலைவர்கள் இருப்பார்களானால் அவர்களுள் நமது முதலியாரே முதன்மையானவர். இப்பேர்ப்பட்ட ஓர் பெரியார் இந்நிலையில் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்ததானது நமது தவறுகாலம் என்றே சொல்லவேண்டும். அவர்களது அருமைக்குமாரருக்கும் அவரது சகோதரருக்கும் மற்றொரு சகோதரரின் குமாரரான திரு.பி.டி.ராஜன் அவர்களுக்கும் மற்றும் அக்குடும்பத்தாருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். எல்லாம்வல்ல சக்தியானது அவர்கட்கு ஆறுதல் அளிப்பதாக.

பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் ஆரம்பித்த காலம் முதற் கொண்டு அவ்வியக்கத்திற்கு ஸ்தம்பமாய் இருந்து வந்தவர்... நெருக்கடியான காலத்தில் மதுரையில் பெரிய மகாநாடு கூட்டுவித்து இயக்கத்திற்கே புத்துயிரளித்த பெரியார்... பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்திற்கு சென்னை தவிர வெளியிடங்களில் யாராவது உண்மையான தலைவர்கள் இருப்பார்களானால் அவர்களுள் நமது முதலியாரே முதன்மையானவர்.

– தந்தை பெரியார்

இணைப்புகள்

THE NON-BRAHMIN MANIFESTO (DECEMBER 1916)

At a Conference held in Madras on the 20th November 1916 and attended by several non-Brahmin gentlemen of position and influence both in Madras and in the mofussil, it was resolved that measures be taken to start a company for publishing a newspaper advocating the cause of the non-Brahmin community, and also that a political association be formed to advance, safeguard and protect the interests of the same community. In accordance with this a Joint Stock Company has been started under the name of "South Indian People's Association" for conducting a daily newspaper in English, Tamil and Telugu, respectively, and also a Political Association has been formed under the name of "The South Indian Liberal Federation."

The South Indian People's Association has issued the following Manifesto addressed to non-Brahmin gentlemen throughout the presidency under the signature of its Secretary, Rao Bahadur P. Theagaraya Chettiar.

MANIFESTO

The time has come when an attempt should be made to define the attitude of the several important non-Brahmin Indian communities in this presidency towards what is called "The Indian Home Rule Movement," and also to indicate certain facts with respect to their present political position. Not less than 40 out of 41.5 millions, who form the population of this presidency, are non-Brahmins, and the bulk of the tax-payers, including a large majority of the zamindars, landholders and agriculturists, also belong to the same class. But in what passes for politics in Madras they have not taken the part to which they are entitled. They make little or no use of their influence among the masses for the general advancement of the country. In these days of organised effort, they maintain no advancement of the country. In these days of organised effort, they maintain no proper organisations for protecting and promoting their common interests and for preventing professional and other politicians, with hardly any corresponding stake in the country, from posing as their accredited spokesmen. Nor have they a press of their own to speak the truth on their behalf. Their political interests, therefore, (as compared with those of the Brahmins who number only about a million and a half), have materially suffered.

PUBLIC SERVICES

The Hon. Sir. Alexander (then Mr.) Cardew, now a member of the Madras Executive Council, in his evidence before the Public Service Commission in 1913, described in detail, the relative positions of the Brahmins and the non Brahmins in the Public Service of this province, not certainly as a champion of non-Brahmin interest, but with a view to show that if simultaneous examinations in England and India for admission into the Indian Civil Service, were introduced, the Brahmins, whom he characterised as "a small rigidly exclusive caste," would swamp that Service. He is reported to have stated that in the competitive examinations for the Provincial Civil Service, which were held between 1892 and 1904, out of sixteen successful candidates fifteen were Brahmins, giving a ratio of 95 per cent of Brahmin success. In the Mysore State, where open competitive examinations for the Mysore Civil Service were held during the preceding 20 years, Brahmins secured 85 percent of the vacancies. In the competition for the appointment of Assistant Engineers in Madras, the number of successful candidates, during the same period, was 17 Brahmins and four non- Brahmins. Similar results were produced by the competitive examination for the Accounts Departments. Out of 140 Deputy Collectors in Madras at the time 77 were Brahmins, 30 non-Brahmin Hindus, and the rest Muhammadans, Indian Christians, Europeans and Anglo-Indians. It is curious to note that even where competitive examinations did not exist, as for instance in the Subordinate Judicial Service of the presidency, the major portion of the appointments was in the hands of the Brahmins. Sir Alexander Cardew stated that, out of 128 permanent District Munsiffs in 1913, 93 were Brahmins, 25 non-Brahmin Hindus and the rest Muhammadans, Indian Christians, Europeans and Anglo-Indians. From these and other figures of a like nature, he naturally concluded that an open competition for the Civil Service in India would mean almost complete monopoly of the service by the Brahmin caste and the practical exclusion from it of the non-Brahmin classes. Of course, he did not invite the attention of the Public Service Commission to what prevailed in the important Native States directly under the control of the Madras Government where, too, the preponderance of Brahmins in the Government Service then, as now, was not less marked. Nor did he go into the figures relating to the subordinate services, which are recruited under a system almost wholly of patronage. Surely, in these services the preponderance of Brahmins would be still more striking.

With regard to what obtains at the present moment in the various branches of the Government Service, it is needless to go into the figures. But we cannot help calling attention to the highest appointments open to the Indian in this presidency and the principle upon which they are distributed. Since the Executive Council of H. E. the Governor has been opened to Indians three

Indian gentlemen have been admitted into it in succession, the two latter being Brahmin lawyers. Of the five Indian Judges of the High Court, four of them, i.e., all the Hindu Judges, are Brahmins. In 1914 a new Secretaryship to Government was created, and a Brahmin official was forthwith appointed to it. The Indian Secretary to the Board of Revenue is a Brahmin; and of the two Collectorships open to the members of the Provincial Civil Service, that, which has fallen to the share of the communities other than the Muhammadan, has nearly always gone to a Brahmin official.

PUBLIC BODIES

What is true of Government Service is equally true of local and other public bodies. Where an electorate is composed of a large number of Brahmins, the non-Brahmin Indian has hardly a chance. It nearly always happens that while the non-Brahmins do not concentrate upon a single candidate, Brahmin or non-Brahmin. the Brahmins nearly always unite and support their caste man. The Madras University, of which the majority of Indian Fellows, classified under the several Indian groups, are Brahmins, has never returned a non-Brahmin Indian, to the local Legislative Council, so much so that no non-Brahmin Indian, however well qualified otherwise, indulges in the hope of getting elected as member for the University in the Legislative Council, unless it be with the support of the European Fellows. At a meeting of the Madras Legislative Council, held in November 1914, in reply to an interpellation by the late Mr. Kunhi Raman Nayar, it was stated that the total number of registered graduates of the University was 650 of whom 452 were Brahmins, 12 non-Brahmin Hindus and 74 belonged to other communities, and that since 1907, when election of Fellows by registered graduates began, 12 Fellows were elected, of whom with one exception all were Brahmins. We are not aware that neither before 1907, when a sort of election of a few Fellows by graduates of a certain number of years' standing was allowed, nor since 1914, when the statement referred to was made in the Legislative Council, the graduates of the Madras University, of whom the majority have always been Brahmins, elected a non-Brahmin, as a Fellow of the University, so that the non-Brahmin, however distinguished, has little or no chance of getting into the Senate of the Madras University through what is called the open door of election. In the election to the Imperial and local Legislative Councils and to municipal bodies one finds the same truth illustrated so far as these elections could be controlled by the "rigidly exclusive caste" If, occasionally, a fair-minded ruler endeavours to correct the inequality arising from the preponderance of Brahmins on any public body by having recourse to nominations of individuals from comparatively unrepresented interests, he is severely criticised in the Brahmin press. How his Excellency Lord Pentland was dealt with by some of the papers in connection with the recent nominations to his Legislative Council may be cited as the latest example of this kind of hostile

and unfair criticism. Outside these responsible bodies more or less under the control of the Government, even in the case of existing political organisations in the city of Madras as well as in the Districts, the figures regarding election, if gone into, will tell the same tale. To quote one of the latest instances, of the 15 gentlemen elected from this presidency to represent it on the All India Congress Committee, with the exception of one solitary non-Brahmin Indian, all are practically Brahmins, and yet the decision of this committee, which is the executive of the Congress, upon matters of grave import, such as the revision of the Indian Constitution after the war, will be held up to the world's admiring gaze as the considered opinion, among others of the 40 millions of non-Brahmins of this large and important province. It is our unfortunate experience also that as concessions and rights are more freely bestowed, the rigidly exclusive caste grows still more rigid and exclusive.

NON-BRAHMINS AND EDUCATION

In defence of all this practical monopoly of political power and high government appointments which make for that power, it is pointed out that though the Brahmins are only a small fraction of the population of this presidency, they are far ahead of other communities in regard to university qualification. No one denies, this. Old established traditions, the position of the Brahmins as the highest and the most sacred of the Hindu castes, the nature of their ancient calling, and the steady inculcation of the belief, both by written texts and oral teaching, that they are so many divinely-ordained intermediaries without whose active intervention and blessing the soul cannot obtain salvation, and their consequent freedom from manual toil--all these helped them to adapt themselves easily to the new conditions under British Rule, as under previous epochs, in large numbers and far more successfully than the other castes and communities. Apart, however, from the question of English education, are large material stakes, traditional and inherited interests in the soil and the social prestige that goes with it, influence among the masses, quiet and peaceful occupations that tend to the steady economic development of the province, and overwhelming numerical strength itself, to count for nothing? Should not the classes and communities that, from time immemorial, have stood for these, receive encouragement from the Government? In the matter of education itself, the advantage is not all on the side of the Brahmin castes. Though rather late in the field, the non- Brahmin communities have begun to move. They now represent various stages of progress. Some of them, such as the Chetti, the Komati, the Mudaliar, the Naidu and the Nayar, have been making rapid progress; and even the least advanced, like those who are ahead of them, are manfully exerting themselves to come up to the standards of the new time. The spirit of educational progress is abroad, and it is a significant circumstance that among some of the non- Brahmin communities the

development is more harmonious and less one-sided than among the Brahmins. In spite of the singular solicitude, which for reasons not apparent, the Department of Education has been showing for the education of Brahmin girls and especially of Brahmin widows as if the Brahmins were a backward class, the percentage of literates among the women of such non-Brahmin communities as the Nayars is higher than among the Brahmins. In a variety of ways and in different walks of life, non-Brahmins will now be found unostentatiously, and yet effectively, contributing to the moral and material progress of this presidency. But these and their brethren have so far been groping helpless in the background, because of the subtle and manifold ways in which political power and official influences are often exercised by the Brahmin caste.

WANT OF ORGANISATION

We do not deny that in these days of fierce intellectual competition the skill to pass examinations is a valuable personal possession. But it passes our understanding why a small class, which shows a larger percentage of English knowing men than their neighbours, should be allowed almost to absorb all the government appointments, great and small, high and low, to the exclusion of the latter, among whom may also be found, though in small proportions, men of capacity, enlightenment and culture. The fact cannot be gainsaid that, in spite of the numerous obstacles in their path, as executive and judicial officers, as educationists, lawyers, medical men, engineers, public men and as successful administrators of large and important estates, the non-Brahmin communities have produced men of distinguished attainments and unquestioned eminence, some of whom have found no equals in the Brahmin caste. Guided by their own sense of self-respect and enlightened self-interest, had they and their communities always acted in concert, even in the matter of Government appointments and political power, they would have been at the top, a place which is theirs by right. As it is, for want of efficient separate organisations of their own and of the instinct or the inclination to make the freest and the most effective use of the modern weapon of publicity their interests have not received their proper share of attention and recognition.

PROGRESSIVE POLITICAL DEVELOPMENT WANTED AND NOT UNAUTHORIZED CONSTITUTION- MAKING

Not satisfied with the possession of the key to the present political position, the radical politicians of this presidency. who are apparently never so happy as when they ask for fresh political concessions, irrespective of their suitability to the existing conditions, now ask for Home Rule, and from previous experience, we fear that, if a discordant note is not sounded at the proper time, it will, of course, be made out that all India is keen about Home Rule. It is not necessary for our purpose to go into the details

of this extravagant scheme, or into those of the other submitted to His Excellency the Viceroy by nineteen members of the Imperial Legislative Council. We are not in favour of any measure, which, in operation, is designed, or tends completely, to undermine the influence and authority of the British Rulers, who alone, in the present circumstances of India, are able to hold the scales even between creed and class, and to develop that sense of unity and national solidarity, without which India will continue to be a congeries of mutually exclusive and warring groups, without a common purpose and a common patriotism. While we dissociate ourselves entirely from unauthorized Indian Constitution making, which seems to be a favorite occupation with a certain class of politicians, we must say that we are strongly in favor of progressive political development of a well-defined policy of trust in the people, qualified by prudence, and of timely and liberal concessions in the wake of proved fitness. In the early days of the Indian National Congress, when that movement was directed and controlled on the spot by such sagacious and thoughtful men as the late Messrs. A. O. Hume, W. C. Bonnerjee, Budruddin Tyabji, S. Ramaswami Mudaliar, Rangiah Naidu, Rao Bahadur Sabhapathi Mudaliar and Sir Sankaran Nair, enlightened non-Brahmins all over the presidency gave it their hearty and loyal support. It was then, though not in form and name, but in spirit and method, a truly national institution. Some of the old ideals are still there. But the spirit in which, the method by which, and the persons by whom, it is at present worked cannot, all of them, commend themselves to the thinking and self-respecting section of the non-Brahmin public of this presidency. The social reactionary and the impatient political idealists, who seldom has his foot on solid earth, have now taken almost complete possession of the Congress. Democratic in aims, an irresponsible bureaucracy now manipulates its wires. We sincerely hope that sane and sober politicians, who know the country and its people, and who feel their responsibility to both, will soon reassert their mastery over the Congress machine, and direct it in strict accordance with the living realities of the present.

NO CASTE RULE

For our part, we deprecate, as we have suggested, the introduction of changes not warranted by the present conditions. We cannot too strongly condemn caste or class rule. We are of those who think that in the truest and best interest of India, its Government should continue to be conducted on true British principles of justice and equality of opportunity. We are deeply devoted and loyally attached to British rule. For that rule, in spite of its many short-comings and occasional aberrations, is, in the main, just and sympathetic. We, indeed, hope that our rulers will, as their knowledge of the country expands, be more readily responsive to public feeling, when, of course, that feeling is clearly manifest and decidedly unambiguous, and that before they take any action they will ex-

amine the interests and wishes of each caste, class and community with more anxious care than heretofore and in a less conventional manner. When the spirit of social exclusiveness and the rigidity of class and caste begin to disappear, the progress towards Self Government will unquestionably be more satisfactory. But, for the present, the practical politician has to concern himself with what lies immediately in front of him.

SELF-GOVERNMENT BASED ON EQUAL DISTRIBUTION OF POWER

After the triumphant conclusion of the war, the Indian Constitution will doubtless come before the British statesmen and British Parliament for revision. India has earned the right to demand that the basis of her constitution should be broadened and deepened, that her sons representing every class, caste and community, according to their acknowledged position in the country and their respective numerical strength, should be given a more effective voice in the management of her affairs, that she should be given fiscal freedom and legislative autonomy in matters affecting her domestic policy and economic position, and that, lastly, she must be accorded a place in the Empire conducive to the sense of self respect of her children as British subjects and not inferior in dignity and power to that occupied by any self-governing colony.

THE IMMEDIATE DUTY OF NON-BRAHMINS

We appeal to the enlightened members of the non-Brahmin communities to be up and doing. Their future lies in their own hands. Great and pressing is the task with which they are confronted. They have, in the first place, to educate their boys and girls in far larger numbers than they have yet done. Associations under the responsible guidance of leading non-Brahmin gentlemen should be started and maintained in a state of efficiency, in every populous centre, not merely to induce the various non-Brahmin communities to avail themselves more freely of the existing facilities for education, and to create such facilities where they do not exist, but also to find adequate funds for the education of such of their poor but intelligent boys and girls as cannot obtain instruction without extraneous pecuniary help. Indeed, a more vigorous educational policy for the non-Brahmins has long been overdue. Side by side with the starting of associations for the advancement of the education of the non-Brahmin classes must also be maintained social and political organisations, and where they are needed, well-conducted newspapers of their own, both in the vernaculars and in English, to push forward their claims. By their attitude of silence and inaction they have failed to make their voices heard and others more astute than they have used them for their own ends, with the result that there is a great deal of discontent among the non-Brahmins about their present lot as compared with that

of their Brahmin fellow countrymen, of which, perhaps, the Government is not fully aware. The discontent is growing every day, and the attention of the Government will be drawn to it. But the non-Brahmins must first help themselves. Let them do everything needful to ensure a continued educational, social, political and economical development on a broad and enduring basis; and, then, their future as British subjects will be brighter and more prosperous than it is to-day. What is designated as "Nation building" is a laborious task, involving, and indeed necessitating, in the slow process of evolution, the due performance, in the proper time by each class and community, of the duty it owes to itself first and foremost. It is our firm conviction that in India, for sometime to come at any rate, every community has primarily to put its own house in order, so that, when it has to co-operate with other communities, possibly with higher social pretentions, it may do so, not as a dependent and helpless unit to be made a figure head or cats-paw of, but as a self-respecting and highly developed social organisation, offering its willing co-operation for the promotion of common objects on terms of perfect equality.

* * *

THE SIGNIFICANCE OF THE JUSTICE PARTY

Eugene F. Irschick, University of California

In modern times, many groups in India have made attempts to better their position in politics and in other areas of public activity. Generally styled the Backward Classes movement, it has involved groups from a very wide spectrum in the social order. These groups have come from the Non-Brahman communities and from other elements of the population who have been culturally or economically underprivileged such as the former untouchables or Harijans and Tribal groups. Because they did not have the requisite tradition and economic resources to gain an education, the members of these groups were unable to get prestigious jobs in government and education. This deprived position also pushed them into a role which did not allow them to participate in the public life of the nation. It was to rectify this handicap in education, government employment, politics, and public affairs that these groups formed themselves into political parties and other voluntary organisations for their advancement.

The means which these voluntary organizations employed to gain their ends varied a great deal from area to area. Usually efforts were made to place pressure on the government through the Legislative Councils to reserve places in educational institutions and jobs in the government for members of these groups. In addition, these groups established and maintained a series of auxiliary organisations whose function was to create and popularize the origin story of these groups. In most cases, these stories included the resusciation of literary, heroic, or historical traditions which illustrated the former greatness of these backward classes. Often the articulation of these origin stories also meant the naming of the culprit responsible for reducing the group's former status and the process by which this decline occurred. Members from these groups were able gradually to rise to positions of importance in various parts of the subcontinent because of their growing professional and economic security and the cultural self confidence which the creation of an origin story provided.

In the Backward Classes movement, the Justice Party finds a distinguished place. Concerned with bettering the position

of Non-Brahmans in Madras Presidency, the Justice Party exemplified the manner in which backward classes all over India tried to enhance their position in provincial affairs. Of all such attempts, the efforts of the Justice Party were both the most famous and probably the most successful. Its legislative program and activities aroused considerable interest both in India and in England, and its success in working the Montagu-Chelmsford Reforms in the face of the Congress boycott brought it considerable hostility from nationalist groups.

The reasons for the rise of the Justice Party lay in the social situation and in the effect which that social situation had on governmental and political affairs. At the turn of the century, of all the regions of India (with the exception of the Malayalam-speaking area) the Tamil area displayed the greatest difference between Brahmans and those who lay beneath them in the social hierarchy. But because Non-Brahmans held land in many rural areas they were able to compete with Brahmans for the position of power.

In the cities and towns throughout the Presidency, and particularly in Madras city, the competition between Brahman and Non-Brahman manifested itself in competition for government jobs and in political life. Literacy rates for Tamil Brahman males were the highest of any Indian community in the Presidency at the beginning of the century and this advantage in both Tamil and English literacy gave them a marked capacity to gain government employment and secure educational positions, and to play a dominant part in the political life of the area. The Justice Party represented the growing realization by Non-Brahmans of the validity of english and vernacular education and the application which that education could have for professional training and employment.

Another important reason for the rise of the Justice Party and the Non- Brahman movement generally was the growing anti-Brahman sentiment among the British I. C. S. members in the Madras government establishment. Because the British distrusted the Brahman control of the administrative machinery and the social hierarchy, they provided valuable assistance to the Justice Party in its attempts to redress the balance in South Indian social and political life.

The catalyst which triggered the formation of the Justice Party was the foundation by Annie Besant of the Home Rule Movement. Arguing that Theosophy and the Home Rule movement were utilised by Brahmans to practice their tradition for social and political control, the leaders of the Justice Party, particularly Dr. T. M. Nair began to mobilize Non-Brahman sentiment by a series of attacks on Mrs. Besant. The impending visit to India of the Secretary of State, Edwin Montagu, and the constitutional discussion that followed his tour helped the Justice Party to organize and win the election of 1920.

One of the most important contributions of the Justice Party to South Indian public life was its legislative achievements. One of the first things which the Justice Party sought to do was to pressure the government into issuing a Government Order which would assure a large percentage of government jobs for Non-Brahmans. From the foundation of the Justice Party, Dr. Nair and many other leaders repeatedly argued that although government service did not necessarily mean economic security it conferred considerable prestige. Since Non-Brahmans constituted the great majority of the population they should, said Dr. Nair, have by right a proportionate number of government jobs. In this attempt, the leaders of the Justice Party were eminently successful. Within two years of their entrance into the Legislative council they were able to convince the Government of the necessity of a Communal Government Order which permitted Non-Brahmans to have more government positions and to maintain the predominance in that area. The communal G.O. was the forebear of the Madras Public Services Commission, formed in 1929 as the first Provincial Public Services Commission, in India. Its establishment was a direct result of Justice Party activity and illustrates more than any other single element the importance of the Justice Party not only for provincial affairs but also in terms of the Backward Classes movement in India generally.

The passage of the Hindu Religious and Charitable Endowments Act by the Justice party ministry and the creation of a State Department whereby charitable endowments were regulated was the beginning of an attempt on the part of an otherwise conservative Justice party to secularize the offers of the Presidency. Many of the leaders of the Justice party wear religiously orthodox, yet the discussions surrounding the passage of the Hindu Religious and Charitable Endowments Act illustrate the secularizing tendency which the Justice party represented. In this aspect of intellectual and religious life, the Self-Respect Movement and later the D.K. and the D.M.K. were even more effective.

One facet of the public discussion about the Hindu Religious and Charitable Endowments Act was that since religious and social institutions were idiosyncratic they needed special attention. During the 1920's, the Justice party was the main vehicle for articulating this demand in another area of public life. As a result of the Montagu-Chelmsford Reforms, it was decided that each province should contribute a portion of their revenue to the center. Madras's portion of that total contribution was considered to be disproportionately large, and an agitation was begun to reduce Madras's part. To the Justice Party belongs the credit for having argued Madras's case in this affair. K.V. Reddi Naidu, Development Minister during the first Justice Ministry, was bitter in his denunciation of the way in which the forced payment of Madras's contribution starved Madras's provincial development projects.

Perhaps the most important contribution of the Justice Party to South Indian life was its popularization of the greatness and the validity of the Dravidian past. Basing its attempts on the work of many scholars of Tamil over the previous seventy-five years, the Justice Party and its many auxiliary organization sought to revive the fallen conditions of the Dravidians. Dravidians, it was said, had been conquered by a Brahmanical innovation from the north.

The culture and society of the Tamils was thereby destroyed and supplanted by the caste system and Puranic religion. Brahmans, said the Justicites, thereby were able to ensconce themselves at the head of the religious and social hierarchy as hereditary priests. As priests they developed the literate skills which allowed them to control the bureaucratic positions which the British Government later provided.

It was through the Justice Party Tamil newspaper **Dravidian** that Dravidianist ideas were disseminated most effectively. In the reporting of Justice conferences and of literacy gatherings the Justice Party helped to suggest the nature of Dravidian civilization and the relation of that culture to the present decayed condition of non-Brahmans. J. M. Nallaswami Pillai, the editor of the journal Siddhanta Deepika, said that the Justice Party had done more to organize non-Brahmans around Dravidianist ideals than any other single agent.

The Justice Party for the first time helped Non-Brahmans to play the central role in the politics of South India. Because the Justice Party was willing to cooperate with the British Government in working the Montagu-Chelmsford Reforms, and in contesting the elections they helped to involve many Non-Brahmans previously outside political life. When the Justice party in 1927 decided to allow its members to join the Congress, large numbers of non- Brahmans left. Once in the Congress, they joined in the non-cooperation struggle and played a part in the nationalist movement from that time onward.

At a time when the Legislative Councils were being boycotted by Congress, Madras was one of the few provinces which came to appreciate the value of parliamentary democracy. During the Justice Party's ministries and later, the standard of oratory in the Legislative Council was often very high, even though the content of that discussion was often vituperative. In fact, the tradition for "oppositional politics" begun by the Justice Party against the Congress and later the Swaraj Party has been maintained to the present day.

Non-cooperation in the 1930's the Non-Brahmanizing of the Congress, the hold which the D. M. K. has over much of the Tamil population, and the stability of Madras politics are all due in some measure to the activities and ideology of the Justice Party, Compared to the prowess of the D. M. K. today the Justice Party's power was confined much more to the middle and upper classes in the

urban areas of the cities, but it was among these upper and middle classes that the Dravidianist ideas which are now so popular first took hold, and it was through the agency of the Justice Party that Non-Brahmans can now have an assured place in government services, in education, and in politics.

* * *

THE JUSTICE PARTY AND THE TAMIL RENAISSANCE

Robert L. Hardgrave, Jr. University of Texas

In the fifty years since the proclamation of the Non-Brahmin Manifesto and the founding of the Justice Party, the character of Tamil social and political life has changed fundamentally. An independent India has replaced the British Raj, and in Tamilnad a Brahmin oligarchy has given way to the forces of the Dravidian movement. The victory of the Dravida Munnetra Kazagham over the Congress in the 1967 elections and the formation of a Government under C. N. Annadurai mark the apogee of that movement for political power and "Dravidian Uplift."

The victory of the D. M. K. has again raised the fear in many minds that regional or linguistic nationalism may carry with it fissiparous seeds of destruction for the Indian Union. For all its dangers, however, local nationalism may contribute to the growth of a cultural identity which serves not to weaken and destroy, but to envigorate and enrich the larger culture. The richness of Indian culture today and in the past reflects the heterogeneity and vitality of the various regions. All India has, for example, been the beneficiary of the literature and art flowing from the Bengal Renaissance. So too for the cultural awakening of Tamilnad. As with any cultural movement, it is difficult to date the beginning of the Tamil Renaissance, but its beginnings in the later part of the nineteenth century came considerably after the Bengal awakening. The work of European scholars of that period, such as Robert Caldwell, revealed to the world the glory of the Tamil past and the richness of its literature. There had, of course, been a number of native Tamil scholars, but in Madras, education in those years had been an almost exclusively Brahmin prerogative and the University of Madras, the premier institution of higher learning, an almost wholly Brahmin domain. Among the Non-Brahmins, there had been communities with literary traditions, as the Vellala, but, for the most part, their opportunities were limited by the barriers of caste and wealth.

Brahminical domination over Tamil culture for long centuries had several important consequences for the development of the Tamil language and literature. Through the tradition of the Brahmin, a heavy increment of Sanskrit was introduced into Tamil, such that by 1900 an estimated fifty percent of the words in the written language were Sanskritically influenced. Further, Brahmin literary scholarship in Tamil was considerably devoted to religious treatises and translations of Sanskritic epics, such as the Ramayana. It would be, however, both incorrect and unjust to suggest that the Tamil Brahmin made no major contributions to the development and flowering of indigenous Tamil literature for some of the finest Tamil scholars have been Brahmins but in the years before 1917, the exclusiveness of the South Indian Brahmin community restricted the channels of communication and dissemination. The richness of Tamil literature remained an esoteric realm: it was not for the masses, but for the initiated few of the Brahmin literati.

The roots of the Tamil Renaissance lay in the nineteenth century and were, in part, nourished by Tamil Brahmins. The flowering of this Renaissance, however, demanded that the Non- Brahmin, the Dravidian, become the custodian of his own culture. The Justice Party, and the Non-Brahmin Movement generally, provided the catalyst to a new cultural awakening among the Tamil people. The citidels of Brahmin power and exclusiveness were broken, as Justice reforms opened universities and bureaucracy to the Non- Brahmin. Most importantly, with the Non-Brahmin Movement came a new sense of Dravidian self-consciousness and cultural pride.

The founding of Annamalai University was an important beginning in development and cultivation of Tamil studies in Madras Presidency. The Renaissance witnessed the revival of Tamil literary classics, a movement in "new writing." and a de-Sanskritization of the Tamil language. There came out of this resurgence of literary effort a concern for the purity of Tamil, for its revitalization. The movement, however, did not remain the reserve of the upper Non-Brahmin classes, but soon, through the work of the Justice Party and the Self-Respect Movement of the 1930's took the form of a "cultural offensive" toward the Tamil people. Touring companies of actors brought to the villages of Tamilnad the plays of young Tamil writers and, with them, the consciousness of Dravidian culture.

The Tamil Renaissance movement served not merely to enrich and vitalize contemporary Tamil culture, but, most importantly, it served to impart to the masses the awareness of Tamil nationality. Such an awareness represented a major extension of consciousness beyond the parochialism of the narrowly circumscribed village which constituted the world for most Tamilians: it brought the peasant villager into a larger, more varied and complex universe of values and behavior. The boundaries of man's identity has expanded with the growth

and development of the communications media, with the increasing complexity of the modern economic system, and with the vast embrace of government. The Dravidian Movement has served to expand the horizons of the Tamilian, to give him cultural pride and self-respect. But, the Tamilian is a part of many worlds: he is at once a member of a family unit, a caste community, a religious sect, a linguistic community. He is a citizen of a town, a taluq, a district, and a state, as well as a citizen of India. The traditions unique to each level of identity serve to provide a richer and more varied texture to the wider universe of which it is a part: one is not necessarily incompatible with the other. Indeed, for all its long years of unity, Great Britain, for example, embraces within its boundaries a variety of local traditions, which, together have enriched the culture of the contemporary nation. So, with India, the richness of its culture arises in part from the vitality of its regional traditions.

The Dravidian Movement, in molding a sense of Tamil nationality, has given strength to a language and culture of remarkable richness and antiquity. All India, not the people of Tamilnad alone, is the beneficiary of this vitality. A nation is not created by reducing its varied populations to a common culture and language, by destroying the richness of its plural character. Rather, it is built through the establishment of effective channels of communication by which regional identities are extended but not extinguished. The creation of these paths to understanding and community are difficult, and it cannot be doubted that the tensions between regional communities may well impose severe strain and carry with them grave dangers to national unity. The sense of Tamil identity, the product of the Renaissance movement, is not, however, a violation of a greater Indian identity-rather it is an integral part of it, for which India as a nation is all the richer.

நன்றி

நீதிக் கட்சியின் முக்கிய தலைவரும் மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் முன்னாள் முதலமைச்சருமான தமிழவேள் திரு பி.டி. ராஜன் அவர்களின் 50 ஆவது நினைவு விழாவினை ஒட்டி வெளிவந்திருக்கும், இந்த மின்-நூலின் ஆக்கத்திற்குப் பங்காற்றி பேருதவி அளித்தவர்கள் பின்வருமாறு:

1. திரு. K. P. செந்தாமரை மற்றும் அவரது மகன் திரு.C. ராஜேந்திரன்.

திரு. K. P. செந்தாமரை அவர்கள் நீதிக் கட்சியின் கடைசிப் பொதுச் செயலாளராக விளங்கியவரும்,தமிழவேள் ஐயா அவர்களுக்கு அணுக்கத் தொண்டராகவும் விளங்கிய திரு. K. பரமசிவம் அவர்களின் மகனாவார். தமது தந்தை விட்டுச்சென்ற பல்வேறு முக்கிய நூல்கள், இதழ்கள் மற்றும் குறிப்புகளை, அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் அறிந்து பாதுகாத்து வரும் இவரது பணிகள் போற்றத்தக்கதாகும்.)

2. திரு. அ.சுந்தரம் மற்றும் திரு. பத்மநாபன்,
பேராசிரியர் ஆய்வு நூலகம், அண்ணா அறிவாலயம், தேனாம்பேட்டை.

3. நூலகர், தலைமைச் செயலக நூலகம், சென்னை.

4. திரு. M. ரங்கராஜன், துணை ஆணையர்,
தமிழ்நாடு மாநில வரலாற்று ஆய்வு ஆவண காப்பகம். எழும்பூர்.

5. திரு. K. சிங்காரவேல், கன்னிமாரா பொது நூலகம், எழும்பூர்.

6. திரு. E. நாகராஜன், மறைமலையடிகள் நூல் நிலையம், எழும்பூர்.

7. திருமதி. S. முத்து மாலதி, துணை இயக்குநர்,
ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம், தரமணி

8. திரு. கோவிந்தன், பெரியார் பகுத்தறிவு ஆய்வு நூலகம்,
பெரியார் திடல், வேப்பேரி.

9. திரு. M.முத்தையா, மூத்த துணை ஆசிரியர், முரசொலி, கோடம்பாக்கம்.

10. கவிஞர் திரு. குமார சுப்பிரமணியம்.

உதவிய நூல்கள்

1. JUSTICE PARTY GOLDEN JUBILEE SOUVENIR, 1968
2. Sir P.T Rajan 82nd Birthday Souvenir, 1973
3. **பி.டி. இராசன் – 23–ம் ஆண்டு நினைவு விழா சிறப்பு மலர், 1997**
4. **வாழ்வும் வாக்கும், பேராசிரியர் சு.ந. சொக்கலிங்கம், 2004**
5. **நீதிக் கட்சி நினைவுகள், K.P. செந்தாமரை, 1999**
6. **நீதிக் கட்சி தொகுப்புகள், K.P. செந்தாமரை, 2005**
7. **மதுரை தமிழ் சங்கம் பொன் விழா மலர், 1956**
8. **செந்தமிழ் இதழ், 1968**
9. SRI MEENAKSHI KUMBABISHEKAM SOUVENIR, P.T. RAJAN, 1963
10. **குவிஸ்ஸிங் 'ஆச்சாரியார்,தேர்தலும் நீதிக்கட்சியும், 'தமிழவேள்' பி.டி. ராஜன், 1971**
11. New Justice Party, A.S Venu, 1973
12. The Modernity of Tradition-Political Development in India, Lloyd I. Rudolph, Susanne Hoeber Rudolph, University of Chicago, 1984
13. **பி.டி.இராசன், A.S.வேணு, 1992**
14. **பி.டி.ஆர்.பழனிவேல்ராசன்,ச.அமுதன் எம்.ஏ, 1997**
15. **தமிழ்நாடு சட்டமன்ற பவள விழா மலர், 1997**
16. JUSTICE PARTY, Dr.J.STELLA MARY, 2009
17 **திராவிட இயக்க வேர்கள், க. திருநாவுக்கரசு**
18. **ஜஸ்டிஸ்**
19. **குடிஅரசு**
20. **முரசு**
21. **நம்நாடு**
22. **முரசொலி**
23. **திராவிடன்**
24. **தென்னகம்**
25. The Indian Express
26. The Hindu.

மக்கள் பிறக்கலாம், இறக்கலாம்;
கட்சிகள் தோன்றலாம், மறையலாம்;
வல்லரசுகள் எழுச்சி பெறலாம்,
வீழ்ச்சியடையலாம்;
ஓர் அமைப்பு என்ற முறையில்
நீதிக்கட்சி மறையலாம்.
ஆனால் கட்சி எந்த கொள்கையின்
அடிப்படையில் தோன்றியதோ
அந்தக் கொள்கை என்றும்
நிலைத்து நிற்கும்!

Men may come, men may go.
Parties may appear and disappear.
Empires rose and fell.
Civilisations flourish and
disappear,
the Justice Party as an
organisation may disappear,
but the principles for which
the Party stands are of eternal
value and will never perish.

